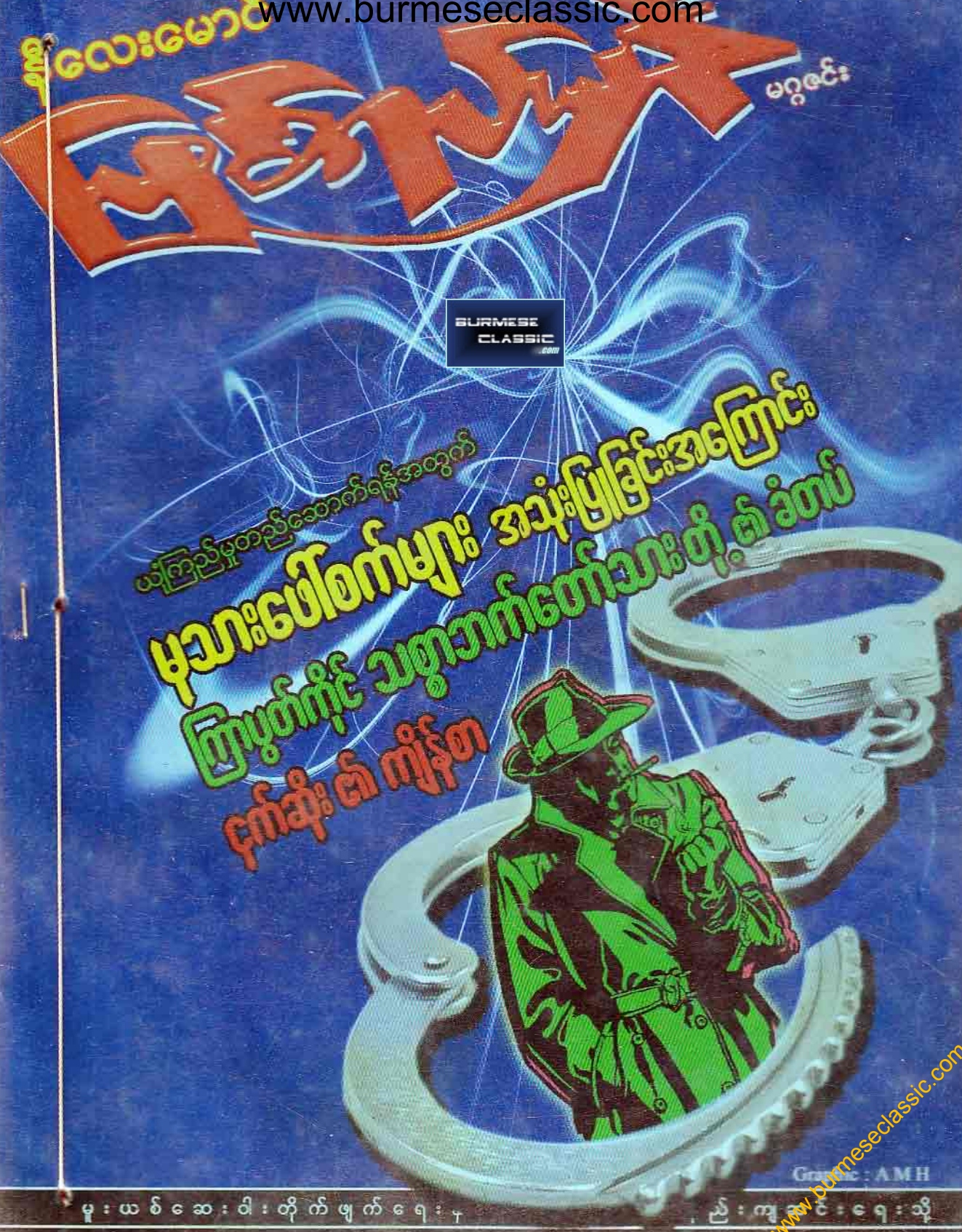

ရှေးမောင်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC .COM

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆောင်းရန်အတွက်
မှားပေါက်များ အသုံးပြုခြင်းအကြောင်း
ကြည့်ကိုင် သတိပေးတော်သားတို့၏ခံစား
မှားဆိုး၏ ကျိန်စာ

Graphic : AMH

BURMESE CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ကိုဒီ | သိတ်မြလှိုင် | စံပြုနီ
မျက်နှာပုံးခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်
ဖြန့်ချိမှုတာဝန်ခံ
အောင်မိုးလှိုင်
ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ

မိုးမြင့်လှိုင်

အကြံပေး

လွယ်လွယ်ကြီး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးခန်း

အမှတ် ၁၈၉ | ဒုတိယထပ်
(၃၄ လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် |

ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ | ၀၉၄၉ ၂၈၂၆၂၀

True.megazine@gmail.com

ကောလိပ်:

အောင်ရှိန်၊ ဝက်ပိုင်၊ သူရိန်၊
ဦးအောင်၊ စည်သူကျော်၊
ရန်ကြီးအောင်၊ စောဟန်၊
ပန်းချီမိမိ၊ သရုပ်ဖော်
ကျော်ဦး၊ သီဟံ၊ စက္ကူ၊
ရဲရင့်နိုင်၊ မောင်ညိုညို၊
ကျော်စိုးညိုနိုး၊ ညိုညိုလွင်
မျက်နှာပုံ၊ ရုပ်ဖော်မိမိ

အောင်မိုးလှိုင်
အတွင်းစာမျက်နှာ အလေ့
DTP အနာဂတ်ကမ္ဘာ

CTP ကမ္ဘာဦး

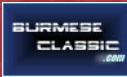
KabaOo Colour Separation

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း:

မေလ ၂၀၁၃ ၊ ပထမအကြိမ်
တန်ဖိုး ၇၀၀ ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀
ဦးကျော်ဌေးမင်း (၀၅၉၉၂)
အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၄၄ (၁)၊

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်းတွင်ပုံနှိပ်ပြီး
မိုးကောင်းလှိုင် (၁၆၁၆) မှခင်းစာပေ
၃ / ၂၆၇ ၊ ခရေပင်လမ်း၊ ဝေဘာဂီ၊
မ / ဥက္ကလာပမြို့နယ်
ရန်ကုန်တိုင်း မှ ထုတ်ဝေသည်

မှုခင်းကြိုတင် ကာကွယ်ရေးနှင့် လမ်းပေါ်မှ စိတ္တဇ အန္တရာယ်များ

ချစ်တီးကုန်းရပ်ကွက်သည် မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်အတွင်း၌ ရှိသည်။ ထိုရပ်ကွက်အနီးတွင် ဈေးတစ်ခု ရှိသည်။ တစ်နေ့ ဈေးလူစည်ကားနေချိန်တွင် အသားမည်းမည်း အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်နှင့် လူတစ်ယောက် ဈေးထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခြံတိုင်ကို ဆွဲချွတ်လာဟန်ရှိသော နှစ်ပတ်လည် သစ်သား ချွန်ကြီးတစ်ချောင်းကိုင်ထားသည်။ ဈေးဝယ်လာသူများက အလန့်တကြား အော်ဟစ်ရှောင်တိမ်းကြစဉ် ထိုသူက စက်ဘီးစီးလာသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏ စက်ဘီးကို တွန်းလှဲကာ လက်ထဲမှ သစ်သားချွန်ကြီးဖြင့် ရိုက်နှက် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ စက်ဘီးရှင် လူရွယ်မှာ အပြေးမြန်သဖြင့် ကံကောင်းသွားသည်။

ထိုသူက စက်ဘီးကို စိတ်တိုင်းကျ ဖျက်ဆီးပြီး တုတ်ကြီးကိုင်ကာ ပြေးထွက်သွားမှ ဈေးထဲမှ လူတွေ ဝိုင်းလာသည်။ အဲဒါ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သည်လို ရမ်းကားမှု မျိုး မကြာခဏ ပြုလုပ်တတ်ကြောင်း၊ သူ၏ မိသားစုများကလည်း ထိန်းမရကြောင်း၊ ထိုစိတ် ဝေဒနာရှင်ကို ကြောက်နေရကြောင်း ယခုလည်း ထိုဈေးလမ်းထဲတွင် စုပါကတ်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးကို ရိုက်ဖျက်ပြီး စက်ဘီးကိုပါ ဆက်လက် ဖျက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။

ပြည်သူလူထုအတွက် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါလား။ ဈေးလမ်းဆို သည်မှာ ဈေးဝယ်သူ၊ ဈေးရောင်းသူမှအစ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကလေးငယ်တွေဖြင့် စည်ကားသည့်လမ်းဖြစ်သည်။ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်သည် မဟုတ် ပါလား။

သည်လိုကြောက်မက်ဖွယ် စိတ်ဝေဒနာရှင်ကို ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှ တာဝန်ရှိသော လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများ၊ ဈေးတာဝန်ခံများနှင့် လုံခြုံရေး အဖွဲ့အစည်းများက လက်ထိက်ကြည့်နေသည် မှာ အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပြည်သူ့ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် ကြိုတင် ကာကွယ်ရေး လုပ်ငန်းများသည် အဓိက ကျပါသည်။

မကြာမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ပဲခူးမြို့နယ် အင်းတကော် ရဲစခန်းအပိုင်မှ အမှုတစ်ခု တင်ပြလိုပါသည်။ လူတစ်ယောက်က ရဲကင်းကို လေးခွနှင့် လာပစ်သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက ထွက်၍ တားမြစ်စဉ် ထိုသူက ဓားနှင့် ပြန်ခုတ်သော အမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဓားနှင့်ခုတ်သူမှာ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါက ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်ဆလွန်းကားတစ်စီးကို ရှေ့မှ အုတ်ခဲနှင့် ထုသဖြင့် ကားမှန်ကွဲကာ ဒဏ်ရာရသူအချို့ ရှိခဲ့သည်။ ဤအမှု ကျူးလွန်သူမှာလည်း လမ်းပေါ်မှ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ လူစည်ကားရာ အရပ်များ၊ ဥပမာ ဈေးလိုနေရာမျိုးတွင် စိတ်ဝေဒနာရှင်တွေကို တွေ့ရသည် မှာ ပြည်သူ့လုံခြုံရေးအတွက် ရင်လေးဖွယ် ရှိနေပါသည်။

စာရေးသူ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ဖဆပလရပ်ကွက်တွင် နေခဲ့စဉ်က အိမ်နီးချင်း လူရွယ် တစ်ယောက် ဓားထိုးခံရ၍ သေဆုံးသွားသည်။ ဓားနှင့်ထိုးသူမှာ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ကာ အကြောင်းမဲ့ ရန်ပြုခံရခြင်းမှာ ရင်နှာစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ယနေ့ ထိုစိတ်ဝေဒနာ ရှင်ကို လမ်းပေါ်တွင် တွေ့နေရပြန်ပြီး သူသည် အပြစ်မဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် မသတ်တော့ပါဟု မည်သူ တာဝန်ယူနိုင်ပါမည်နည်း။

မကြာသေးမီက မကွေးမြို့တွင် မီးလောင်ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အကြောင်း ရင်းက စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးက မီးခြစ်ကို ဆော့ကစားရာမှ အစပြုခြင်းပါတဲ့။

ထို့အတူပင် မန္တလေး ပြည်ကြီးတံခွန် ရဲစခန်းအပိုင်၌ စိတ်ဝေဒနာရှင် အမျိုးသမီးကသူ၏ ရင်ဒွေးငယ်ကို သတ်ခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်မှာလည်း ကြေကွဲ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းနေပါသည်။ ယနေ့လမ်းများပေါ်တွင် အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲနိုင်သည့် စိတ်မကျန်းမာသူများ၏အန္တရာယ်များ ရှိနေသည်ကို သတိပြုသင့်ကြသည်။ မဖြစ်မီ ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ ရပ်ကွက်ဆိုင်ရာ လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများတွင်သာမက ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးတွင် တာဝန်ရှိနေပါသည်။

ပြဿနာတစ်ရပ်ကို မပေါ်ပေါက်မီ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းသည် မှုခင်းကျဆင်းရေး ၏ အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍ ဖြစ်ပါသည်။

နီလေးမောင်

နီလေးမောင် မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၂၂၂ ၊ မေလ ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်

- လူတစ်ယောက်က ရဲကင်းကို လေးခွနှင့် လာပစ်သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက ထွက်၍ တားမြစ်စဉ် ထိုသူက ဓားနှင့် မှုခင်းကြိုတင်ကာကွယ်ရေးနှင့် လမ်းပေါ်မှစီထွင် အန္တရာယ်များ - နီလေးမောင် -- ၄

- တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ဦးက မိုးပေါ်သို့ မီးရှူးမီးပန်း ပစ်တင်စဉ် မျက်နှာကြက်စီးစွဲလောင်ရာမှ ကပ္ပဲခန်းမကို နိုင်ငံတကာ သတင်းလွှာ - ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း) ----- ၁၇

- ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှုများတွင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပုံဖြေရှင်းနည်း မှန်ကန်မှုတို့ အရေးကြီးပြန်ပါသည်။ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး - ခင်မောင်ဌေး (ပညာရေး) ----- ၂၁

- ဘီအီးအရက်ဆီများဝယ်ယူကာ တဲတွင် ရေရောစပ်၍ရောင်းချခဲ့ရာ (၁)ရက်လျှင်ရေသန့်ဘူး (၇)ဘူးမှ (၁၀)ဘူး သတင်းနှင့် မှုခင်း - မင်းဟိန်းခန့် (မှုခင်း) ----- ၂၄

- မရိုးမဖြောင့်သောသံဘောဖြင့်၊ ခေတ္တမျှသာအလွဲသုံးစားမြှုပ်နှံခြင်းသည်လည်း၊ ဤပုဒ်မအရအလွဲသုံးစားပြုသည်မည်၏။ အမွေဆိုင်တစ်ဦးအား အလွဲသုံးစားမှု - ဆန်းဆန်းဦး (စမ်းချောင်းမြေ) ----- ၃၁

- "အရက်မူးသမား 'မစင်'ကျွေး ကြည့်စားမလား၊ ဘယ်တော့မှမစားဘူး။ အသိစိတ်တော့ ရှိတာချည်းပဲ။ ထိလာကသက်ဦး အရက်မူးလို့ ငယ်ပါဖြတ်တာလား - နတ္ထလင်းချစ်လွင် ----- ၃၄

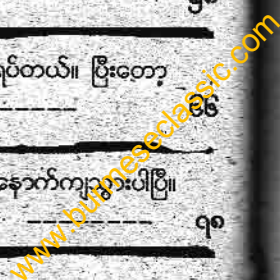
- အသားညှိစိမ့်စိမ့်နှင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိသည်။ အမှုကလူသတ်မှု ဖြစ်သော်လည်းသူမျက်နှာပေါ်တွင် တမင်းတစ်နပ် ပုံပြင် - အောင်မြတ်ဦး ----- ၄၂

- မနေ့က ကလေးတစ်ဦး၊ ဒီနေ့လူကြီးတစ်ဦး သေဆုံးတယ်။ ဝမ်းလျှောပြီးဆုံးကြတာပါ။ ပြီးတော့သူတို့ကရမ်းကုတွေနဲ့ နွေရာသီနှင့် ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှောရောဂါများ - မောင်မင်းယဉ် (ကုမဲ) ----- ၄၈

- အဓမ္မပြုကျင့်ခံရသော မိန်းကလေးများသည် ရဲပုံဖော်ပန်းချီဆရာများ၏ အကူအညီဖြင့် တရားခံ ပုံကိုဆွဲပြီး တက္ကသိုလ်မြို့လေးက မုဒိန်းကောင် - နေဇော်ဦး ----- ၄၈

- ကျုပ် ကား ရပ်ရင်ဒီကောင်တစ်နေရာရာကစက်ဘီးနဲ့အမိ နင်းလိုက်လာပြီး ကားဘေးမှာ ယှဉ်ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ တွေ့ရကြရ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဘဝ - ကျော်သူ ----- ၆၆

- နည်းပညာ လျင်မြန်စွာ တိုး တက်နေတဲ့အတွက် မုသားဖော် စက်ဟာ တကယ်တော့ ခေတ် နောက်ကျသွားပါပြီ။ မုသားဖော်စက်တွေ အသုံးပြုသင့်သလား - မောင်မောင်ထွန်း ----- ၇၀

- ဦးနှောက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ လူတွေ အမှန်ပြောချိန်နဲ့ မုသားပြောချိန်တွေမှာ လင်းလက်သွားလေ့ရှိတယ်
မုသားပေါ်သော နည်းလမ်းများ - ခင်မမပျိုး ----- ၈၆

- ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူကြီးမင်းပါးကို သုံးချက်ရှိက်မယ်။ ပြီးတော့ သူကြီးမင်းကိုဝန်ချတောင်းပန်မယ်။ ”
တောင်းပန်တိုင်းကျေနပ်ရမှာလား သူကြီးရယ် - ကျော်သောင်း (ဘုတလင်) ----- ၉၂

- သိုလှောင်ရုံနဲ့ ပတ်သတ်သူတွေထဲက အရက်သောက်သူ၊ ဖဲရိုက်သူနဲ့အရင်ကလက်စလက်နဂိုခဲဘူးသူတွေစာရင်း
ယုန်ထင်ကြောင်ထင် - မျိုးသစ် ----- ၁၀၀

- ကြောင်များကိုအမြီးချင်းချည်နှောင်ပြီး သားရေခါးပတ်နှင့် ရိုက်နှက်လေ့ရှိကြောင်းထိုကြောင်များအသေကြေရုန်းကန်
လူသတ်ကောင်၏ တစ်ခုတည်းသောကောင်းမှု - တိုးထက် ----- ၁၀၈

- ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီကပင် သွပ်မိုးတန်း လျှားကြီးမှာ တစ္ဆေခြောက်သည် ဟူ၍ သတင်းကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါသည်။
ကွင်းစလန်းမှ ပုဏ္ဏက - ညီညီနိုင် ----- ၁၁၈

- သူမတို့ကကုန်တိုက်မှာအလုပ်လုပ်ရုံမက ညဘက်တွင်နိုက်ကလပ်မှာသီချင်းဖွင့်ပေးသူအဖြစ်အချိန်ပိုင်းလုပ် ကြပါသေး၏။
သဘောသားတစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း - မောင်မောင် (မြန်မာပြည်) ----- ၁၂၆

- ဒုစရိုက်သမားရဲ့သားကောင်အဖြစ် တစ်လတိတိကျုံးသွင်းခံနေရတာတောင် တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကျွန်တော်မရိပ်မိခဲ့ဘူး
ခြောက်ငါးလီ သုံးသိန်း - မောင်မိုင်းညို (ချောင်ဦး) ----- ၁၄၂

- “ဝိညာဉ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ ဆိုရင်တော့ကျွန်မ ကြောက်တယ် မကူညီချင်ဘူး ရှင်။”
မော်ပုဂါလေး - ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း) ----- ၁၅၄

- ကြိုးကိုစားခဲ့ဖြစ်၍ အထုပ်ကိုကမ်းပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။ လူသေအလောင်းအထုပ်တစ်ထုပ်ဖြစ်နေသည်။
ရမ္မက်သားကောင် - ထိလာဖိုးထိန် ----- ၁၆၆

- နင်ကလေးအခုထိချောတုန်းလှတုန်း၊ တို့လေးပျိုကြားမြောင်းထဲကရေဆေးငါးကြီးလိုပဲဟ၊ လယ်နီးနားချင်းတွေဆိုတော့လည်း
သစ္စာချေပျက်ပေတ္တာပျက်မှ - တမာသင်းခိုင် (စက်မှုလယ်ယာ) ----- ၁၇၀

- ငှက်သေကို သူတဲကိုယူဆောင်လာပြီး တဲခြေရင်းသစ်တုံးပေါ်မှာခြေနှစ်ဖက်ကို ကားထိုင်ရင်း ငှက်တောင်မွေးများကို
ငှက်ဆိုးရဲ့ကျိန်စာလေးလား - ဇေယျာမင်းဦး ----- ၁၈၂

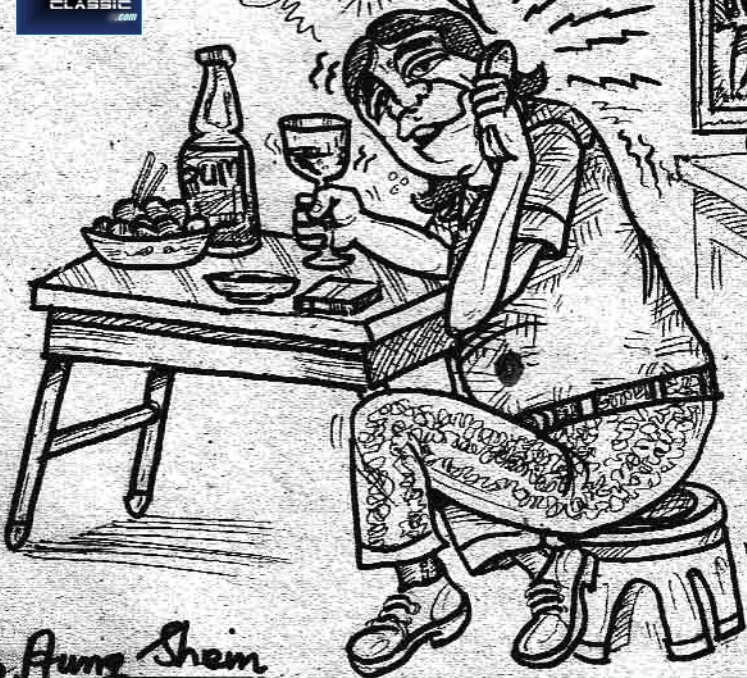
- သူတို့အကျိုးဆောင်နိုင်ရေး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့အငယ်အနှောင်းအဖြစ်ခံခိုင်းတော့တာလေ။ ကိုယ်ကငြင်းဆန်ရင်
သူ့အတွက် ကိုယ့်အကျိုး - ကေရာန် ----- ၁၉၀

- ရွာကဘောလုံးပွဲလုပ်ကြတော့ ရန်ဖြစ် ကြရာကနေ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ရိုက်ကြတာ။ အဲဒီမှာ လူသေခဲ့တဲ့အမှု
ကြာပွတ်တိုင်သစ္စာဘက်တော်သား တို့ရဲ့ခံတပ် - မြတ်နီ ----- ၂၀၀

ပဲယင်း
ရောင်း
စားသောက်ဆိုင်

ဟဲလို.. မိန်းမရေ...
ကားတွေ... ပိတ် ကျပ်ညာ
နေလို့.. ကိုယ်.. အိမ်အပြန်
နည်းနည်း... နောက် ကျ
မယ်ကွ.. ဒေ... ..

BURMESE
CLASSIC

No Aung Shain

လက်ပေးဖွဲ့ဝင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ
ထောင်မြင်လို့ ဂုဏ်နဲ့ ဖွဲ့ဝင် ပါ

ဒါဆို
ထောင်ဝင် အခြေတို့ပါ
ဖြစ်ဖို့ ရေချာတာပေါ့ဗျာ

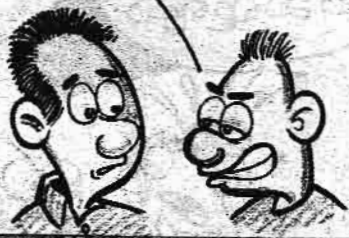

မြန်မာ့စာပေ

အရက်သောက်တာ ကျင့်တဲ့
လေးပါးသီလကို လွှတ်လွှတ်နဲ့
ခါးဖောက်နိုင် တယ်လေ..

အဲ့ဒါကြောင့်... ကျွန်က
နောက်ထပ် လေးပါးသီလကို
မခါးဖောက်ရအောင် တစ်ခါတည်း
အလဲ သောက်လိုက်တာ

ကျွန်း
ခင်မိုးကျော်

၀၁/၂၀၀၈/၂၅/၀၀၀၀

၀၁/၂၀၀၈/၂၅/၀၀၀၀

ဒါကဘယ်လို့
ဖြစ်

မြို့ထဲမှာယဉ်ကျေးစေ
ပိတ်ဖြူအချိန်ကြာအလုပ်
မဖြစ်မီအထူးတူးစော
ဒီအလုပ်ကလုပ်တာပါ

ကတည်းက မြို့ပြန်အောင်

ဘာကြောင့် ပြစ်မှုပြစ်ပွားရလဲ
မူဝါဒကုဆင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

- ပြစ်မှုပြစ်ပွားရခြင်း၏ အကြောင်းအရာများ
- ရာဇဝတ်ကောင်တို့၏ အမှုအကျင့်၊ အလေ့အထ၊ လုပ်နည်း၊ ကိုင်နည်းများ
- မြန်မာနိုင်ငံခံတပ်ဖွဲ့နှင့် မူဝါဒကုဆင်းရေး ဆောင်ရွက်ချက်များ
- အိမ်အောက်ဆွေတို့ ငြိမ်ထင်သိထားပါလျှင်
- အသက်တစ်စာမပေးသေးလည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့ရတတ်သည်ဟူသော ကောက် ကော်လွှာနိုင်မည် ပြစ်ပါတ်။

ခါကြောင့်

လောက ခပ်ဆ၊ မဟာ တရားတို့၏ ဆိုးကျိုးကို မီးမောင်းထိုးပြကာ
 စူးသစ်ဆေးဝါး တိုက်ဖျက်ရေးနှင့်
 မူဝါဒကုဆင်း လော့နည်းကုဆင်းရေးသို့
 ဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေနေသော

သက်စွဲပြု ပတ်ရှုမ ပြစ်ပါမယ်

ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း)

INTERNATIONAL REPORT

တောင်မြေပြိုကျသဖြင့် ရွာသားများသေဆုံး

ကြေကွဲပွဲဖျက် ဘရာဇီးမှ အဆိပ်ငွေထွက် နိုင်ငံကလပ်ပိတ်

Photo taken on 12 Jan, 2013 shows tents installed for landslide-affected villagers at Gaoao Village in Zhenyuan County, southwest China's Yunnan Province. Land-slide-affected villagers in Gaoao Village have been temporarily settled in tents and go life necessities. Forty-six people were killed in the Friday landslide. Another two people were injured.—Xinhua

၂၇.၁.၂၀၁၃ နေ့က ဘရာဇီးနိုင်ငံရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းရှိရာ စန်တာမာရီမြို့ရှိ ကစိစ်-နိုက်ကလပ်တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အပါအဝင် လူငယ် (၅၀၀) ခန့် စင်တင်တေးဂီတနားဆင်နေကြစဉ်

၁၁.၁.၂၀၁၃ နေ့တွင် တရုတ်နိုင်ငံ အနောက်တောင်ဘက် ယူနန်ဒေသရှိ ဂါအိုပိုရွာကလေးအနီးရှိ တောင်မှ မြေပြိုကျမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ရွာကလေးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် ရွာသား (၄၆) ယောက် မြေပိသေဆုံးကာ (၂) ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ အစိုးရ၏ ကယ်ဆယ်ရေးဌာနက ဘေးကင်းရာအရပ်တွင် ယာယီ ရွက်

ဖျင်တဲများ တည်ဆောက်ပြီး ရွာသားများကို ကူညီစောင့်ရှောက်ထားသည်။ လိုအပ်သော ဆေးဝါး၊ စားရေးရိက္ခာများကိုလည်း ထောက်ပံ့ပေးထားသည်။

Ref: Xinhua News, 12.1.2013.

တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ဦးက မိုးပေါ်သို့ မီးရှူးမီးပန်း ပစ်တင်စဉ် မျက်နှာကြက်မီးစွဲလောင်ရာမှ ကပ္ပဲခန်းမကို ချက်ချင်း မီးကူးခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းတိုက် (Foam Type) မီးသတ်ဆေးနှင့် မီးငြိမ်းရာမှ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့များကာ မီးလောင်ခန်းမအတွင်း ပိတ်မိနေသူများ အဆိပ်ငွေ့သင့်သေဆုံးခြင်း၊ ထွက်ပေါက်ရှာရာမှ လူနင်းမိသေဆုံးခြင်းနှင့် မီးလောင်ခံရခြင်းတို့ကြောင့် စုစုပေါင်း (၂၃၄) ဦး သေဆုံးပြီး (၁၁၆) ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသေဆုံးအမှုအများဆုံးဖြစ်ခဲ့သော (၂၀၀၀) ခု ဒီဇင်ဘာ (၂၅) က တရုတ်နိုင်ငံ လူအိုယန်ရှိ ရှော့ပင်စင်တာနှင့် ဒစ်စကိုခန်းမ မီးလောင်မှုတွင် လူပေါင်း (၃၀၅) ဦး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

Ref: Internets News.

ဒါကာမြို့တော်တွင် အထည်ချုပ်စက်ရုံမီးလောင်

၂၆.၁.၂၀၁၃ နေ့က ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ ဒါကာမြို့တော်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ခု မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အမျိုးသမီးလုပ်သား (၆) ဦး သေဆုံးပြီး အခြားလုပ်သား (၅) ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့ကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

မီးလောင်မှုကြောင့် အပ်ချုပ်စက်များ၊ ချုပ်ပြီးသား အထည်များ မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့ရာ (၂) နာရီကြာမှ မီးငြိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ မီးလောင်ခြင်း ဇာစ်မြစ်ကို မသိရသေးသော်လည်း အခင်းဖြစ်ရာ မီးဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သောသူတစ်ဦး၏ ပြောကြားချက်အရ ရှုပ်ထွေးစွာ ဆက်သွယ်ထားသော ဝါယာကြိုးများမှ ရုတ်တရက် မီးထတောက်လောင်ကျွမ်းသည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ (၂၀၁၂) နိုဝင်ဘာလကလည်း ဒါကာမြို့ပြင်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ခု မီးလောင်သဖြင့် လုပ်သား (၁၁၂) ဦး သေဆုံးခဲ့

ရသည်။ လုပ်အားခသက်သာသော ထိုနိုင်ငံတွင် အထည်ချုပ်စက်ရုံပေါင်း (၄၀၀၀) ရှိနေပြီး နိုင်ငံပို့ကုန်(၈၀%)သည် အထည်အဝတ်များဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အထည်ချုပ်လုပ်သားများကို ကာကွယ်သော ဥပဒေသည် ပြည့်စုံလုံလောက်စွာ မရှိသေးဘဲ ပိုင်ရှင်နိုင်ငံခြားသား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတို့သာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနေကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

Ref: NHK - 27.1.2013

ဗျိုးသုဉ်းဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဂျပန်၊ ငါးရှဉ့်ဗဟု

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးဌာနက နိုင်ငံတွင်း ပေါက်ပွားကြီးပြင်းသော ဂျပန်ငါးရှဉ့်တို့သည် (၅၀) ရာနှုန်းအထိ လျော့ကျသွားပြီး ဗျိုးသုဉ်းမည့်ဘေးအန္တရာယ် (Endangered) နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော သတ္တဝါဖြစ်ကြောင်း အစိုးရသတ်မှတ်ထားသော်လည်း လက်တွေ့တားဆီး အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် ထိရောက်မှု မရှိသဖြင့် ငါးရှဉ့်ကောင်ရေ တိုး

ပွားမှုမှာ ကျဆင်းမြဲ ကျဆင်း	အပြစ်တင်ပြောကြားခဲ့သည်။	တွန်းပို့နေသည်ဟု ဆိုသည်။
လျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်း	ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးဌာန	သို့ဖြစ် ငါးရှဉ့်များ မျိုးသုဉ်းမည့်
အတွက် လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်က	ဝန်ကြီးက ငါးရှဉ့်ဟင်းလျာသည်	ဘေးမှ ကာကွယ်ဖြစ်နိုင်ချေ
တည်းက ငါးရှဉ့်များကို ဖမ်းဆီး	ဂျပန်၏ စားသောက်ပုံယဉ်ကျေး	အားလုံး စတင်ဆောင်ရွက်ရန်
မှု အတားအဆီးမဲ့ခြင်းနှင့် ရေထု	မှု သဘာဝအရ မပါမဖြစ်သော	ဝန်ကြီးက တောင်းဆိုခဲ့သည်။
ညစ်ညမ်းဆိုးရွားလာမှုက အဓိက	ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်ခြင်းကပင် ငါး	
ကျကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူများ	ရှဉ့်များ မျိုးသုဉ်းမည့်ဘေးကို	

Ref: NHK - 1.2.2013

သူတစ်ပါးလည်းပျက်စီး ကိုယ်လည်းထောင်ကျတော့မည့် မန်နေဂျာ (၂)ဦး

အမေရိကန် ဖလော်ရီဒါမှ စားသောက်ဆိုင်မန်နေဂျာ (၂) ဦးကို မီးရှို့မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေကြောင်း (၃၀-၁-၂၀၁၃) သတင်းစာတွင် ဖော်ပြလိုက်သည်။

ဖလော်ရီဒါတွင် ဒိုမီနီပလာဇာစားသောက်ဆိုင်နှင့် ပလာဇာစားသောက်ဆိုင်ဟူ၍ စီးပွားပြိုင်ဘက် (၂) ခုရှိရာတွင် ပလာဇာက လူစည်ကားပြီး၊ ဒိုမီနီက နောက်ကျနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒိုမီနီပလာဇာမှ မန်နေဂျာများဖြစ်ကြသော ဒေးဗစ်ဆန် (၂၃)နှစ်နှင့် ဘရေရန် (၂၂)နှစ်တို့သည် အခြားပလာဇာဆိုင် မရှိတော့လျှင် ၎င်းတို့ဆိုင် ရောင်းအားမြင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မီးရှို့ဖုံး တည်ထွင်ကြသည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်တွင် ဂေါက်သီးအရွယ် ယမ်းမှုန့်၊ ချိန်ကိုက်နာရီ ၅V ဓာတ်ခဲတို့စနစ်တကျထည့် ဖုံးလုပ်ပြီး ညအိပ်ချိန် ၎င်းတို့ (၂)ဦးသည် ပလာဇာစားသောက်ဆိုင်အနီးသွားကာ ကားပေါ်မှဆိုင်အနီးသို့ မီးလောင်ဖုံး (Ignition Device) ကိုပစ်သွမ်းပြီး၊ ကားဆက်မောင်းသွားကြတော့သည်။ မကြာခင် မီးလောင်ဖုံးပေါက်ကွဲပြီး ပလာဇာစားသောက်ဆိုင် မီးစွဲတော့သည်။ နံနက်မိုးမလင်ခင် မီးကိုငြိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ပလာဇာ၏အပျက်အစီးမှာ များလှသည်။ ထိုညက ကင်းလှည့်ကာ၊ တစ်စီးက ဒေးဗစ်ဆန်နှင့်ဘရေရန်တို့စီးလာသော ကားကို ပလာဇာဘေးမှ ဖြတ်သွားသည်ကိုအမှတ်မထင် တွေ့ရှိခြေရာကောက်ရာမှ တရားခံများကို မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း)

Ref: Internet News

20.1.2013

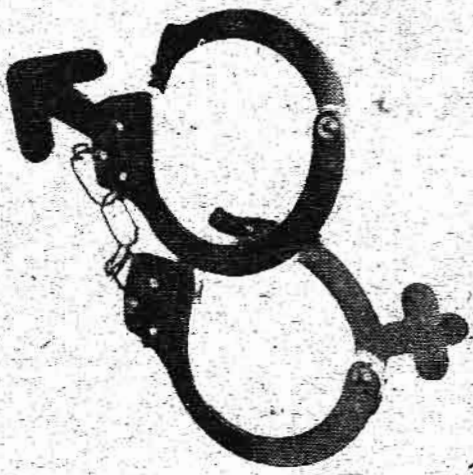
USA ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ်ဦးကို မုဒိမ်းမှုဖြင့် တရားစွဲ

USA မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ်ဦးကို လက်အောက်အရာရှိ အရပ်သူတစ်ဦးအပါအဝင် အမျိုးသမီး (၄) ဦးအား အနိုင်ယူမုဒိမ်းကျင့်မှုဖြင့် စစ်တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုလိုက်ကြောင်း (၃၀-၃-၂၀၁၂) အင်တာနက် သတင်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ဂျက်ဖရီအေစင်နစ်လာ (၅၀)နှစ်သည် စစ်စွမ်းရည်ကောင်းမွန်သဖြင့် ဂျာမနီ/အီရတ်/ အာဖဂန် စသည့်နိုင်ငံခြားစစ်အခြေစိုက် စခန်းများတွင် တာဝန်ကျအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုတာဝန်ကျ ကာလများအတွင်း ဂျက်ဖရီသည် ၎င်းစိတ်ဝင်စားသော လက်အောက်အမျိုးသမီး စစ်မှုထမ်းများကို လိင်စိတ်ကြွစေသော ဗီဒီယိုဓာတ်ပုံ၊ အီးမေးလ်များပို့ကာ-

“ငါဟာလူကြီးဖြစ်တယ်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဖြစ်တယ်။ ငါရာဂကြွလာရင် ဖျော်မြေရမယ်” ဟုဆို ပြီး လက်အောက်အမျိုးသမီး စစ်မှုထမ်းများကို အခွင့်အရေးပေးခြင်း၊ အခွင့်အရေးမရအောင် ပိတ်ပင် ခြင်းစနစ်သုံးကာ မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့သည်။ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ အမျိုးသမီးကပွတိန် (၂) ဦး၊ မေဂျာ (၁) ဦးနှင့် အရပ်ဖက်ဝန်ထမ်း (၁) ဦးတို့က တိုင်ကြားထားသည်။ ဂျက်ဖရီ၏ ရာထူးတူအရာရှိများ ၏ထွက်ဆိုချက်အရ ဂျက်ဖရီသည် နယ်မရှောင်သော ကြယ်ပြောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရုံးခန်း၊ စစ်စခန်း၊ ကပ္ပဲခန်းမ၊ ဟိုတယ်နှင့်ကားပါတင်များ၌ပင် ကျူးလွန်လေ့ရှိကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဂျက်ဖရီ ကို စစ်တရားရုံးက မုဒိမ်းမှု၊ အပြာကားများ လက်ဝယ်ထားမှု၊ အခမဲ့ခရီးသွားကတ်ကို ကိုယ်ကျိုးသုံးမှု၊ တာဝန်ချိန်အတွင်း အရက်သောက်မှု စွဲချက်များဖြင့် တရားစွဲထားသည်။

ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း)
Ref: Internet News
5.3.2012

တာဝန်သိမှု နှင့် တာဝန်ယူ တာဝန်ခိုင်မှု

ခင်မောင်မောင်ဌေး (ပညာရေး)

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတွင်းက တရုတ်နိုင်ငံက ကွမ်ကျိုပြည်နယ် ဖူဆန်မြို့ကလေးရှိ ၂ နှစ်သမီး ဝမ်ဂို၏ ယာဉ်နှစ်ဆင့်တိုက်ခံရမှုနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများစွာတို့က လျစ်လျူရှုခဲ့သည့် သတင်းကို ရေးခဲ့ဖူးသည်။ လူသားချင်း ထားရှိအပ်သည့် မေတ္တာတရားခေါင်းပါးလွန်းလှသည်။ တာဝန်မဲ့လုပ်ရပ် အဖြစ် ရှုတ်ချခဲ့သည်။ တာဝန်သိစိတ်၊ တာဝန်ယူတတ်မှုကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် အပြစ်မြင်ခဲ့သည်။

မကြာသေးမီကပင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ သုဓမ္မာလမ်းမပေါ်တွင် သေဆုံး သွားသည့် ရုပ်အလောင်းတစ်ခုမှာ ဖြတ်သန်းသွားသည့် ယာဉ် (၁၉) စီးပင် ထပ်မံနှင်းကြိတ်ခံခဲ့ရကြောင်း၊ ကြိတ်သွားခဲ့သည့် ယာဉ်များသည် တစ်စီးမျှရပ်၍ ကြည့်ရှုခြင်းမရှိကြောင်း၊ ယင်းရုပ်အလောင်းကို ထပ်မံ မတိုက်မိစေရန် ရပ်ကွက်တွင်း နေထိုင်သူအချို့က ကားလမ်းမပေါ်တက်၊ လက်ပြတားဆီး၊ အန္တရာယ်ကြားမှ ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြရကြောင်း ပြည်တွင်းထုတ် ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရသည်။ (၁၈.၃.၂၀၁၃ နေ့ထုတ် The Voice Weekly)။ တရုတ်ပြည်နယ်မှ ဝမ်ဂို အား ကား နှစ်ဆင့်တိုက်ခံရ သည့် ဖြစ်ရပ်သည် ယခုအဖြစ်အပျက်နှင့်စာလျှင် 'ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်' ဟု ဆိုရမလားပင်။

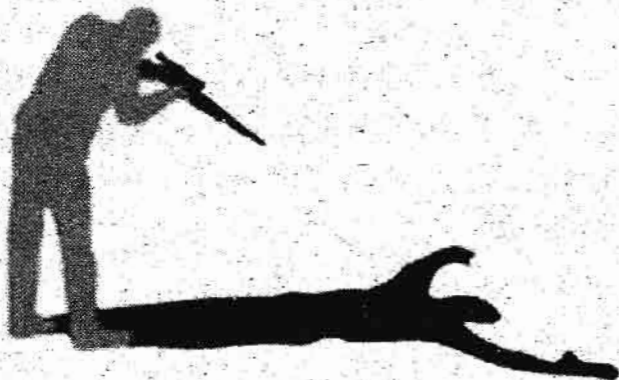
ယင်းအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်လျှင် နံနက်စောစော ၅ နာရီဖြစ်၍ လူသွားလူလာနည်းမူကြောင့် မျက်မြင် သက်သေမရှိခြင်း၊ အရှိန်ဖြင့်မောင်းနှင်သွားသည့် အဝေးပြေးယာဉ်တစ်စီးဖြစ်ကြောင်း ဆိုသည့် အချက် လောက်သာ သိရသည်ဖြစ်ရာ ဆက်လက်စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်နေကြောင်း သိရ၏။

စင်စစ်လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းရှိ လူတို့၏ စိတ်ထား (Mind Set) များ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် များစွာ လိုအပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်သိမှုနှင့် တာဝန်ခံနိုင်မှုအပိုင်းတွင် အလွန်ပင် အားနည်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုရလျှင် အမှုအခင်းတစ်စုံတစ်ရာ တွေ့လိုက်သည်နှင့် တာဝန်သိစိတ်ဆို သည်ထက် အမှုအခင်းတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေမှုကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုများ ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မိမိကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်မိသည့်ပြစ်မှုအတွက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန်လည်း လိုလိုလားလား ရှိသည်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

အချို့သော ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှုများတွင် ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပုံဖြေရှင်းနည်း မှန်ကန်မှုတို့ အရေးကြီးပြန်ပါသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကိုယ်တိုင် တာဝန်သိစွာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှုအပေါ် မတရား အကျပ်ကိုင်အနိုင်ကျင့်သည့် သဘောမျိုးမသက်ရောက်စေသင့်ပေ။ တာဝန်သိစိတ်ကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ လိုသည်။ ကူညီပိုင်းဝန်းဖို့ လိုသည်။ ဤအချက်သည် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှုအား အန္တရာယ်အဖြစ် မြင်နိုင်သည်။ ဘေးဒုက္ခအဖြစ် ထင်နိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျူးလွန် သည့် ပြစ်မှုအား နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖုံးဖိခြင်း၊ ခြေရာဖျောက်ခြင်း၊ မသိကျိုးကျွန်ပြုခြင်း၊ ထွက်ပြေးတိမ်ရှောင် ခြင်း စသည့်မလိုလားအပ်သည့်ဖြစ်စဉ်များ ကြားသိနေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် တာဝန်ယူလိုစိတ် ကင်းမဲ့လာခြင်းသည် လူ့လောက၏ ဆိုးရွားသောပြယုဂ်များ ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပျက်သဘော၊ ဆုံးရှုံးမှုသဘောသို့ ဦးတည်နေခြင်းပင်။ ယခုကာလ အတွင်း ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်း၌ ရင်သွေးစွန့်ပစ်မှုများ တိုးပွားနေရာ တစ်လလျှင် ပျမ်းမျှ နှစ်ဦး

နှုန်းကျော်ပင် တွေ့ရှိနေရကြောင်း၊ လူမှုဝန်ထမ်းဌာနမှ ထုတ်ပြန်ချက် အရ သိရသည်။ ရင်သွေးငယ်များ အား အကြင်နာမဲ့ စွန့်ပစ်နေကြရာ စီးပွားရေးမပြေလည်ခြင်း၊ မလိုချင် ဘဲရင်သွေးရခြင်း၊ မိဘသဘော မတူခြင်း၊ စသည့်အကြောင်း အမျိုး မျိုး ရှိနိုင်သော်လည်း လူသား တစ်ဦးချင်းစီ၏ တာဝန်ယူတတ်မှု

ဆုံးရှုံးနေခြင်းများ ရှိနေသည်ကို တွေ့နေရခြင်းပင်။ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော မိသားစုများတွင် သားသမီးများသည် 'ရတနာ' များဖြစ်ကြသော်လည်း ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည့် မိသားစုများအတွက် သားသမီးများသည် 'ရတနာ' များဖြစ်နေသည်မှာလည်း ဝမ်းနည်းစရာပင် ဖြစ်နေတော့၏။

လူတစ်ဦး၏ တာဝန်မဲ့မှုသည် လူတစ်ဦးထဲကိုသာ ထိခိုက်နစ်နာစေသည် မဟုတ်ပါ။ လူပေါင်းများစွာကို သေကြေပျက်စီးဆုံးရှုံး နစ်နာမှုလည်း ဖြစ်နိုင်စေပါသည်။ လူတစ်ဦး၏ ဘဝတစ်ခုလုံး အရိပ်မည်းကြီးကျရောက်သွားသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အထက်ဖော်ပြခဲ့သကဲ့သို့ အစွန့်ပစ်ခံ - အပယ်ခံ ကလေးများများ ပြားလာခြင်းသည် ဖွံ့ဖြိုးမှုတည်ဆောက်စ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအနေဖြင့် အနာဂတ်မလှပနိုင်ပါ။ အနာဂတ်အတွက် ရောင်စုံပွင့်လန်းနိုင်မည့် ပန်းများအရေး အလေးထား စီမံဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုတလော ထပ်မံကြားသိနေရသည့် သတင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်း (Suicide) အမှုများ တိုးပွားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုရလျှင် အကောင်းဘက်ကို တိုးတက်ပြောင်းလဲခြင်းထက် အဆိုးဘက်သို့ ညွှန်ကိန်းများက ထိုးဆင်နေသည်က များနေသည်။ စင်စစ် မိမိကိုယ်ကို မထိန်းကျောင်းနိုင်ခြင်း၊ မှန်ကန်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချမှတ်နိုင်ခြင်း၊ အခြေအနေမှန်ဘဝမှန်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် မရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း၊ အများအတွက် တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံနိုင်မှုထက် မိမိကိုယ်ကို မိမိပင် တာဝန်မယူနိုင်သည့် တာဝန်မယူရဲသည့် စိတ်ဓာတ်များကို ကြုံတွေ့နေရခြင်းပင်။

အဓိကအားဖြင့် လူဟူသည် တာဝန်နှင့် ကင်းသည်။ လွတ်သည်ဟူ၍ မရှိနိုင်ပါ။ မိမိတစ်ဦးတည်း အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိပါဝင်ပတ်သက်နေသည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း အဝန်းအပိုင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် တာဝန်ရှိနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ မိသားစုဆိုလျှင်လည်း မိသားစုဝင်တစ်ဦး၏ တာဝန်၊ အဖွဲ့အစည်း၊ အသင်းအပင်း၊ အလုပ်ဌာနဆိုလျှင်လည်း သက်ဆိုင်သည့် တာဝန်တစ်ခုခုရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ မိမိအပေါ်ကျရောက်လာသည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်မှုနှင့်အတူ တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံနိုင်မှုသည် မဖြစ်မနေယှဉ်တွဲနေရမည်သာ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိရှိ၊ တာဝန်သိသိဖြင့် တာဝန်ယူတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်များ တိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ တာဝန်မဲ့ ပြုကျင့်မှုများ ပါးလျှော့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်း၏ အရေးကြီးဆုံး အချက်တစ်ချက်မှာ မိမိတို့၏ Mind Set များကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းနိုင်ကြဖို့ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။

ခင်မောင်ဌေး (ပညာရေး)

အစိုးရအဖွဲ့

တပ်ကုန်းမြို့နယ်မှ ဇနီးနှင့် လင်...သမက်နဲ့ ယောက္ခမတို့အဖြစ်က ဒီလို

၁၅-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့က နေပြည်တော် ကောင်စီနယ်မြေ၊ တပ်ကုန်းမြို့နယ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ အား ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှ ရိုက်လိုက်၍ ခေါင်းကွဲသွားသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူမှ တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသော လူရိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်းနှင့် သမက်ဖြစ်သူ မင်းစိုးမှ လည်း ယောက္ခမဖြစ်သူနဲ့ အပေါင်းပါ သုံးဦးအပေါ် အပြန်အလှန် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မူခင်းဖြစ်ပွားပုံမှာ ၁၁-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့က ရဲအုပ် တင်လတ်သည် တပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ ရွှေမြို့ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်း၌ စခန်းမှူး တာဝန်ဆောင်ရွက်နေစဉ် ၂၁:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်၌ တပ်ကုန်း ကုတင်

၁၀၀ ပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် မိမိ စခန်းပိုင်နယ်မြေ၊ ရေအေးကျေးရွာမှ ကိုသန်းဝင်း (၄၄) နှစ် ခေါင်းကွဲဒဏ်ရာဖြင့် ရောက်ရှိနေကြောင်း ကြားသိရ၍ ဆေးစာပေးပို့ကုသစေခဲ့ကြောင်း ၁၂-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၃:၀၀ နာရီအချိန်တွင် ရေအေးကျေးရွာ၊ အင်ဘောကြီးကွင်းနေ (၁၁) ဦးသန်းဝင်း၏ သမီးဖြစ်သူ မကြည်ဖြာဦး (၂၀) နှစ် ရောက်ရှိလာပြီး အကြောင်းကြားသည်မှာ ၁၁-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၈:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်က ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသန်းဝင်းအား ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုမင်းစိုးမှ ၎င်းတို့နေထိုင်သော တဲ၏ အရှေ့ဘက် ဇီးပင်တန်းအနီးတွင် တွေ့ဆုံ၍ အရက်သောက်ရန် တဲ

ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း ၎င်းတို့ နေထိုင်သော အခင်းတော်တဲမှာ ကိုမင်းစိုး၏ ဖခင် ဦးညီခင်မှ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဦးညီခင်မှ ဘီအီးအရက်ဆီများ ဝယ်ယူကာ တဲတွင် ရေရောစပ်၍ ရောင်းချခဲ့ရာ (၁) ရက်လျှင် ရေသန့်ဘူး (၇) ဘူးမှ (၁၀) ဘူးထိ ရောင်းချခဲ့ရကြောင်း၊ ဦးညီခင် အရက်ရောင်းသည်မှာ (၂) နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့တဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသန်းဝင်း၊ ကိုမင်းစိုးနှင့် ဦးတင်လင်းတို့ သုံးယောက် အရက်သောက်နေခဲ့ကြကြောင်း၊ ကိုမင်းစိုးမှ ဖခင်ဖြစ်သူအား ကျောက်ပွဲစားလုပ်ကြရန် ပြောကြောင်း၊ ကျောက်တစ်ကျင်းခွဲတင်မှ တစ်ကျင်းဘိုးငွေ ၅၀၀၀

ကျပ်သာလျှင် ပေးမည်ဟုပြောရာ ဖခင်ဖြစ်သူမှ ခေါင်းပုံဖြတ်သောအလုပ်ကို မလုပ်သင့်ကြောင်း၊ ပွဲစားလည်းမလုပ်လိုကြောင်း ပြန်ပြောရာ ကိုမင်းစိုးမှ ဒါဆို ဘယ်သူမှ မလုပ်ရအောင် ကျောက်တင်ကားလာသောလမ်းတွင် ညှောင့်ထောင်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကားဘီးပေါက်ပြီး အလုပ်မဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟု ပြောရာ ဖခင်မှ မလုပ်ရန်တားမြစ်သဖြင့် ကိုမင်းစိုးလည်း ဒေါသထွက်ပြီး ပန်းကန်များ လွှင့်ပစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ကိုလည်း မောင်းထုတ်သဖြင့် ပြန်ရန်ထလိုက်စဉ် လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ပန်းကန်လွှတ်ကျပြီး ကွဲသွားရာ ကိုမင်းစိုးမှ တဲခေါင်မိုးတွင် ချိတ်ဆွဲထွန်းထားသော ဓာတ်ခဲသုံးခဲထိုး ဖန်ပြောင်းအား ဆွဲယူ၍ ဖခင်၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ကြောင်း (၃) ချက်ဆက်၍ ရိုက်လိုက်ရာ ဖခင်၏ ယာဦးခေါင်းထိပ် ကွဲသွားပြီး ၅ ချက် ချုပ်ထားရကြောင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူအား ဦးခေါင်းကွဲဒဏ်ရာရအောင် ရိုက်သူ (၁၁) ဦးညီခင်၏သား ကိုမင်းစိုး (၂၅) နှစ်အား

ဥပဒေအရ အရေးယူပေးပါရန် ၁၅-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ တွင် အမှုဖွင့်တိုင် ကြားလာရာ ရွှေမြို့ရဲစခန်း (ပ) ၁၃/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၅ အရ အမှုရေးဖွင့်ပြီး ယင်းနေ့တွင် ညောင်ကုန်းကျေးရွာမှ ဦးမွှေးနှင့် အတူ (၁၁) ဦးညီခင်၏သား ကိုမင်းစိုးတို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြပြီး မင်းစိုးမှ တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသည်မှာ ၁၁-၂-၂၀၁၃

ရက်နေ့ ည ၂၀:၀၀ နာရီအချိန်ခန့်က နေအိမ်ထဲတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မကြာပြာဦးနှင့် ရှိနေစဉ် တဲနားနီးချင်းနေ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးသန်းဝင်းနှင့် ဦးတင်လင်းတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ၎င်းနှင့်အတူ အင်တောကြီးဓာတ်နှင့် ရေအေးကျေးရွာအကြားရှိ ဆည်မြောင်းတောပေါင် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်သို့ ကျောက်များပို့ရောင်းချရန် ပြောဆိုကြရာမှ စကားများခဲ့ကြပြီး ၎င်းမှ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးသန်းဝင်းအား

CRIME REPORT

ထန်းလျက်၊ ထမ်းပိုးကြီးတုတ်ဖြင့် ရက်လိုက်ရာ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ဦးသန်းဝင်းမှာ ၎င်း၏ တံဘို့ ပြန် သွားပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဦးသန်းဝင်း၊ ၎င်း၏ညီဖြစ်သူ ကိုလွင်နှင့် ၎င်းယောက်ဖဖြစ်သူ ဖိုးပြားတို့မှ တုတ်၊ ဓား၊ လေးခွ များ ကိုင်ဆောင်လာပြီး တံ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဆဲဆို ကြိမ်း မောင်းခဲ့ကြ၍ ဦးသန်းဝင်းပါ သုံးဦးအား အရေးယူပေးပါရန် တိုင်ကြားသဖြင့် ရွှေမြို့ရဲစခန်း (ပ) ၁၄/၂၀၁၃ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၄/၄၅၁/၅၀၆ ဖြင့် အမှုဖွင့်ကာ ၎င်းတို့ လင် မယားနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားသော အမှု နှစ်ခုစလုံးကို ဒုရဲအုပ်သန်းနိုင်ညို အား အမှုစစ်အရာရှိအဖြစ် စစ် ဆေးဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ သည်ဟု ဆို၏။

အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် သန်းနိုင်ညိုသည် အခင်းဖြစ်နေရာ သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး အခင်းဖြစ် နေရာအား မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခြင်း၊ မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာစုံစမ်း စစ်

ဆေးမေးမြန်းခြင်း၊ သက်သေခံ ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းခြင်း၊ သက် သေများ စစ်ဆေးခြင်း၊ ပြုလုပ်ခဲ့ သည်ဟု ဆို၏။

အမှုမှ သက်သေဖြစ်သော ဦးတင်လင်း၏ မြေကြားချက်မှာ ၁၁-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့က ရွာသို့ ပြန်ရန် လမ်းအတိုင်းထွက်လာစဉ် ဇီးပင်တန်းအနီးတွင် ကိုသန်းဝင်း နှင့် ဆုံပြီး ၎င်း၏ သမက်ဖြစ် သူ မင်းစိုးမှ သူ၏ တံဘို့ လိုက် လာကြရန် ခေါ်သဖြင့် ကိုသန်း ဝင်းနှင့်အတူ မင်းစိုး၏ တံဘို့ လိုက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ကြည်ပြာ ဦးအား တံအောက်တွင် ထွေရ ကြောင်း၊ မင်းစိုးမှ တံ၏ ကပြင် တွင်ထိုင်ကြရန် ပြောပြီး ရေသန့် ဗူးဖြင့် ထည့်ထားသော အရက် သောက်ရန် ချပေးခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းအရက်မှာ ကျွဲရိုင်းဖြင့် စပ် ထားသောအရက်ဖြစ်ကြောင်းကို

မင်းစိုးပြော၍ သိရကြောင်း၊ အရက်မြည်းရန်အတွက် မင်းစိုး ကိုယ်တိုင် ကြက်သားဟင်းခွက် ချပေးခဲ့ကြောင်း၊ မင်းစိုးချပေး သော အရက်ကုန်သောအခါ ကိုသန်းဝင်းမှ အရက်ဖိုးသူပေးပါ စည်၊ အရက်ထပ်ပေးရန်ပြောရာ မင်းစိုးမှ ဗိုက်ဆံမပေးပါနဲ့ပြောပြီး အရက်ရေသန့်ဗူးတစ်ဝက် ထပ်မံ ချပေးခဲ့ကြောင်း၊ အရက်ဆက် သောက်ကြရင်း ကိုသန်းဝင်းနှင့် မင်းစိုးတို့ ကျောက်ကိစ္စ ပြောဆို ကြရင်း အပြန်အလှန် စကားလှ ပြောနေကြောင်း၊ ကိုသန်းဝင်းအား ပြန်ကြရန် ပြောစဉ်၊ 'ခွမ်း' ကနဲ အသံကြားရပြီး ကြည်ပြာဦးမှ လည်း ဆွဲကြပါဦးဟု အော်ဟစ် ပြီး မင်းစိုးအား ဆွဲထားကြောင်း၊ မင်းစိုးကို ဝိုင်းကူဆွဲထားစဉ် ကိုသန်းဝင်းအား ကြည်ပြာဦးမှ လိုက်ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ မင်းစိုးတံပေါ် သို့တက်ပြီး အိမ်ထဲမှ ဓားကိုဆွဲ ပြီး ကိုသန်းဝင်းနောက်လိုက်ရန် ပြုလုပ်သဖြင့် မလိုက်ရန်ပြောဆို တားမြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ မင်းစိုးမှ ပြသသဖြင့် မင်းစိုး၏ လက်တွင် သူ့ဓားနှင့်သူ ထိမိပြီး လက်ဖြတ် ရသွားသည်ကို သိရှိကြောင်း၊

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ရေအေး ရွာထဲ၌ မိုးမိုးနှင့် တွေ့သောအခါ ကိုသန်းဝင်းအား ညက တပ်ကုန်း မြို့နယ်၊ ကုတင် ၁၀၀ ဆေးရုံ တွင် တင်ထားရကြောင်းကို ပြော ပြ၍ သိရှိခဲ့ရပြီး ကိုသန်းဝင်းတို့မှ မင်းစိုး၏တံသို့ သွားရောက်ကြပြီး လက်နက်များဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်း မောင်းကြသည်ကိုတော့ မြင် လည်းမမြင်၊ သိလည်းမသိပါဟု ဆို၏။ ဦးညီခင် အရက်ရောင်းချ သည်ကိုတော့ တဲနားနီးအားလုံး မေးကြည့်လျှင် သိကြပါသည်ဟု ဆို၏။

ဒေါ်မြရီမှလည်း အခင်း ဖြစ်ညက ကိုသန်းဝင်းခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရ၍ သွေးများမြင်တွေ့ရ ပြီး ၎င်း၏ ညီဖြစ်သူ မိုးမိုး၏ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဧည့်သည်မှစီးကာ ၎င်းတို့ ဆေးရုံသို့ သွားကြသည် ကို ဒေါ်မြရီတို့တွင် ထား သော ဆိုင်ကယ်အား ယူဆောင် သွားသဖြင့် သိရှိမြင်တွေ့ရပြီး ကိုသန်းဝင်းတို့မှ မင်းစိုး၏တံသို့ တုတ်၊ ဓား၊ လေးခွတို့ဖြင့် သွား နောက်ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကြ သည်ဆိုတာကိုတော့ ကြားလည်း မကြား၊ မြင်လည်းမမြင်ဟု ဆို၏။

အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် သန်းနိုင်ညီသည် အမှုအား ရဲလုပ် ငန်းကုန်စင်အောင် စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ပြီး၊ ဦးသန်းဝင်း၏ ဦးခေါင်းအား ဦးခေါင်းယာ ထိပ်ပေါက်ပြ ဒဏ်ရာရရှိအောင် အရက်မူးပြီး ရိုက်နှက်သည့်၊ တရားခံမင်းစိုး (၂၅) နှစ် (၁) ဦးညီခင်၊ တောင်သူ၊ အင်တော တဲစုရေအေး ကျေးရွာအုပ်စု၊ တပ် ကုန်းမြို့နယ် နေသူအား ဥပဒေ အကြံပြုချက်နှင့်အညီ တရားစွဲ ဆိုသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်း ရရှိသည်။

တပ်ကုန်းမြို့နယ်နှင့်
ရမည်းသင်းမြို့နယ်
လောင်းကစားချဲ့ထိမှုများ၊
ဆင်ဆာမဲ့
မိဒီယိုခွေများနှင့်
ပြည့်တန်ဆာခေါင်းအား
ဖမ်းဆီးရမီ သတင်းတို့ထွားများ

နေပြည်တော် ကောင်စီ နယ်မြေ၊ တပ်ကုန်းမြို့နယ် ရဲ တပ်ဖွဲ့စခန်းမှ နယ်ထိန်းတပ် ကြပ်အေးလွင်သည် စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမိုး၏ တာဝန်ပေးချက်

အရ မြဝတီရပ်ကွက်၊ ရာအိမ်မှူး ဦးမျိုးညွန့်ပါ (၃) ဦးနှင့်အတူ မြဝတီရပ်ကွက်၊ နယ်မြေ (၈)၊ မြို့ဦးကျောင်းအနီးရှိ 'ပန်းသခင်' အမည်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်အား ၁၆- ၁-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၅:၃၀ နာရီ အချိန်တွင် သတင်းအရ ဝင် ရောက်ရှာဖွေရာ ၎င်းကွမ်းယာ ဆိုင်အတွင်းမှ တရားမဝင်နှစ်လုံး ထိ လောင်းကစားရာတွင် အသုံး ပြုသော ဗလာစာအုပ်ပေါ်တွင် တရားမဝင် နှစ်လုံးထိ ချဲ့ဂဏန်း များနှင့် ငွေတန်ဖိုးများအား ရေး သားထားသော စာရွက်တစ်ရွက်၊ POLO စာတမ်းပါ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခု၊ Red Ruby စာတမ်း ပါ စာတ္ထု၊ စာရွက်ပေါ်တွင် တရားမဝင် နှစ်လုံးထိဂဏန်းများ ရေးသားထားသော စာရွက်တစ် ရွက်၊ အဖြူရောင်နှင့် ခရမ်းရောင် နှစ်ရောင်စပ်ဘောပင်တစ်ချောင်း၊ မြန်ငွေစက္ကူရောရာ ၁၉၇၀၀ကျပ် တို့အား ရှာဖွေတွေ့ရှိရသဖြင့် သက်သေလူကြီးများရှေ့တွင် ရှာ ဖွေပုံစံဖြင့် တရားဝင်သိမ်းဆည်း ကာ တရားမဝင် နှစ်လုံးထိ လောင်းကစားပြုလုပ်သူ သိုက်စိုး (၃၁) နှစ် (၁) ဦးအုန်းမောင်၊

ကွမ်းယံရောင်း၊ နယ်မြေ (၈)၊ မြဝတီ ရုပ်ကွက်နေသူအား အရေးယူပေးပါရန် နယ်ထိမ်း တပ်ကြပ်အေးလွင်မှ ယင်းနေ့ ၁၆:၅၅ နာရီအချိန်တွင် တရားလို ပြုလုပ်တိုင်တန်းသဖြင့် တပ်ကုန်း ရဲစခန်း (၁) ၁၂/၂၀၁၃၊ လောင်း ကစားဥပဒေပုဒ်မ-၁၅(က)/ ၁၆ (က) တို့အရ အမှုဖွင့်အရေးယူပြီး အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် အောင် ပြည့်စုံမှ စစ်ဆေးဆောင်ရွက် လျက်ရှိကြောင်း သတင်း ရရှိ သည်။

နေပြည်တော် / ကောင်စီ နယ်မြေ၊ ဇာပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ ရွှေမြို့ ရဲစခန်းအပိုင်နယ်မြေတွင် နယ် ထန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ဝင်း မောင်ချေသည် ၁၇-၁-၂၀၁၃ ရက်နေ့၊ ၁၂:၀၀ နာရီအချိန်က စခန်းမှူး ရဲအုပ်တင်လတ်၏ ညွှန် ကြားချက်အရ သက်သေများနှင့် အတူ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၏ လောင်းကစားဖမ်းဝရမ်း အမှတ် (၃/၂၀၁၃) ဖြင့် ရွှေမြို့စခန်းပိုင် နယ်မြေအတွင်းရှိ နွယ်ရစ်ကျေး ရွာအုပ်စုအတွင်း၌ တရားမဝင် နှစ်လုံးထိ/သုံးလုံးထိများ ရောင်း ချနေကြောင်း သတင်းအရ ကျော်

နိုင် (၃၉) နှစ် (၁) ဦးဖိုးမိုး၊ တောင်သူ၊ နွယ်ရစ်ကျေးရွာနေသူ နေအိမ်အတွင်း ရှောင်တစ်ခင် ဝင် ရောက်ရှာဖွေရာ ကျော်နိုင်၏ ခါး ကြားတွင် ထိုးထားသည့် အနက် ရောင် ဖိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ လောင်းကစားရာတွင် အသုံးပြု သည့် (က) ကျော်အမည်ပါ ၃၀၊ ၃၄ R-၁၀၀/ ဟု နှစ်လုံးထိ ဇီလောင်းကစားနှင့် ငွေတန်ဖိုးများ ရေးမှတ်ထားသည့် နှစ်လုံးထိ လောင်းကစားပြုလုပ်ထားသည့် ပန်းရောင်ဘောက်ချာ စာရွက် တစ်ရွက်၊ (ဂ) ကျော်အမည်ပါ ၉၁- R-၁၀၀/၊ ၄၅ R-၁၀၀/ ဟု နှစ်လုံးထိလောင်းကစား ဂဏန်းနှင့် ငွေတန်ဖိုးများ ရေး မှတ်ထားသည့် ပန်းရောင် ဘောက်ချာ စာရွက်တစ်ရွက် (ဃ) ကျော်အမည်ပါ ၅၅- R -၂၀၀/၊ ၄၈ R-၂၀၀/ ဟု နှစ်လုံးထိ လောင်းကစားဂဏန်း နှင့် ငွေတန်ဖိုးများ ရေးမှတ်ထား သည့် ပန်းရောင်ဘောက်ချာ စာရွက်တစ်ရွက် (င) BAILIXI စာတမ်းပါ အနက်ရောင် ပတ် တာအိတ် တစ်အိတ်နှင့် ၄င်း အိတ်တွင်းမှ မြန်မာငွေစက္ကူရော

ရာ ၈၅၅၀/- ကျပ်တို့အား ရှာဖွေ ပုံစံဖြင့် သက်သေများရှေ့တွင် တရားဝင် သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး ဒုရဲ အုပ် ဝင်းမောင်ချေမှ အရေးယူပေး ပါရန် တိုင်ကြားသဖြင့် ရွှေမြို့ရဲ စခန်း (၁) ၇/၂၀၁၃၊ လောင်း ကစားဥပဒေပုဒ်မ-၁၅ (က)/၁၆ (က) တို့ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ကာ ဒုရဲအုပ် ကျော်နိုင်ဦးမှ အမှုစစ် အရာရှိသဖြင့် တရားခံကျော်နိုင် အား စစ်ဆေးဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

တရားမဝင် CD/DVD ခွေ များ ရောင်းချသူများအား ဖမ်းဆီး ရမိပုံမှာ မြို့နယ် ဒီဒီယို အခြေခံ အဖွဲ့၏ သတင်းပေးတိုင်ကြား ချက်အရ ၅-၃-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၀:၃၀ နာရီအချိန်တွင် နေပြည် တော်ကောင်စီနယ်မြေ၊ တပ်ကုန်း မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ရဲမှူးဝင်း တင်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် စခန်း မှူးရဲအုပ်လှမိုးမှ အနီးကပ်ကြီး ကြပ်၍ နယ်မြေခံနယ်ထိမ်း၊ တပ် ကြပ်စိန်မြင့်နှင့် အဖွဲ့သည် သက် သေများနှင့်အတူ သတင်းအရ တပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ ညောင်းလွန် ကျေးရွာအတွင်း ပျံကျဈေးသည် တန်း၌ ဆင်သာမုံ နိုင်ငံခြား

ဇာတ်လမ်းဗီဒီယိုခွေများ ရောင်းချနေသဖြင့် သွားရောက်ရှာဖွေရာ လှမြင့် (၄၇) နှစ်၊ ဈေးရောင်း၊ နယ်မြေ (၅)၊ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ တပ်ကုန်းမြို့နေသူ၏ ဈေးဆိုင်အတွင်းမှ အစိမ်းရောင်ပလပ်စတစ်ဘူးတစ်ဘူး၊ အဝါရောင်မြေအရေခွံလက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံး၊ နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွဲ CD/DVD အခွေ (၁၂၅) ချပ် (ဆင်ဆာမဲ့) စုစုပေါင်းတန်ဖိုး လေးသောင်းနှစ်ထောင်ကျပ်၊ နီပြာရောင် (မြေယာခင်း) မိုးကာ တစ်ထည်တို့အား တွေ့ရှိရ၍ သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် တရားဝင်သိမ်းဆည်းကာ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် စိန်မြင့်မှ တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် CD/DVD ခွေများ တရားမဝင် ရောင်းချနေသူ လှမြင့်အား တပ်ကုန်းစခန်း (၁) ၄၅/၂၀၁၃၊ ဗီဒီယို အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ခ) ဖြင့် စစ်ဆေးအရေးယူရန် အမှု ရေးဖွင့်ခဲ့ကြောင်း၊ ၅-၃-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၀:၃၅ နာရီအချိန်တွင် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်စီးစစ်ဖွဲ့ဝင်များသည် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သက်သေများနှင့်အတူ ညောင်

လွန်ကျေးရွာတွင် ဆင်ဆာမဲ့ CD/DVD ခွေများ ရောင်းချနေကြောင်း သတင်းအရ သွားရောက်ရှာဖွေရာ အမာတင် (၄၂) နှစ်၊ ဈေးရောင်း၊ ဘူတာရပ်ကွက်၊ ညောင်လွန်ကျေးရွာအုပ်စု၊ တပ်ကုန်းမြို့နယ်နေသူ၏ ဈေးဆိုင်အတွင်းမှ နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွဲ CD/DVD အခွေ (၅၀) ချပ် (ဆင်ဆာမဲ့) အပြာရောင် ပလပ်စတစ်ဘူးတစ်ဘူး၊ စုစုပေါင်း ခန့်မှန်းတန်ဖိုးငွေ တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ကျပ်တို့အား တွေ့ရှိရ၍ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် တရားဝင်သိမ်းဆည်းကာ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်စီးစစ်ဖွဲ့ဝင်များမှ တရားလိုပြုလုပ်၍ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်ကြားလာသဖြင့် တပ်ကုန်းစခန်း (၁) ၄၆/၂၀၁၃၊ ဗီဒီယို အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ခ) အရ အမှု အရေးယူဖွင့်ခဲ့ပြီး တရားမဝင် ဆင်ဆာမဲ့ ဗီဒီယိုခွေများ ဖမ်းဆီးရမိမှုအမှု နှစ်မှုစလုံးကို ဒုရဲအုပ် အောင်ပြည့်စုံအား စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်ဆို၏။ အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် အောင်ပြည့်စုံသည် ဆင်ဆာမဲ့ ဗီဒီယိုခွေများအား တရားမဝင် ရောင်းချခဲ့ကြသော (၁)

၄၅/၂၀၁၃ မှ တရားခံလှမြင့်နှင့် (၁) ၄၆/၂၀၁၃ တို့မှ တရားခံမအမာတင်တို့နှစ်ဦးအား ဗီဒီယိုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ခ) အရ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိပြီး ရဲလုပ်ငန်းကုန်စင်အောင် စစ်ဆေးပြီးပါက ဥပဒေအကြံပြုချက်နှင့်အညီ တရားစွဲဆိုသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊ ရမည်းသင်းစခန်းမှ စခန်းမှူး ရဲအုပ်အေးငွေနှင့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊ မြို့နယ်ဗီဒီယိုအခြေခံအဖွဲ့၏ သတင်းပေးတိုင်ကြားချက်အရ ဆည်ကြီးကျေးရွာသို့ ၁-၃-၂၀၁၃ ရက်နေ့၊ ၁၉:၁၅ နာရီအချိန်တွင် သွားရောက်ပြီး ဆည်ကြီးကျေးရွာညောင်အိုင်လမ်းဆုံထိပ်ရှိ မြင့်မိုရ်လှ ဗီဒီယိုခွေအငှားဆိုင်အား

ရှောင်တခင် ဝင်ရောက်စစ်ဆေး ရှာဖွေရာ ဆင်ဆာမဲ့ခွေများနှင့် မူပိုင်မဟုတ်သော CD/DVD အခွေများ ရှာဖွေတွေ့ရှိရသဖြင့် သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံ နှင့် တရားဝင်သိမ်းဆည်းကာ မြင့်မိုရ်လျှံ ဗီဒီယိုခွေအငှားဆိုင်မှ မျိုးဝင်း (၃၃) နှစ်၊ (ဘ) ဦးစစ်ဘို ဗီဒီယိုခွေ အငှားဆိုင်လုပ်ငန်း၊ ဆယ်ကြီးကျေးရွာ၊ ရမည်းသင်း မြို့နယ်နေသူအား ဥပဒေအရ အရေးယူပေးပါရန် မြို့နယ် ဗီဒီယို အခြေခံအတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်ဆွေမှ တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းသဖြင့် ရမည်းသင်း စခန်း (ပ) ၄၄/၂၀၁၃၊ ရုပ်မြင် သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ

၃၂ (ခ)အရ အမှုရေးဖွင့်ပြီး အမှု စစ်အရာရှိအဖြစ် ဒုရဲအုပ်ချမ်းငြိမ်း သော်မှ ရဲလုပ်ငန်းကုန်စင်အောင် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည် ဟု ဆို၏။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊ တောင်ဘက် ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမကြီးဘေးဟောင်းရှိ တောင်ဘို အုပ်စု ပြတိုက်/အောက်တောက် တွင် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးမြူလျက်ရှိကြောင်း တိုင်ကြားချက် သတင်းအရ ၂၇-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၈:၃၀ နာရီအချိန်တွင် မိတ္ထီလာခရိုင်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ရဲမှူးဦးစီး ရဲမှူးဇော်ဝင်းအောင်၊ ရမည်းသင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းမှ စခန်းမှူးရဲအုပ် အေးငွေနှင့် နယ်ထိမ်းတပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် သက်သေများနှင့်အတူ ကန်ကြီးလမ်းခွဲအကျော် ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမကြီးဟောင်း အနောက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်အား သွားရောက်ရှာဖွေ စစ်ဆေးရာ ပြည့်တန်ဆာအလိုငှာ မိန်းကလေးများ မွေးမြူထားသည်ကို တွေ့ရှိရပြီး ဆိုင်ရှိ မ.....၏ ထွက်ဆိုချက်အရ တစ်ဆက်ရှင်

ပျော်ပါးလျှင် ၈၀၀၀ ကျပ်ရ ကြောင်း၊ အမျိုးသား တစ်ဦးနှင့် တစ်ကြိမ် (တစ်ခဏ) ပျော်ပါးလျှင် ၅၀၀၀ ကျပ်ရပြီး ဆိုင်ရှင် ဖြစ်သူ ဦးတင်မိုးမှ ၃၀၀၀ ကျပ် ယူကာ ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ရင်းရသော မ.....မှာ ၂၀၀၀ ကျပ် သာရရှိကြောင်း သိရှိပေါ်ပေါက် သဖြင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင် တင်မိုး (၄၂) နှစ်၊ (ဘ) ဦးကြည်မောင် စားသောက်ဆိုင်၊ အောက်တောက်ရွာ ရမည်းသင်းမြို့နယ် နေသူအား အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးပြီး ရဲမှူးဇော်ဝင်း အောင်မှ တရားလိုပြုလုပ်တိုင် ကြားသဖြင့် ရမည်းသင်းစခန်း (ပ) ၄၂/၂၀၁၃ ပြည့်တန်ဆာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁) အရ ၂၇-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ၁၉:၅၀ နာရီ တွင် အမှုရေးဖွင့်ပြီး အမှုစစ် အရာရှိအဖြစ် ရဲအုပ်အေးငွေမှ အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေး စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြောင်း သတင်း ရရှိသည်။

မင်းဟိန်းခန့် (မူခင်း) မူခင်းသတင်းထောက်

**အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို
အမွေပုံပစ္စည်းတရပ်နှင့်
စပ်လျဉ်း၍
အမွေဆိုင်တစ်ဦးအား
အလွဲသုံးစားမှု
ခွဲနိုင်မခွဲနိုင်
ဥပဒေပြဿနာ**

လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်၍၊ လင်မယား မကွာရှင်းမိကာလတွင်း၊ တစ်ဦး၏ ပစ္စည်း တစ်ဦးကို ခိုးယူမှုနှင့်ပတ်သက်၍၊ ခိုးမှုမမြောက်သည်ကို၊ အများသိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခုတင်ပြလိုသည်မှာ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေပုံပစ္စည်းကို၊ အမွေဆိုင်တစ်ဦးတစ်ယောက်အား အလွဲသုံးစားမှု ခွဲနိုင်မခွဲနိုင် ဥပဒေပြဿနာဖြစ်ပါသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃-တွင်，“မည်သူမဆို ရွှေပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့်၊ အလွဲသုံးစားပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ မိမိ၏ပစ္စည်းအဖြစ်၊ ပြောင်းလွှဲခြင်းပြုလျှင်၊ ထိုသူကို နှစ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တမျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ၊ ချမှတ်ရမည်”ဟုပါရှိပါ သည်။

မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့်၊ ခေတ္တမျှသာ အလွဲသုံးစားပြုခြင်းသည်လည်း၊ ဤပုဒ်မအရ အလွဲသုံးစားပြုသည်မည်၏။

သေသူ၏ သေစဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော သေသူ၏ လက်ရှိပစ္စည်းကို၊ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် အလွဲသုံးစားပြုလျှင် ဖြစ်မှုမြောက်ပါသည်။

ပုဒ်မ ၄၀၄ တွင်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူသေစဉ်ကကျန်ရစ်ခဲ့သော သေသူ၏လက်ရှိ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း သိလျှက်နှင့် ၄၆။ ထိုပစ္စည်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီစွာ လက်ရှိဖြစ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတစ်ဦး

တစ်ယောက်လက်သို့၊ မရောက်သေးကြောင်းသိလျက်နှင့် ၎င်းမည်သူမဆို ထိုပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့်၊ အလွဲသုံးစားပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပြောင်းလွှဲလျှင် ထိုသူကို သုံးနှစ်အထိထောင်ဒဏ် တရားမျိုးချမှတ်ရမည်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။ ထိုပြင်၊ ထို ပစ္စည်းရှင်သေဆုံးစဉ်အခါက၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် သေသူ၏ စာရေး သို့တည်းမဟုတ် အစေခံဖြစ်လျှင်၊ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်အထိ တိုးမြှင့်ချမှတ်နိုင်သည်။

အမွေဆိုင်တစ်ဦးမှ၊ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍၊ အခြားအမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ် အလွဲသုံးစားမှု ခွဲနိုင်မခွဲနိုင်ကို၊ ဦးမောင်မောင်နှင့် ၁။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၂။ မောင်ကိုကိုကြီး ၁၉၈၄ မတစ စာ ၇၀ တွင် အဆုံးဖြတ်ပေးထားခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့အရှေ့မြောက်မြို့နယ် တရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၇၈၉/၈၂ တွင်၊ ဦးမောင်မောင် အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄-အရ တရားစွဲဆို စစ်ဆေးသောအမှုဖြစ်ပါသည်။ ဦးမောင်မောင်မှ၊ ယင်းအမှုကို၊ ကျေနပ်မှုမရှိ၍၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ ကအရ ချေဖျက်ပေး ရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့လျှောက်ထားခဲ့သည်။

အမွေဆိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သည့်၊ မန္တလေးမြို့၊ အကွက်အမှတ် ၆၀၆ ဦးပိုင်အမှတ် ၂-ဟောမာလေရပ်ရှိ မြေနှင့် အဆောက်အဦးပစ္စည်းကို၊ ဦးမောင်မောင်သည်၊ ၎င်း၏ အမည်သို့ လွှဲပြောင်းခဲ့ပြီး မန္တလေးသို့အား လွှဲပြောင်းရောင်းချရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အပြင်၊ အဆောက်အဦးကိုလည်း ဖျက်ဆီးလိုက်သည်ဟု ဖော်ပြ၍၊ အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်ကိုကိုကြီးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ တိုက်ရိုက်တိုင်လျှောက် သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးမောင်မောင်က၊ မိမိသည်၊ ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင်၏ တူတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်ကြောင်း၊ မောင်ကိုကိုကြီးမှာ၊ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေရှင်၏ မောင်နှစ်မ ဝမ်းကွဲတော်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ် သဖြင့် ၎င်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများမှာ မရွေးမပြောင်းနိုင် သော ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းမိမိအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ -အရ အရေးယူခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ အမွေကိစ္စအငြင်းပွားမှုဖြစ်သဖြင့်၊ တရားမကြောင်းအရ ဖြေရှင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလရုံးခွဲ၊ ပြန်လှန်စစ်ဆေးရာတွင်၊ မောင်ကိုကိုကြီးက၊ “ကျွန်တော်အနေဖြင့် ယခုအမှုကို၊ ကျွန်တော် ဘကြီး၏

အမွေရလိုသည့် အတွက်၊ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဘကြီးမှာ ဟာဂျီဦးမူဆာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တရားစွဲဆိုသည့် နေရာမှာ ဟာဂျီဦးမူဆာပိုင်မဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏ မိခင် ဒေါ်ရွှေပိုင်ဖြစ်ပါသည်။”

“တရားခံကိုမောင်မောင်သည် ယခုအချင်းဖြစ်သွားသည့် မြေ၏ မူလပိုင်ရှင်ဒေါ်ရွှေ၏ မြစ်အရင်းဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ အဆိုပါ ဒေါ်ရွှေ၏ မြေးတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်ပါသည်။”

တိုင်လျှောက်သူ မောင်ကိုကိုကြီး၏ တင်ပြထွက်ဆိုချက်များအရ၊ ကွယ်လွန်သူဒေါ်ရွှေ၏ အမွေပုံ ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍၊ ဒေါ်ရွှေ၏ မြစ်ဖြစ်သူဦးမောင်မောင်နှင့် မြေးတစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ မောင်ကိုကိုကြီး တို့အကြား အမွေကိစ္စအငြင်းပွားမှု တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အမွေပုံပစ္စည်းတရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ အမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄- အရ အလွဲသုံးစားမှုမြောက်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်နိုင်ပေ။ မောင်ကိုကိုကြီး၏ တင်ပြထွက်ဆိုချက်အရ တရားမကြောင်းအရ တရားတထုံးစွဲဆို ဖြေရှင်းရမည့် အမွေကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု၍၊ ဦးမောင်မောင်အပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆,က အရ အချေဖျက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အမွေဆိုင်များအကြား ကွယ်လွန်သူအမေရှင်၏ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍၊ ပြစ်မှု ကြောင်းအရ အလွဲသုံးစားမှု စွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း၊ အထက်ပါ အမှုက၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ဆန်းဆန်းဦး(စမ်းချောင်းမြေ)

ကျမ်းကိုး

မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး

ဦးမောင်မောင်နှင့် ၁။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ၂။ မောင်ကိုကိုကြီး ၁၉၈၄ မတစ စာ ၇၀

ထိလာကသက်ဦးမူးလို့ ငယ်ပါဖြတ်တာလား

ဒီကောင်စိတ်ရင်း ကောင်း ပါတယ်။ ခုဖြစ်ရတာ မူးလို့ပါ။ မူးတော့လည်း လူမုန်းမသိတော့ ဘူးပေါ့ကွာ။

“ငါတော့လက်မခံဘူး။ အရက်မူးသမား ‘မစင်’ကျွေး ကြည့်စားမလား၊ ဘယ်တော့မှ မစားဘူး။ အသိစိတ်တော့ ရှိ တာချည်းပဲ။ မူးကြောင် ရူး

ကြောင်ဆိုတာအလကားပါ” အမူးသမားနှင့် ပတ်သက် ဤ သူ့အမြင်၊ ကိုယ့်အမြင်ငြင်း ကြသည်မှာ ဓမ္မတာ။ လိုသူက သာသာထိုးထိုး ပြောသည်။ ဖေးဖေးမမ လုပ်သည်။ မလို သူက မလိုသလို အကဲဖြတ် သည်။ တကယ်တော့ အမူး သမားဖြစ်ဖြစ် အသောက်သမား

ပဲဖြစ်ဖြစ် ကာယကံရှင်သာလျှင် မိမိလုပ်ရပ် မိမိအသိဆုံးဖြစ် သည်။ လူစိတ်မရှိဘဲ မူးယစ်နေ ဤ သောင်းကျန်းသဖြင့် လက် လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားသလား။ အရက်ကလေး (သို့)ထန်းရည် ကလေး တစ်ခွက်စ နှစ်ခွက်စ တစ်ပုလင်းစ၊ နှစ်ပုလင်းစ သောက်ရာမှ စိတ်ထွေထွေဖြစ်

လာခြင်းအပေါ်၊ ချော်လဲ ရောထိုင်၊ အကြမ်းကိုင်းခြင်း၏ ဆိုးကျိုးရလဒ်များဆိုတာကတော့ ကာယကံရှင်နှင့် မိမိသာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ (ယခင်ရာဇသတ်ကြီး၊ အခန်း (၄) ကင်းလွတ်ရမြဲ အချက်များ (General Exception) ပုဒ်မ ၈၅ တွင် 'မသိ၊ အလိုမ တူဘဲ မူးယစ်အောင် သူတစ်ပါး က တိုက်ကျွေးသဖြင့် မသိနိုင်သူ ၏ ပြုလုပ်မှု၊ ပုဒ်မ ၈၆ တွင် 'အထူးအသိဉာဏ် (သို့) အထူးအကြံနှင့် ပြုမှု ပြစ်မှု မြောက်သည့် ပြုလုပ်မှုကို မူးယစ်နေသူဖြင့်တို့သည် ပြစ်မှု မမြောက်ကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ တရားရုံးသို့ ရိုက်မှု၊ ဓားထိုး၊ ဒါးခုတ်မှု၊ လူ သတ်မှု၊ လူသေမှု စသည့်ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၂၅/ ၃၂၆/ ၃၀၂/ ၃၀၄ တို့ဖြစ်ပွားမှုဖြင့် ရောက်ခြင်း တွင် အရက်ဝိုင်းတွင် အရက် သောက်ပြီး မူးယစ်နေသူအချင်း ချင်း ရန်ဖြစ်ကြခြင်း (သို့) မူး နေသူ၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် လူ တောင် (အရက်မသောက်သူ)

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခံရ၍ ဒဏ်ရာ အနာတရ (သို့) သေဆုံးခြင်းဖြစ် ရသည်တို့တွင် တရားခံဘက် အနေဖြင့် ပုဒ်မ -၈၅/ ၈၆ တို့၏ အကာအကွယ်ရရှိရန် ခုခံ အကြောင်းပြချေပကြသည်။ သို့မှ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ခြင်း (သို့) လျှော့ပေါ့ သက်ညှာပြစ်ဒဏ်မျိုး ရရှိခြင်းဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူ ယင်းဥပဒေ အခန်း (၄)၊ ပုဒ်မ- ၈၄ တွင် စိတ်ပေါ့သွပ်သူ၏ ပြုလုပ်မှု သည်လည်း ကင်းလွတ်ရမြဲ အချက်တစ်ရပ်တစ်ရပ်အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းထားရှိရာ "စိတ်ပေါ့သွပ် ခြင်းကြောင့် ပြုစဉ်အခါက မိမိ၏ ပြုလုပ်မှုများကို မည်သို့သဘော ရှိသည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မတော် မမှန်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင် သည်ကိုသော် လည်းကောင်း မသိနိုင်သော သူ၏ပြုလုပ်မှု သည် ပြစ်မှုမမြောက် "ဟူ၍ပါရှိ သည်။ ထိုအချက်ကို တရားခံ ဘက်မှ အကာအကွယ်ယူ၍ အချင်းဖြစ်စဉ် စိတ်ဝေဒနာ ဖောက်ပြန်နေ၍ မိမိဘာလုပ်လို့ လုပ်မှန်း မသိခြင်းဆိုသည်ကို

သက်သေပြကြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံ မှုအမှတ် ၄/၂၀၀၈ "ကိုသက်ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တော်အမှု" ကို (၄.၈.၂၀၀၈) နေ့က တရားရုံးချုပ် (အထူးအယူ ခံရုံး) မြန်မာနိုင်ငံ၏အမြင့်ဆုံး တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည်မှာ မှတ်သားဖွယ်ဖြစ်သည်။ အချင်း ဖြစ်စဉ်က တရားခံ၏ပြုလုပ်ချက် (ပြစ်မှုကျူးလွန်မှု) သည် စိတ် ပေါ့သွပ်နေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ် နိုင်သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် အများပြည်သူ(သိရှိရသူ) တို့ မှတ်ထင်နိုင်သော်လည်း ဥပဒေ အမြင်တွင် စိတ်ပေါ့သွပ်သူဟု မရှုမြင်၊ မသုံးသပ်နိုင်ခြင်းကို တွေ့ရသည်။ အထူးအယူခံရုံး၏ စီရင်ထုံးပါ သုံးသပ်ချက် စာ သားစကားလုံးများသည် စာဖတ် သူတို့ ဂရုပြုလိုက်နာခြင်း (သို့) ရှောင်ကြဉ်ရန် လိုအပ်သည်များ လည်းရှိခြင်းတို့က စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ဖြစ်၍ စာင်ပြလိုက်ရပါ သည်။

အမှုမှာ (၁.၁၂.၂၀၀၆) နေ့၊ ညနေ (၅း၄၅) အချိန်ခန့် က မိတ္ထီလာမြို့၊ အောင်ဆန်းနယ်

မြေ၊ ကျောက်စူးရပ်ရှိ ဦးကြည်
 မောင်၏နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့
 တောင်ဘက်ခြံနေ ကိုသက်ဦး
 ဆိုသူ ဝင်ရောက်ပြီး ဘာမျှမပြော
 မဆိုဘဲ အသင့်ယူလာသော
 ကတ်ကြေးဖြင့် ဦးကြည်မောင်
 အား ထိုးရာ ဦးကြည်မောင်က
 လုံးထွေး ရှောင်တိမ်းရင်းဦးကြည်
 မောင်၏ လက်သူကြွယ်ထိပါ
 ညာဘက်တံ တောင်ဆစ်နှင့်
 ညာဘက်ခူးတို့တွင် ပွန်းပဲ့ဒဏ်
 ရာများရရှိခဲ့သဖြင့် ကိုသက်ဦး
 အပေါ် အရေးယူပေးပါရန်
 ဦးကြည်မောင်က တိုင်ကြားရာမှ
 ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုဖြစ်
 သည်။ မိတ္ထီလာမြို့နယ် တရား
 ရုံးက အမှုကြီးအမှတ် (၄၆၇၆/
 ၀၀) ဖွင့်လှစ်၍ တရားခံကိုသက်
 ဦးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-
 ၄၅၂ အရ ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်၊
 ပုဒ်မ- ၃၂၄ အရ ထောင်ဒဏ်
 (၂)နှစ်ကို သီးခြားစီ ကျခံစေရန်
 အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်
 ကိုတရားခံ ကိုသက်ဦးက မကျေ
 နပ်၍ မိတ္ထီလာခရိုင် တရားရုံးသို့
 ပြင်ဆင်မှုတက်ခဲ့ရာ ခရိုင်တရား
 ရုံးက ပြင်ဆင်မှုအမှတ် (၂၂/
 ၂၀၀၇) ဖြင့် လက်ခံ၍ ပလပ်

**အရက်အလွန်အကျွံ
 သောက်သဖြင့်
 မိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသူ
 ဖြစ်ကြောင်း၊
 အချင်းဖြစ်ပြီးနောက်
 ကိုသက်ဦးသည်
 မိမိငယ်ပါကီ ဓားနှင့်
 ကိုယ်တိုင်
 လှီးဖြတ်ခဲ့သောကြောင့်**

ခြင်းခံရသည်။ ဆက်၍ ကိုသက်
 ဦးက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့
 ပြင်ဆင်မှု တက်ခဲ့ရာ အမှတ်
 (၃၃၆/၀၇) ဖြင့် လက်ခံ၍
 ပုဒ်မ- ၄၅၂အရ ထောင် (၃)နှစ်၊
 ပုဒ်မ-၃၂၄ အရ ထောင် (၁)နှစ်၊
 စုစုပေါင်း (၄) နှစ် ကျခံစေရန်
 လျှော့ပေး သတ်မှတ်ပြင်ဆင်
 အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့
 လျှော့ပေးချမှတ်သည် ကိုပင်
 ကိုသက်ဦးက မကျေနပ်၍ အထူး
 အယူခံရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေ
 ထွေလျှောက်လွှာ (အထူး)အမှတ်
 (၃၁/၀၈) ကို လျှောက်ထားရာ
 အောက်ဖော်ပြပါ ပြဿနာကို
 ကြားနာဆုံးဖြတ်ရန် အထူးအယူခံ
 တင်သွင်းခွင့်ပြုခဲ့သည်။
 “အမှုတွဲပါ သက်သေခံ
 ချက်များအရ တရားခံသက်ဦး၏
 ပြုလုပ်မှု အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
 ဥပဒေပုဒ်မ -၈၄ပါ ကင်းလွတ်
 ခွင့်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသုံး
 သပ်ခြင်းမရှိဘဲ ပြစ်မှုထင်ရှား
 စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်
 ကန်ခြင်းရှိမရှိ” ဟူသော ပြဿ
 နာကို ဆုံးဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။
 အထူးအယူခံရုံး (မန္တလေး
 ရုံးထိုင်) တွင် (၂) ဖက် လျှောက်

လဲချက်ကြားနာ၍ ကိုသက်ဦး၏ ရှေ့နေက-

×××ကိုသက်ဦးသည် အရက်အလွန်အကျွံ သောက်သဖြင့် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပြီးနောက် ကိုသက်ဦးသည် မိမိငယ်ပါကို ဓားနှင့် ကိုယ်တိုင်လှီးဖြတ်ခဲ့သောကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိ

သွားခဲ့ရကြောင်း၊ မိတ္ထီလာ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ တာဝန်ခံ ဆရာဝန်နှင့် ဒေါက်တာစိုးမောင် တို့က ကိုသက်ဦးသည်အရက်ကြောင့် စိတ်ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသော လက္ခဏာများ တွေ့ရှိရသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ - ၈၄အရ စိတ်ပေါ့သွပ်သူ၏ ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှုမမြောက်သောကြောင့် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့် အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ကာ အမှုမှအပြီအပြတ် လွတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားတင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်ဘက်မှ လိုက်ပါသည့် ဥပဒေအရာရှိ ကလည်း မူလရုံးအမှုတွဲ ပါ သက်သေခံချက်များအရ ကိုသက်ဦး၏ ပြု

လုပ်မှုကြောင့် ဦးကြည်မောင်တွင် သာမန်ဒဏ်ရာများ ရရှိခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ကိုသက်ဦးက ၎င်းသည်အရက်ကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်ဝေဒနာခံစားရလေ့ရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်သည်ကို- မမှတ်မိတော့ကြောင်းဟု ထုချေခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလှဝင်း (လိုပြ-၂) ကလည်း ကိုသက်ဦးသည် အချင်းဖြစ်ပြီး ငယ်ပါကို ဓားနှင့် လှီးဖြတ်၍ ဆေးကုသခဲ့ရကြောင်း၊ ကိုသက်ဦးသည်၎င်း၏ မိခင်ကိုလည်း လည်ပင်းညှစ်ဖူးကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (ခံပြ-၃) နှင့် ဒေါက်တာစိုးအောင် (ခံပြ-၄) တို့က ကိုသက်ဦးသည် လွန်ခဲ့ သော (၇)နှစ်ခန့်ကပင် အရက်ကြောင့် စိတ်ဝေဒနာဖြစ်၍ ဆေးကုရကြောင်း အချင်းဖြစ်ပြီးနောက် ကိုသက်ဦးအား ဆေးကုသခဲ့သူ ဒေါက်တာသူရကိုကို (ခံပြ-၂)က ကိုသက်ဦးသည် အရက်ကြာရှည်စွာ သောက်သုံး၍ စိတ်ဝေဒနာခံစားရကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုထားကြကြောင်း၊ ကိုသက်ဦး၏ အချင်းမဖြစ်မီ အချင်းဖြစ်ချိန်နှင့် အချင်းဖြစ်ပြီး

နောက် ပြုမူချက်များအရ ကိုသက်ဦးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်က မိမိပြုလုပ်မှုသည် မည်သည့် သဘောရှိသည်၊ မတော်မမှန်သည်ကို မသိဘဲ စိတ်ဖောက်ပြန်နေကြောင်း ပေါ်ကြောင်း၊ တရားခံသည် စိတ်ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာစိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်၏ ဆေးစာကို နည်းလမ်းတကျ တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသည်မှအပ အချင်းဖြစ်ချိန်က ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ - ၈၄ ကင်းလွတ်ချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်ကြောင်းနှင့် ဤအထူး

အယူခံမှုအား လက်ခံ၍တရားရုံး အဆင့်ဆင့်၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက် ပြီး ကိုသက်ဦးအား အမှုမှ အပြီး အပြတ် လွတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

နှစ်ဖက် လျှောက်လဲချက် ကို ကြားနာပြီး အထူးအယူခံရုံး က သုံးသပ်ရှာတွင် -

“မူလမှုတွင် ဦးကြည်မောင် (လိုပြ-၁)၊ ကိုဝင်းမောင် (လိုပြ-၃) နှင့် ဒေါ်တင်ဦး(လိုပြ-၆) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ အချင်းဖြစ်နေ နံနက်က ကိုသက်ဦးသည် ဦးကြည်မောင်၏ နေအိမ်ခြံဝမှနေ၍ ကြည့်နေသဖြင့် ဦးကြည်မောင်က အလှူခံထင်၍ ငါ့ညီမိုက်ဆံ တောင်းချင်ရင် ဟို ဘက်သွားရန်ပြောရာ ကိုသက်ဦးက ထွက်ခသွားဘဲ အိမ်ခြံဝင်း အတွင်းကို ဝင်လာပြီး မည်သို့မျှ မပြောဆိုဘဲ အသင့်ပါလာသော ကတ်ကြေးဖြင့် အိမ် တံစက်မြိတ် အောက်တွင် ဦးကြည်မောင်အား (၃ကြိမ်ထိုးရာ လက်သူကြွယ်၊ ညှာတံတောင် ဆစ်၊ ခူးတို့တွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဒေါ်တင်ဦး(လိုပြ-၇)၏ အော်သံကြောင့် ရောက်

လာကြသည့် ဝင်းဇော် (လိုပြ-၃)၊ ဖုန်းကျော် (လိုပြ-၅)တို့အား သက်ဦးက မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဝင်မရှုတ်နဲ့။ မဆိုင်သူရှေ့မတိုးနဲ့ ဟု ပြော၍ ခြံထဲမှ ထွက်သွားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

သက်ဦးက ၎င်းသည် အရက်ကြောင့် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်း၊ ၎င်း၏ခြံထဲတွင် နှင်းဆီ ပန်းကိုင်များဖြတ်ရင်း စိတ်ဖောက်ပြန်သွား၍ ဦးကြည်မောင်ကို မည်သို့ပြုလုပ်မိသည်ကို မသိကြောင်း၊ ၎င်းကို ကုသသည့် ဆရာဝန်များကို သက်သေပြ၍ ထုချေသည်။ ဒေါက်တာ သူရကိုကို (ခံပြ-၂)နှင့် ဒေါက်တာ စိုးအောင် (ခံပြ-၄) တို့က ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ကြောင်ရောဂါကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သည့် လက္ခဏာရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသော်လည်း အချင်းဖြစ်ချိန်က ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ဖောက်ပြန်နေခြင်း ရှိမရှိ မသိနိုင်ကြောင်း၊ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်သာ သိရှိနိုင်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်အရအချင်းဖြစ်ချိန်က ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ပေါ့သွပ်နေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်

လွင်ခြင်းမရှိပေ။

တဖန်ကိုသက်ဦးသည် ဦးကြည်မောင်အား ကတ်ကြေးဖြင့် ထိုးပြီးနောက် အနီးကို ရောက်လာသည့် အလုပ်သမားများအား မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဝင်မရှုတ်နဲ့ မဆိုင်သူရှေ့မတိုးနဲ့ဟု ပြောဆို ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကိုသက်ဦးသည် ဦးကြည်မောင်အား ရန်ပြုစဉ် အခါက မိမိ၏ ပြုလုပ်မှုသည် မတော် မမှန်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ပြုလုပ်မှုသည် မည်သို့သဘောရှိသည်ကိုလည်းကောင်း သိရှိနိုင်သည့် အခြေအနေရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ်ပြီးနောက် ကိုသက်ဦးသည် မိမိ၏ ငယ်ပါကို လှီးဖြတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်၊ စိတ်ပေါ့သွပ်နေသူ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ဤအမှားတွင် အချင်းဖြစ်ချိန်က တရားခံသည် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရသူဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်၏ ဆေးစာအား နည်းလမ်းတကျ တင်ပြနိုင်ခြင်း

မရှိသည့်ပြင် အချင်းဖြစ်ချိန်က ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြစ်ပွားချိန်မှာ ဥပဒေပုဒ်မ - ၈၄ အရ ပြစ်မှုကင်းလွတ်ခွင့် ရမည် မဟုတ်ပေ” ဟု ဆိုကာ အယူခံ လျှောက်ထားမှုကို ပလပ်၍ မူလတရားရုံးကပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းနှင့် အထက်ရုံးတို့က ပြင်ဆင်အတည်ပြုခြင်းများကို ဆက်လက် အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

အထက်ပါ စီရင်ထုံးတွင် အရက်သောက်၍ စိတ်မမမှန်သူက မိခင်ရင်းကိုပင် လည်ပင်းညှစ်ဖူးသည်။ စိတ်ဝေဒနာကြောင့် ဆေးရုံ တက်ရသူ စသည့် လူသာမန်တို့လို စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိသူက အိမ်နီးချင်း ခြံတွင်းဝင်၍ အကြောင်းမဲ့ ရန်ပြုသည်။ ဝိုင်းလာသည့် အလုပ်သမားများကို ကြိမ်းမောင်း ဟန့်တားခြင်းပြုပြီး ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ ၎င်း၏ ငယ်ပါကို လှီးဖြတ်၍ ဆေးရုံတက် ကုသရသည့် ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ အရွယ်ရောက်ပြီး

ဝိုင်းလာသည့်
အလုပ်သမားများကို
ကြိမ်းမောင်း
ဟန့်တားခြင်းပြုပြီး
ထွက်သွားသည်။
ပြီးမှ ၎င်း၏
ငယ်ပါကို လှီးဖြတ်၍
ဆေးရုံတက်
ကုသရသည့်ဖြစ်ရပ်

ယောက်ျားတစ်ဦးသည်ယောက်ျားတို့ ဟန်ဖိုးထားရသည့် လူစဉ်မမီ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အခြား ခြေလက်၊ နားရွက် စသည်တို့ထက် အရေးထားရသည့် ‘ငယ်ပါ’ (အမျိုးသားတန်ဆာ) ကို မိမိဖာသာလှီးဖြတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ စိတ်နေစိတ်ထား မှုမှန်သူတို့ ပြုလုပ်မည့် ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဖက်မှ နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရသည့် ဥပဒေအရာရှိ (ညွှန်ကြားရေးမှူး) ကပင် လျှောက်လဲချက်၌ “သက်ဆိုင်ရာ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်၏ဆေးစာကို နည်းလမ်းတကျ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသည်မှအပ အချင်းဖြစ်ချိန် က ကိုသက်ဦးသည် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၄ ပါ ကင်းလွတ်ချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်ကြောင်း၊ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်သင့်ကြောင်း၊ ထည့်သွင်းလျှောက်လဲချက်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အလားတူ စီရင်ထုံးတစ်ခု (မောင်ညွန့်အောင်နှင့် ပြည်

ထောင်စု (၁၉၆၄ ခုနှစ်)၊ ဘီအယ်လ်အာ (ဗဟိုတရားရုံး စာ ၆၉၈) အမှု၌ ကိုသက်ဦးအမှုနှင့် ဖြစ်စဉ်ချင်း သဘောသဘာဝ (ကြောင်းချင်းရာ) မတူသော်လည်း ဥပဒေရေးရာ သုံးသပ်မှုတွင် ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုသက်ဦးအမှုက အချင်းဖြစ်စဉ်က ကိုသက်ဦးအပြုအမူသည် ကတ်ကြေးထိုး ရန်ပြုပြီး ဝိုင်းလာသူများကို ငြိမ်းခြောက် ဟန့်တား၊ မိမိငယ်ပါကို လှီးဖြတ်ဖြစ်ရပ်သည် စိတ်မူမမှန်၍သာ ဖြစ်ရသည်ဟု သာမန်အားဖြင့် ကောက်ချက်ဆွဲနိုင်သည်။ ပုဒ်မ- ၈၄ ပြဿနာပေါ်လာသည်။ (၈၄) ခွင့်ပြုသင့်မသင့်၊ မောင်ညွန့်အောင်အမှုသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက် (Pre Meditation) ရှိ-မရှိနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားကြသည်။ ဖြစ်စဉ်မှာ မိန်းမကအိမ်မှ ဆင်းသွား၍လင်ဖြစ်သူက ဓားယူပြီး မိန်းမကို ပြန်ခေါ်သည်။ ထန်းရည်လည်း မူးနေသည်။ မိန်းမက မလိုက်လိုကြောင်း ပြောသောအခါ ဓားဖြင့် မထိုးသေးဘဲ ဓားကိုသာပြုပြီး

မိန်းမထွက်ပြေးမှ ဓားနှင့်ထိုး၍ မိန်းမသေသည်။ (ကွဲနေသော မိန်းမကို ပြန်ခေါ်ရန် ဓားယူသွားခြင်း၊ မလိုက်သည့်အခါ ထွက်ပြေးစဉ် ဓားနှင့်ထိုးသတ်ခြင်းတို့သည် တင်ကူးကြံရွယ်ချက် ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သင့်မည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် တရားရုံးချုပ်က မူလတရားရုံးက ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) (တင်ကူး ကြံရွယ်ချက်) ဖြင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သည်ဆိုကာ သေဒဏ် ပေးထားသည်ကို ပယ်ဖျက်၍ တရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုကို 'ဇနီးသည်အား ခေါ်၍မရသဖြင့် ထန်းရည်မူး၍ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည့် မထိန်းနိုင်သည့် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ဓားဖြင့် ထိုးခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရမည်' ဟု သုံးသပ်ကာ ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) (လူသတ်မှု) ဖြင့် ထောင်ဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲ အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

ယခုသက်ဦးအမှု သက်ဦး၏ပြုမှုမှာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် စဉ်းစားလျှင် စိတ်ပေါသွပ်၍ ပြုလုပ်သလားဆိုသည့် အချက်မှာ အဓိကဖြစ်သည်။

တရားရုံး ချုပ်က ကတ်ကြေးနှင့် ထိုး၍ သူတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိကြောင်း သိခြင်းတို့သည် မူမှန်စိတ်ရှိသူဖြစ်၍သာ ကတ် ကြေးထိုးခံရသူ၏ အလုပ်သမားများ ဝိုင်းလာရာ ကြိမ်းမောင်း ဟန့်တား၍ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ယူဆ၍ ပြစ်မှု ပုဒ်မ- ၈၄ ကင်းလွတ်ချက်ကို ခွင့်မပြုခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ စိတ်ဖောက်လာ၍ ငယ်ပါကို လှီးဖြတ်ခြင်းက တစ်ကဏ္ဍဖြစ်သည်။ စေ့စေ့တွေးရေးရေး ပေါ်လာခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးနှင့် အထက်အဆင့်ဆင့် အယူခံ ပြင်ဆင်တရားရုံးတို့သည် စိုက်လိုက်မတ်တပ် တစ်သဘောတည်းသက်ဦးအမိန့် အပေါ် ရပ်တည်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

နတ်တလင်းချစ်လွင်
ကိုးကား- (၁) ဦးသိန်းဟန်
ဒိုင်ဂျက်စ် (၁၉၅၆- ၁၉၇၂)
(၂) ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ တရားစီရင်
ထုံးများ

စိတ်ကုဆရာဝန်တွေကို လှည့်စားတဲ့ စိတ္တဇလူသတ်ကောင်

ယခုအခါ 'ကာလီဖိုးနီးယား အကျဉ်းထောင်' တွင် ထောင်ဒဏ်တစ်သက် အပြစ်ကျ ခံနေရသူ 'အက်(ဒ်)မန်အီမီး(လ်)ကမ်ပါ' သည် လူပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ သည်။ စိတ္တဇလူသတ်သမားဖြစ်သည်။ ၁၈.၂.၁၉၈၄ တွင် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ 'ဘားဘန်(ခ်)မြို့' မှာ မွေးဖွားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားထွားကျိုင်းသည်။ အရပ်ကြီးက စခြောက်ပေဆယ်လက်မ။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်သုံးရာကျော်.....။

ဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ်မှာပင် အတိုးနှင့် အတွားကို သတ်မှုဖြင့် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံ သို့ ပို့ခဲ့ရသည်။ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်မှာ အပြင်လောကသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ စိတ်ကုဆရာဝန် တွေက သူ့အား ရောဂါပျောက်ကင်းပြီဟု ယူဆကြသည်ပဲကိုး။ သို့တစေ ပြည်နယ်စိတ်ကု ဆရာဝန်များထံ တစ်လတစ်ခါ သွားရောက်အစစ်ခံရသည်။

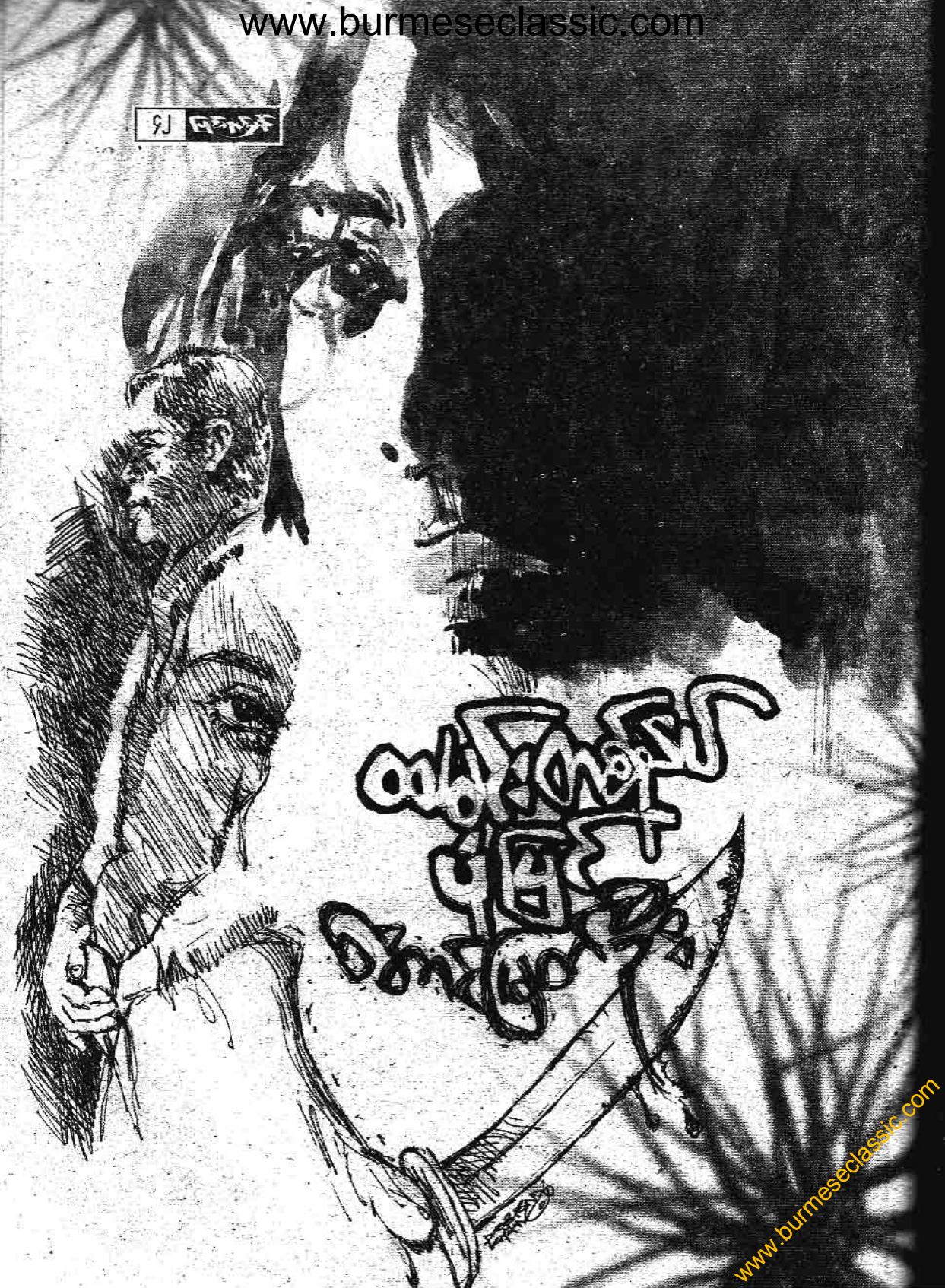
စင်စစ် သူတို့တတွေ ကျားဆိုးကို လှောင်အိမ်မှ လွှတ်လိုက်မိကြသည်ကို မသိပါ လေခဲ့။ ကမ်ပါကလည်း မင်သေသည်။ သည်ကြားကာလမှာပင် သူသည် ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ် ယောက်ျားလေး သုံးဦးနှင့် မိန်းကလေးသုံးဦးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့အမူအရာ တယ်လောက် မင်သေ မသေကို ဆရာဝန်၏ မှတ်ချက်သာကြည့်.....။

'မင်းဟာ မကြာမီအတွင်းမှာ မင်းကိုယ်တိုင်ရော တခြားလူတွေပါ ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေရတဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာက ကင်းလွတ်တော့မယ်' တဲ့လေ။

ကမ်ပါဆိုသည်က သတ်ဖြတ်မှုတွေဖြင့် စိတ်၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားနေတတ်သော စိတ္တဇ လူသတ်သမားပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ကအတိုင်း စိတ်ကုဆရာဝန်တွေ၏ စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုကို ခံယူနေခိုက်မှာပင် သူကား နောက်ခန်းထဲမှာ သည်ဆေးရုံသို့အလာ လမ်းခုလတ်တွင်မှ သူသတ်ဖြတ်ထားသော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ ထည့်လာခဲ့သည်လေ။

www.burmeseclassic.com

၄၂

၁။

ကြံကြိုက် တွေ့ဆုံပုံဆန်း
 သည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိ။
 ကျွန်တော်နှင့် မြစန်းကြည် ဆုံ
 ကြသည်က လမ်းကြောင်းကား
 (အချုပ်ကား)ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဘယ်နှယ်ဘယ်
 နှယ် အချုပ်ကား (လမ်းကြောင်း
 ကား) ပေါ်မှာ ဆုံကြတာလဲဟု
 မေးကောင်း မေးမည်။ အမေးရှိ
 သဖြင့် အဖြေလည်း ရှိရမည်။
 ပြောရလျှင် ဩချလောက်
 သည်။ ဘယ်ရှေးရေစက်ဟု ဆိုရ
 မည် မသိ။ ကြံကြံဖန်ဖန် သူနှင့်
 ကျွန်တော်က အချုပ်ကားပေါ်
 တွင် ဆုံကြသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် ဆုံရစဉ်
 က ကျွန်တော်က အချုပ်ကားဝမ်း
 ဗိုက်တွင်းမှာ။ သူက နောက်ခန်း
 ကျဉ်းကလေးထဲမှာ။ ကံကောင်း
 ထောက်မစွာ သံဇောခြား၍
 စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။

မြစန်းကြည်က အသား
 ညှိစိမ့်စိမ့်နှင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်
 ရှိသည်။ အမူက လူသတ်မှု ဖြစ်
 သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်
 ညှိုးငယ်ခြင်း မရှိ။ တည်ငြိမ်
 သည်။

“လုပ်ရဲရင် . ခံရဲရမယ်
 ဆရာ။ ကျွန်မက ပြစ်မှုကြွေးကို
 ချွေးနံဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”
 ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြော
 သည်။

အောင်မြတ်ဦး

ထမင်းတစ်နပ်ပုံပြင်

“အမိန့်ချဖို့ နီးပြီလား”
ဟု မေးတိုင်း “ကျွန်မက
တော့ မြန်မြန်အမိန့်ချစေချင်ပြီ
ဆရာ” ဟု ပြောသည်။

“မင်း မစိုးရိမ်ဖူးလား”
သူမက ခေါင်းခါသည်။

၂။

သူမ အကြောင်းသိတော့
ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ အခြား
ကြောင့်မူမဟုတ်။ သူမနှင့် ကျွန်
တော်က ရှားရှားပါးပါး တူညီမှု
တွေ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

မှန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်
သူမက ကံကွက်ကြားရွာ၍ငွား
ခါးနာခဲ့သူများတည်း။ ကျွန်တော်

က အဖွဲ့အစည်းအကျိုးအတွက်
မှန်ကန်စွာ လုပ်ခဲ့သော်လည်း
အတ္တ လောဘကြီးသည့် ငွေရှင်၊
ကိုယ်ကျိုးရှာ ဝန်ထမ်းတို့ကြောင့်
မှန်လျက် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသည့်
သူ။ အပြစ်ကျခဲ့သူ။

မြစန်းကြည်ကလည်း
အကောင်းကိုရှာရင်း အလောင်း
ကို မတွေ့။ အဆိုးနှင့်ကြုံခဲ့ရသူ။
ယခု ကံကွက်ကျားရွာသူ
နှစ်ဦး ဆုံခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့ လှိုင်သာယာ
တရားရုံးသို့ အရောက် ...

“ဆရာဘကြည် ဆရာနဲ့
စကားပြောခွင့်ပြုပါ ဆရာ”
ဟုသူကပြောသဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်မိသည်။

တရားရုံးမှ ထောင်သို့အပြန်
လမ်းကြောင်း ရဲသားကလေးက
“ဆရာနဲ့ စန်းကြည်က စကား
ပြောချင်လို့တဲ့” ဟု ပြောသည်။
ကျွန်တော်နှင့်သူ သံကောခြား၍
စကားပြောရသည်။

“ဆရာက စာရေးဆရာဆို
တော့ မြစန်း ဆရာကို ကျွန်မရဲ့
ဘဝဇာတ်လမ်းကလေး ပြောပြ
ချင်တယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဒါက ဒီလို
ပါပဲ။ ထောင်မှာက လူတိုင်းက
စာရေးဆရာသို့ ဇာတ်လမ်းပြော
ပြချင်သည်။ မေဒင်လက္ခဏာ
ဆရာသို့ မေဒင်လက္ခဏာမေးကြ
သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း

သောင်ဖြင့်လွတ်ခံရသည့် ဘုရား
တကာ၊ တွေ့ရာ သံပုံစေတီတည်
သကဲ့သို့ ကျွန်တော်ကလည်း
စာရေးဆရာပီပီ ရောက်လေရာ
ဇာတ်လမ်းရှာခဲ့သူ။ ရှာနေသူဖြစ်
သဖြင့် “ရပါတယ်။ တို့ကလည်း
ဇာတ်လမ်းရှာနေတာပါ။ ပြောချင်
ရင် လိုရင်း တိုရှင်း ပြောပေါ့”
ဟု တုံ့ပြန်သဖြင့် သူမကျေနပ်
သွား၏။ ချစ်စဖွယ် ပြုံးသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ဇာတ်
ကြောင်းအား ပြောခဲ့ရာ ရုံးချိန်
သုံးချိန်းမြောက်တွင် ဇာတ်ရည်
လည်သွားခဲ့၏။

“တို့အပြင်ရောက်ရင် ရေး
မှာနော်”

“ရေးပါ ဆရာ။ မြစန်းက
လည်း ရေးစေချင်လို့ ပြောတာ
ပါ။ သင်ခန်းစာယူနိုင်သလို လူ
အကြောင်းလည်းသိသင့်သလောက်
သိသွားမှာပါ။

၃။

ထို့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်
နှင့် မြစန်းကြည် မတွေ့ဖြစ်တော့
သည်ကို အမှတ်ရသည်။ ရေးခွင့်
မရသေးသဖြင့် မရေးနိုင်ခဲ့သော်
လည်း သူမဇာတ်ကြောင်းတွေက

**ပထွေးဖြစ်သူ၏
လှည့်ကွက်ထဲ
နှစ်ခဲ့သည်။
အလှဘန်းပြ
ကမ ရောင်းစားသူ
ဘဝသို့
ရောက်ခဲ့သည်။**

ကျွန်တော်အသိကို စိုးမိုးနေသည်။

သူမဘဝက ရင်နှာစရာ
ကောင်းသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

မြစန်းကြည်က အရွယ်
မရောက်မီ ပထွေးဖြစ်သူ၏
အစော်ကားခံခဲ့ရသည်။ ပထွေး
ဖြစ်သူ၏လှည့်ကွက်ထဲ နှစ်ခဲ့
သည်။ အလှဘန်းပြ ကာမ
ရောင်းစားသူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့
သည်။ ဤဘဝကို မနှစ်သက်
သော်လည်း မိခင်ကပါ ပထွေး
ကို ကြောက်ရသူဖြစ်သည်က
တစ်ကြောင်း၊ မိမိက အာခံလျှင်
မိခင် အထူအထောင်းခံရမည်စိုး
သဖြင့်၊ အနှိပ်စက်ခံရမည်ဆိုးသ
ဖြင့် ဈာန်စိန်မှိုတ်ပြီး မနှစ်သက်
သည့်အလုပ်အား လုပ်ခဲ့ရသည်။

ဘာပဲပြောပြော ပြည့်တန်
ဆာ ပုဒ်မနှင့် အဖမ်းခံရတော့
မြစန်းကြည် ကျေနပ်သွားသည်။
မြစန်းကြည် ထောင်တစ်နှစ်ကျခဲ့
သည်။

စိတ်မကောင်းစရာ ကောင်း
သည်က မြစန်းကြည် ထောင်ကျ
ပြီး သိပ်မကြာခင် မိခင်ဖြစ်သူ
သမီးစိတ်နှင့် အိပ်ရာထဲလဲပြီး
အသက်ပါသွားခဲ့သည်။

မြစန်းကြည် စိတ်မကောင်း

သော်လည်း ဝဋ်ကျွတ်ခြင်းဟု
ခံစား ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ မိခင်
မရှိသဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းနိုင်ပြီ။

* * *

“လူ့ဘဝက တစ်ခါတစ်ခါ
ရင်နာစရာကောင်းတယ် ဆရာ။
အကောင်းကို ရှာပေမယ့်
အကောင်းနဲ့ မဆုံနိုင်ဘူး။
အကောင်းက မရှိတော့ဘူး
လား။”

သူမပြောခဲ့သည်ကို အမှတ်
ရသည်။ သည်စဉ်က သူမ
မျက်နှာကလေး ညှိုးနေသည်။

“မင်း ကံမကောင်းသေး
ဘူးပဲ ဆိုရမှာပေါ့။”

“ကျွန်မကတော့ ကံကို
ချည်း ပုံမချချင်ဘူး။ စဉ်းစား

ကြည့်ရင် လူတွေကလည်း
မကောင်းဘူး ဆရာ။ ဘာကြောင့်
လူကို ပြောင်းလဲမမြင်ကြတာ
လဲ။ ပြောရရင် ကျွန်မ ထောင်က
လွတ်တော့ ဒီအလုပ် ပြန်မလုပ်
တော့ဘူး။ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့
ဘဝသစ် စခဲ့တယ်။ ဈေးရောင်း
ခဲ့တယ်။”

“ဟ ... ဒါလည်း
ကောင်းတာပဲ။”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါက
ကောင်းတယ်။ ခက်တာက လူ
တွေက မကောင်းဘူး ဆရာ။ မှား
ခဲ့ရင်လည်း မှားတာ အပြစ်လား။
အမှားကို ပြင်ခဲ့ပေမယ့် သူတို့က
အမှန်မမြင်ဘူး။ ဘဝဟောင်းကို
ဇာတ်ကြောင်းပြန်ဖို့ပဲ လုပ်ကြ
တယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားမရတာက

မကောင်းခဲ့သူဟာ ကောင်းပြီဆို
ရင် ကောင်းခွင့်ပေးသင့်တယ်။
ခုတော့ ကောင်းခွင့်မပေးဘူး။
ဒီထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ကျွန်မ
ပထွေးပဲ။”

“မင်းပထွေးနဲ့ ပြန်တွေ့
သေးတယ်။”

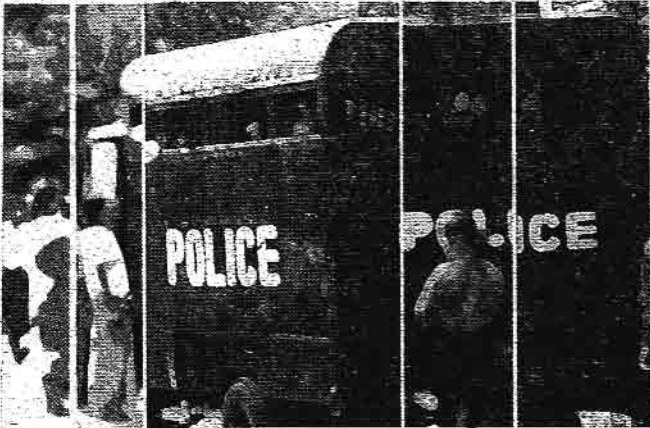
သူမက လေးပင်စွာ ခေါင်း
ညိတ်သည်။ ပြီးမှ ပြန်တွေ့တော့
ပထွေးက ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်မ
ကို ဇာတ်ပြန်သွင်းတယ်။
ကောင်းခွင့် မရနိုင်တော့မှန်း သိ
တော့ ကျွန်မ ကောင်းချင်တော့
ဘူး။”

“ဒါထက် မင်း လူသတ်မှု
ဖြစ်ရတာက ...”

“ကောင်းချင်လို့ပေါ့ ဆရာ
ရယ်။”

“မင်းစကားက ဆန်းလှ
ချည်လား။”

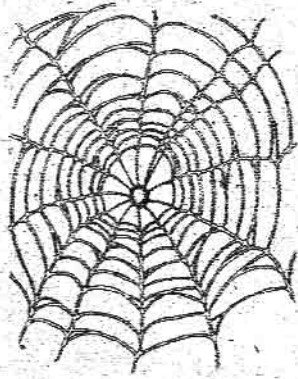
“တကယ်တော့ ရိုးရိုးလေး
ပါ။ ကျွန်မက ရိုးသားစွာ လုပ်
ကိုင်ပြီး ထမင်းတစ်နပ်ကို အေး
အေးလူလူ စားချင်တယ်။ ဖြူ
ဆွယ်ပြီး ဆန္ဒမပါဘဲ ရတဲ့ငွေနဲ့
ထမင်းတစ်နပ် မစားချင်ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်မတို့ ဒီဘဝ သံသရာ
မှာ လည်နေအောင် လှုပ်နေတဲ့

လူယုတ်မာ ပံထွေးကို ကျွန်မ
သတ်လိုက်တာ”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
စွာ သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။
သူမက အေးအေးလူလူပင်။

“ဒီအတိုင်းဆို မင်း ထောင်
ထဲ ပြန်ရောက်ဦးမှာပဲ”

၄။

နောက်ပိုင်း သူမနှင့် မတွေ့
ဖြစ်။

ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်
ကြောင်းကလည်း အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ အယူခံပင်ရသည်။
အယူခံနိုင်ပြီ တရားသေလွတ်ခဲ့
သည်။

တရား နတ်စောင့်သည်ဆို
သည့်စကားကိုကား မယုံ၍ မရ။
ပြီးတော့ လောကနှင့် ကံကြမ္မာ
ကလည်း ဆန်းသည်ဆိုရမည်။

တစ်နေ့ လှိုင်သာယာရုံးသို့
သွားရင်း မြစန်းကြည်နှင့် ပြန်ဆုံ
ရသည်။ ထိုနေ့က မြစန်းကြည်
အမှု စီရင်ချက်ချသည်နေ့။

စီရင်ချက်ကို နားထောင်ခွင့်
ရခဲ့သည်။

တရားသူကြီးမှ မြစန်းကြည်
အား အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ်
ငါးနှစ် ချမှတ်လိုက်သံ ကြား
သည်။ မြစန်းကြည်အား ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြစန်းကြည်က တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

တရားခွင်မှအထွက် ကျွန်
တော် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
အံ့ပြုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။
သူမအတွက် စားစရာ ဝယ်ပြီး
တရားရုံးအချုပ်ခန်းသို့ သွားတွေ့
ခဲ့သည်။

“ဆရာ စိတ်မကောင်းဘူး
မြစန်းကြည်”

“ကျွန်မအတွက် မခံစားပါ
နဲ့ ဆရာ။ ကျွန်မကတော့ ကျေနပ်
ပါပြီ။ ကျွန်မ ပြစ်မှုကြောင့်ကို ချွေး
နဲ့ ဆပ်မယ်။ ကိုယ်ပြုသမျှဒဏ်

ကိုယ်ခံရင်း ထမင်းတစ်နပ်ကို
ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း စားမယ်။ မြူ
ဆွယ်မှုတွေ၊ မာယာတွေနဲ့ စားရ
တဲ့ ထမင်းထက် ဒီထမင်းက
အာဟာရရှိပါတယ်။ မြူစင်တယ်
ဆရာ”

ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ကာ ...

“မြစန်းကြည်ဘဝမျိုး မိန်း
ကလေးတွေ မရောက်စေချင်ဘူး
ဆရာ။ စာတစ်ပုဒ်တော့ ရေးဖြစ်
အောင် ရေးပါနော်”

ဟု မှာသည်။

“စိတ်ချပါ” ဟု ဆိုခဲ့
သော်လည်း ကျွန်တော် တာဝန်
မကျေခဲ့။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မရေး
ဖြစ်ခဲ့။

ယခုမူ ရေးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ထမင်းတစ်နပ်ပုံပြင်”

ဟူသည် ဝတ္ထုအမည်ကို
လည်း မြစန်းကြည် နှစ်သက်လိမ့်
မည် ထင်ပါသည်။

စာဖတ်သူများရဲ့
အောင်မြင်ဦး

ကျွန်တော်နှင့် ကျန်းမာရေးမှူးဘဝ အတွေ့အကြုံများ

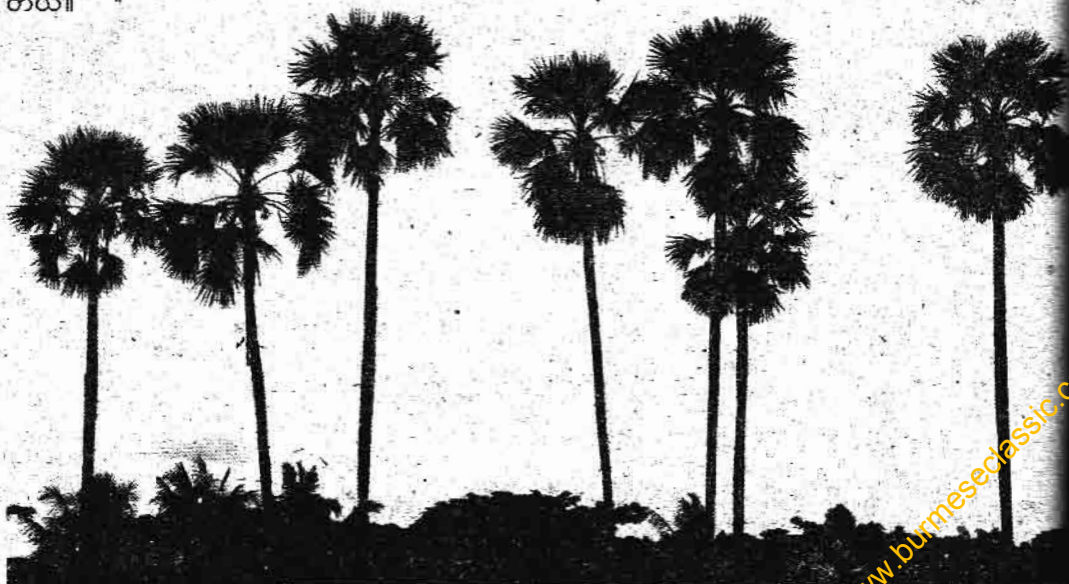
မောင်းမင်းယဉ်

နွေရာသီနှင့် ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါများ

**နွေရာသီနှင့်
ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါများ**
နွေရာသီနှင့်ဝမ်းလျှော ဝမ်း
ပျက်ရောဂါများလို့ အမည်ပေး
ထားပေမယ့် ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်
ရောဂါဟာ ရာသီမရွေး အချိန်
မရွေး နေရာမရွေးဖြစ်တတ်ပါ
တယ်။

သစ်သီးစုံပေါ်တဲ့ နွေရာ
သီ၊ ရာသီဥတုအရှိန်နဲ့ ယင်
ကောင်တွေများများ ပေါက်ဖွား
နိုင်တဲ့ နွေရာသီ၊ ရာသီဥတု
ပူနွေးတော့ အစားအသောက်
တွေ၊ သား၊ ငါးတွေ ပုတ်သိုး
လွယ်ပြီး ပုတ်သိုးအနံ့ကြောင့်

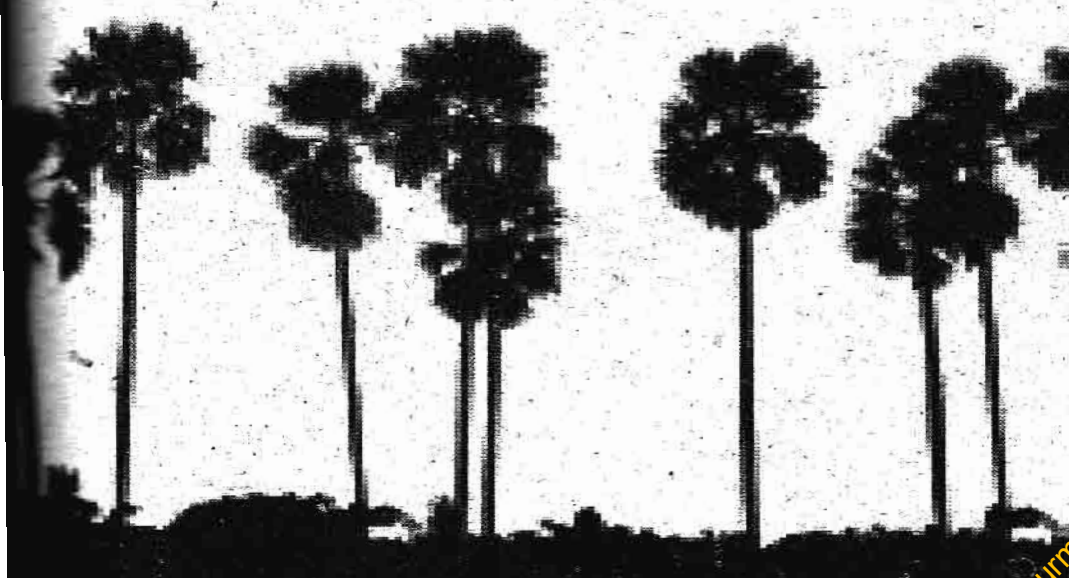
ယင်ကောင်တွေ ဖွားများနိုင်တဲ့
နွေရာသီမို့ နွေဦးပေါက်နဲ့အတူ
ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းပျက်ရောဂါ
အဖြစ်များပါတယ်။
ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါ
ဟာ-
၁။ ရေမသန့်လို့

၂။ လက်မသန်လို့
 ၃။ အစားအသောက် မသန်ရှင်း
 လို့
 ၄။ ယင်လုံအိမ်သာမရှိလို့
 ၅။ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေး မရှိ
 ဘဲ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှိုက်
 သရိုက် အညစ်အကျေး စွန့်ပစ်
 တဲ့ သားငါးဆေးရည် အညစ်
 အကြေး၊ ကလေးတွေရဲ့ မစင်ကို
 စနစ်တကျမစွန့်ပစ်တာ တွေ
 ကြောင့်ဖြစ်တာပါ။
 ယင်ကောင်က အညစ်
 အကြေးတွေပေါ်နားပြီး လူတွေ
 စားတဲ့ အစားအသောက်ပေါ်မှာ
 နားတော့ ယင်ကောင်ရဲ့ ခြေ
 ချောင်းတွေမှာပါတဲ့ ရောဂါပိုး

တွေကို လူတွေကစားမိပြီး ဝမ်း
 လျှောရောဂါဖြစ်တတ်ပါတယ်။
 သောက်ရေအိုးမသန်ရှင်း
 ရင် သောက်ရေခွက်မသန်ရှင်း
 ရင် ရေအိုးထဲက ရေတွေက
 မသန်ရှင်းရင် သောက်မိတဲ့လူ
 ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှောရောဂါ ရနိုင်
 ပါတယ်။
 သောက်ရေက ချောင်းရေ၊
 ကန်ရေ၊ တွင်းပက်လက်ရေဖြစ်
 နေရင် ရောဂါပိုးပါနိုင်ပါတယ်။
 အဲဒီရေတွေကို ကျိုချက်ပြီးမှ
 သောက်သင့်ပါတယ်။
 ရေနဲ့လက် မသန်ရှင်း၊
 အစားအသောက် မသန်ရှင်းလို့
 ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေကတော့ -

၁။ ကာလဝမ်းရောဂါ
 ၂။ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါ
 ၃။ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ
 ၄။ အူရောင်ငန်းဖျား (တိုက်
 ဖွိုင်ရောဂါ)
 ၅။ ပိုလီယိုအကြောသေရောဂါ
 ၆။ အသားဝါအသည်းရောင်
 ရောဂါတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
 ရေအိုးထဲက ရေကသန့်
 ပေမယ့် ရေအိုးမသန်ရှင်းရင်၊ ရေ
 ခွက်မသန်ရှင်းရင်၊ ရေခွက်ကို
 ကိုင်တဲ့လူ၊ ရေအိုးထဲကို သောက်
 ရေထဲတဲ့လူရဲ့လက်က မသန်ရှင်း
 ရင်လည်း ရောဂါရနိုင်ပါတယ်။
 ရေအိုးအဖုံးကိုလည်း သန့်ရှင်း
 အောင် အမြဲထားရပါမယ်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျန်းမာရေးမှူးဘဝ အတွေ့အကြုံများ

သောက်စရာသန့်တဲ့ရွာတစ်ရွာ

ကျွန်တော်ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တုန်းက ကျွန်တော့်နယ်ထဲက ရွာတစ်ရွာမှာ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ခြေ (၅၀) ရှိတဲ့ရွာမှာ (၇)အိမ်လောက် ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါဖြစ်ပြီး လူနှစ်ဦးလောက် သေဆုံးပါတယ်တဲ့။

သေဆုံးတာလည်း ဝမ်းလျှော့၊ ဝမ်းပျက်ရောဂါဖြစ်တာကို ရမ်းကုနဲ့ကုတယ်။

(DEHYDRATION) ရေခန်းခြောက်တဲ့ လက္ခဏာပြတာကို ဓာတ်ဆားထုပ် သုံးစွဲရကောင်းမှန်း မသိလို့လည်း သေကြရတာပါ။

ရွာကလူကြီးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းမပို့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်က လူပြော သူပြောနဲ့ ကြားရပေမယ့် ကြားကြားခြင်း ကျွန်တော့်လက်အောက်က ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်တဲ့

ကျန်းမာရေး ကြီးကြပ်နဲ့ ဆရာမတွေ အားလုံးခေါ်ပြီး အဲဒီရွာကို သွားကြပါတယ်။ ရွာက ကျန်းမာရေးလူထုလုပ်သားနဲ့ အရံသားဖွားဆရာမတွေအားလုံးကို အသင့်စောင့်ခိုင်းထားပါတယ်။

ရွာရောက်တော့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ စာရေးတို့နဲ့တွေ့ပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း သူဌေး၊ ကောင်စီစာရေးကလည်း သူဌေးဆိုတော့ အိမ်တွေကကောင်းပြီး ခန့်ညားပါတယ်။ လူတွေကလည်း ခေတ်မီတဲ့ ပုံစံတွေပါ။

ဒါနဲ့ကျွန်တော်က “ကဲ ဥက္ကဋ္ဌ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ဝမ်းလျှော့၊ ဝမ်းပျက်ရောဂါဖြစ်ပြီး ကလေးငယ်တစ်ဦး လူကြီးတစ်ဦး ဆုံးတယ်ကြားလို့လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မနေ့က ကလေးတစ်ဦး၊ ဒီနေ့လူကြီးတစ်ဦး သေဆုံးတယ်။ ဝမ်းလျှော့ပြီး ဆုံးကြတာပါ။ ပြီးတော့ သူတို့က ရမ်းကုတွေနဲ့ ခေါ်ကုလို့ အသက်ဆုံးကြတာ

ပါ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်နဲ့ပါ လာတဲ့အဖွဲ့တွေက တစ်ရွာလုံး စစ်ဆေးမယ်။ ပြန်လာရင် ဟောပြောပွဲတစ်ခုလုပ်မယ်။ အခုရွာထဲ သွားကြရအောင်” ဆိုပြီး ရွာထဲသွားကြပါတယ်။

ရွာထဲမှာ ယင်လုံအိမ်သာ ကနည်းပြီး တွင်းအိမ်သာ များပါတယ်။ တွင်းပက်လက်တွေမှာ ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့ပါ။ ဒါနဲ့လတ်တလော အရေးပေါ်အခြေအနေအရ တွင်းပက်လက်တွေကို ချက်ခြင်း ထုံး၊ သဲ၊ ပြာ၊ မြေကြီး ရရာတစ်ခုခုနဲ့ ဖုံးခိုင်းပါတယ်။ နောက် (၁၀) ရက်အတွင်း တစ်ရွာလုံး ယင်လုံ အိမ်သာဆောက်ဖို့ စည်းရုံး ညွှန်ကြားခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ခါ ရေတွင်းတွေကို လိုက်ကြည့်ပြန်ပါတယ်။ ရေရှားလို့ ရွာထဲမှာရေတွင်း မရှိကြဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌကို “ကဲ.... ခင်ဗျားတို့ရွာက

ရောယိကရလဲ။ ရေတွင်းမတွေ့ပါလား။

“ဆရာ ရေတော့ စစ်မနေနဲ့တော့။ ကျွန်တော်တို့ရွာက ရေတအားသန့်တာ ရေကပိုက်တွင်း (အဝီစိတွင်းရေ) ဆရာ သန့်ပါတယ်။”

“ခင်ဗျားပိုက်ရေကတကယ် သန့်ရဲ့လား။”

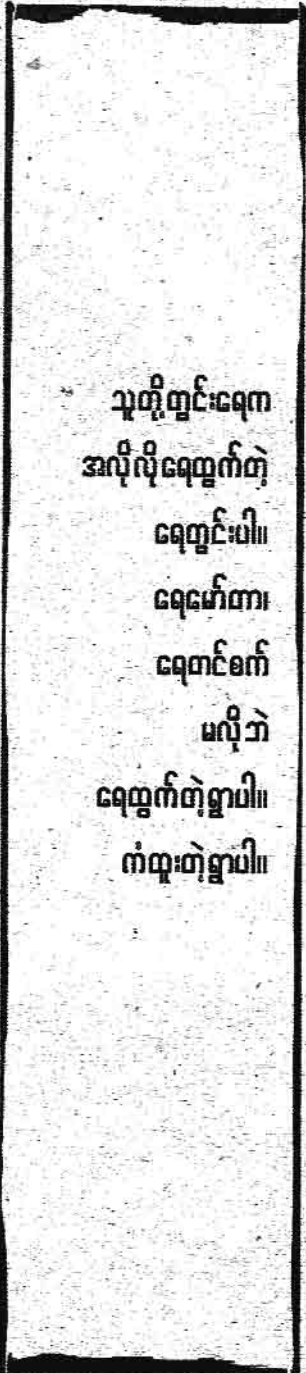
“သန့်ပါတယ်ဆရာ။ အဲဒီရေကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးသုံးကြတာပါ။”

“ကဲလာကြဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီရေတွင်းကို သွားကြည့်ရအောင်” ဆိုပြီး အဲဒီရေတွင်းတိုသွားကြပါတယ်။

ရေတွင်းက ရွာရဲ့အပြင်ဘက်မှာပါ သူတို့တွင်းရေက အလိုလိုရေထွက်တဲ့ရေတွင်းပါ။ ရေမော်တာ၊ ရေတင်စက် မလိုဘဲ ရေထွက်တဲ့ရွာပါ။ ကံထူးတဲ့ရွာပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ရေတွင်းတို့ သေချာကြည့်ပါတယ်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ခင်ဗျားရေတွင်းက ထွက်တဲ့ရေကို အုံးသားအချမ်းသယောက် ခံထားတာကိုး။ ကြည့်ပါဦး။ အုံးသားသယောက်

သူတို့တွင်းရေက
အလိုလိုရေထွက်တဲ့
ရေတွင်းပါ။
ရေမော်တာ၊
ရေတင်စက်
မလိုဘဲ
ရေထွက်တဲ့ရွာပါ။
ကံထူးတဲ့ရွာပါ။

(အုန်းပင်ကို ထက်ခြမ်းခွဲထားတဲ့) ပေါ်မှာ ငှက်တွေနားပြီး ရေသောက်ကြတော့ ငှက်ချေးတွေက အုံးသားသယောက်ထဲမှာ ပြည့်နေတာပဲဗျာ။ ဒါခင်ဗျားတို့ရွာက ရေသန့်တာလား။”

ဒါနဲ့ အုတ်ကန်အကြီးကြီးလုပ်ထားပြီး အုံးသား သယောက်ထဲက ရေတွေက အုတ်ကန်ကြီးထဲမှာ ကျနေပါတယ်။ အုတ်ကန်ကလည်း ကန်ပက်လက်၊ အုတ်ကန်ထဲမှာ သစ်ရွက်မှိုက်တွေ၊ ရေညှိတွေ ငှက်ချေးတွေ တွေ့ရပါတယ်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး ဥက္ကဋ္ဌရယ်။ ဒီကန်ထဲကရေတွေကို သောက်မှတော့ ရောဂါရကြတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့မှ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ စာရေးက မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ “ကျွန်တော်တို့ဒါကို သတိမထားလိုက်မိဘူးဆရာ”

ကျွန်တော်က “ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ စာရေးကြီး။ ခင်ဗျားတို့က တိုက်ကြီးတွေနဲ့ ချမ်းသာနေတဲ့ သူဌေးကြီးတွေပဲဗျာ ဒါကို ပြုပြင်လိုက်ကြရအောင်”

“ဘယ်လိုပြုပြင်မှာလဲ ဆရာ” “လွယ်ပါတယ်ဗျာ။

အုံးသယောက်ကို အစားလဲ
ရအောင်။ ခင်ဗျားတို့ အိမ်မှာ
ငှလက်မ ကွန်ကျူပိုက်တွေ ကျွန်
တော် မြင်ခဲ့ပါတယ်ဗျ။ မျက်စိ
ရှင်ပါတယ်”

“အဲဒီပိုက်တွေကို ရွာသား
တစ်ယောက်ကို ယူခိုင်းလိုက်
ဗျာ။ ရှည်တဲ့ပိုက်နဲ့ ပိုက်အဆက်
ကိုပါ ယူခဲ့ဗျာ”

ခဏနေတော့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်
က ပိုက်ယူလာတော့ ပိုက်ဆက်
နဲ့ ရေတွင်းကထွက်တဲ့ ရေပိုက်နဲ့
ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ရေပိုက်
ကလည်း ငှလက်မပိုက်ဆိုတော့
ဆက်လို့လွယ်ပါတယ်။

အုန်းသားသယောက်ကို
တော့ လွင့်ပစ်ခိုင်းလိုက်ပါ

တယ်။
“ကဲ ရေကန်ထဲကိုတော့
သန့်ရှင်းတဲ့ရေတွေ ရောက်သွား
ပါပြီ။

ဥက္ကဋ္ဌရေ... ရေကန်ကြီး
ကိုလည်း ရက် (၂၀) လောက်
နေရင် တစ်ကြိမ် သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ခိုင်းပေးပါဦး။ ခုတော့ သန့်
ရှင်းရေး အရင်လုပ်ခိုင်းပါဦး၊
ဒီနေ့လုပ်ကြဗျာ”

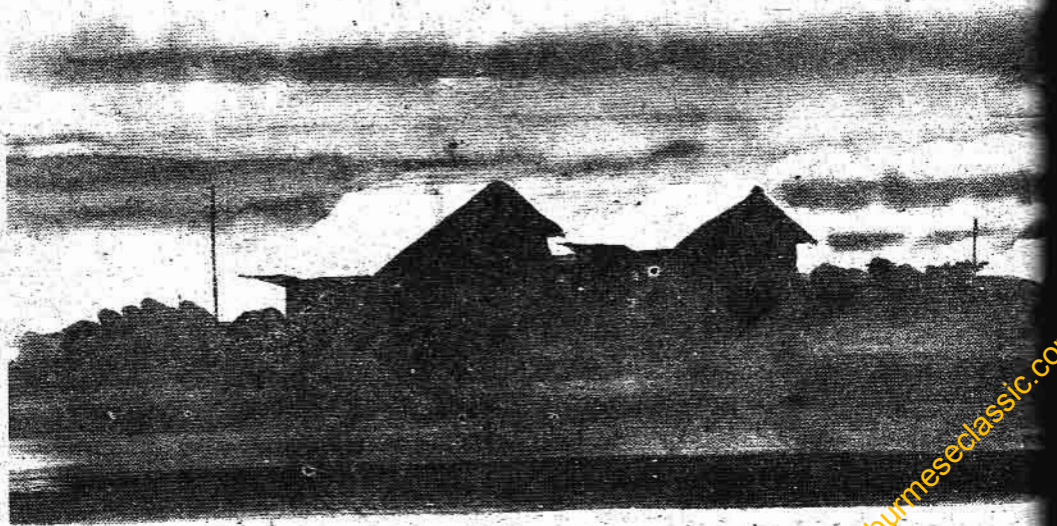
“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။အရ
ကတည်းက လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ
မယ်” ဆိုပြီး ရွာသားတွေခေါ်ပြီး
ရေ ကန် ကို
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြပါ တယ်။

အိမ်ရောက်တော့မှ ဥက္ကဋ္ဌ
ကို ကျွန်တော်က-

“ဥက္ကဋ္ဌ... ခင်ဗျားတို့
ရွာက ရေကသန့်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ရေကန်က အမိုးမပါတော့
ရေကန်ထဲလူတွေ လက်နှိုက်ကြ။
ငှက်ချေးတွေကျ၊ နွားတွေက
သောက်ဆိုတော့ ရေကန်အမိုး
ကာကို သွပ်နဲ့သစ်သားနဲ့ သော့
ခတ်ဖို့လုပ်ပေးပါ”

“လူတွေကို ပိုက်နုတ်သီး
က ကျလာတဲ့ရေကို သုံးခိုင်းပါ။
ဒါဆို ရေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါ
ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဒီနေ့
ဆရာတို့ပြန်ရင် ရွာကလက်သ
မားခေါ်ပြီး ချက်ချင်း အမိုးလုပ်
ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ အပန်းမကြီး
ပါဘူးဆရာ”

ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ စာရေးကြီးက ပိုက်ဆံချမ်းသာသလို စေတနာ ကလည်းကောင်း စိတ်ရင်း လည်းကောင်းတော့ ရေကန်ကို အမိုးအကာနဲ့ သော့ခတ်ဖို့ လုပ် လိုက်ကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီရွာမှာ ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းပျက် ရောဂါအကြောင်း ပညာပေးပြီး ရောဂါ ဖြစ်တဲ့လူတွေကို ဓာတ် ဆားတိုက်၊ ဆေးကုပေး၊ ဓာတ် ဆားထုပ်တွေ ရွာကိုဝေငှပြီး ပြန် လာကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ဆေးခန်းမှာ ဓာတ်ဆား ထုပ်တွေက ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ ရှိနေတော့ ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းပျက်

ဖြစ်တဲ့ရွာတိုင်း ဓာတ်ဆားထုပ် အခမဲ့ခန့်သလို ကျန်းမာရေး ပညာပေးရင်လည်း နားထောင် တဲ့ လူတွေအားလုံးကို တစ် ယောက် ဓာတ်ဆားထုပ် နှစ် ထုပ်နှုန်းစီ လက်ဆောင်ဝေငှ ပေး နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ်ရှေ့တွင် မရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာ

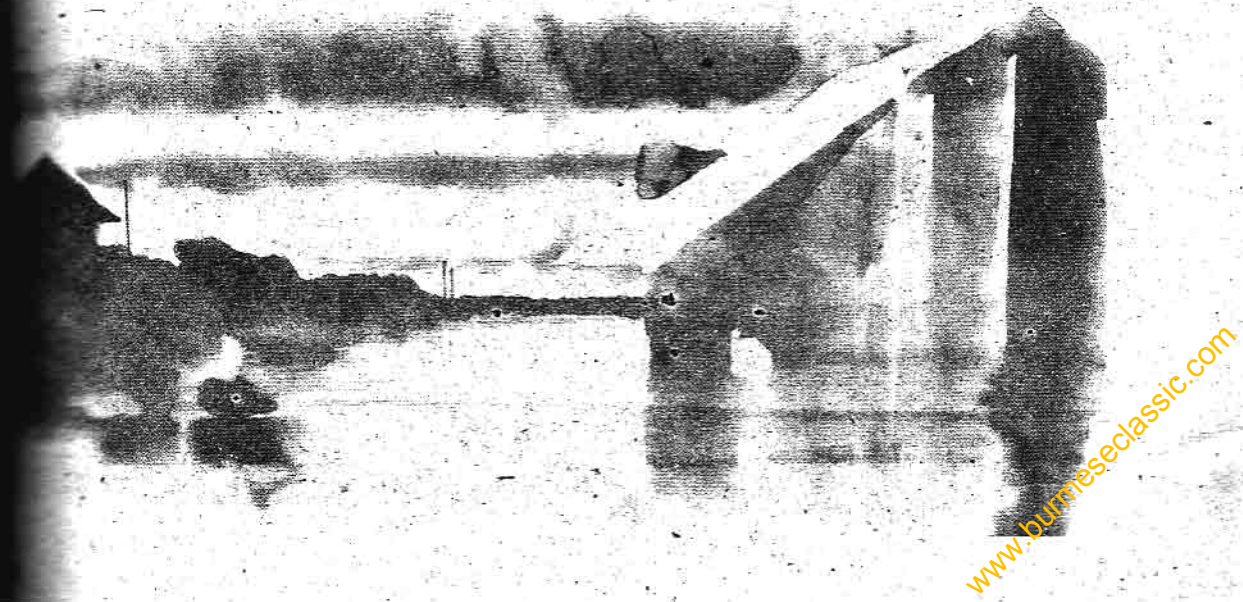
ဒါနဲ့ အဲဒီရွာရာသီကာလ မှာပဲ ကျွန်တော့်နယ်ထဲက ရွာ တစ်ရွာမှာ တစ်ရွာလုံးဝမ်း လျှော၊ ဝမ်းပျက်ရောဂါ ဖြစ် တယ်လို့ ကြားရပြန်တယ်။ ရွာရောက်တော့ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့

ရပ်ရွာလူကြီးတွေနဲ့ ရွာထဲက အိမ် သာတွေ စစ်ပါတယ်။ ရွာထဲမှာ အိမ်သာမရှိတာများပါတယ်။ ရှိ တဲ့အိမ်သာတွေကလည်း တွင်း ပက်လက်တွေဆိုတော့ ယင် တုလောင်းလောင်းနဲ့ပါ။

ဒါနဲ့ ယင်တလောင်း လောင်းနဲ့ အိမ်သာတွေကို ထုံး သဲ၊ ပြာ ဖုန်းခိုင်းရပါတယ်။ ပြီးတော့မှ “ကဲ...ဥက္ကဋ္ဌရေ... ရေ သုံးတဲ့တွင်းတွေ စစ်ရအောင် ဆေးခပ်ရအောင်”

“ဆရာ တစ်ရွာလုံးရေ တွင်း မရှိကြပါဘူး”

“ကျွန်တော် သိပြီးသား ပါ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်ရွာ

ချင်းအလိုက် ရေတွင်း ဘယ်နှခု၊ ရေကန်ဘယ်နှကန်လဲ။ အိမ်သာ ဘယ်နှလုံး၊ တွင်းတံညှိအိမ်သာ ဘယ်နှလုံး၊ တွင်းလွဲအိမ်သာ ဘယ်နှလုံးဆိုတာ စာရင်းပြုစုပြီး သားပါ။

ဒါပေမယ့် သူတို့ရေသုံး တဲ့ နေရာကိုလိုက်ပြအောင်လို့ မေးလိုက်တာပါ။”

ဥက္ကဋ္ဌက ရေသုံးတဲ့နေရာ ကို ခေါ်သွားပါတယ်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ရွာဘေးက ချောင်းရေကို သုံး ကြတာပါ။ ရေလာရင် ချောင်း ရေကိုသုံးတယ်။ ရေမလာရင် လက်ယက်တွင်းချောင်းထဲက သဲထဲမှာ လက်နဲ့ယက်ပြီး ရေခပ် ယူကြတာပါ”

“ဟာဗျာ ချောင်းရေဆို ဘယ်သန့်မပါ့မလဲ။ အထက်က အဝတ်လျှော်၊ ထဘီလျှော်၊ ကလေးအနှီးလျှော်၊ ရေထဲမှာ ကလေးတွေက အညစ်အကြေး စွန့်ဆိုတော့ ချောင်းရေဆိုတာ အညစ်ပတ်ဆုံး၊ ရောဂါပိုး အများ ဆုံးပဲ။ လုံးဝမသန့်ရှင်းဘူး။

ချောင်းရေသုံးကြရင် တော့ တစ်နှစ်လုံး ရေကြိုချက် သုံးမှ

ရောဂါမရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ခုတော့ လက်ယက်တွင်းဆိုတော့ သန့် ရှင်းပါတယ်”

“လက်ယက်တွင်းရေက လည်း မသန့်ရှင်းပါဘူးဗျာ။ ရောဂါပိုးတွေ အများကြီးပါ တယ်”

“ဘာလို့လဲဆရာ”

လက်ယက်တွင်းကကလေး တွေက ခြေဆေး၊ ခရီးသွားတွေ က ခြေဆေး၊ ခွေးကရေသောက်၊ နွားကသောက်၊ ခွေးတွေ ဖြတ် ဆင်း၊ နွားတွေ ဖြတ်ဆင်းဆို တော့ အညစ်အကြေးစုံတာပေါ့ ဗျာ။ သန့်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့လည်း အခုမှ စဉ်းစား မိတယ်။ မသန့်ပါဘူး”

“ဒီတော့ တစ်ရွာလုံးကို ရေကျိုချက်သောက်ခိုင်းဗျာ၊ ရေ စိမ်းလုံးဝ မသောက်ပါစေနဲ့”

“ရေကျိုချက်အောက် ရရင်တော့ ထင်းဖိုးမီးသွေးဖိုး ကုန်တော့မှာပဲ”

“ထင်းဖိုး မီးသွေးဖိုးထက် ဖြစ်ရင် ဆေးကုသတဲ့စရိတ်က ပိုများတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲရ

တယ်။ မတော်တဆ လူသေ သွားရင် ပိုကုန်ဦးမယ်”

ဝမ်းလျှောလို့ ဆေးရုံ တက်ရရင် ဆေးခန်းသွားရင် ကားခကုန်မယ်။ စားစရိတ်ကုန် မယ်။ အလုပ်ပျက်ဦးမယ်။ ဒီတော့ ထင်းဖိုးထက် ဆေးကု သရတဲ့ စရိတ်က အဆမတန် ကုန်မှာပေါ့။ ထင်းဖိုးမနှောမြော ပါနဲ့။ ရေကိုတစ်ရွာလုံး ကျိုချက် သောက်ကြပါ။

တွင်းလွဲ ယင်လုံအိမ်သာ ဆောက်ကြပါ။ ပြီးတော့ အိမ် သာက ဆင်းတိုင်း လက်ဆေး ကြဖို့၊ အစားအသောက်စားခါး နီးတိုင်း လက်ဆေးကြဖို့ ယင် နားစာမစားကြဖို့။

မြို့ကိုတက်ရင် ခရီးသွား ရင် သန့်ရှင်းတဲ့ရေသောက်ကြဖို့၊ ရေနွေးကြမ်းသာ သောက်ကြဖို့၊ ရေသန့်ဘူးဆိုတိုင်းလည်း မယုံကြ ဖို့။ ဝိသမလော ဘာသားတွေဆို တော့ တချို့က ရေသန့်ပုလင်းခွံ ထဲမှာ ရေထည့်ပြီး တိပ်နဲ့အဖုံး တွေကို ပတ်ထား တတ်ကြပါ တယ်”

တချို့ရေသန့်စက်ရုံတွေ ကလည်း စနစ်တကျ ပုလင်း

သန့်ရှင်းရေး၊ အဖုံးသန့်ရှင်းရေး၊
ရေကိုရောဂါပိုးကင်းအောင် ပိုး
သတ်မထားတော့ ရောဂါရနိုင်
ပါတယ်။

လူတွေသောက်သုံးနိုင် တဲ့
သန့်ရှင်းတဲ့ရေကောင်း ရေသန့်
ဆိုတာ-

- ၁။ အရောင်အဆင်း အနံ့ အရ
သာမရှိရပါဘူး။
- ၂။ အမှုန်အမွှား အနယ်အနှစ်
ကင်းရပါမယ်။
- ၃။ ရောဂါပိုးမွှား မပါရပါဘူး။
- ၄။ သတ္တုဓာတ်တွေမပါရပါဘူး။
- ၅။ ဓာတုဗေဒ ဓာတ်တွေကင်းရ
ပါမယ်။ ဒါမှရေသန့်လို့ခေါ်ပါ
တယ်။ ရေဓွေးကြမ်းကတော့
ကျိုချက်ထားလို့ သန့်ရှင်းပါ
တယ်။ ရေကိုကျိုချက်သောက်
ကြရင် သန့်ရှင်းတဲ့ရေ၊ သန့်ရှင်း
တဲ့ အစားအသောက်တွေစားရင်
ရောဂါကင်းပြီး အသက်ရှည်ကြ
မှာပါ။

လမ်းဘေး ဆိုင်တွေမှာ
လက်နဲ့ဖျော်တဲ့ဖျော်ရည်တွေ မှန်
သမျှ ရောဂါပိုးမကင်းနိုင်ပါဘူး။
ဥပမာ ကြံရည်သောက်ရင် ကြံ
ရည်ကြိတ်တဲ့ စက်မှာ ယင်
တလောင်းလောင်း ရှိနေရင် အခွံ

**ကြံရည်ထဲထည့်တဲ့
ရေခဲတုံးက
သန့်ရှင်းမှု၊ ကင်းစင်ရေးနဲ့
ခဲထားတာမဟုတ်ရင်၊
ဖန်ခွက် မသန့်ရှင်းရင်
ကြံရည်ထည့်တဲ့ လူက
လက်မသန့်ရှင်းရင်
ရောဂါ ရနိုင်ပါတယ်။**

သင်ထားတဲ့ ကြံရိုးတွေမှာ ယင်
နားနေရင် (အချို့ စံနစ်တကျ
မရှိတဲ့ ကြံရည်ဆိုင်တွေဆို အခွံ
မခွာကြပါဘူး)

ကြံရည်ထဲထည့်တဲ့ ရေခဲ
တုံးက သန့်ရှင်းပိုးကင်းတဲ့ရေနဲ့
ခဲထားတာမဟုတ်ရင် ဖန်ခွက်
မသန့်ရှင်းရင် ကြံရည်ထည့်တဲ့
လူက လက်မသန့်ရှင်းရင်ရောဂါ
ရနိုင်ပါတယ်။

တချို့ ကြံရည်ဆိုင်တွေ
က ကြံရည်ကို သံဓာကာခွက်နဲ့
မစစ်ဘဲ အဝတ်နဲ့စစ်ပါတယ်။
တချို့ကြံရည်ထဲတဲ့ လူတွေက
ကြံရည်စစ်ထားတဲ့ အဝတ်ကို
လက်နဲ့ညှစ်ပြီး ကြံရည်ခွက်ထဲ
ထည့်ပါတယ်။ ဒီတော့ အလုပ်
သမားရဲ့ လက်ကအညစ်အကြေး
တွေရော၊ အဝတ်က အညစ်
အကြေးတွေပါ ကြံရည်ထဲတဲ့
ဖန်ခွက်ထဲ ရောက်ကုန်ပါ တယ်။
ဒီတော့ ရောဂါရကြတာပေါ့။
ကြံရည်ကို ရေရောရင်လည်း
ရောတဲ့ရေက မသန့်ရှင်းလည်း
ရောဂါရနိုင်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၀)
လောက်က နေပြည်တော်တပ်
ကုန်းမြို့က စစ်တပ်တစ်ခုမှာ

ကျွန်တော်ဝမ်းလျှော
ဝမ်းပျက် အကြောင်း
ဟောပြောပါတယ်။
အဲဒီမှာကြံရည် အကြောင်းကို
အထက်က ပြောသလိုပြောပါ
တယ်။

အားလုံးပြီးတော့ စစ်တပ်
က ဗိုလ်ကြီးတွေက အအေး
ပုလင်းတွေနဲ့ ဧည့်ခံပါတယ်။
ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က “ဆရာ
ရေ အစက ကျွန်တော်တို့ တပ်
အနီးအနားက ကြံရည်ဆိုင်က ကြံ
ရည်နဲ့ ဧည့်ခံမလို့ဘဲ”

“ဆရာက ကြံရည်
အကြောင်း ဟောပြောလိုက်တော
ကြံရည်အစား မြို့ထဲက အအေး
ပုလင်းတွေ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရတယ်
ဆရာ” တဲ့။

ရောဂါမဖြစ်ဖို့ အဓိကက
တော့ FOOD HANDELER
အစားသောက်ကိုင်တဲ့လူ ရောင်း
ချတဲ့လူတွေ အဓိကပါ။ သူတို့
စေတနာထားတတ်ဖို့နဲ့ ကျန်းမာ

ရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင် စီစဉ်
တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

သူတို့စေတနာထားတတ်
မှ ကျန်းမာရေးအသိရှိကြမှ စား
သုံးသူတွေ ရောဂါပေါင်းစုံ က
ကင်းဝေးကြမှာပါ။

ဒီရာသီမှာ အမှည့်လွန်
သီးတွေ မစားကြဖို့လိုပါတယ်။
အမှည့်လွန်သီးတွေကို ယင်
ကောင်တွေက နှာမောင်နဲ့ စုတ်
နိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ယင်
ကောင်စုတ်ထားတဲ့ အမှည့်လွန်
သီးစားရင် ရောဂါရနိုင်ပါတယ်။

အစားသောက် ရောင်းချ
တဲ့လူတွေက ကျန်းမာ ရေးအသိ
ရှိဖို့ လိုသလို စေတနာထားတတ်
ဖို့လိုတယ်။

စားသုံးသူ ပြည်သူလူထု
ကလည်း ရေအပူအဝင် အစား
အသောက်စားရင် ကျန်းမာရေး
သတိရှိဖို့လိုပါတယ်။ ဝမ်းလျှော
ဝမ်းပျက်ရောဂါဟာ ရာသီ အချိန်
မရွေး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြည်သူ
လူထုက လက်သန့်ရှင်းရေးကို
အထူးဂရုစိုက်ဖို့လို သလို ယင်
နားစာ မစားကြဖို့...အိမ်သာဆင်း
ရင်လက်ဆေးဖို့၊ အစားအသောက်
စားခါနီးတိုင်း လက်ကိုကျွန်းန

ဆေးဖို့၊ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သန့်ရှင်းအောင် ဂရုစိုက်ဖို့
ယင်လုံအိမ်သာ ဆောက်ကြဖို့။

သန့်ရှင်းတဲ့ ရေကောင်း
ရေသန့်ကိုသာ ရွေးချယ်သောက်
တတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ (ရေ
သန့်ဘူး ဝယ်သောက်ဖို့ပြော
တာမဟုတ်ပါဘူး) ရေသန့်ဘူး
အချို့ဟာလည်း စိတ်မချရသေး
ပါဘူး။ အတုအယောင်တွေ
အများကြီးရှိပါတယ်။

မောင်မင်းယဉ်(ကုမဲ)

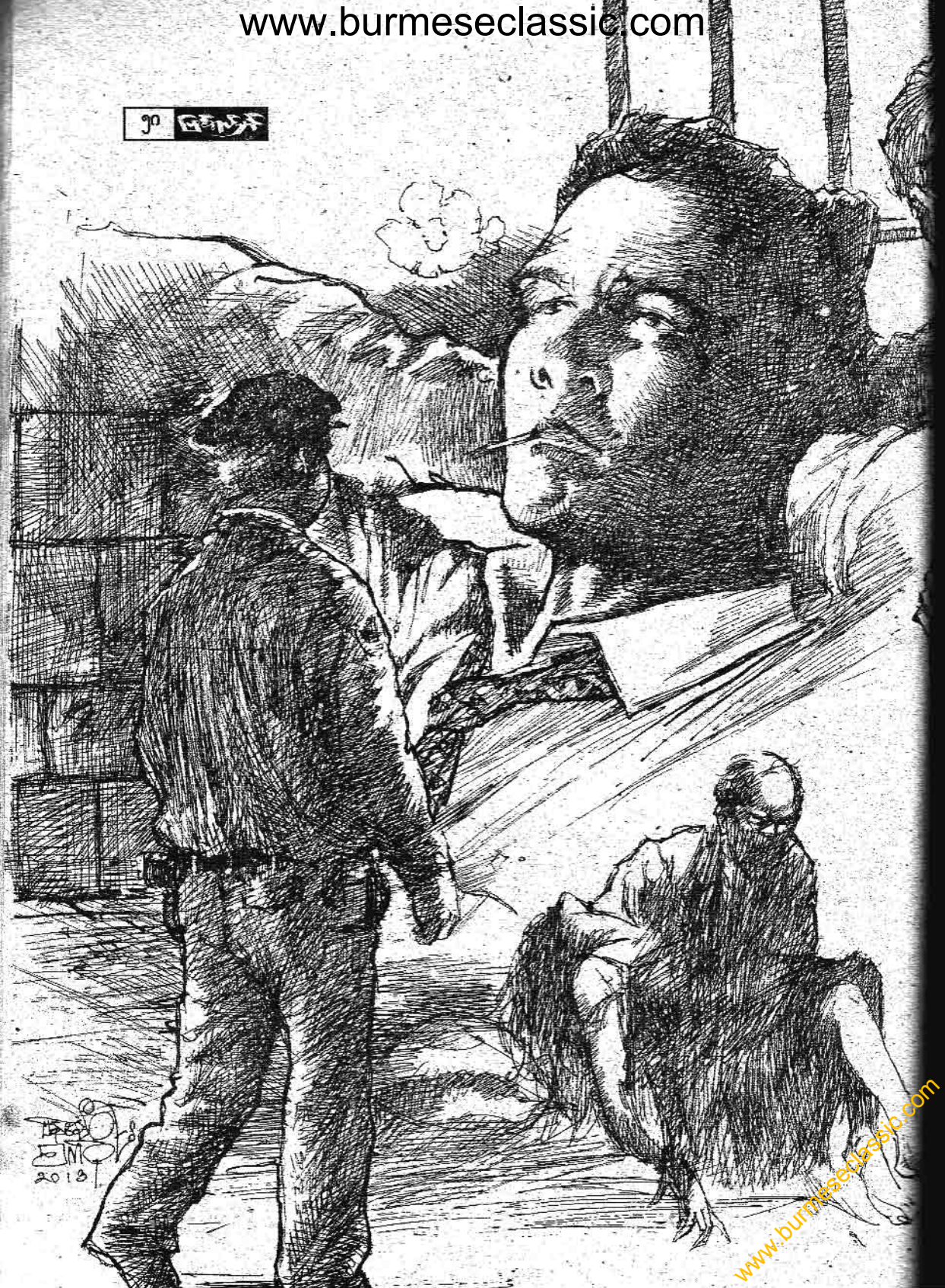
လူကြီးမင်း လုပ်ငန်း ၏ ကောင်းသတင်းများ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ဖို့ မြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း တွင်ကြော်ငြာပါ

၂၀၁၂ ဇန်နဝါရီလမှ စ၍ အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ကြော်ငြာများလက်ခံနေပါပြီ ။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိ၍ ၊ အာဆီယံ နိုင်ငံများအတိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ၊ ပါဝင်ကြော်ငြာရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည် ။ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ။

နောက်ကျောဖုံး	၄ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၃၅၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၈၀၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၃၅၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၈၀၀၀၀/-
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	၁ ရောင်	၂၀၀၀၀/-
အတွင်းမျက်နှာဝက်	၁ ရောင်	၁၀၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၇ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊
ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊ ၀၉၄၉, ၂၈၂၆၂၀
True.megazine@gmail.com

၂၀ မေလ

၂၀၁၈

တစ်ယောက်တည်း ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဘုရား

ဖြောင့်ဖြောင့်

ရော်ဂျီယာတက္ကသိုလ် ပြေးရန်ဖြစ်ကွင်း အတွင်း လေကျင့်ပြီး၊ 'မာလာဂျီ' သည် ဈေးတစ်ခွဲဖြင့် အိမ်ခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ သူမသည် ရေချိုးခန်းမှ အထွက် လူစိမ်းတစ်ဦးသည် သူမကို အိပ်ခန်း အတွင်းသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်သည့် 'အော်မယ်မကြံနဲ့ သတ်ပစ်လိုက် မယ်' ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။

သူမသည် တံခါးဆီသို့ အပြေးသွားခဲ့ရာ သူမနံရိုး သို့ အထိုးခံရပြီး လဲကျသွား၏။ သူမ၏ ကာမကို အတင်း အဓမ္မယူပြီးနောက် ထိုလူစိမ်း ထွက်သွားသည်။ ထိုလူသည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အစိမ်းဖြင့် မျက်နှာကို ဖုံးထားသော်လည်း မာလာ

သည် သူ၏ မျက်လုံးကို သတိပြုမိသည်။ ဘယ်လို မှ မေ့မရသော မျက်လုံးဖြစ်သည်။

နောက်တစ်လအကြာ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၃ ရက်တွင် အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ် ဆေး ကျောင်းသူ 'မေရီကရင်စော' သည် ကျောင်းစာ ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ သန်းကောင်ယံ ကျော် ကျော်လောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဘေးတွင် သူမ ၏ကြောင်လေးမှာလည်း အိပ်နေသည်။ တစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင် သူမ၏ ကြောင် အော်သံ ကြောင့် နီးလာရာ လက်တစ်ဖက်မှာ သူမ ၏ ပါးစပ် ကို ပိတ်ထားပြီး ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်အနံ့ကို သရမ်းနေသည်။

နေဇော်ဦး

တက္ကသိုလ် မြို့လေးက မုဒိန်းကောင်

သူမသည် ထိုသူကို ကုတင်ပေါ်မှ ကန်ချပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားစဉ် ခြေထောက်မှ ဆွဲချခံရပြီး “မင်းကို ငါသတ်မယ်” ဟု ပြောကာ သူမ၏ မျက်နှာအနံ့ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးတော့ သည်။ “မေရီ” သည် ငြိမ်နေလိုက်၏။ ထိုသူ၏ ဆန္ဒပြည့်မြောက်သွားပြီး အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ထွက် လိုက် တံခါးလက်ကိုင်ကို ထိုသူမှ အင်္ကျီဖြင့် သုတ် သည်ကို သူမမြင်လိုက်သည်။

ထိုကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှု နှစ် ခုလုံးသည် ကျော်ဂျီယာ တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်း ၁၀ ဘလောက်အကွာတွင် ဖြစ်နေသည့် ကျော်ဂျီယာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဓာတ်ခွဲခန်းတွင် အမှုနှစ်ခု၏ သုတ်ရည်များတူညီသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိ၏။

ထောက်လှမ်းမှုများကိုအရှိန်မြှင့်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ထို နွေရာသီကာလတွင် ရဲများ၌ အမှတ်အသား မပါ ရဲကားများ၊ ခြေလျင်ပတ္တရောင်များ၊ စက်ဘီး များ၊ ခြံပုတ်၊ လမ်းကြားများတွင် ခိုအောင်း စောင့် ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်လာပါ။

အဓမ္မပြုကျင့်ခံရသော မိန်းကလေးများသည် ရဲပုံဖော် ပန်းချီဆရာများ၏ အကူအညီဖြင့် တရားခံ ပုံကိုဆွဲပြီး တက္ကသိုလ်မြို့အနံ့တွင် ကပ်၍လည်း

ကောင်း၊ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ရဲစခန်းများကို ဖြန့်ဝေ ခြင်းပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိရောက်သော တုံ့ပြန်မှုမရခဲ့ပေ။

ထိုကာလတွင် ရဲစုံထောက် အယ်လင်ဘ ရောင်းနှင့် ဒဗျူဂျေစမစ်သည် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုအတွင်းရှိ တက္ကသိုလ်များသို့ စာဖြင့် ဤကဲ့သို့သောအမှုပုံစံများ ဖြစ်ပေါ်လာ မလာကို လည်းကောင်း၊ ဘယ်(လ်)တီးမိုးမှ စီယက် တယ်(လ်)အထိ သံလွန်စများကိုလိုက်သည်။ ရည်းစားများနှင့် လင်ယောက်ျားများကို မကျေနပ် ဒေါသဖြစ်နေသော မိန်းမများ၏ တိုင်ချက်များ အထိပင်လိုက်သည်။ မသင်္ကာသူ ဒါဇင်ဝက်ကျော် ကျော်ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီး ထိုလူများမှ ဒီအင်အေ စစ်ဆေးချက်ကို သဘောတူပြီး အပြစ်မရှိကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် မုဒိမ်းကောင် ထပ်လုပ်ပြန် သည်။ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ ည ၁၁ နာရီ ကျော်တွင် ၂၃ နှစ်အရွယ် “ဂျိန်စတူးဝပ်” သည် အမှိုက်များကို စွန့်ရန် သူမ၏ အခန်းမှ ထွက်လာ သည်။ “မေရီကရင်စော” ၏ မျက်နှာခြင်းဆိုင် နေအိမ်ဖြစ်ပြီး သူမ၏ အခန်းတံခါးကို မပိတ်ခဲ့ပေ။

သူမပြန်လာပြီး မီးခိုးရောင်တီရုပ်ဝတ်ပြီး
ခင်းကို ငါ ထားသော လူ တစ်ဦးသည်
အဝတ်ဘီရိထဲမှ ခုန်ထွက်လာပြီး သူမကို
အဓမ္မပြုကျင့်ပြီးနောက် လည်း မဓမ္မတာနှင့်
ဆန့်ကျင်၍ ကာမအကြိမ်ကြိမ် ကျင့်ခဲ့၏။

ယခုတစ်ချိန်တွင် ရော်ဂျီပြည်နယ်တစ်ပြည်
နယ်လုံးသည် "အေသင်မုဒိမ်းကောင်" ကြောင့်
ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်လာခဲ့သည်။ အချို့သော ဖခင်
များသည် သမီးများကို တက္ကသိုလ်အဖို့အကြို လုပ်
သည်။ အချို့မှာ သမီးများကို သေနတ်များ ဝယ်ပေး
သည်။ မိန်းမများသည် မုဒိမ်းကာ ကွယ်ရေး
ဆွေးနွေးပွဲများသို့ တက်ကြသည်။ အေသင် ငြိမ်း
စု ရဲဌာနရော်ဂျီပြည်နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့ ရော်ဂျီယာ စုံစမ်း
စစ်ဆေးရေးဌာနမှ ရဲများသည် အရပ်ဝတ်နှင့်
ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲများလုံလောက်စွာချထားခဲ့သည်။
၆ လအတွင်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

မျှော်လင့်ချက်ရေးရေး-

၎င်းနောက် ၂၁ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူ
"ဒီလာဒယ်နီယယ်(လ်)" ရေချိုးနေစဉ် လူ တစ်ဦး
အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး၊ ဓားဖြင့်
ခြိမ်းခြောက်ရင်း၊ သူမကိုယ်ကို စတင်ပွတ်သတ်
ဆာသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူမ၏ အခန်းဖော်ပြန်
ထာပြီး သူမ၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို လာခေါက်စဉ်
ထိုလူသည် အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးသွားသည်။
နောက် ၃ နာရီအကြာ ၄ ဘလောက်အကွာ
အချိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ အဓမ္မဝင်ရောက်
ပြီး အမျိုးသမီးကို အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး

အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြံစည်စဉ် ထိုအမျိုးသမီးမှ
ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သောကြောင့် လေးလံသော
သံတုတ်တစ်ခုဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာကို အရိုးကျိုး
အောင် ရိုက်ခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် ၃ လတိတိ
ငြိမ်ချက်သားကောင်းပြန်သည်။

ဇွန် ၁၉၉၆ အပတ်စဉ် ရဲစုံထောက်ဆွေးနွေးပွဲ
တွင် ရဲစုံထောက် တပ်ကြပ်ကြီးစမစ်မှ "ဒီကောင်
က မိန်းမတွေကို အခြားတစ်နေရာမှာနေခွင့်ယူက်
နေမှာ သေချာတယ်" ဟုပြော၏။ စုံထောက်
ဟို(လ်)ဘရွတ်မှနေ၍ ဆက်ပြီး အနီးနား ပြည်နယ်
ရှိ တပ်ဖွဲ့များသို့ မုဒိမ်းကောင်၏ ဒီအင်အေကို
စစ်ဆေးရန် အကြံပြု ပြန်သည်။

"မျှော်လင့်ချက် ရေးရေးလေးပဲ" ဟု
ဟို(လ်) ဘရွတ်မှပြောသည်။ အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စု ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်း ၃၀၀
တွင် ဒီအင်အေ စစ်ဆေးသည့် ဓာတ်ခွဲခန်း ၁၀၀
ကျော်သာရှိသေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး စမစ်သည်
တုံ့ဆိုင်းမနေပါ။

"ငါတို့ဒီဟာကို လုပ်ရမယ်။ လောလော
ဆယ်ဆယ် ဒီမှာ ဘာဆိုဘာမှ သဲလွန်စ မရှိတာ"
ဟု ပြော၏။

၃ ပတ်ကြာသော် ဟို(လ်)ဘရွတ်မှ
အပတ်စဉ် အစည်းအဝေးတွင် သတင်းပို့သည်။
တောင်ကယ်ရိုးလိုင်နားနှင့် တက်နက်ဆီ ပြည်နယ်
များတွင် ဒီအင်အေဓာတ်ခွဲခန်းများ မရှိဘဲ၊ မြောက်
ကယ်ရိုးလိုင်နားနှင့် အယ်လာ ဘားမားပြည်နယ်များ
မှ ၎င်းတို့တွင်ရှိသော ဒီအင်အေများဖြင့် တိုက်ဆိုင်
စစ်ဆေးရာ တူညီမှုမရှိပါဟု အကြောင်းပြန်သည်။

သို့သော် ၄ လလွန်မြောက်သောအခါတွင် ဖလောရီဒါပြည်နယ် ရဲဌာနမှ မကြာသေးမီဖြစ်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုများမှ ရရှိထားသော ဒီအင်အေများကို ဝေးပို့ခဲ့ရာ၊ မကြာမီမှာပင် ဂျော်ဂျီယာဌာနချုပ် ဓါတ်ခွဲခန်းမှာ ရှိသော 'အေသင်မုဒိန်းကောင်' ၏ သုတ်ရည်နှင့် ဖလောရီဒါ ပြည်နယ်တက္ကသိုလ် မှ မုဒိမ်းကျင့်ခံရသော အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးမှ ရသော သုတ်ရည်မှာ တူညီနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက ဖလောရီဒါပြည်နယ်မှ မုဒိမ်းကောင်သည် ယခု ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်တွင် သောင်းကျန်းနေသော မုဒိမ်းကောင်ပင်ဖြစ်နေတော့သည်။ စဉ်ဆက်မပြတ် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်းရှိ ပြည်နယ်အချင်းချင်း ဒီအင်အေစစ်ဆေးမှု ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။

ရဲစုံထောက်စစ်နှင့်အတူ အခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်

၃ ဦး သည် ဖလောရီဒါပြည်နယ်၊ ဂရင်းဗီး(လ်)သို့ သွားကြသည်။ ထိုနေရာသို့ ဖလောရီဒါ ရဲစုံထောက်ကိုး(လ်)မင်သည် အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာတက္ကသိုလ် စီမံရေးရာဌာနနှင့် မိတာ ၁၃၀ ကွာ မီးရထားလမ်းတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

အပြေးလှေ့ကျင့်နေသော ကျောင်းသူတစ်ဦးကို လူတစ်ယောက်မှ ခြံ့ပုတ်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီး စက္ကူပြားများ ခင်းထားသော လူမနေသည့် အိမ်တစ်အိမ် နောက်တွင် အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့သည်ဟု စုံထောက်ကိုး(လ်)မင် က ရှင်းပြသည်။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်တွေ့ရှိခြင်း

ပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရာတွင် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်၌ စစ်မုဒိမ်းဆောင်ရွှိဖလောရီဒါပြည်နယ်တွင် တွေ့မိတယ်ရှိမှ ဦးဆောင်သည်။ အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် သဲလွန်စများကို ရှာဖွေ၍ သတင်းမီဒီယာများ ထုတ်ဖော်ပြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကီလိုမီတာ ရာချီဝေးသော ဖလောရီဒါပြည်နယ်၊ ဖော့လော်ရာဒေး(လ်)မြို့တွင် သတင်းခေါင်းစဉ်တစ်ခုက အလွတ်တန်းအယ်ဒီတာ စာရေးဆရာမ 'ဂျီလာကိုမင်' သည် သတင်းစာပါ ခေါင်းစီးတစ်ခုဖြစ်သော 'ဂျော်ဂျီယာမုဒိမ်းသမားသည် ဂရင်းဗီး(လ်) ကိုယ် ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်မှုနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသည်' ကို ဖတ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူမသည်ဂရင်းဗီး(လ်)တွင် ကျောင်းတက်နေစဉ် တစ်နေ့၌ ဆူပါမားကက်တစ်ခုမှ ဈေးဝယ်ပြီး အပြန်တွင် လူသူကင်းသည့် ဖော့လော်ရာဒေးတစ်ခုမှ

ဖြတ်၍ အိမ်သို့ပြန်အလာ ဓားကိုင်ပြီး မျက်နှာအဝတ် စည်းထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် ဓားဖြင့်ခြိမ်းခြောက်၍ စက္ကူပြားများခင်းထားသော တစ်နေရာသို့ ခေါ်ပြီး အမွေပြုကျင့်ခဲ့သည်။ ထိုတရားခံကို မမိခဲ့ပေ။ ရှီလာသည် ထိုလူဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်နိုင်မည်ကို လက်ခံသော်လည်း သူမမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ကိုဆက်သွယ် လိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီး တယ်ရီသည် ရှီလာ၏ထွက်ဆိုချက်ကို ဖတ်ပြီးနောက် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ရာပေါင်းများစွာ သော ထွက်ဆိုချက်များအနက် သူမ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် အလွန်ပင် အရေးကြီးပြီး အရာရောက်သည်ကို သိသောကြောင့် သူ၏ အားအထားရဆုံးသော စုံထောက်စတီ(ဗ်) က ရာမစ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်၏။

သဲလွန်စင်ပြီ

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဂရင်းဗီး(လ်) မုဒိမ်းမှုအပြီးတွင် ကရာ မစ်နှင့် စုံထောက်များသည် လွန်ခဲ့သော ၈ နှစ်ခန့်က ဖြစ်ခဲ့သည့် မုဒိမ်းမှုများကို ရှာဖွေစုံစမ်းကြည့်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ဘယ်လောက်ပင် ရှာဖွေသော်လည်း ထိုကျူးလွန်သူကို မရှာနိုင်ခဲ့ပေ။

ရှီလာကို တွေ့ဆုံပြီးနောက် ကရာမစ်သည် ထို မှုခင်းမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဂရင်းဗီး(လ်) ရဲဌာနချုပ်ရှိ နှစ်ပေါင်း ရာချီ၍ ပြုစုထိမ်းသိမ်းထားသော စာရင်းဇယား သေတ္တာများကို စက်ကိရိယာ အသုံးပြု ဖယ်ရှားရှာဖွေခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်မှ ကြီးလေးသော ပြစ်မှုများဖြစ်စဉ်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ စာကြည့်

တိုက်များသို့ သွား၍ မှုခင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းစာပါ သတင်းများကို ဖတ်သည်။ အိမ်နီးချင်း ဆက်စပ်ပြည်နယ် ၈ ပြည်နယ်ရှိ မုဒိမ်းမှုများကို စုံစမ်းစစ်ဆေးသည်။

ရှီလာကို မင်နှင့်တွေ့ဆုံပြီး ရက် ၂၀ ကျော်တွင် သာမန်အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ကရာမစ်သည် တပ်ကြပ်ကြီး တယ်ရီ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝင်လာခဲ့ပြီး 'ကျွန်တော်တို့ ဒီဇနာကို သိပြီ' ဟု ပြောခဲ့၏။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဂရင်းဗီး(လ်)၏အိမ်ထဲဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခုကို ပြသည်။

လူတစ်ဦးသည် အဝတ်စတစ်ခုကို မျက်နှာဖုံးပြုလုပ်ရန် ကြိုးပမ်းနေသည်ဟု သတင်းပေးပို့မှုကြောင့် ရဲတစ်ဦး ရောက်လာချိန်တွင် ထိုလူသည် ထွက်ပြေးသွားပြီး နောက်မှ အဖမ်းခံရသည်။ ထိုလူကို ဖောက်ထွင်းမှုဖြင့် အမှုဖွင့်ခဲ့သော်လည်း တရားစီရင်ခြင်း မခံရပေ။ သူ၏ အမည်မှာ 'ဂျွန် အလက်ဇန္ဒရာစီဇက်ကာ' ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၆ နှစ် အရွယ်တယ်လီဖုန်းလိုင်းပြင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏ တာဝန်အရ အိမ်များနှင့် ရပ်ကွက်အတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားမှုက မသင်္ကာစရာမဖြစ်ခဲ့ပေ။

"ရှီလာကိုမင်" ပြုကျင့်ခံရသော ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် 'စီဇက်ကာ' ဆည် ဂရင်းဗီး (လ်)မြို့နှင့် အနီးအနား စီရင်စုရပ် တစ်ခုတွင် မုဒိမ်းမှု နှစ်ခုအတွက် အပြစ်ဒဏ်စီရင် ခံရသည်။

သူ၏ ယခင်ပြစ်မှုများမှ လက်ဗွေရာကို ၁၉၉၅ ဂရင်းဗီး(လ်) မုဒိမ်းမှု လက်ဗွေရာကိုစစ်ရာ အတူတူဖြစ်နေ သည်။

ထိုသတင်းကြောင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးတပ်ဖွဲ့

လုံး ပျော်ရွှင်သွားသည်။ မှတ်တမ်းများအရ 'စီဇက်ကာ' သည် အောက်တိုဘာလ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်ခံရသည်။ ကွန်ပျူတာဖြင့် မှတ်တမ်းလုပ်ထားသော ကားဒရိုင်ဘာ လိုင်စင်အရ အတ္တလန်တာမြို့အနီး အယ်(လ်)ဗာရက်တာရပ်ကွက်တွင် နေသည်ကို သိရ၏။

ဖလော်ရီဒါ ရဲစုံထောက်တစ်ဦးသည် ဖမ်းဝရမ်းလုပ်ရန် တရားသူကြီးတစ်ဦးထံ ပြေးတော့သည်။ နောက် တစ်ဦးသည် ကီလိုမီတာ ၆၀ ရှိ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ 'စီဇက်ကာ' ၏ မှတ်တမ်းများကို သွားယူသည်။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတယ်ရီသည် ရော်ဂျီယာရို စမစ်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ "စမစ်ရေ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါတို့တော့မှဒိမ်းကောင်ကို သွားဖမ်းတော့မယ်" ဆိုသည့်စကားကြား၍စမစ်သည် အံ့ဩစွာဖြင့် စကားတောင်ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။

မုဒိမ်းပြန်ကျင့်နိုင်ရန် ထောင်မှလွတ်ပေးခြင်း

၅ နာရီ ကြာသော် ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက် ၁၉၉၇ ခုနှစ် ညနေ ၅ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် တယ်ရီစမစ် ခေါင်းဆောင်သောရော်ဂျီယာနှင့် ဖလော်ရီဒါမှ ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင် ၃၀ တို့သည် 'စီဇက်ကာ' ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရာယူထားပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ အိမ်နှင့် ဘလောက်အနည်းငယ် အကွာတွင် စီရင်စု ငြိမ်ဝပ် ပိပြားမှုလက်ထောက်အရာရှိ တစ်ဦးသည် 'စီဇက်ကာ' ၏ ကားကို တားပြီး မော်တော်ယာဉ်အမှုတစ်ခု အနေဖြင့် လက်ထိပ်နောက်ပြန်ခတ်လိုက်သည်။

'စီဇက်ကာ' သည် ယခင် မော်တော်ယာဉ်အမှုတစ်ခုအတွက် ဖမ်းသည်ဟု ထင်ကာ စကားများပြောနေသည်။ သို့သော် ဖလော်ရီဒါ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် 'ကိုး(ယ်)မင်' လာသူ၏ ဂရင်းဗီး(လ်) ရဲတပ်ဆိပ်ပါ သက်သေခံကတ်ကို ပြသောအခါ သူ၏ မျက်နှာအိုမင်းသွားသည်။ စမစ်ကလည်း သူသည် အေသင်မှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဟုပြောသောအခါ 'စီဇက်ကာ' မှ ရှေ့နေတစ်ဦးကို ခေါ်မည်ဟု ပြောနေသေးသည်။

လူမိုက်ကံကောင်း

'စမစ်' သည် 'စီဇက်ကာ' ၏ အကျဉ်းထောင် မှတ်တမ်းကို စိတ်မသက်မသာဖြင့် ဖတ်သည်။ သူ၏ ၁၉၈၀ ခုနှစ် မုဒိမ်းမှု နှစ်ခုအတွက် တစ်ခုကို အနှစ် ၂၅ နှင့် နောက်တစ်ခုကို အနှစ် ၃၀ တစ်ပြိုင်တည်း ကျခံရသည်။ ကာမအမှုများအတွက် စိတ်ဖြူပြင်ရေးဆိုင်ရာ ဆေးရုံသို့ပို့ခံရပြီး စည်းကမ်းမလိုက်နာမှုနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို စိန်ခေါ်မှုများကြောင့် ထိုဆေးရုံမှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံရပြီး အကျဉ်းထောင်သို့ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ အန္တရာယ်ရှိသေးသော လူတစ်ဦးအနေနှင့် သတ်မှတ်ထားစေပင်ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဖလော်ရီဒါ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်သည် အကျဉ်းထောင်များ တည်ဆောက်မည့်အစား သူတို့ကို မြန်မြန်လွှတ်ပါဟူသော ပေါ်လစီလက်ကိုင်ထားပြီး 'အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်သည်' ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အသက် ၄၁ နှစ်အရွယ် အောက်တိုဘာလ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင်ထောင်မှ

လွတ်ပေးလိုက်သည်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် မုဒိမ်းမှုများ ကျူးလွန်နိုင်ရန် ထောင်မှ လွတ်ပေးလိုက်ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက် နှစ်ခုစီမှ ပြစ်ဒဏ် ၁၈ နှစ်စီကို မကျခံရဘဲ လွတ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်မှလွတ်လာပြီး အတူနေမိန်းမတစ်ဦးနှင့် ကလေး နှစ်ယောက်ရခဲ့သည်။ သူ၏ မိဘထံမှရသော အမွေဖြင့် ရပ်ကွက်ကောင်းကောင်းတစ်ခုတွင် အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ခဲ့၏။ 'စီဇက်ကာ' ၄၆ ခုနှစ်သည် ထောင်ထဲတွင် သင်ယူခဲ့သော သံဂဟေစက် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်၍နေခဲ့သည်။

နိဂုံး

အေသင် မုဒိမ်းမှုအတွက် ပြုကျင့်ခံရသော မိန်းကလေး ၅ ဦးလုံးသည် တရား ရုံးတွင် သက်သေခံခဲ့သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ သုတ်ရည်များသည် သူ၏ သုတ်ရည်များဖြစ်ကြောင်း အမှုကို ခိုင်မာစေခဲ့ပြီး အစိုးရရှေ့နေများမှ 'မာလာဂျူး' ဟု နေအိမ်နှင့် မိတာ ၂၇၀ အကွာရှိ အေတီအမ်ဇွ ထုတ်စက်မှ 'စီဇက်ကာ' ထိုနေ့ညက အခင်းမဖြစ်မီ ဇွထုတ်သွားကြောင်း သက်သေအထောက်အထား ပြသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက် ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် သူ့ကို ပြစ်မှုကြီး ၁၇ မှုနှင့် တရားစွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ တရားသူကြီး လော်တွန်စတီဗင်သည် 'ဥန်အလက် ဇန်းဒါးစီဇက်ကာ' ကို တစ်သက် တစ်ကျွန်း ၈ ကြိမ်နှင့် နှစ် (၂၀) (၉) ကြိမ်

တစ်ပေါင်းတည်းကျခံရန် စီရင်ချက်ချခဲ့သည်။ ဧရာဝတီပြည်နယ်၏ ချမှတ် နိုင်သော အမြင့်ဆုံး ထောင်ဒဏ်များဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးသည် သက်သေထွက်ဆိုခဲ့သော မိန်းကလေးများကို ချီးကျူးခဲ့သည်။ တရားခံကို ပြောခဲ့သည်မှာ 'ဒီမိန်းကလေးတွေရဲ့ သတ္တိကြောင့် မင်းနောက် တစ်ကြိမ် မိန်းကလေးနောက်တစ်ယောက်ကို ဇော်ကားဖို့ ဘယ်လိုမှ အခွင့်အရေးမရ တော့ဘူး'။

နေဇော်ဦး

(Ref. Reader Digest December 2000)

Eugene H.Methvin

Hunt for College - Town RAPIST

၆၆ ဝါးကုန်း

၂၀၁၅

ကျော်သူ

(၁)

အမြင်ကပ်ပုဒ်မ

ကျွန်တော် မြို့နယ်တစ်ခု
 တွင် စခန်းမှူး(ရဲအုပ်)အဖြစ်
 ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ကျခဲ့သည်။
 မြေလတ်ပိုင်းဒေသရှိ မြို့ တစ်မြို့
 ဖြစ်၏။ (မြို့အမည်ကို သက်ဆိုင်
 သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များအား ထောက်
 ထားသော အားဖြင့် မဖော်ပြ
 တော့ပါ။) ထိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့
 ခဲ့ရာ ညနေပိုင်းလောက် ရောက်ရှိ
 သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်
 ပိုင်းတွင် ရေမိုးချိုး ယူနီဖောင်း
 လဲပြီး မြို့နယ်မှူးအိမ်သို့ သွား
 ရောက်သတင်း ပို့သည်။

“ဘယ်တုံးက ရောက်သ

လဲ”

မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကမေး
သည်။

“မနေ့ညကပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်က အဖြေပေး
လိုက်သည်။

“အေး ... အတော်ပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ရုံးဘက်သွား
မှာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကားနဲ့
လိုက်ခဲ့။ ခင်ဗျား မြို့နယ်ပါတီ
ဥက္ကဋ္ဌတို့အိမ်သတင်းပို့ရဦးမယ်”

မြို့နယ်မှူးက ပြောသည်။

ကျွန်တော် ယခင်က နေရာ
အတော်များများ ပြောင်းရွှေ့
တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။
မိမိဌာနမှ လွဲ၍ ဘယ်ဌာနကိုမှ
သတင်းမပို့ခဲ့ဘူးပါ။ သို့သော်

တွေ့ရ ခြုံရ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်စာ

ကျော်သူ

ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့ အထွေအကြုံများ (၂)

ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်က ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ မွန် ပြည်နယ်တို့တွင်သာ ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ယခင်က ရထားတပ်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်းတို့သာ ဖြစ်ပေမည်။ မြေလတ်ဒေသဖြစ်၍ ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်မည်ဟု မှတ်ယူလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် မြို့နယ်မှူးကားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့သည်။ မြို့နယ်မှူးအိမ်က ထွက်လျှင် ရှေးဦးစွာ တွေ့ရသော မြို့နယ် ပါတီယူနစ်ရုံးသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဝင်ပြီး သတင်းပို့ပေတော့”

မြို့နယ်မှူးက ပြောပြီး ကားပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရုံးအတွင်း ဝင်ခဲ့ပြီး

“ဥက္ကဋ္ဌ” ဟု ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထားသည့် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဥက္ကဋ္ဌ ဆီးကြိုမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာတဲ့ ရဲအုပ်စခန်းမှူး ဗိုလ်ကျော်ပါ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆီ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိကြောင်း လာပြီး သတင်းပို့တာပါ”

ကျွန်တော်က အစီရင်ခံလိုက်သည်။

“ဪ ... ဟုတ်ပြီလေ။

ဒါနဲ့ ရဲဘော်က ပါတီဝင်မဟုတ်လား”

ဥက္ကဋ္ဌက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က အလွယ်

တကူပင် အဖြေပေးလိုက် သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် အဆင့်က ပါတီမိတ်ဆွေ အဆင့်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ဟုတ်ရဲ့လား ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး နောက်ကျလှချေလားဟု မေးစရာ ရှိလာသည်။ တော်လှန်ရေး ကောင်စီတက်လာပြီးနောက် ပြည်သူပိုင်တွေ သိမ်းစဉ်ကာလက တက္ကသိုလ်ပိတ်သည်နှင့် ကြုံ၍ ကျွန်တော် လုပ်အားပေး ဝင်လုပ်ဖူးသည်။ ကွန်မြူနစ်စာပေ မတတ်တစ်ခေါက် ဖတ်ဖူးသည့် အချိန်ကြောင့်အရင်း ရှင်တွေထံမှ ပြည်သူပိုင် သိမ်းသည်ကို ကျွန်တော် သဘောကျ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်ကတည်းက ပါတီဝင်အဖြစ် လျှောက်လွှာ တင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အလွယ်တက္ကသိုလ် ပြန်ဖွင့်၍ ကျောင်း

ပြန်ရောက်၊ ကျောင်းကသွဲ့ရ
တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဘဝရောက် ပြီး
အနယ်နယ်၊ အရပ်ရပ် ပြောင်းရွှေ့
ခဲ့ရသည်။ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိ
သည့် နေရာတိုင်းမှာလည်း မူလ
ပါတီဌာနနှင့် ကင်းကွာနေသဖြင့်
ထပ်တင်ရမည်ဆို၍ ထပ်တင်
လိုက်၊ ပြောင်းလိုက်နှင့် နှစ်
ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလ
အထိ မိတ်ဆွေအဖြစ်သာ ရပ်
တည်နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပြီ...ရဲဘော်ဟာ
ပါတီဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့
အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်
လုပ်ကိုင်ရာမှာ ပါတီရဲ့ ဦးဆောင်
လမ်းညွှန်မှုကို ခံယူပါ။ ကြား
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီးက မှာ
ကြားသည်ကို ကျွန်တော် တို့
ရှင်းလိုရင်းဝင် အဖြေပေးလိုက်
၏။ သည်မျှနှင့် ကျွန်တော်
ရုံးထဲက ပြန်ထွက်လာတော့
မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကားနှင့်
စောင့်နေသည်။

“ကဲ... မြို့နယ်ကောင်စီ
ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ကြည့်စို့”
ပြောရင်း မြို့နယ်မှူး ကား

တာဝန်ထမ်းဆောင်
လုပ်ကိုင်ရာမှာ
ပါတီရဲ့
ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုကို
ခံယူပါ

နှင့် ဆက်ထွက်လာသည်။ မြို့နယ်
ပြည်သူ့ ကောင်စီရုံးသို့ ရောက်၍
မြို့နယ်မှူးက ကားပေါ်မှာပင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က
ဥက္ကဋ္ဌ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

“ကျွန်တော် ဒီမြို့နယ်
ရဲစခန်းကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ
လာတဲ့ ရဲအုပ်စခန်းမှူး ဗိုလ်ကျော်
ပါ”

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့်
တိုက်ပုံဝတ်လူက ကျွန်တော့်ကို
မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်က ပြောင်းလာ
တာလဲ”

“ရထားရဲတပ်ဖွဲ့ မြစ်ကြီး
နားကပါ”

“ခင်ဗျား အခု ဘယ်
ရောက်ပြီးပြီလဲ”

“ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆီ
ရောက်ပြီး သတင်းပို့ပြီးပါပြီ”

“ဘာမျှ”
ထိုသူ အော်လိုက်သံကို
ကြားရသည်။ ပြီးမှ ဆက်
ပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က
ကျုပ်တို့ မြို့နယ်ကောင်စီရဲ့
ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာ ရှိတာ။ ဘာ
ကြောင့် ခင်ဗျားက ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌ

သူ ဆဲတကီ
 ကြားတဲ့သက်သေ
 ရနိုင်မလား”
 “စက်ဘီးကီ
 ကားနားရပ်ပြီး
 တီးတီးပဲ
 ကျိတ်ဆဲတဆိုတော့
 ဘယ်မှာ
 သက်သေ
 ရနိုင်မလဲဗျာ။

ဆီ အရင်သွားသတင်းပို့ရတာ တုန်း”

“ပြဿနာပဲ” ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိပြီး ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ မခံချင်၍ ပြန်ပြောပြန်တော့လည်း “ပဝါ မတူ ရေမရှူ” အဆင့် အထိပင် ရောက်သွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော် သည် လုပ်သက်(၂၀)နှစ်အတွင်း တွင် (၂၂)နေရာမျှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ ၏။ လူကြီးတွေက “ဟိုနဲ့ မတည့်၊ ဒီနဲ့မတည့်နဲ့ မင်း ဟာ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းလိုပဲ ဟိုထား မရ၊ ဒီထားမရ” ဟု ပြောဖူး သည်။ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းသော မြေပြန့်ဒေသဖြစ်၍ ထပ် ပြောင်းနေရမည်စိုး၍အောင့် အီး မျိုသိပ်လိုက်ခဲ့ရ၏။

“နောက်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် တို့ကို အရင်အစီရင်ခံပါ။ ကျုပ် တို့ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ ဒါပါပဲ။ ကံ ... သွားနိုင်ပြီ”

ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ စောင့်နေသော မြို့နယ်မှူး ကား ပေါ်တက်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ မြို့နယ်မှူးက ဘာမှလည်း မမေး၊ ဘာမှလည်း မပြော။ အကြောင်း

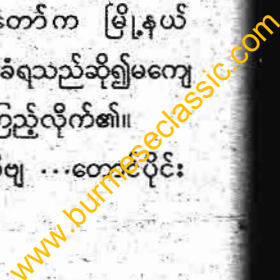
သိ ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ “အင်း ... အခြေအနေကတော့ မကောင်း လှဘူး။ အရှောင်အတိမ်းတော့ တတ်မှ” ဟု ကျွန်တော် စိတ်ထဲ က မှတ်ချက်ချမိသည်။ ထို အတွေးအတိုင်း ယိုးဒယားသမင် လိုက်သလို ရှောင်တိမ်းနေကာမှ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင် တိုးလာရသည်။

တစ်နေ့ နံနက်ခင်း (၁၀) နာရီလောက်တွင် ကောင်စီရုံးမှ ကျွန်တော့်အား ဥက္ကဋ္ဌနှင့်လာတွေ့ ရန် ဖုံးဆက်သည်။ ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌရုံးခန်းသို့ သွားသည်။

“လာ... စခန်းမှူးထိုင်”
 ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက် သည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကဆီးကြိုနေ၏။
 “ဒီလိုဗျ... ကျုပ်ကို ဆဲလို့ အမှုဖွင့်ပေးစမ်းပါ”

ဥက္ကဋ္ဌက ပြောသည်။
 “ဟာ ဘယ်သူက ဆဲတာ လဲ။ မိုက်ရိုင်းလှချေလား။ ၂၉၄ နဲ့ အမှုဖွင့်ရမယ်။ ဘယ်လိုဆဲ သလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ကျွန်တော်က မြို့နယ် ဥက္ကဋ္ဌ အဆဲခံရသည်ဆို၍မကျေ မနပ် မေးကြည့်လိုက်၏။
 “ဒီလိုဗျ ... တောင်ပိုင်း

ရပ်ကွက်က မောင်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့။ ဆောင့်ကြားကြားနဲ့ အကောင်လေး။ အဲဒါ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။ ကျုပ်ရုံးတက်လာရင် ကားကို လမ်းဆုံမှာ ရပ်စောင့်ပြီး လမ်းရှင်း မရှင်းကြည့်လေ့ရှိတယ်။ ကျုပ် ကားရပ်ရင် ဒီကောင် တစ်နေရာရာက စက်ဘီးနဲ့အမီ နင်းလိုက်လာပြီး ကားဘေးမှာ ယှဉ်ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ မအေ နှမဆဲပြီး နင်းထွက်သွားတတ်တယ်။ နေ့တိုင်းလိုလို လာလုပ်နေတော့ အမှုဖွင့် အရေးယူလိုက်ချင်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။ သူ့ဆဲတာကို ကြားတဲ့ သက်သေရနိုင်မလား”

“စက်ဘီးကို ကားနားရပ်ပြီး တိုးတိုးပဲ ကျိတ်ဆဲတာဆိုတော့ ဘယ်မှာ သက်သေရနိုင်မလဲဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း လက်ပေါက်ကပ် လိုက်တာ။ ဒီကောင် ကျုပ်ကို ဖော်ကားတာ အတော်များပြီ။ ပါတီက လူတွေ မြှောက်ပေး နေကြတာဖြစ်မယ်။ တစ်လောက အခန့်မသင့်လို့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ညကြီးမင်းကြီးမှာ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဗျာ။ အဲဒါ

မနက်ကျတော့ မောင်မောင်က အိမ်ရှေ့ဝင်း တံခါးမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ စာတစ်စောင်၊ ပလပ်စတစ်အိတ်နဲ့ လာချိတ်သွားတယ်။ အထုပ်က ဦးအုံးစိန်ဒဏ်ကြေဆေးထုပ်ဗျ။ စာတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ညက တော်တော်နာကျင်သွားသည်ဟု ကြားရ၍ ဒဏ်ကြေဆေး ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ် လိမ်းပေးပါလို့ ရေးထားတယ်။ ဘယ်လောက် ဖော်ကားလိုက်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ဥက္ကဋ္ဌ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မလို့၊ ငိုမရ ဖြစ်သွားသည်။ မောင်မောင်ကိုကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိသည်။ အသက် (၃၀)လောက် ရှိပြီး ကျွန်တော့်ထက် ငယ်သည်။ မြို့နယ်အဆင့် ထိ ထိုးဖူးသော (Boxing)သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၊ တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်၊ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ လက်ရာအသင်းတို့တွင် လက်ရာထိုးဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို သိရှိကြောင်းနှင့် လမ်းတွေလျှင် လေးလေးစားစား

နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကတော့ ဇွတ်တိဇွတ်ထိုး၊ အူကြောင်ကြောင်၊ ဆောင့်ကြားကြား၊ ထောင့်မကျိုးသည့်ရုပ်၊ ဘာတွေများ ဥက္ကဋ္ဌအပေါ်မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး ဤကဲ့သို့ လုပ်နေရသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ၏။ (နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်တော့ ဥက္ကဋ္ဌဇနီးမောင်နှံမှာ ဥက္ကဋ္ဌယမကာယစ်လျှင် မကြာခဏရန်ဖြစ်တတ်ကြောင်း သိရသည်။)

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကြားတဲ့ သက်သေ မရှိရင်တော့ တရားစွဲလည်း လွတ်သွားမှာပဲ။ အရှက်ကွဲတာသာ အဖတ်တင်နိုင်တယ်။ အမှုမဖွင့်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ရဲတွေ မေးရတာ ဟိုလိုလုပ်မရဘူး၊ ဒီလိုလုပ်မရဘူးနဲ့ ဆင်ခြေပေးတယ်။ နေဦး၊ ကျုပ် အခု မြို့နယ် ဥပဒေအရာရှိကို ခေါ်ပြီး မေးကြည့်ဦးမယ်”

ဥက္ကဋ္ဌက ဖုန်းဆက်သည်။ မကြာမီ မြို့နယ်ဥပဒေ အရာရှိရောက်ရှိလာပြီး ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

“လွယ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဒီကောင်ကို ခြေချုပ်နဲ့ အမှုဖွင့် ထည့်လိုက်ပေါ့”

ဥပဒေ အကြံပေးက ပြောသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ခြေချုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာက အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိဘဲ အမြဲတစေ ခိုးဆိုး လုယက်တတ်သူများနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေမှ ဖွင့်လို့ရတာ”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ် စခန်းမှူး။ ဒီကောင်က စပါးပွဲစားယောင်ယောင်၊ ပဲနမ်းပွဲစားယောင်ယောင်၊ နွားပွဲစားယောင်ယောင် အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အိမ်မှာကလည်း စပါး သမား၊ ပဲနမ်းသမား၊ နွားသမားတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ လုပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ”

ဥက္ကဋ္ဌက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“ဒီလိုနဲ့ မရသေးဘူးလေ။ သူနေတဲ့ရပ်ကွက် ကောင်စီမှာ အီးစီအစည်း အဝေးတင်ပြီးခြေ

ခြေချုပ်
လုပ်တယ်ဆိုတာက
အလုပ်အကိုင်
အတည်တကျမရှိဘဲ
အမြဲတစေ
ခိုးဆိုး
လုယက်တတ်သူများနဲ့
ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံနေမှ

ချုပ် လုပ်သင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့မှ ခြေချုပ်ဖွင့်လို့ရမှာ”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသည်။

“ဒါတော့ စိတ်မပူနဲ့ စခန်းမှူး။ ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဆီကို အီးစီ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက် အပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ က ... ခင်ဗျား သွားလို့ရပြီ”

ကျွန်တော် ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲစခန်း ပြန်ရောက်ပြီး နေ့ခင်းဖိုင်ကျတော့ မောင်မောင်နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌထံမှ ရပ်ကွက်အတွင်း နေထိုင်သော မောင်မောင်အား ခြေချုပ်နှင့် ခံဝန်အက် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်စာကို ရပ်ကွက်ကောင်စီအဖွဲ့၏ စည်းဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ပူးတွဲ ပေးပို့တိုင်တန်းလာသဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး အမှုစစ်ဒုရဲအုပ် တစ်ဦးအားလွှဲအပ်စစ်ဆေးစေပြီး မောင်မောင်အား အမှုနှင့် ချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ တစ် နှစ်နီးပါးကြာ၍ ကျွန်တော် ထိုရဲစခန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည့်တိုင်အောင်ပင် အချုပ်ထဲမှာပင် ရုံးထုတ်လိုက်၊ ပြန်ချုပ်လိုက်ဖြင့်

သံသရာ လည်နေခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

(၂)

နှုတ်မဆက်နံ့

ယခုတင်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်ကတော့ ရယ်စရာသက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကာယကံရှင်များအမည်နှင့် မြို့ရွာအမည်တို့ကို မဖော်ပြလိုတော့ပါ။ ဖြစ်ရပ်မှာ လွန်ခဲ့သော (၃၅)နှစ်ကျော် လောက်က ဖြစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ ထိုစဉ်က အသက်သုံးဆယ် ကျော်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ တက်ကြွ၍ မဟုတ်မခံ မုန်သည်ထင်လျှင် အလျှော့မပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်က ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရှိနေဆဲ အရွယ်လည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းတွင် (၇)နှစ်တာမျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပြီး နောက်ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်းရှိ မြို့တလေးတစ်မြို့သို့ ဒုရ်အုပ်အဆင့်နှင့်ပင် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ထိုမြို့သို့ ယေယျာဉ်ဖြင့်တစ်တန်၊ စစ်ယာဉ်

တန်း ကားကြိုနှင့်တစ်တန် လိုက်ပါ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိကြောင်း ထိုမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ သတင်းပို့ရာ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ လက်ခံခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူးမအပ အခြားအရာရှိ မရှိ။ စခန်းမှူးမှာလည်း အသက်အရွယ်ရ၍ပင်စင်သွားရန် နီးကပ်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း မြို့အနေအထားမှာ နေ့ခင်းသာလျှင် ကျွန်တော်တို့ စိုးမိုးလုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနိုင်ပြီး ညအခါ ကျလျှင် သောင်းကျန်းသူများ ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာ လှုပ်ရှားကြသဖြင့် အထူး သတိထားရသော အညှီရောင်နယ်မြေ ဖြစ်နေပါသည်။

ရဲစခန်းကင်းရှေ့တွင် ငွေတိုက်ရှိသည်။ ငွေတိုက်၏ ညဘက်ဘေးတွင် ပျဉ်ထောင် အုတ်ကြွပ်မိုး တစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုအိမ်မှာ ရဲစခန်း ညဘက်ဘေးရှိ လမ်းမကို မျက်နှာပြု ဆောက်ထားသည့်အိမ်မြင့်ဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးမှာ ရဲစခန်းဝင်းအတွင်းတွင် ရှိသော်လည်း ဘေး

နှစ်ဖက်နှင့် နောက်တွင် ဝါးဝင်း ထရံကာထားသည်။ နောက်ဘက် တံခါးပေါက် ချန်ထားသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ” ကျွန်တော်က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို မေးကြည့်သည်။

“အရင်ကတော့ မြို့ပိုင်အိမ်လို့ပြောတာပဲ။ အခုတော့ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ နေတယ် ဗိုလ်လုံး။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကသဘောကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မူးရင် သွေးဆိုးတယ်။ ဒါကြောင့် ညပိုင်းဆိုရင်တော့ သတိထားရတယ်။”

“အေးကွာ ... ဒီဒေသမှာ ဒါလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ သွားရေးလာရေးက ခက်၊ အပန်းဖြေစရာ ဘာမှမရှိတော့ ဒီလိုပါပဲ။ တို့လည်း ကင်းတာမှမဟုတ်ပဲ”

ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အိမ်မှာရဲစခန်း၏ ရှေ့ဘက်အခြမ်း လမ်းဘေးတွင်ရှိပြီး ကင်းရုံး၊ အချုပ်နှင့်လည်း နီးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညအချိန် ရဲစခန်းဝင်းသို့ ဝင်လာသူများကို ကင်းအဖွဲ့မှ

“ရပ် ... ဘယ်သူလဲ” ဟု
ချဲလင်း မေးသံ ကြားရပြီး ထို
အိမ်ကြီးဆီမှ “ဦးဦးဝါးဝါး”
အော်ဟစ်သံများကို ကြားရလေ့ရှိ
ရာ ကျွန်တော် စခန်း ကင်းဆီသို့
သွား မေးကြည့်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာသံ
တွေလဲ”

ကျွန်တော် ကင်းအဖွဲ့ကို
မေးကြည့်သည်။

“ကင်းသမားက ဝင်လာ
တဲ့လူကို အော်မေးတာ အသံ
ကျယ်လို့ အိပ်ရေးပျက်တယ်
ဆိုပြီး ဥက္ကဋ္ဌက ထအော်တာ
ပါ။ တစ်ခါတလေဆို ဆဲတောင်
ဆဲသေးတယ်”

ကင်းမှူးက အဖြေပေး
သည်။

“ဟာ...ဒါတော့ ဘယ်
ကောင်းမလဲ။ မအေးချမ်းတဲ့
နယ်မြေမှာ ညအခါ ဝင်လာတဲ့
သူကို ချဲလင့်လုပ် မေးရတာ
ထုံးစံပဲ။ နက်ဖြန်ညမှာ ငါလာ
စောင့်ကြည့်မယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်
ငါနဲ့တွေ့မယ်။ ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကို
စခန်းမှူးက မပြောပြဘူးလား”

“စခန်းမှူးက အသက်ကြီး
ပြီလေ။ ပင်စင်သွားခါနီးမှာ

ဘယ် အမုန်းခံတော့မလဲ”
ကင်းမှူးက ပြောပြ၏။
နောက်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်
ယူနီဖောင်းအဖြည့်အစုံ ဝတ်
လျက် သေနတ်ခါးပတ်ကို ခါး
ပတ်ပြီး ရဲစခန်းရုံးတွင် သွားထိုင်
နေသည်။ ည (၁၀) နာရီ
လောက်တွင် မြို့တွင်း လှည့်ကင်း
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ရပ်...ဘယ်သူလဲ”
ကင်းသမား၏ စူးစူးဝါး
ဝါး အော်မေးသံ။

“မိတ်ဆွေ လှည့်ကင်း
အဖွဲ့ပါ”

လှည့်ကင်းအဖွဲ့၏ ဖြေသံ။

“ဟေ့...ဘယ်ကောင်
တွေလဲ အော်ဟစ်နေကြတာ။
အိပ်ပျက်တယ်ကွ။ တိတ်စမ်း၊
နောက် မအော်နဲ့ဟေ့”

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ပေါ်မှ အော်သံ
ကြားရသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲဟေ့။
ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေ
တာကို ဘာအော်တာလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း အော်
မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲဟေ့၊ ငါ့
ကို ပြန်အော်တာ။ တွေ့ကြရော

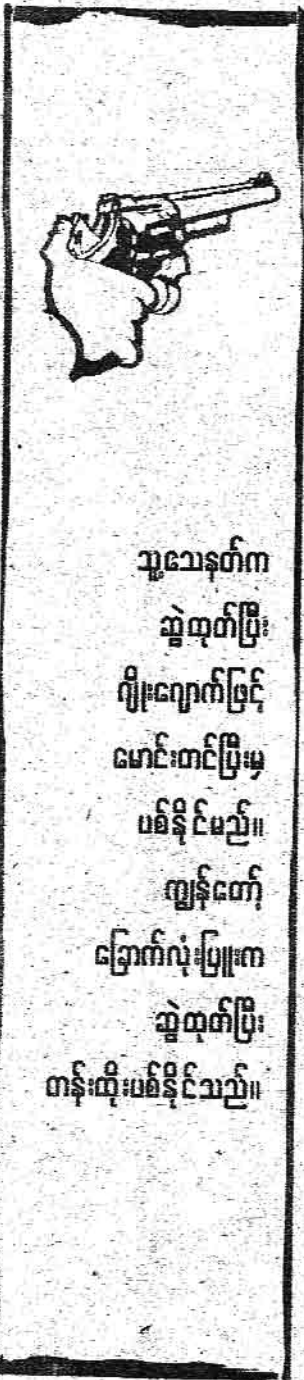
ပေါ့”
ပြောသံနှင့်အတူ ဥက္ကဋ္ဌ
အိမ်ပေါ်မှ မီးလင်းလာသည်။
တံခါးဖွင့်ပြီး နောက်ဖေးလှေကား
မှ ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရ၏။
ကျွန်တော် ရုံးရှေ့မီးရောင်အောက်
ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ခြောက်လုံး
ပြူး အိတ်ပေါ် လက်တင်ပြီး
အသင့်စောင့်နေလိုက် ဥက္ကဋ္ဌထံ
တွင် ဂျာမန်လူဂါပစ္စတိုတစ်လက်
ပါမစ်ဖြင့် ကိုင်ထားသည်ဟု
စခန်းမှူးထံမှ ကျွန်တော် သိ
ထားပြီ ဖြစ်၏။ သူ့အသက်၊
ကိုယ့်အသက် လှရမည့် အခြေ
အနေဆိုလျှင် အရင်ထိအောင်ပစ်၊
နောက်မှ ရှင်းရန် ကျွန်တော်
ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး
စခန်းရုံးရှေ့ မီးအလင်းရောင်တွင်
လာရပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို
သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ရှမ်း
ဘောင်းဘီဝတ်လျက် ခါးပတ်
ပြားကြီး ပတ်ထားပြီး ဗိုက်ရှေ့
ဒန်ရောင်လက်နေသော လူဂါ
ပစ္စတို ထိုးထားသည်။ အခြေ
အနေအရ ကျွန်တော်က တစ်ပန်
သာသည်။ သူ့ သေနတ်က
ခွဲထုတ်ပြီး ဂျိုးဂျော့စ်ဖြင့်

မောင်းတင်ပြီးမှ ပစ်နိုင်မည်။ ကျွန်တော့် ခြောက်လုံးပြူးက ဆွဲထုတ်ပြီး တန်းထိုးပစ်နိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူလှုပ်ရှားမှုကို အေးအေးဆေး ဆေးပင် စောင့်ကြည့်သည်။

“ဟာ...မင်းက နောက် ပြောင်းလာတဲ့ ညီလေး မဟုတ် လား။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ညီလေးရှိနေ မှန်း မသိလို့ အစ်ကိုကြီး အော်မိ တာပါကွာ။ ဒီကောင်တွေ အော် တာ တစ်ခါတစ်ခါ အစ်ကိုကြီး အိပ်ပျော်ရာက လန့်လန့်နိုးသွား လို့ စိတ်တိုပြီး အော်မိတာပါကွာ။ ညီလေးက အစ်ကိုကြီးကိုစိတ်ဆိုး သလား။”

ဥက္ကဋ္ဌမှာ အသက် (၄၅) နှစ်လောက်ရှိပြီး အသားဖြူ ဖြူ။ ချောချော ဖြစ်၏။ အရိန် ရနေ ဟန်တူသည်။ ရှေ့သို့ လျှောက် ဆာပြီး ကျွန်တော့် လက်ကိုဆွဲ၍ ထုတ်ရမ်း နှုတ်ဆက်ရင်း ပြော သည်။ ကျွန်တော်လည်း အားနာ သွားမိသည်။

“သူတို့မှာလည်း တာဝန် အရှိ အော်ရ၊ ဟစ်ရ၊ မေးမြန်း ဘာပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ လုံခြုံ

သူ့သေနတ်က
ဆွဲထုတ်ပြီး
ဂျိုးဂျောက်ဖြင့်
မောင်းတင်ပြီးမှ
ပစ်နိုင်မည်။
ကျွန်တော်
ခြောက်လုံးပြူးက
ဆွဲထုတ်ပြီး
တန်းထိုးပစ်နိုင်သည်။

ရေးလည်း စိတ်ချရတာပေါ့။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုကြီးမှန်း မသိလို့ ပြန်အော်မိတာပါ။ ခွင့် လွှတ်ပေးပါ”

ကျွန်တော်ကလည်း ကောင်းပန်ရသည်။

“ရပါတယ်ကွာ။ တို့ညီ အစ်ကို ဆုံကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ ညီလေးကို အစ်ကိုကြီး ပြုစုချင်တယ်။ လုပ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ပေါ် ခဏ လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ရှမ်းပြည်မှာ အနေကြာ လာတော့ နည်းနည်းပါးပါး လောက် ရပါတယ် အစ်ကို ကြီးရာ”

မစွမ်းရင်းကလည်း ရှိ၊ ကန် စွန်းခင်းကလည်း ငြိ ဆိုသလို ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ ပါ သွားသည်။ အိမ်ပေါ်ရှိ ထမင်း စားခန်းကြီးထဲတွင် စားပွဲရှည်ကြီး ရှိသည်။ ထိုထမင်းစား စားပွဲကြီး နောက်ရံတွင် မှန်ပီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုမှန်ပီရိုကြီးထဲတွင် ဟင်နက်ဆီ၊ ဘီးဟိုက်ဘရန်ဒီ၊ ဂျော်နီဝါကား အနက်ပတ်၊ အနီ ပတ်၊ နပိုလီ ယန်ဘရန်ဒီ၊ ဝိုက်

လောဘယ်၊ ဝိုက်ဟော့အစရှိသော နိုင်ငံခြား အရက်အမျိုးမျိုးကို ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒါတွေက အလှပြထား တာတွေပါ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဒေသထွက် ရွှေလိမ္မော်ပဲချတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးနဲ့တွေ့တဲ့ အထိမ်း အမှတ်ဆိုတော့ ဝိုက်လောဘယ် တစ်လုံးလောက် ဖွင့်ကြမယ်”

ဥက္ကဋ္ဌကတော် တည်ခင်း ပေးသည့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ဆိတ်သားကြော် စသည့်အမြည်း များနှင့် ဥက္ကဋ္ဌနှင့်ကျွန်တော် ခွက်ရေ တစ်ပြိုင်တည်း ကမ်ပေ လုပ် ဖြစ်ကြသည်။ အတော်ကုန် ပြီး အရှိန်များလာတော့မှ ကျွန် တော်က တော်ပြီ ငြင်းလိုက်ရ သည်။ ဥက္ကဋ္ဌမှာ အစကတည်း က အရှိန် ရှိထားပြီးဖြစ်ရာ ယခု ပို၍ အရှိန်တက်လာဟန် ရှိသည်။

“အစ်မကြီးရေ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန် လိုက်ပါဦးမယ်။ အစ်ကိုကြီးရေ ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ဟာ ...ညီလေး တစ် ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ အစ်ကို ကြီး စိတ်မချဘူး။ အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့မယ်”

ဥက္ကဋ္ဌက ပြောလာသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ဒီ ရဲစခန်းဝင်းထဲမှာ ကင်းရုံးကို ဖြတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်တာပဲ။ စိတ်မချစရာဘာမှ မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်က ငြင်းသည်။

“မရဘူးကွာ။ အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့ရမှ စိတ်ချမယ်”

ကျွန်တော် မငြင်းသာ၊ သူနှင့်ကျွန်တော် ပခုံးဖက်လျက်၊

ထိုစဉ်က ခေတ်စားနေသော ဂျင်မီဂျက်၏ “နှုတ်ဆက်နဲ့ ငို ချင်တယ်” သီချင်းကို ကပေါက် တိ ကပေါက်ချာ အော်ရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ ရောက်၏။

“မိန်းမရေ တံခါးဖွင့်ပါဦး ဟေ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် အိမ် ပေါ်တက်တော့မယ်။ ဘိုင့်... ဘိုင့်”

ဇနီးဖြစ်သူကို လှမ်းနှိုး ရင်း ဥက္ကဋ္ဌကို ကျွန်တော် နှုတ် ဆက်သည်။

“ရက်စက်လှချေလား ညီလေးရာ။ မင်း အစ်ကိုကြီး ကို အိမ်ပြန်မပို့တော့ဘူးလား။ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ လား။ လိုက်ပို့ဦးမှပေါ့”

“အင်း ...အကျိုးတော့ နည်းပါပြီ။ အေးလေ ပြန်ပို့ လိုက်တာ ဘာဝေးတာမှတ်လို့ လိုက်ပို့လိုက်မှ နားအေးမယ်” ဟု ကျွန်တော် တွေးလျက် -

“ကဲ... ကဲ.. အစ်ကိုကြီး ရယ် ပို့ရမှာပေါ့။ လာ ...လာ” ဟု ပြောပြီး ပြန်လိုက်ပို့ ရပြန်သည်။ တံခါးဖွင့်စောင့်နေ

သည့် ကျွန်တော့်ဇနီး တံခါး ပြန်
ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ဦး ရဲစခန်းရုံးရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်
သွားကြသည်။

“ကဲ...အစ်ကိုကြီး အိမ်
ရောက်ပြီ။ ဘိုင့်...ဘိုင့်”

ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

“ဟာ...မပြန်ပါနဲ့ဦး
ညီလေး။ အစ်ကိုကြီး လိုက်ပို့
ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး
ရယ်”

“မရဘူး။ ညီလေးကို
စိတ်မချဘူး”

ဥက္ကဋ္ဌက လိုက်ပို့ပြန်
သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူ
အိမ်ကို ပြန်ပို့ပြန်၏။

“ကဲ...ဟိုပြန်ပို့လိုက်၊
ဒီပြန်ပို့လိုက်နဲ့ အိပ်ကော အိပ်
ကြဦးမှာလား။ သွား... အိမ်ပြန်
မလာနဲ့တော့။ ရုံးခန်းမှာပဲအိပ်”

တတိယအခေါက် ကျွန်
တော့်အိမ်ရှေ့ ရောက်သောအခါ
အိမ်ထဲမှ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်၏
စိတ်မရှည်စွာ အော်ပြောသံကြားရ
သည်။ အချိန်က သန်းခေါင်

ကျော်ပေပြီ။

“ဟော...ညီလေး အမျိုး
သမီး စိတ်ဆိုးနေပြီ ထင်တယ်။
သွား...သွား အိမ်ပေါ်တက်
တော့။ အစ်ကိုကြီးကို လိုက်မပို့
နဲ့တော့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်
သွားသည်။ သူပြောပုံက
ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးသာ လှမ်း
မအော်ပါက တစ်ညလုံး ကူးချီ
သန်းချီ လုပ်နေရမည့်ပုံ ပေါ်နေ
သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုမြို့
ကလေးတွင် တာဝန်ကျခဲ့စဉ်က
အထူးပင် စိတ်ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်
လာခဲ့ရပါသည်။ သောင်းကျန်း
သူ စိုးမိုးရာ နယ်မြေများဖြစ်
သဖြင့် ပါတီ၊ ကောင်စီ၊ တပ်မ
တော်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝန်ထမ်း အဖွဲ့
အစည်းများမှာ စည်းစည်းလုံးလုံး၊
ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် နေထိုင် လုပ်
ကိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
စခန်းမှူး၊ မြို့နယ်မှူးတို့မှာ လည်း
ကျွန်တော် ဂျောက်ရှိပြီး မှ ဓားပြ
မှု(၃)မှု ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း၊ လက်
နက်ပုန်းများ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း
တို့ကြောင့် မြို့ရွာလူထုကြားတွင်
မျက်နှာပန်း လှကြသည်။ ဟိုက
ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေး လက်ဆောင်

လာပေးဖြင့် ရင်းနှီးမှု ရယူကြ
သည်။ အစားအသောက်မှာ
လည်း အမဲ၊ ဆိတ်၊ ဝက် ဈေးနှုန်း
သက်သာခြင်း၊ ကြက်သွန်၊
အာလူး၊ ကုလားပဲ၊ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်ကအစ ဈေးနှုန်းချိုသာ
ပေါများသဖြင့် စားရေးသောက်
ရေး အဆင်ပြေလှပါသည်။

သို့သော် ပျော်ရာတွင် မနေ
ရဆိုသည့် ဝန်ထမ်းဘဝတွင်
သုံးလတာမျှ ကြာသောအခါ
ကျွန်တော့်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်တွင်
အနေကြာ စာရင်းတွင် ပါသဖြင့်
ပြည်မသို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ထွက်
လာသဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြန်ပါ
သတည်း။

ကျော်သူ

၇၀ မင်းမာ

မသားဖေတော်
တွေ
အဆုံးပြုလင့်သလား

မောင်မောင်ထွန်း

မုသားဖော်စက်တွေ

အသုံးပြုသင့်သလား

မကြာခင်က ဘောဂျင်းမြို့တော် ချန်ပင်းခရိုင်တရားရုံးမှာ အကြွေးမူတစ်ခု ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်။ သည်အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ တရားလိုနဲ့ တရားခံတို့က အချေအတင် လျှောက်လဲခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ခိုင်မာတဲ့သက်သေတစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်မပြနိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ တရားသူကြီးက မုသားဖော်စက်နဲ့ စစ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ သည်နောက်တော့ မုသားဖော်စက်ရဲ့ စစ်ဆေးချက်အရ ရလဒ်ပေါ်အဓိကအခြေခံပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်ပါတယ်။

တရားစီရင်ရေးမှာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာတစ်ခုအဖြစ် မုသားဖော်စက်တွေကို တဖြည်းဖြည်းစတင်အသုံးပြုနေကြပါပြီ။ သည်စက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ အမှု တော်

တော်များများကို အောင်မြင်စွာ စီရင်ချက်ချနိုင်ခဲ့တာပါ။

တရုတ်ပြည်မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်တွေက မုသားဖော်စက်တွေကို စတင်သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မုသားဖော်စက်အသုံးပြုခြင်းဟာ 'စိတ်ဝါဒ' ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြည်သူလုံခြုံရေးဝန်ကြီးဌာနက ဂျပန်နိုင်ငံသို့ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ခု စေလွှတ်ခဲ့တယ်။ အဲသည်အဖွဲ့ ပြန်လာတော့ မုသားဖော်ထုတ်ခြင်းဟာ အမှန်တကယ် သိပ္ပံနည်းကျတယ်လို့ အတည်ပြုလိုက်တဲ့နောက် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းမှာ မုသားဖော်စက်သုတေသနလုပ်ငန်းကို ပြန်လည်ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ ၁၉၉၁ မှာ တရုတ်ပြည်ရဲ့ ပထမဆုံး မုသား

ဖော်စက်ကိုထုတ်လုပ်ပြီး အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ ဝါဏိဇ္ဇမူခင်းတွေနဲ့ တရားမမှုတွေမှာလည်း သည်စက်ကို အောင်မြင်စွာ အသုံးပြုခဲ့တာပါ။ မုသားဖော်ထုတ်ခြင်းဟာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးနဲ့ ရာဇဝတ်မှုဖော်ထုတ်ရေးမှာ လိုအပ်တဲ့ အထောက်အကူပြုနည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သက်သေဖြစ်နေလေရဲ့။

ဒါပေမယ့် သည်စက်ကို အသုံးပြုမှုက သဘောတရား နယ်ပယ်နဲ့ တရားစီရင်ရေးလောက နှစ်ခုစလုံးမှာ စကားစစ်ထိုးပွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်စေခဲ့ပါတယ်။ တိန်စီဘင် (ပီကင်းတက္ကသိုလ်၊ ဥပဒေကျောင်းတွင် ဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် လေ့လာနေသည့် ကျောင်းသား) ရာဇဝတ် ပြစ်မှုနန်းဖြင့်

တက်နေတဲ့ မျက်မှောက်ကာလ မှာ ရာဇဝတ်ကောင်ဟူသမျှကို ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့ အံ့ဖွယ်သူရဲ ဖြေရှင်း မှုတစ်ရပ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တို့အားလုံး မျှော်လင့်ကြပါတယ်။ မုသားဖော်စက်ကို ထောက်ခံနေ သူတွေကတော့ အဲသည်စက်ဟာ သို့ကလို့ အံ့ဖွယ်သူရဲဖြေရှင်းမှု တစ်ခုဖြစ်တာ အတိအကျပဲလို့ လူတွေကို နားချဖို့ ကြိုးပမ်းနေ ကြလေရဲ့။

မုသားဖော်စက်ဟာ တရား စီရင်ရေးမှာတရားမျှတမှုဖြစ်အောင် အမှန်တကယ်ပဲ အထောက်အကူ ပြုသလား။ အဖြေကတော့ “ဟင့်အင်း” လို့ပဲ ပေးရမှာပါ။ ဘာကြောင့်ဆို မုသားဖော်စက် ဟာ သိပ္ပံဝတ်ရုံကို ခြံထားသော် လည်း တကယ်တော့ ခန္ဓာကိုယ် ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး စုံစမ်းမေး

မြန်းသလို စိတ်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်း ပန်းပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းတဲ့ နည်း တစ်မျိုးဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါဟာ စိတ် ဆင်းရဲအောင်လုပ်ပြီး အဖြေရှာတဲ့ နည်းပါ။ စိတ်ကိုနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း မှုတစ်ခုပါ။

ခေတ်သစ်မုသားဖော်စက် နဲ့ ရှေးကျတဲ့ နှိပ်စက်ရေးပစ္စည်းတွေ အကြား တစ်ခုတည်းသော ခြား နားချက်ကတော့ ဟောဒါပါပဲ။ ဒုတိယနည်းက လူတစ်ယောက် ရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နာကျင်မှု ဝေဒနာခံနိုင်ရည်အတိုင်းအတာကို စစ်ဆေးတယ်။ ပထမနည်းက တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ် ပိုင်အာရုံကြောစနစ်ကို အသိ ဉာဏ်မဲ့သွားအောင် လုပ်တာဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့်လည်းသံသယ အဖြစ်ခံရသူတွေဟာ “အဖြစ် ရှိပါတယ်” လို့ ငါးမိနစ်အတွင်း

လျင်မြန်စွာ ဝန်ခံကြတာ ဖြစ်ပါ တယ်။ မုသားဖော်ခြင်းဟာ စစ် ဆေးသူနဲ့ အစစ်ဆေးခံရသူ နှစ် ဦးအကြား စိတ်ဓာတ်ရေးရာ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်တယ်။ သံသယ အဖြစ်ခံရသူ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ် ခံစားမှုဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နှိပ် စက်ညှဉ်းပန်းခံရသူ တစ်ယောက် ရဲ့ နာကျင်မှုဝေဒနာထက် မလျော့ ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို သူဟာ ထူး ဆန်းတဲ့စက်နဲ့ အသေးစိတ် စီစဉ် ထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကြောင့် ပင် ပန်းနှမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်လို့ပဲ။

နည်းပညာ လျင်မြန်စွာ တိုး တက်နေတဲ့အတွက် မုသားဖော် စက်ဟာ တကယ်တော့ ခေတ် နောက်ကျသွားပါပြီ။ ပိုစိတ်လှုပ် ရှားစေပြီး ပိုထိရောက်တဲ့ နည်း ပညာတွေကို အနောက်တိုင်း သူတေသီတွေ ထိထွင်ထား တယ်။ ဥပမာ-လူတစ်ယောက် ဆီက လိုချင်တဲ့ သတင်းအချက် အလက်တွေ ညှစ်ထုတ်ဖို့ မူးယစ် ဆေးဝါးအချို့ကို အသုံးပြုနိုင် တယ်။ သည်လိုသာဆိုရင်ဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်းက တရားရုံးထုတ် အမှန်တရားကို ပိုမိုထိရောက် ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ မု

လူတစ်ယောက်ဆီက လိုချင်တဲ့ သတင်းအချက် အလက်တွေ ညှစ်ထုတ်ဖို့ မူးယစ်ဆေးဝါးအချို့ကို အသုံးပြုနိုင်တယ်။

သားဖော်စက် အဆက်မပြတ် တိုးတက်နေတဲ့အတွက် နောက် ဆုံးတော့သည်စက်ဟာ သက် သေအထောက် စုဆောင်းရာမှာ တရားဝင် အနေအထားတစ်ခုကို ရလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နည်းပညာကျွမ်းကျင်သူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တရားသူကြီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

သည်လိုဖြစ်လာတာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက် နည်းပညာကို ထိန်းချုပ် တဲ့ လူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ကွပ်ကဲကြိုးကိုင်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ် မယ်ဆိုတာရယ်၊ ဘာတွေလုပ်ပြီး ပြီးဆိုတာရယ်သိလိမ့်မယ်။ နောက် ဆုံးမှာ သူတို့လုပ်စေချင်တာဟာ သမ္မုကို ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ခွင့် ပေးလိမ့်မယ်။ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအရ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဆိတ် ဆိတ်နေခွင့်ရှိတဲ့ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု၊ ဂျပန်နဲ့ အခြား ဟိုက် တက် အဆင့်မြင့်နည်းပညာဖွံ့ဖြိုး တဲ့ ကမ္ဘာ့ရှေ့ဆောင်နိုင်ငံတွေမှာ မုသားဖော်စက် အသုံးပြုမှုကို ဆီးနီးချုပ်ထားတာပါ။ ဆိတ် ဆိတ်နေခွင့်ကို အသိအမှတ်မပြု တဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာတော့

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာတော့ မုသားဖော်စက်ရဲ့ အရုပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်တဲ့ သဘာဝကို မြင် မြင်တွေ့နေရပါတယ်။

မုသားဖော်စက်ရဲ့ အရုပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်တဲ့ သဘာဝကို မြင် တွေ့နေရပါတယ်။ မုသားဖော် စက်နဲ့ စစ်ဆေးတာကို လက်ခံဖို့၊ မခံဖို့ ကျွန်ုပ်က သင့်ကိုရွေးချယ် ခွင့်ပြုတဲ့အခါ သင်ကစစ်ဆေးမခံ ဖို့ ရွေးချယ်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ သင်ကြောက်တယ်ဆိုတာပြတာ ပဲ။ ဒီလုပ်ရပ်က သင့်ကိုတရား စီရင်ရေးအရာရှိတွေ ပိုပြီးသံသယ ဖြစ်လာစေလိမ့်မယ်။ သူတို့က မေးကြာလိမ့်မယ်။ သင့်မှာ အပြစ် မရှိရင် ဘာကြောက်စရာလိုသလဲ၊ မုသားဖော်စက်ဟာ၁၀၀ရာခိုင်နှုန်း တိကျမှန်ကန်တယ်လို့ ပါရဂူတွေ က သင့်ကိုပြောထားပြီးပြီပဲ။

လက်ဗွေရာ ဆန်းစစ်ခြင်း၊ သွေးစစ်ခြင်းနဲ့ အခြားအဆင့်မြင့် နည်းပညာဖြင့် ဖြေရှင်းခြင်းတွေကို တရားစီရင်ရေးစနစ်က လက်ခံ

ထားနှင့်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုသားဖော်စက်တွေလို စက်တွေ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကုတ်ပေါ် မှာ Damocles' Sward ဓားတစ် လက်ပါ။

ဘယ်ရာဇဝင်တစ်ခု ပြစ်မှုဆိုင် ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းမှာမဆို တရားခံအား အာဏာရှိသူတွေနဲ့ နည်းပညာပိုင်သူတွေရဲ့ မတော် မတရားပြုလုပ်မှုမှ အကာ အကွယ်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှန်တရားရှာ ဖွေမှုဟာ အဆင့်မြင့် လူမှုတန်ဖိုး တွေကို လေးစားခြင်းရဲ့ လက် အောက်ခံဖြစ်ရမယ်။

ကျွန်တော်တို့ တည်ဆောက် ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ 'အပြိုင်အဆိုင်' တရားစွဲတဲ့စနစ်ဟာ အမှန်တရား ရရေးအတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းတစ်ခု ဟုတ်ချင်မှ

ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဒီမိုကရေစီစိတ်ဓာတ်နဲ့ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာအား လေးစားမှုကို ပေါ်လွင်စွာပြသနေပါတယ်။ နည်းပညာက အမှန်တရားကို အလွယ်တကူ လွှမ်းမိုးသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို တောင် ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်။ ဒီမိုကရေစီကျပြီး တရားမျှတတဲ့ တရားဥပဒေလုပ်ထုံးက အာမခံချက်မရှိဘဲ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ စိတ်ကမ္ဘာထဲကို ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခြင်း (စပ်စုခြင်း) ဟာ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းပါတယ်။ အမှန်တရားကို သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်သိက္ခာကို ရွေးမလားဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက စွမ်းဆောင်ရည်ရှိမှုကို ရွေးသလား။ ဒါမှမဟုတ် လွတ်လပ်မှုကို ရွေးသလားဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တည်မှီနေပါတယ်။

ဝန်ရှုကွင်း (အမျိုးသားပြည်သူ့ကွန်ဂရက်၊ တရားရေးကော်မတီရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ဝင်) အငြင်းပွားမှုတွေကို မူသားဖော်စက်တွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဖြေရှင်းခြင်းဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ ကိုယ်ရေး

မူသားဖော်စက်နဲ့ စစ်ဆေးချက်မှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ရလဒ်အပေါ်အခြေခံပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်းဟာ ပြည်သူတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေခံအခွင့်အရေးတွေ (လူ့အခွင့်အရေး)ကို ပြောင်းပြောင်းတင်းတင်းချိုးဖောက်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝလုံခြုံမှု Privacy ထဲကို အလွန်အမင်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရာ ရောက်တဲ့အတွက် ဒါကို ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် မယူဆဘူး။ နည်းပညာဟာ အသွားနှစ်ဖက်ပါတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းဖြစ်တယ်။ သည်ဓားကို အသုံးပြုလို့ လိုအပ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ဟာ သည်ဓားအပေါ် အကန်းသဖွယ် ယုံကြည်အားကိုးခြင်း မပြုသင့်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သည်ဓားရဲ့ ကျွေးကျွန်တွေ ဖြစ်မသွားသင့်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားမျှတမှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့တာဝန်ကို မူထားကြတဲ့ တရားသူကြီးတွေကို ဆက်ပြီး ယုံကြည်ထားကြရမယ်။

မူသားဖော်စက်နဲ့ စစ်ဆေးတဲ့အခါ အနည်းငယ်အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရုံနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော်အင်မတန်စိုးရိမ်သွားပါတယ်။ မူသားဖော်စက်နဲ့ စစ်ဆေးချက်မှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ရလဒ်အပေါ်အခြေခံပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်းဟာ ပြည်သူတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေခံ

အခွင့်အရေးတွေ (လူ့အခွင့်အရေး)ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ချိုးဖောက်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ မုသားဖော်စက်နဲ့ စစ်ဆေးခြင်းကရလာတဲ့ အချက်အလက်တွေကို သက်သေအထောက်အထားအဖြစ်မသုံးသင့်ဘူး။ ဒါကလိမ်ပြောသလား မပြောဘူးလားဆိုတာလောက်ပဲ အများဆုံး ဖော်ပြနိုင်တာပါ။

တရားမျှတမှု ဆိုသည်မှာ

ပူရင်ချွန်း (သိပ္ပံသုတေသီ) တိန်ဇီဆင်ရဲ့ ဆောင်းပါးဟာ သိပ္ပံပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆများလွင်းမှုတွေ ပြည့်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

ပထမအချက်အနေနဲ့ သူဟာ “စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း” နဲ့ တရားစီရင်ခြင်းဆိုတဲ့ တရားဥပဒေ ဝေါဟာရနှစ်ခုကို ရောထွေးပစ်လိုက်တယ်။ သက်သေအထောက်အထား စုဆောင်းတဲ့ အရာမှာ နည်းပညာများစွာ လောလောဆယ်မှာ တရားဝင်အနေအထားတွေကို ရထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိန်ဇီဆင်ယူဆသလို ထက်တွေပါရုဂ္ဂတွေနဲ့ DNA ကျွမ်း

ကျင်သူတွေက တရားသူကြီးတွေကိုအစားထိုးခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သက်သေအထောက်အထား ဖြစ်လာနိုင်ခြေရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို တရားရုံးက အတည်ပြုလက်ခံခြင်းမပြုမီမှာသက်သေအထောက်အဖြစ် သဘောမထားနိုင်ပါ။ မုသားဖော်စက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ရလဒ်ဟာ သက်သေအထောက်အထားစုဆောင်းရာမှာ တရားဝင်အနေအထားတစ်ရပ်ကို မရရှိသေးပါဘူး။ အဲဒီတော့ မုသားဖော်စက်တွေအဖို့ တရားသူကြီးတွေကို အစားထိုးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒုတိယအချက် အနေနဲ့ “ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်” ဆိုတာနဲ့ “ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်” ဆိုတဲ့သိပ္ပံပညာအယူအဆ နှစ်ခုကို သူရောထွေးပစ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ မုသားဖော်စက်ဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ထောက်လှမ်းဖော်ထုတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်အချက်က သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို တိုက်ရိုက်ကြိုးကိုင်ထားနိုင်တယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရသလား။ သည်နယ်ပယ်မှာ နှစ်

ပေါင်း ၄၀ ကျော် အလုပ်လုပ်လာတဲ့ သုတေသီတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုတင်မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ အနာဂတ်မှာ ဒါမျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အပြည့်အဝနားလည်ပါတယ်။

တတိယအချက်အလက်နဲ့ ဆိတ်ဆိတ်နေခွင့်ကြောင့် မုသားဖော်စက်တွေ မလိုအပ်လို့ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် သူဟာ ယုတ္တိဝိဇ္ဇာအမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်တာဖြစ်တယ်။

ဇူဟောင်ဝေနဲ့ ဇောက်ကေဇင် (စိတ်ပညာ စမ်းသပ်မှု မဟာဘွဲ့အတွက် လေ့လာနေတဲ့ ကျောင်းသားများ)

တရုတ်ပြည်နဲ့ ပထမဆုံး စိတ်ပညာစမ်းသပ်မှု မဟာဘွဲ့ကို လေ့လာရတဲ့ ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ မုသားဖော်စက်ဟာ စိတ်ကိုညှင်းပန်းခြင်းဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်းတားမြစ်တယ်ဆိုတာ မှန်မမှန် ကျွန်တော်တို့က ဒီနဲ့ နဲ့ အရမ်းဆွေးနွေးချင်တာပါ။

တကယ်တော့မှ မုသားဖော်စက်ကို “စိတ်စမ်းသပ်တဲ့စက်” လို့ပဲ ခေါ်သင့်ပါတယ်။ စိတ်စမ်း

သပ်မူဟာ မုသားကို ဖော်ထုတ်
မယ့်အစား သံသယအဖြစ် ခံရသူ
အနေနဲ့ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်
လောက်သိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို
စစ်ဆေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သဘောတရားကတော့
သည်လိုပါ။ ပြစ်မှုတစ်ခုရဲ့
အသေးစိတ် အချက်အလက်ဟာ
ပြစ်မှုကျူးလွန်သူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စွဲ
ထင်ကုန်ရစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
အဲဒီပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟာ ပြန်
လည် တည်ဆောက်ထားတဲ့
အမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ပြင်းထန်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ တုံ့ပြန်မှုတွေ
ခံစားမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။
ဒါကို မုသားဖော်စက်က ဖော်
ထုတ်နိုင်တယ်။ စိတ်စမ်းသပ်မှု
ဟာ ရာဇဝတ်မှု စုံစမ်းရေးမှာ
အလွန်ထိရောက်တဲ့ အထောက်
အကူပြုနည်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း
အတွေ့အကြုံတွေက အောင်မြင်
စွာ သက်သေပြခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
စိတ်စမ်းသပ်မှုဟာ သံသယ
အဖြစ်ခံရသူရဲ့ တရားဥပဒေအခွင့်
အရေး ချိုးဖောက်ခြင်းမခံရအောင်
လည်း ကာကွယ်ပါတယ်။

စိတ်စမ်းသပ်မှု အပြစ်မဲ့သူ
နှင့် အပြစ်ရှိသူကို ခွဲခြားရာမှာ

ဥပ ရာခိုင်နှုန်း မှန်ကန်တိကျနိုင်
တာကြောင့် အပြစ်မဲ့သူအများစုက
ဒီလိုစမ်းသပ်မှုမျိုး ခံယူလိုကြတာ
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစမ်းသပ်မှု
ကို ခံပြီးတဲ့နောက်မှာ အပြစ်မဲ့သူ
တွေဟာ ပြင်းထန်တဲ့စိတ်စမ်းသပ်
ပွဲကို ကျော်လွှားဖြတ်နိုင်လိမ့်
မယ်။ အဲဒီတော့ ဒါကို ဘယ်လို
လုပ်ပြီး စိတ်ညှင်းပန်းခြင်းဖြင့်
စုံစမ်းမေးမြန်းတာ ဖြစ်တယ်လို့
ပြောနိုင်မှာလဲ။

ပြီးတော့လည်း စိတ်စမ်း
သပ်မှုဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ
ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ
ဖြစ်စေ အန္တရာယ်မပြုဘူး။ စမ်း
သပ်ခံရသူဟာ ကုလားထိုင်တစ်
လုံးပေါ်မှာ သက်တောင့်သက်
သာထိုင်ရပါတယ်။ မေးခွန်းတွေ
ကိုလည်း ဖြေလိုမှ ဖြေနိုင်ပါ
တယ်။ အပြစ်မဲ့သူတွေအပေါ် မလို
လားအပ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ဖိ
အားပေးမှုကို ရှောင်ရန် စစ်ဆေး
သူက မေးခွန်းတွေ မေးတဲ့အခါ
“သင်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးအစား
“တရားခံ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို
ပဲသုံးပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောရရင်
စိတ်စမ်းသပ်မှုဟာ အဓမ္မနည်းဖြင့်

ဝန်ခံချက် (ဖြောင့်ချက်) ပေးလာ
အောင် ရည်ရွယ်တာမဟုတ်ပါဘဲ
ဒါမှမဟုတ် ဝန်ခံချက်ရဲ့ ယုံကြည်
ကိုးစားထိုက်မှုကို အတည်ပြု
ရန် ရည်ရွယ်တာလဲမဟုတ်ပါ။
စင်စစ်တော့ ဒါဟာညှင်းစမ်းနှိပ်
စက်ခြင်းဖြင့် ဖြောင့်ချက်ရအောင်
လုပ်တဲ့ အခြင်းအရာတွေကို ဖယ်
ရှားပစ်ခြင်းဖြင့် သံသယအပြစ်ခံ
ရသူရဲ့ တရားဥပဒေရပိုင်ခွင့်တွေ
ကိုကာကွယ်တဲ့ ထိရောက်သော
ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခုဖြစ်တယ်။
စမ်းသပ်ခံရသူဟာ စမ်းသပ်နေ
စဉ်မှာ ဘာမှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်
ပိတ်နေနိုင်တယ်။ သို့ကလိုနေ
ခြင်းကြောင့် သူ သို့မဟုတ် သူမ
ကို လုံးဝပိုပြီး သံသယဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ပြောသည်
ဖြစ်စေ၊ မပြောသည်ဖြစ်စေ ပြီး
တော့ ဘာအကြောင်းကိုပဲ ပြော
ပြော ဒါတွေကအရေးမကြီးဘူး။
ဘာကြောင့်ဆိုသည် စမ်း သပ်မှု
က မေးခွန်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့
သူ ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ တုံ့ပြန်မှု
တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်လို့
ပဲ။ အဲဒီတော့ စိတ်စမ်းသပ်မှုဟာ
ဆိတ်ဆိတ်နေသည်နဲ့ ဖြစ်ပေမယ့်
မဖြစ်ပါဘူး။

တရားစီရင်ရေးမှာ တရားမျှတမှုကို လူ့အဖွဲ့အစည်းက လိုလားပါတယ်။ တရားမျှတမှုဟာ သံသယအဖြစ်ခံရသူတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ကာကွယ်ရုံလောက်ဖြင့် မပေါ်လွင်ပါဘူး။ ဒီထက်ပိုအရေးကြီးတာက အမှန်တရားနဲ့ တရားမျှတမှုကို ဖော်ဆောင်ခြင်းဖြင့်သာ တရားမျှတမှုပေါ်လွင်ထင်ရှားမှာဖြစ်တယ်။

ဇန်းဂျီဖန် (ဘေဂျင်း ဝေဒီယန်ခရိုင် ပြည်သူ့တရားစွဲတင်ရေးအဖွဲ့ သုတေသန

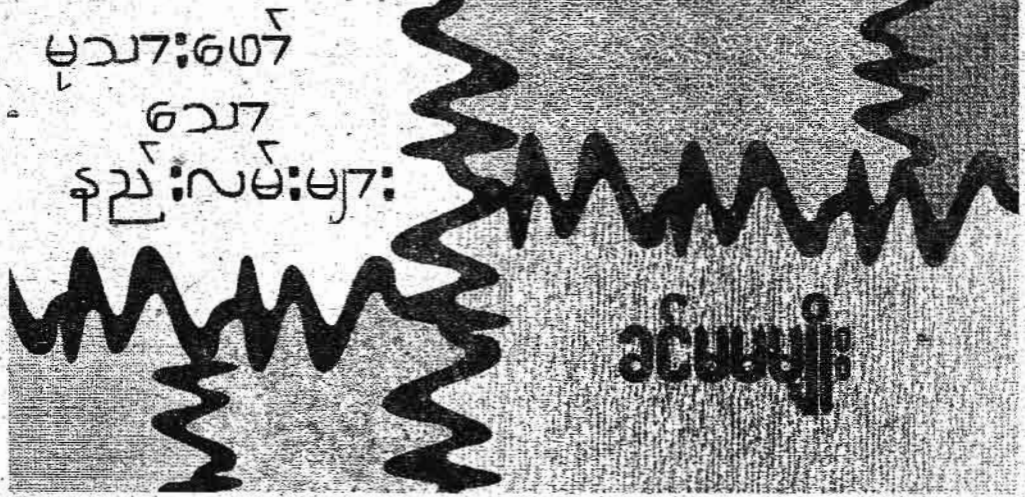
ရုံးမှ ဒုညွှန်ကြားရေးမှူး) မုသားဖော်စက်တွေကို အသုံးပြုနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အဆင့်မြင့်နည်းပညာက စွမ်းဆောင်ရည်ရှိမှုနဲ့ တိကျမှုကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်ရင် ဒါကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံသင့်ပါတယ်။

မုသားဖော်စက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ ပြဿနာတွေဟာ လူတွေကြောင့်ဖြစ်လာတာပါ။ နည်းပညာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ မျက်မှောက်အခြေအနေအရ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ

တရားမျှတမှုကို ဖော်ဆောင်ရေးဟာ နည်းပညာအသုံးပြုမှုတွေ ကျွမ်းကျင်ခြင်းပေါ်မတည်ပါဘူး။ ဒါအစား နည်းပညာကို တရားစီရင်ရေး တရားမျှတမှုရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေနဲ့အညီ အသုံးပြုလာသလားဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ တည်ပါတယ်။

မောင်မောင်ထွန်း
(Ref. Beijing Review Sep, 6, 2002)

မုသားဖော်သော နည်းလမ်းများ

မုသားဖော်နည်းလမ်းများရဲ့ ယေဘုယျအဆိုပြုချက်မှာ သံသယတရားခံဟာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရတဲ့ စိတ်ဖိအားကို တွန်းလှန်ဖို့အတွက် ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကာကွယ်မှုတွေ ပြုလုပ်လေ့ရှိတာကြောင့်၊ လိမ်လည်ပြောဆိုနေမှုတွေကို စိတ်နဲ့ ရုပ်အကြားက သဘာဝ ဆက်နွယ်မှုတွေက တစ်ဆင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။ ပိုလီဂရပ် (polygraph) နည်းလမ်းကို လူသိများ ပေမယ့်၊ အိပ်မေ့ချခြင်း၊ ပီအက်စ်အီးလို့ အတိုကောက် ခေါ်ဆိုလေ့ရှိတဲ့ စိတ်ဖိအား ဆန်းစစ်ချက် (psychological stress evaluation)၊ ပီ ၃၀၀ ဦးနှောက်လှိုင်း လက်ဗွေ (P300 brain wave "fingerprinting") နဲ့ မှုခင်းစိတ္တဗေဒ နည်းလမ်းတွေကိုလည်း မှုခင်းပညာရှင်များက တီထွင်ဖော်ထုတ်ထားကြပါတယ်။

ပိုလီဂရပ် မုသားဖော်စက်

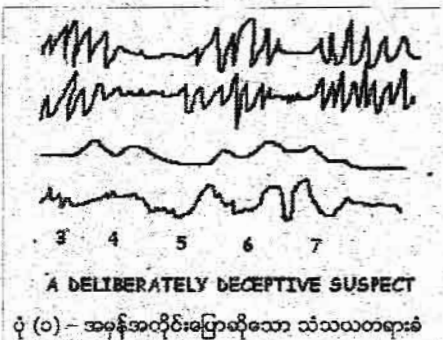
ပိုလီဂရပ်

မှုခင်းဗေဒရဲ့ ဖခင်ကြီးလို့ သတ်မှတ်ကြတဲ့ Lombroso ဆိုသူက (၁၈၉၅) ခုနှစ်မှာ သွေးခန့်နှုန်းနဲ့ သွေးဖိအားတွေကို တိုင်းတာပြီး၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများရဲ့ ရိုးသားမှုကို မှတ်တမ်းတင်တဲ့ စမ်းသပ်မှုတွေ စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို တိုင်းတာပြီး မုသားဖော်တဲ့ စက်ကို 'hydrosphygmograph'လို့ အမည်ပေးခဲ့

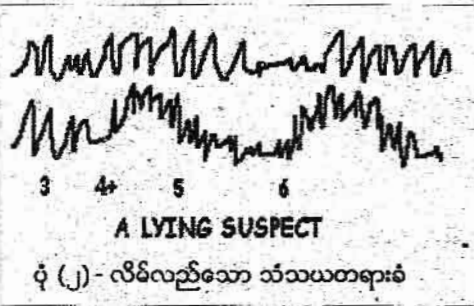
ပါတယ်။ အလားတူ မုသားဖော်စက်ကို ဟားဗတ် စိတ်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ William Marston ဆိုသူက ပထမကမ္ဘာစစ် စပိုင်မှုခင်းတွေ ဖော်ထုတ်ရေး အတွက် တီထွင်အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ (၁၉၂၁) ခုနှစ်မှာ John Larson ဆိုသူက အသက်ရှူနှုန်းကိုပါ ထည့်သွင်းတိုင်းတာတဲ့ စက်ကို အဆင့်မြှင့် တီထွင်ပေးခဲ့ပြီး၊ (၁၉၃၉) ခုနှစ်မှာတော့ Leonard Keeler ဆိုသူက အရေပြားတုံ့ပြန်မှုနဲ့ အသံအတိုး အလျှော့တွေကိုပါ ထည့်သွင်းတိုင်းတာနိုင်တဲ့ မုသားဖော်စက်ကို အဆင့်မြှင့်တီထွင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ပိုလီဂရပ်မုသားဖော်စက် အသုံးပြုစစ်ဆေးရာမှာ စက်က အသက်ရှူနှုန်း၊ အရေပြားတုံ့ပြန်မှု၊ သွေးခုန်နှုန်းနှင့် သွေးဖိအား စတာတွေကိုသာ တိုင်းတာဖော်ပြပေးတာဖြစ်တဲ့အတွက် စစ်ဆေးသူရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ စွမ်းဆောင်ရည်၊ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ လူကခတ်စွမ်းရည်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ မေးမြန်းစစ်ဆေးရာမှာ ဆီလျော်သောမေးခွန်း၊ ဆီလျော်မှုမရှိသော မေးခွန်းနဲ့ ထိန်းချုပ်မေးခွန်းဆိုပြီး မေးခွန်းအမျိုးအစား သုံးမျိုးရှိပါတယ်။ ဆီလျော်သော မေးခွန်းများနဲ့ ထိန်းချုပ်မေးခွန်းများမှာ သံသယ တရားခံရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။

ပုံ (၁) - အမှန်အတိုင်းပြောဆိုသော သံသယတရားခံ

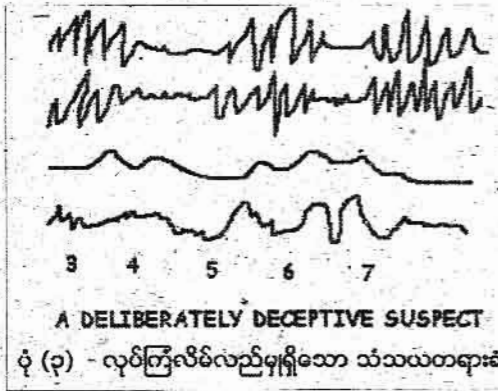
ပုံ (၁) မှာ ဖော်ပြ ထားတဲ့ အပေါ်က လိုင်းက အသက်ရှူနှုန်းဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယလိုင်းကတော့ သွေး ဖိအား ဖြစ်ပါတယ်။ မေးခွန်း (၄) နဲ့ မေးခွန်း (၇) တို့က မဆီလျော်သော မေးခွန်းများဖြစ်ပြီး၊ အများဆုံး တုံ့ပြန် ချက် ရှိပါတယ်။

ပုံ (၂) - လိမ်လည်သော သံသယတရားခံ ဖော်ပြပါပုံ (၂) မှာ ထိန်းချုပ်မေးခွန်း နံပါတ် (၆)က မဆီလျော်သော မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ထက် ပိုပြီး တုန်ပြန်မှု ရှိပါတယ်။ ဆီလျော်သော မေးခွန်း (၃) နဲ့ မေးခွန်း (၅) မှာတော့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ

ခံစားမှုတွေ အလွန်များပြားနေကြောင်း သိသာ ထင်ရှားနေပါတယ်။

ပုံ (၃) - လုပ်ကြံလိမ်လည်မှုရှိသော သံသယတရားခံ

ပုံ (၃) - လုပ်ကြံလိမ်လည်မှုရှိသော သံသယတရားခံ

သံသယတရားခံက စစ်ဆေးသူကို စိတ်ရှုပ်
 ထွေးအောင် လုပ်ကြံလီ ဆည်မှုတွေ၊ လိမ်လည်
 မှုတွေ ရှိတဲ့အခါ ပုံ (၃) မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ရလဒ်
 ကို ရနိုင်ပါတယ်။ တတိယလိုင်းက အရေ
 ပြား တုံ့ပြန်မှုဖြစ်ပြီး၊ စတုတ္ထ လိုင်းကတော့
 cardiovascular change ဖြစ်ပါတယ်။ မေးခွန်း
 (၄) နဲ့ မေးခွန်း (၆)က ဆီလျော်သော မေးခွန်း
 များဖြစ်ပြီး၊ တုံ့ပြန်မှုတွေ ရှိပေမယ့်၊ ထိန်းချုပ်

မေးခွန်းများဖြစ်တဲ့ မေးခွန်း (၅) နဲ့ မေးခွန်း (၇) မှာတော့ တုံ့ပြန်မှု အားနည်းပါတယ်။

အိပ်မေ့ချခြင်း

အိပ်မေ့ချရာမှာ အတိတ်က မှတ်ဉာဏ်များကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ခြင်းနဲ့ မှတ်ဉာဏ်များကို တိုးခဲ့ခြင်း
 နည်းလမ်းများ ပါဝင်ပါတယ်။ ပထမနည်းလမ်းက မျက်မြင်သက်သေရဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်မိသိရှိမှုကို
 ပိတ်ဆို့နေတဲ့ အရာတွေကို ဖယ်ရှားရာမှာ အသုံးဝင်ပြီး၊ ဒုတိယနည်းလမ်းကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်မိမှု
 (ဥပမာ- ကားနံပါတ်) စတာတွေကို အသေးစိတ်မှတ်မိလာစေရေးအတွက် အထောက်အကူပေးနိုင်ပါတယ်။
 ဒီနည်းလမ်းတွေက အိပ်မေ့ချပညာရှင် Dr. Martin Reiser ဆိုသူ ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ retrieval theory of
 hypnosis နဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိပါတယ်။

စိတ်ဖိအား ဆန်းစစ်ချက် (ပီအက်စ်အီး)

(၁၉၆၀) ခုနှစ်နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ အသံတွေမှာ ပါဝင်တဲ့ laryngeal microtremors တွေကို
 ဆန်းစစ်ပြီး၊ စိတ်ဖိအားနဲ့ မုသားတွေကို ဖော်ထုတ်တဲ့ စက်ကို ပညာရှင်များက တီထွင်ခဲ့ပါတယ်။
 သို့ပေမယ့် microtremors နဲ့ မုသားအကြားက ဆက်နွယ်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပညာရှင်များ အကြားမှာ

အငြင်းပွားနေဆဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဝီအက်စ်အီးဆိုင်ရာ နည်းလမ်းတွေထဲမှာ ဒီစက်အပြင်၊ spectrographic voice recognition နည်းလမ်းလဲ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းက မုသားတွေကိုဖော်ပြတဲ့ အသံနဲ့ အသံမဟုတ်သော ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်တွေကို စစ်ဆေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းဖြစ်ပါတယ်။

ဦးနှောက်လှိုင်း လက်ဗွေ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အိုင်အိုဝါပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်လှိုင်းဆိုင်ရာသိပ္ပံကို ဦးစီးနေတဲ့ အာရုံကြော သိပ္ပံပညာရှင် Lawrence Farwell ဆိုသူက ဒီနည်းလမ်းကို တီထွင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းကို အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေးအင်္ဂါစီမံကိန်းဖြစ်တဲ့ စီအိုင်အေနဲ့ အက်ဖ်ဘီအိုင်တို့က ရန်သူများမှ လာရောက်မြှုပ်နှံသူများ (moles) ကို ဖော်ထုတ်ရာမှာ အသုံးပြုကြပါတယ်။ အခြေခံသဘောတရားကတော့ ဦးနှောက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ လူတွေ အမှန်ပြောချိန်နဲ့ မုသားပြောချိန်တွေမှာ လင်းလက်သွားလေ့ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားဖြစ်ပါတယ်။ မုသားပြောချိန်မှာ လင်းလက်သွားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အများအပြားရှိပေမယ့် Dr. Farwell ရဲ့ သုတေသနကတော့ ဦးနှောက်လှိုင်းစီးလှိုင်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပီ ၃၀၀ ကို အဓိကထားပြီး လေ့လာထားပါတယ်။ ပီ ၃၀၀ လှိုင်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ အရာဝတ္ထုကိုတွေ့မြင် တဲ့အခါ လင်းလက်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းမှာ သံသယတရားခံရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာခံစားချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ၊ ဦးနှောက်မှာ သိုမှီးထားတဲ့ သတင်းအချက်အလက်များကိုသာ စစ်ဆေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။

Spectrographic Voice Recognition

(၁၉၄၄) ခုနှစ်မှာ ဘဲလ်လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းသိပ္ပံပညာရှင်များက sound spectrograph ကို တီထွင်ခဲ့ပြီး၊ (၁၉၆၀) ကာလတွေမှာတော့ Lawrence Kersta ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ထပ်မံ လေ့လာချက်များ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုလေ့လာချက်တွေအရ အသံလက်ဗွေတွေကို အသုံးပြုပြီး ၊ လူတစ်ဦးချင်းစီကို ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် Voiceprint Laboratories ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး၊ International Association of Voice Identification (IAVI) ကိုလည်း တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့အစည်းက (၁၉၈၀) ခုနှစ်မှာ International Association for Identification (IAI) ရဲ့ အဖွဲ့ခွဲ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အသံလက်ဗွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သုတေသနတွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မစ်ရှီဂန်ပြည်နယ် မူဆင်းလက်တွေ့စမ်းဆေးခန်းကို တည်

ထောင်ခဲ့တဲ့ Ernest Nash ဆိုသူနဲ့ ဓစ်ရိုက်တက္ကသိုလ် မှုခင်းသိပ္ပံအစီအစဉ်ကို တိုးတက်လာအောင်လုပ် ဆောင်ခဲ့တဲ့ Oscar Tosi ဆိုသူတို့က ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအပါအဝင် နိုင်ငံတကာ မှုခင်းပညာရပ်မှာ အသံလက်ဓမ္မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထိပ်တန်းပညာရှင်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အသံလက်ဓမ္မဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မသုံးတော့ဘဲ spectrographic voice recog- nition ဆိုတဲ့ ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော စကားလုံးကို အသုံးပြုလာကြပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းကို ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီ အများစုများ အသုံးပြုလေ့ရှိကြပါတယ်။

နိဂုံး

ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက် ကျွမ်းကျင်ထားသင့်တဲ့ ပညာရပ်တွေထဲမှာ မုသားဖော်တဲ့ နည်းလမ်းတွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူလို သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိသူ တစ်ယောက်ဟာ စစ်ဆေးမေးမြန်းစဉ် ကာလမှာ လိမ်လည်ပြောဆိုနေတာကို မျက်နှာအနေအထား၊ မျက်လုံး အရွေ့အပြောင်း၊ အာခေါင် သွေ့ခြောက်မှုနဲ့ အခြားသဲလွန်စများကတဆင့် သတိထားမိနိုင်တယ် ဆိုပေမယ့်၊ မုသားဖော် နည်းလမ်းတွေကို စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုမှာ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို ထိရောက်စွာ ဖော်ထုတ် အရေးယူနိုင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြအပ်ပါတယ်။

ခင်မမိမျိုး
(၄၊ ၃၊ ၂၀၁၃)

ရည်ညွှန်းကိုးကား။ ။

Burke, T. (1999). "Brain fingerprinting: Latest tool for law enforcement." Law & order 47(6): 28-31.
Comment, C. (1972). "The evidentiary value of spectrographic voice identification" Journal of criminal law, criminology & police science 63: 343.
Gray, C. & G. Kopp. (1944). Voiceprint identification. Bell Telephone Report, Bell Laboratories.
Kersta, L. (1962). "Voiceprint identification", 196 Nature magazine 1253, Dec. 29, 1962.
Moore, M., Petrie, C. & Braga, A. (Eds.) (2003). The polygraph and lie detection. NY: National Academies Press.
Reid, J. & F. Inbau. (1977). Truth and deception: The polygraph technique. Baltimore: Williams & Wilkins.

မီး နှင့် ရေဖြင့် တရားစီရင်ခြင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက စီရင်ထုံးတမ်းတစ်ခုပါ.....။

ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုတွင်....လူတစ်ယောက်အပြစ်ရှိ မရှိ ဆုံးဖြတ်ရာ၌....

ရာဇဝတ်သားသည် ရဲရဲနီအောင် မီးဖုတ်ထားသော သံတုံးတစ်တုံးကို လက်ချည်း သက်သက်ဖြင့် ကိုင်ဆောင်ပြီး ကိုးပေခန့်ခရီးကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားရသည်။ ထို့နောက် ထိုလက်ကို သုံးရက်လုံးလုံး ပတ်စီးစည်းထားစေသည်။ သုံးရက်ပြည့်၍ ပတ်တီးကို ဖြေလိုက်ချိန်တွင် အနာကျက်နေပါက ထိုသူအား အပြစ်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အကယ်၍ ဒဏ်ရာက ရင်းပြီးအနာဖြစ်နေပါက အပြစ်ရှိသည်တဲ့လေ။

နိုက်(ထံ) ခေါ် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ အမှုတွင်မူ အလျှံညီးညီးထအောင် ပူနေသော 'သံလက်အိတ်' ထဲသို့ လက်သီးဆုပ်ကို ထိုးသွင်းခဲ့ရသည်။ မီးဖြင့် စမ်းသပ်သော နောက်တရားစီရင်နည်းတစ်မျိုးမှာ မီးရနေသော 'ထယ်သွားပြတ်များ' ပေါ်သို့ ခြေဗလာဖြင့် လမ်းလျှောက်စေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့လမ်းလျှောက်သွားပြီး ဒဏ်ရာအနာတရ တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိပါက ထိုသူအား အပြစ်ကင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ရေဖြင့် စမ်းသပ်နည်းမှာ ရာဇဝတ်သားသည် ပွတ်ပွတ်ဆူဆူနေသော ရေနွေးအိုးထဲ လက်ကို ထိုးနှစ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အထက်ကအတိုင်းပင် သုံးရက်အကြာ၌ ဒဏ်ရာပျောက်လျှင် အပြစ်ကင်းသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ပြစ်မှုအကြီးအသေးအလိုက် ရေနွေးပူထဲသို့ လက်ကိုထိုးနှစ်ရသည်။ အပြစ်ကြီးပါက လက်မောင်းအထိ.....။ လူသတ်မှုကဲ့သို့ ကြီးလေးသော ပြစ်မှုများအတွက်မူ ပခုံးရင်းထိ လက်ကိုထိုးနှစ်ရသည်....တဲ့လေ။

(၁၉၅၁) မှ ဧပြီလထုတ် DIME MYSTERY MAGAZINE မှ

ဝမ်းနည်းစရာ
အလှူငွေ

အလှူငွေ

အလှူငွေ

အလှူငွေ

အလှူငွေ

2013

လွတ်လပ်ရေးရပြီး မြန်မာ နိုင်ငံ (ဖ.ဆ.ပ.လ)ခေတ် မုံရွာ ခရိုင်၊ မုံရွာမြို့နယ်၊ အင်တိုင်း တိုက်နယ် ပါဝင်တဲ့ ကျေးရွာတွေ က အင်တိုင်း၊ ရောင်တော်ရုံး၊ နှောပတောင်၊ နှောပင်မြောက်၊ အနောက်ပျံကျ၊ အရှေ့ပျံကျ၊ ကျေးရွာပေါင်း (၆)ရွာပါဝင်တဲ့ တိုက် နယ်တစ်ခု။ ယခုတော့ ကျေးရွာ အုပ်စုပေါ့။

အဲဒီခေတ်က ထူးထူးခြားခြား ဒီတိုက်နယ်ရဲ့ သူကြီးက

အမျိုးသမီး၊ အင်တိုင်းရွာက ဒေါ် တိုက်ပို၊ ကျေးရွာအလိုက်ကိုတော့ ရွာခေါင်းကြီးများက အုပ်ချုပ်ကြ ပြီး ထိုရွာခေါင်းကြီးများအား ကျေးရွာသား၊ ကျေးရွာသူတို့က သူကြီးလို့ပဲ ခေါ်ဆိုကြတယ် ခေတ်။

အင်တိုင်း တိုက်နယ်တွင် ပါဝင်သော ရောင်တော်ထုံးရွာ တွင် ဦးချစ်မြင့်ဆိုသူက အုပ်ချုပ် နေသဖြင့် တစ်ရွာလုံးက သူကြီး ဦးချစ်မြင့်၊ တချို့က ဦးလေးမြင့် လို့ ခေါ်ကြပြီး ကျေးရွာတွင်

ကျော်သောင်း(ဘုံတလင်)

တောင်းပန်တိုင်းကျေနပ်ရမှာလားသူကြီးရယ်

ဩဇာတိကမအလွန်ရှိတဲ့အတွက် အားလုံးက ကြည်ညိုလေးစားကြ ရတယ်။ သူကြီးဦးချစ်မြင့်မှာ သစ်သားတုတ်ကောက်ကြီးကို လည်း အမြဲကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးရွာတိုင်း ကျေးရွာ တိုင်း ကိုယ့်သမိုင်းနှင့် ကိုယ်တော့ ရှိကြစမြဲ။ ရောင်တော်ထုံးသူ၊ ရောင်တော်ထုံးသားတို့ကတော့ သူတို့ရွာကို ပုဂံခေတ်အလောင်း စည်သူမင်းကြီး လှည်းဖြစ်ချောင်း အတွင်း ဖောင်စင်္ကြာနှင့်အလာ ထုံးခြားတဲ့ တောင်ကုန်းကို မြင် လိုက်တော့ ဖောင်တော်ကို ရပ်ပြီး အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ထိုင် ရာမှ ရပ်ကြည့်လိုက်စဉ် ရောင် ပြေကျသွားခဲ့ရာမှ ရောင်တော်ကို ပြန်ထုံးလို့ ရောင်ပြန်ထုံး၊ ၎င်းမှ ရောင်တော်ထုံးတဲ့။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီး သည် ထိုနေရာတွင် အမှတ်တရ ဉာဏ်တော်ဆယ့် ရှစ်တောင်ရှိ စေတီတစ်ဆူကို တည်ပြီး ရွှေမြင် တင်စေတီဟု သမုတ်တော်မူခဲ့ပါ သည်။ ယခုရွှေမြင်တင်စေတီ တော်အား ဉာဏ်တော် အတောင် တစ်ရာကျော်အထိ တိုးမြှင့်ထား ပြီး ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဇ္ဇိတော်ကို နှစ်စဉ် ဝါဝင် လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ညနေ တွင် ဆွမ်းတော်ကြီး ဆီမီးများ နှစ်စဉ်ကပ်လှူကြပြီး လဆန်း ၁၄ ရက် နေ့တွင် သံဃာဒါနဆွမ်း လောင်းပွဲကြီးကို နှစ်စဉ်ကျင်းပ ပြုလုပ်လျက်ရှိကြပါသည်။

ရောင်တော်ထုံး ကျေးရွာ မှာ လှည်းပြစ်ချောင်း ကမ်းပါး ပေါ်တွင် တည်ရှိသောရွာဖြစ်ပြီး လှည်းပြစ်ချောင်းဟု အမည်တွင် ခြင်းမှာ ရှေးအခါက နွားလှည်း

ဖြင့် ချောင်းကိုဖြတ်မောင်းလာစဉ် မိုးရွာပြီး ချောင်းရေတွေကျအလာ လှည်းရော နွားပါ ချောင်းအတွင်း ချောပါသွားသဖြင့် လှည်းမောင်း သူ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချပြီး လှည်း ပြစ်အလွတ်ပြေးခဲ့ရလို့ လှည်းပြစ် ချောင်းဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြောင်း။

ရောင်တော်ထုံး ကျေးရွာ ရှိ ရွှေမြင်တင်စေတီတော်နှင့် ကျော့ကာရွှေဂူနီ၊ သာစည်စေတီ လှစေတီတို့မှာ တောင်မြောက်တန်း ပြီး တည်ရှိသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ မုံရွာမှ ကျော့ကာမှ ကိုးမိုင်၊ ကျော့ကာမှ ရောင်တော် ထုံး နှစ်မိုင်၊ ရောင်တော်ထုံးမှ သာစည်သို့ နှစ်မိုင်၊ ဘုရားသုံးဆူ ၏ အလယ်ဗဟို၌ တည်ရှိသော ကျေးရွာကို ရောင်တော်ထုံး ကျေး ရွာ။

ယခု ရောင်တော်ထုံးကျေး

ရွာသည် ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇွဲစည်း အုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေ အတည် ပြုစဉ်က အင်တိုင်းကျေးရွာအုပ် မှ ခွဲထွက်ပြီး ရောင်တော်ထုံး ကျေးရွာအုပ်စုအမည်ဖြင့် အရှေ့ ပျံကျ၊ အနောက်ပျံကျ နှစ်ရွာနှင့် ပေါင်းရွာသုံးရွာ ကျေးရွာအုပ်စု တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့ပြီး ယခင်က ရေ အလွန်ရှားပါးပြီး အတောင် ခုနစ် ဆယ်ကျော်မှ ရေတွင်းက ရေကို ခဲရာ ခဲဆစ် ခါးကြိုးပတ်နှင့် ယူခဲ့ ကြရာမှ ယခုတော့ ဆည်ရေကန် ကြီး တည်ဆောက်ပြီး ရွာထဲ အိမ် ပေါက်အရောက် ရေပိုက်များနှင့် ဆက်သွယ်ရယူသုံးစွဲနေကြရသည့် အပြင် လျှပ်စစ်မီးတွေလည်း ထိန် လင်းလျက်ရှိခဲ့ကြပါပြီ။

ဟိုယခင် ဖဆပလခေတ် ရွာသူကြီး ဦးချစ်မြင့်၊ ဦးလေးမြင့် လက်ထက် တောင်သူလယ်ယာ လုပ်ကိုင်ပြီး စားရေး၊ သောက် ရေး၊ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသော ဦးခြံအောင်၊ ဒေါ်တောမိတို့တွင် သားမောင်ဒေဝဆိုတဲ့ ကာလသား အရွယ် သားရှိပြီး ထိုရွာမှာပဲ မြေ နဲ့ ယာမဲ့လုပ်စား၊ ကိုင်စား ဆင်းရဲ

သော ဦးဘငြိမ်း၊ ဒေါ်အေးချိုမှာ လည်း သမီးလေး မဌေးတင် ဆို တာ ရှိခဲ့ကြတယ်။

ဒေဝနှင့် မဌေးတင်တို့က လူ ငယ်တို့ဘာဝ သမီးရည်းစား ချစ် ကြိုက်နေခဲ့ကြတယ်။ ဒေဝက မဌေးတင်အား ချစ်ကြိုက်နေခြင်း ကို သဘောမတူသူက ဒေဝရဲ့ အမေ ဒေါ်တောမိ။ ဒေါ်တောမိ ရဲ့သဘောက မဌေးတင်တို့ဘက် က ဆင်းရဲတယ်ပေါ့။ သူတို့က စားနိုင်သောက်နိုင်ဆိုတော့ သူ သား ဒေဝကို မဌေးတင်နဲ့ မယူ စေချင်ဘူး။ သူ့သားဆင်းရဲမယ် ပေါ့။

သို့သော် လူငယ်တို့ဘာဝ

ဘယ်လိုပင် သဘောမတူတူ သူတို့အချစ်က မပျက်။ သာစည် စေတီ လှဘုရားပွဲမှာလည်း တတ်တဲ့။ ကျော့ကာရွှေဂူနီဘုရား ပွဲတော်မှာလည်း အတူတူ။ တစ် ရွာလုံးကလည်း ဒေဝနှင့် မဌေး တင်တို့ရဲ့အကြောင်းကို အားလုံး သိနေကြပြီလေ။

ဒေဝတို့ မဌေးတင်တို့ရွာက ရွှေမြင်တင်ဘုရားပွဲရက် ဝါဆို လဆန်း (၁၃)ရက်နေ့ ဆွမ်းတော် ကြီးကပ် မီးထွန်းပွဲမှာလည်း ဒေဝ နှင့် မဌေးတင်တို့က တတ်တဲ့

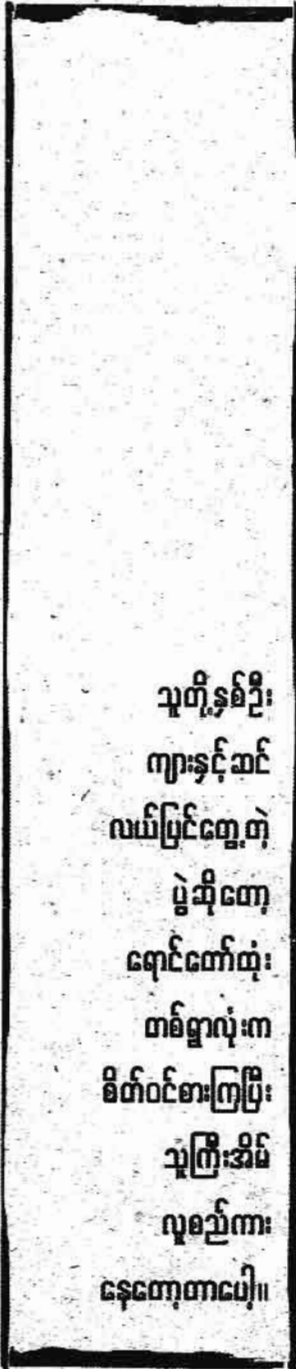
လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ ဆွမ်း
လောင်းပွဲရက် နံနက် ဆွမ်း
မလောင်းမီ ဘုရားရင်ပြင်တော်
ပေါ် ဆွမ်းလောင်းလာကြသူများ
နှင့် စည်ကားနေတဲ့အချိန်။

ဒေဝရုပ်နေတဲ့နေရာ ငွေး
တင်ရောက်လာပြီး ငွေးတင်က
ဒေဝလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်စဉ်
ဒေဝနဲ့ ငွေးတင်တို့ကို မြင်
လောက်သည့်နေရာမှာရှိနေသော
ဒေဝမိခင် ဒေါ်တောမို့၊ ဒေဝနှင့်
ငွေးတင်တို့ရှိရာရောက်လာခဲ့ပြီး
ဘာညာပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ
“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း”

ဒေါ်တောမို့ ဒေဝလက်ကိုင်
ထားသော ငွေးတင်ရဲ့ ပါးကို သူ
ညာလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်
သည့်အသံ။ ဒေါ်တောမို့ ပါးစပ်
က ပြောလိုက်တာက ...

“ငါ့သားနဲ့ နင် တူသလား၊
တန်သလား” တဲ့။ ငွေးတင် ဘာ
မှ မပြောနိုင်ရှာပဲ ငိုယိုပြီး အိမ်
သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး မိခင်ဒေါ်အေး
ချိုအား ပြောဆိုတိုင်တန်းလိုက်
ရာ ...

ဒေါ်အေးချိုမှာ သမီးအတွက်
ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း
ဖြစ် ရက်စက်လိုက်တာ တောမို့

သူတို့နှစ်ဦး
ကျားနှင့်ဆင်
လယ်ပြင်တွေ့တဲ့
ပွဲဆိုတော့
ရောင်တော်ထုံး
တစ်ဈာလုံးက
စိတ်ဝင်စားကြပြီး
သူကြီးအိမ်
လူစဉ်ကား
နေတော့တာပေါ့။

ရယ်။ သမီးအတွက် မျက်ရည်
ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရာမှ ...

“လာ ... သမီး။ သူကြီး
ဦးလေးမြင့်ကို သွားတိုင်မယ်။ သူ
တို့ စားနိုင်သောက်နိုင်တယ်ဆို
ပြီး ဒါဟာ စော်ကားတာပဲ။ မခံ
နိုင်ဘူး”

သမီးလက်ဆွဲပြီး သူကြီး
ဦးလေးမြင့်ထံ သွားရောက်၍
အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပြောရာ
သူကြီးဦးလေးမြင့်မှ ...

“အေး ... အေး ... ဒီ
ကနေ ဘုရားပွဲနေကြီး။ မနက်ဖြန်
မှ ဆုံးပြီး ပြောကြ ဆိုကြရအောင်။
အေးချိုရေ ... ပြန်ကြ ... ပြန်
ကြ။ မနက်ဖြန်နေ့ပိုင်း ထမင်းစား
ပြီးချိန်လာခဲ့ကြ။ ဆုံရှင်းတာပေါ့”

နောက်တစ်ရက် နံနက်စာ
ထမင်းစားပြီးချိန် ဒေါ်အေးချို
သမီး မတင်ငွေးပါခေါ်ပြီး သူကြီး
အိမ် ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ဒေါ်
တောမို့ကတော့ သား ဒေဝမပါ
ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သူကြီး
အိမ် ရောက်လာခဲ့ရာ ဒေဝက
တော့ မတင်ငွေးကိုလည်း သနား
အားလည်းနာ၊ မျက်နှာကိုဝေ့ဘင်
မကြည့်ဝံ့လို့ သူကြီးအိမ် လိုက်
မလာကြောင်း သိရတယ်။

သူကြီးအိမ်တွင် ဒေဝနှင့် တင်ဋ္ဌေးတို့ရဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းမည့် နေ့ဖြစ်လို့ ရောင်တော်ထုံးတစ်ရွာ လုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြရာမှ သူကြီး အိမ်တွင် လူများ အများအပြား ရောက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ ပါသည်။

ဒေါ်အေးချိုဆိုတာက လုပ် စား ကိုင်စား စီးပွားရေးအဆင် မပြေသော်လည်း မဟုတ်မခံ၊ ပြောရဲဆိုရဲ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိ ရှိသူ။ ဒေါ်တောမို့တို့ကတော့ စားနိုင် သောက်နိုင်၊ အရာရာ လူပေါ် လူဇော်၊ ရွာပေါ် ရွာဇော် အပေါ် စီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

သူတို့နှစ်ဦး ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်တွေတဲ့ပွဲဆိုတော့ ရောင် တော်ထုံးတစ်ရွာလုံးက စိတ်ဝင် စားကြပြီး သူကြီးအိမ်လူစည်ကား နေတော့တာပေါ့။

သူကြီးအိမ်တွင် နှစ်ဖက် အမှုသည်များ သူကြီးဆင့်ခေါ် ထားသော ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ၊ သူကြီးအိမ်ဧည့်ဆောင်နှင့် အိမ် ဝင်း တစ်ဝင်းလုံး လူစည်ကား နေတဲ့အချိန်။

သူကြီးဦးချစ်မြင့်မှာ တန်း ထွားရဲ နှစ်ရဲကြားရှိ စားပွဲထိပ်

မှာ ချထားသည့် ကုလားထိုင် တွင် ကိုင်နေကျအတိုင်း ကျွန်း သားတုတ်ကောက်ကို ကုလား ထိုင်ဆားက ထောင်ပြီး ထိုင်လိုက် ပြီးတော့မှ ...

“ဟဲ့ ... တောမို့ ရောက် ပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ သူကြီးမင်း”

“အေးချို ... ရောက်ပြီ လား”

“ရောက်ပါပြီ သူကြီးမင်း”

“အေး ... အေး ...

အားလုံးရောက်ကြရင် နားထောင် ကြ။ ငါ ဆုံးဖြတ်မယ်။ ရွာထဲက နားထောင်လာကြတဲ့ လူများ စကားမပြောကြနဲ့။ ငါ ပြောတာ

ငါ ဆုံးဖြတ်တာ နားထောင်”
“အားလုံး ကြားကြရဲ့ လား”

“ကြားပါတယ် ... သူကြီးမင်း”

“အားလုံးငြိမ် ... ငြိမ် ထိုင်နားထောင်ကြ”

သူကြီးပြောလိုက်တော့ လူ အားလုံး စကားမပြောကြတော့ဘဲ ငြိမ်ပြီး သူကြီးမင်း ပြောမယ့် စကားကို နားထောင်နေကြတယ်။

“ကိုင်း ... ငါ မေးမယ်။ အမေးခံရတဲ့သူကသာ ပြန်ဖြေ။ မဆိုင်သူ အမေးမခံရသူက ဝင် မဖြေရဘူး”

ဘုရားပွဲနေ့က ဘုရားပွဲ ဆွမ်းလောင်းလာကြတဲ့ ပရိသတ် ရှေ့ ဒေဝလက်ကို တင်ဋ္ဌေးက ဆွဲပြီးကိုင်တယ်ဆိုတာ တောမို့ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး မင်း”

“နင်က လူဘုံအလယ် မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရှက်မရှိ ငါ့သားလက် ဆွဲရမလားဆိုပြီး တင်ဋ္ဌေးရဲ့ပါးကို သုံးချက်ရိုက် တယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

“မှန်ပါတယ် သူကြီးမင်း”

“နင် မိန်းကလေးတစ်ဦး အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ပါးရိုက် တာ မှားသလား၊ မှန်သလား”

“မှားပါတယ် သူကြီး။ အရှက်မရှိ မိန်းကလေးဖြစ်ပါ လျက် ဒီလိုသူသားလက်ဆွဲရ မလားဆိုပြီး ဒေါသထိန်းနိုင်လို့ ရိုက်မိပါတယ် သူကြီး”

“အေး ... နင် လွန်တာ ပေါ့။ တို့လူကြီးလုပ်တဲ့လူဆိုတာ ကြီးတဲ့အမှု ငယ်အောင်၊ ငယ်တဲ့ အမှု ပပျောက်အောင်။ ကိုင်း ...

ငါ ဆုံးဖြတ်မယ်။ အားလုံး နား ထောင်ကြ။ တောမှီက အေးချီရဲ့ သမီး ငွေးတင်ကို သူသားဒေဝ လက်ကို လူဘုံအလယ်ဆွဲကိုင်ရ မလားဆိုပြီး တင်ငွေးပါးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကား ခြင်းမှာ တောမှီ အပြစ်ရှိတာပေါ့။

“တောမှီအပြစ်ရှိသလား”
“ရှိပါတယ် သူကြီးမင်း”
“အေး ... ရှိရင် အပြစ် ပေးမယ်”

“တောမှီအပြစ်ရှိတဲ့အတွက် အေးချီတို့ သားအမိအား ယခု

လူဘုံအလယ်မှာ ဝန်ချတောင်းပန် လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တောင်းပန် ပါ့မယ်”

ဒီလိုပြောဆိုနေစဉ် ဒေါ်အေး ချီ နှုတ်ခမ်းများ ဆတ်ဆတ်တုန် နေပြီး ...

“သူကြီးမင်း ... သူကြီး မင်း ကျုပ် ပြောပါရစေ။

ကျုပ်သမီး အပျို ... န န ... ထွတ် ... ထွတ်ကလေး ကို ဘုရားပွဲ လူဘုံအလယ် ပါး ရိုက်တာကို ကျုပ်တို့ ... ကျုပ် တို့က တောင်းပန်တိုင်း ကျေနပ် ရမှာလား”

“အေးချီရယ် ... တို့ တစ် ရွာတည်းသားတွေပဲ။ တောင်းပန် ရင် ကျေနပ်လိုက်ပေါ့ အေးချီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်တို့ က တောင်းပန်တိုင်း ကျေနပ်ရ မယ်။ ကျုပ်တို့က တောင်းပန် တိုင်း ကျေနပ်ရမှာလား”

“သူတို့က စားနိုင်သောက် နိုင်၊ ကျုပ်တို့ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသား။ ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့ လူရဲ့ မတရားစော်ကားမှုကို တောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမှာလား သူကြီးရယ်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း

ပါ”

“ငါက တစ်ရွာတည်းသားတွေမို့ ပြောတာပါ အေးချီ”

“ဪ ... တစ်ရွာတည်းသားတွေမို့။ ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူကြီးမင်းပါးကို သုံးချက်ရိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သူကြီးမင်းကို ဝန်ချတောင်းပန်မယ်။ သူကြီး ကျေနပ်မလား”

ထိုအခါ သူကြီးမင်းဦးချစ်မြင့် ဒေါသအိုးပေါက်ကြွပြီး ...

“တယ် ... ဒီကောင်မအေးချီ ... မော်ကားမော်ကား”

သူကြီး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ပြီး ကုလားထိုင်ဘေးထောင်ထားသော တုတ်ကောက်ကြီးကို ဆွဲယူပြီး လှုပ်အလယ်ရှိ ဒေါ်အေးချီထိုင်နေရာသို့ တုတ်ကောက်ကြီးနှင့် ပစ်လိုက်ရာ နားထောင် နေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ သူကြီး မင်းစိတ်ဆိုးပြီး ပစ်လိုက်သောကြောင့် ဝုန်းဆိုအားလုံးထအပြေး ဒေါ်အေးချီက မပြေးဘဲ သူကြီးကို ပြန်ပြောလိုက်တာက ...

“ဟော ... သူကြီး ... ကျုပ်ကို တုတ်ကောက်နှင့် ပစ်တယ်ပေါ့။ ကျုပ်ကို တုတ်

ကောက်နှင့်ပစ်တဲ့အတွက် သူကြီးအပြစ်ရှိသွားပြီ။ သူကြီး အပြစ်ရှိသွားပြီ။

ကိုင်း သူကြီးအပြစ်ရှိသွားတော့ အေးချီကို ဝန်ချတောင်းပန်။ သူကြီး ဝန်ချတောင်းပန်မှ အေးချီကျေနပ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး ဒေါ်အေးချီတို့ သားအမိ သူကြီးအိမ်ဝင်းထဲမှ ထွက်သွားကြပါတော့သည်။

ဒီအကြောင်းအရာက ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ သူကြီးအုပ်ချုပ်စဉ်ကာလက အဖြစ်အပျက်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရောင်တော်ထုံးကျေးရွာတစ်ရွာလုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြပြီး ယနေ့တိုင်အောင် ပြောစမှတ်ထွင်ပြီး ကျန်ရှိခဲ့တဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်။

ဒီအဖြစ်မှန်ကို ပြောပြသူက စာရေးသူနှင့်တစ်ရပ်ကွက်တည်း အိမ်နားနီးချင်း မိတ်ရင်းဆွေရင်း ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ ရောင်တော်ထုံးသားစစ်စစ်။ ခုံရွာမြို့ ရွှေပြောင်းနေထိုင်သူ ကိုမြင့်သိန်း။

ကိုမြင့်သိန်းပြောပြတဲ့ အချိန်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်နေတာက လုပ်ချင်တိုင်း၊ လုပ်ပြီးခါမှ ဝန်ချ

တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့အချိန်။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် ရောင်တော်ထုံးကျေးရွာက အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို ဝတ္ထုအသွင်ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ အထူးတောင်းပန်ချင်တာက ကိုမြင့်သိန်း ပြောပြချက်အတိုင်း ရွာအမည်၊ လူအမည်ကအစ လွှဲပြောင်းခြင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ရေးသားတင်ပြထားပါသည်။ ဖော်ပြခံရသူများ သက်ရှိထင်ရှားရှိပါတကွလွဲနေပါလျှင် စာရေးသူ၏ ကွဲလွဲယူဆချက်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ကျော်သောင်း (ဘုတလင်)

အိန္ဒိယ ပြည်ထောင်စု အိန္ဒိယ

အိန္ဒိယ
ပြည်ထောင်စု

မျိုးသစ်

ယုန်ထင်၊ ကြောင်ထင်

လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုတွင် . . .
 အတွင်းသိ အစဉ်းသိ။
 လူရင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်
 ယောက်သောသူက ခိုးမှုတစ်ခု
 ကျူးလွန်မိခဲ့သည်မှ အစပြု၏။
 အတိအကျ မျက်မြင်သက်သေ
 မရှိသည့်အပြင် အခိုင်အမာ စွပ်စွဲ
 ရလောက်သော အထောက်
 အထား မတွေ့ရ၍ (အပ်ကျမပ်ကျ
 မဖော်ထုတ်နိုင်ဘဲ) ဟိုလူလိုလို၊
 ဒီလူလိုလို အထင်သံသယ ဖြစ်
 ပွားခဲ့ရသည်။ ဤသည်ကိုပင်ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာဝင် သူတော်စင်တို့က
 (ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက်) ဟု
 ရှေးဟောင်း စကားဆိုကြလေ
 မည်လား။ အမှန်အားဖြင့် အထင်
 သံသယတို့ကြောင့် ဟိုလူခိုးနိုး
 ဒီလူခိုးနိုးဖြစ်နေခြင်းမှာ အကု
 သိုလ်ဖြစ်ရသည်။

အရပ်သုံးစကားအရ ယင်း

သို့သော သံသယစိတ်ထားကို
 (ယုန်ထင်၊ ကြောင်ထင်) ဖြစ်ရ
 ခြင်းဟု ဆိုရမည်။ အထင်အမြင်
 ကိုသည် အတိအကျ ဖြစ်မလာ
 သည့်အခါ (ဒေါ်မနုဿ) နှလုံး
 မသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။
 ပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးမှုနောက်တွင်
 လိုက်လာသော ဆိုးကျိုးများပါ
 လေ ပစ္စည်းခိုးသွားသူကလည်း
 ခိုးမှုတွင်သူ့ကို ထည့်သွင်း၍
 တွက်ချက် မရလောက်အောင်
 အချိုးမျိုးသော နည်းလမ်းများ
 ဖန်တီးခဲ့မည်မှာ အမှန်။ သို့တစေ
 ရာဇဝတ်မှု ကောင်းကျိုးမပြု ဆို
 သည့်အတိုင်း အမှန်တရားအရ
 ခိုးမှုကြီးဘွားဘွား ပေါ်လာသည့်
 နောက်တွင်မူ လက်သည်တရား
 ခံအံ့စစ်မှာ မထင်မှတ်ရသောသူ။

“တောက်”
ကိုမောင်မောင်အေး၏

လျှောက်ထပ်၊ ကြောက်ထပ်

တောက်ခေါက်သံမှာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ စိတ်မဆိုးစဘူး၊ စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် ဖြူဖွေးသောမျက်နှာပြင်တွင် “နီရဲနေသည်။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင်အေးဆေးပြီး စိတ်ရှည် သည်းခံတတ်သူတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးလာသောအခါတွင် မျက်နှာထားသုန်မှုန့်လာ၏။ လက်အောက် ငယ်သားတွေအပေါ် စာနာသနား၍ ကြည့်ရှုတတ်သည့်စိတ်ဓာတ်၊ ငဲ့ညှာတတ်သည့်စိတ်ဓာတ်၊ မျှတသည့်စိတ်ဓာတ်ကြောင့် လူချစ် လူခင်ပေါ်သည်။ လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် လုပ်ကိုင်လာရာတွင် နာမည်ပျက် လုံးဝမရှိ။ အထက် လူကြီးများက သူ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် တာဝန်ဝတ္တရား

အပေါ် ကျေနပ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ခုဖြစ်လာသည့်ကိစ္စမှာ သူ့နယ်ပယ်အတွင်း သူ့တာဝန် ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှင်းရမည်မှာသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပျောက်ဆုံးသည့်ပစ္စည်းမှာအသေးအဖွဲ့ပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးခြင်းလည်းမဟုတ်။ လုပ်ငန်းသုံးဖြစ်သော ကူဘိုတာ(၅/၆) စက်တစ်လုံးနှင့်တွဲလျက် ခရုပတ်ရေစုပ်စက်တစ်လုံး ပျောက်ဆုံးခြင်းပင်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် လိုအပ်သည့်အခါ (ရုံဖန်) သုံးရသည်မှ တစ်ပါး၊ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံရှေ့ သွပ်အမိုးအကာ အောက်တွင် တစ်ထားစမြဲ။ ပေါ့ပါးသည့် ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ သန်သန်မာမာ ယောက်ျားကြီးသုံး လေးယောက်ပင့်ချီ (မတင်၊မချ) လုပ်နေရ

သည်။ ဓာတ်သိ အစဉ်းသိ ဖြစ်လင့်ကစား လွယ်လင့်တကူ ယူဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်အနေအထား။ ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့် ဖြုတ်ယူသည့်တိုင် အချိန်ယူရမည်ဖြစ်သဖြင့် လူမြင်သူမြင်ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သို့နယ် (အလွယ်တကူ မယူနိုင်ပါ) ဟုဆိုသော်လည်း ထားရာနေရာတွင် မရှိတော့သည်မှာ အမှန်။ သိုလှောင်ရုံမှူး၏ သတင်းပေးပို့ချက်ကြောင့် ကိုမောင်မောင်အေး တအံ့တဩ သိခွင့်ရလိုက်၏။

“နေပါဦး။ ပျောက်တာက စနေ၊ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်စက်ဘီးက အဲဒီနားမှာ ထားလို့ သောကြာနေ့ ညဇာအထိ ရှိတာ ကျွန်တော့်အမြင်၊ ကျွန်

တော့အတွေ့၊ တနင်္လာနေ့ရုံး
တက်တော့ လုံးဝမရှိတော့ဘူး”

“တကယ်ဆို အလုပ်
သမားတန်းလျားနဲ့လည်း မနီး
မဝေးဘဲ၊ မြင်နိုင်တွေ့နိုင်တယ်။
ခိုးသွားတာ ညပိုင်းဖြစ်ရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ။
အပြင်ခြံဝင်းသော့ကို ရိုက်ဖျက်
သွားပြီး ပုံမပျက်ပြန်စေသွား
တယ်”

“ညစောင့် မောင်မြင့်
အောင်နေထိုင် မကောင်းတဲ့
အချိန်လေးမှာ ဖြစ်သွားတော့
လောလောဆယ်ဆယ် ညစောင့်
မရှိတာလည်း သိတဲ့ (ဓာတ်သိ)
သူခိုးဆိုရမှာပဲ။ ချက်ခြင်းအမှု
ဖွင့်လို့မဖြစ်သေးဘူး။ ကြိတ်စုံစမ်း
ရမယ်။ မတတ်သာရင်အစား
ဝယ်ပြီး ထည့်သင့်ထည့်ရမှာ။ နို့မို့
ဆို ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဆရာသဘောပါ ဆရာ။
ထြက်တာလုပ်ပါ”

“သိပ် မကျယ်ပြန်စေနဲ့၊
ကျွန်တော် ရုံးအုပ်ကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး
လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း မသိ
ဇာ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့
စမ်းပါ။ ဟုတ်ပြီနော်”

“စိတ်ချပါဆရာ။ အတတ်

ဒီစာရွက်မှာ
ရေးထားတယ်။
ရွယ်စုံဆိုးခဲ့တာက
နှစ်ယောက်လောက်ပါ။
ကျန်သူတွေက
အရက်ကုသ
သောက်တာ၊
ဖဲမရိုက်ဘူး။ တချို့က
ဖဲရိုက်ပေမယ့်
အရက်မသောက်ကြဘူး။
မှတ်ချက်တွေ
ရေးထားပါတယ်။

နိုင်ဆုံးကြိုးစားပါမယ်။ ကျွန်တော်
တို့မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

သို့လျှင်ရုံမျိုး ကိုအုန်းမြင့်
ပြန်သွားသည့်တိုင် ကိုမောင်မောင်
အေး ဆက်လက်စဉ်းစားခန်း ဝင်
နေသည်။ ခိုးမှုကြောင့် ခေါင်းစား
နေရပြီ။

“ဒီပစ္စည်းကြီး ထမ်းပိုး
သွားလို့မှမရတာ၊ သယ်ရင် ကား
တို့၊ လှည်းတို့လိုမှာပါ။ ဆရာပဲ
စဉ်းစားကြည့်လေ။ မလွယ်ပါ
ဘူး”

ရုံးအုပ်ကြီးက သူ့အမြင်ကို
ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ခိုးတဲ့လူတွေကတော့ ခိုးသွားကြ
တာ လွယ်လွယ်ကူကူ အစအန
ကိုတောင် မမြင်ရတာအံ့ဩစရာ
ပဲ”

ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ဒီသို့
လျှင်ရုံနဲ့ ပတ်သတ်သူတွေထဲ
က အရက်သောက်သူ၊ ဖဲရိုက်သူ
နဲ့အရင်က လက်စလက်နဂိုခွဲဘူး
သူတွေစာရင်းကို ဒီစာရွက်မှာရေး
ထားတယ်။ စွယ်စုံဆိုးခဲ့တာက
နှစ်ယောက်လောက်ပါ။ ကျန်သူ
တွေက အရက်ကိုသာ သောက်
တာ၊ ဖဲမရိုက်ဘူး။ တချို့က ဖဲ

ရိုက်ပေမယ့် အရက်မသောက်ကြဘူး။ မှတ်ချက်တွေရေးထားပါတယ်။

“ကောင်းပါပြီ . . . ရုံးအုပ်ကြီး။ ခင်ဗျားလည်း မျက်စေ့ဖွင့်ပြီး နားစွင့်ထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်းမှ ဒီကိစ္စပေါ်မှာ”

“မှန်ပါတယ်။ ထူးခြားရင် ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်”

ခရိုင်မြို့ကြီး မဟုတ်ဘဲ လုပ်ငန်းခွဲအရ ဆောင်ရွက်နေရသည့် မြို့နယ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် နယ်မြေအရ ကျယ်ဝန်းသည်ဟု မဆိုသာ။ ကိုမောင်မောင်အေး စိတ်ထဲတွင် မကြာမတင်အစ ပေါ်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

“ဆရာတို့ . . . ကျွန်တော်တို့စုံစမ်းတာထက် အမာခံရှာဖို့လိုတယ်”

“ဘယ်လို အမာခံမျိုးလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“သာမန် အရပ်သားထဲက နဲ့စပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူက အရက်ဆိုင်ဖဲဝိုင်းတွေနဲ့လည်း ထိတွေ့ နီးစပ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဒါမှ သူ့ကိုတည်ကြက်လုပ်ပြီး လေ့လာရင်လွယ်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက သတင်းပေး တစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ပေးကမ်းပြီးခိုင်းရမှာ ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ပြောရရင်ပစ္စည်း ဝယ်မယ့်ပုံဖြစ်သင့်တယ်။ ဒါမှပစ္စည်းသတင်းစ ရတော့မှာပေါ့”

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားလုပ်ပါ။ လိုအပ်မယ့်ငွေ ထုတ်ပေးမယ်”

သိုလှောင်ရုံမျိုး ကိုအုန်းမြင့်လက်ထဲ ငွေထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကိုမောင်မောင်အေး ကိုယ်တိုင်မှာ ရုံးအုပ်ကြီး ဦးအေးဆွေပေးလိုက်

သည့်စာရင်းပါ အလုပ်သမားများ၊ ဝန်ထမ်းများစာရင်းကို သေချာစွာ လေ့လာပြီး မသင်္ကာသူများအား ခွဲထုတ်နေပါသည်။ ပေးခဲ့သော စာရင်းပါသူများအနက် မသင်္ကာစရာ အကောင်းဆုံးအဖြစ် လူငါးဦး စာရင်းပေါ်လာသောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲဝမ်းသာသွားမိသည်။

ခိုးမှုဖြစ်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ ညနေစောင်းတွင် လုပ်သားဝန်ထမ်းတစ်ဦး အိမ်ရှေ့ရောက်နေကြောင်း ဇနီးသည် ပြောစကားအရ်ထွက် တွေ့ခဲ့သည်။ ညစောင့် မောင်မြင့်အောင်ကို ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်း နေကောင်းပြီနော်။ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းပါလား”

“နလန်ထဆိုပါတော့ ဆရာရယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ပြန်ဝင်တော့မယ်။ ဆရာ့သတင်းလာပို့တာပါ”

“မင်းတကယ်ကော နေကောင်းရဲ့လား။ တော်ကြာ ပြန်ဖျားနေဦးမယ်။ ရှင်းရှင်းပျောက်မှဝင်ပါလားကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော့်တာဝန်လစ်ဟင်းလို့ ခုလို

ကိစ္စဖြစ်ရတာ သိလှောင်ရုံမျိုး ပြောလို့ အကုန် သိပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် ရှိရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ ဟုတ်ဘူး”

“အေး ... မင်း ခွင့်ရက်နဲ့ ဈာန်နေဟုန်း လူစားမသွင်းနိုင် ထာကလည်း တို့အပြစ်ပေါ့။ ငါ တိုယ်ထိုင်က ခရီးထွက်နေရတာ ထိုး”

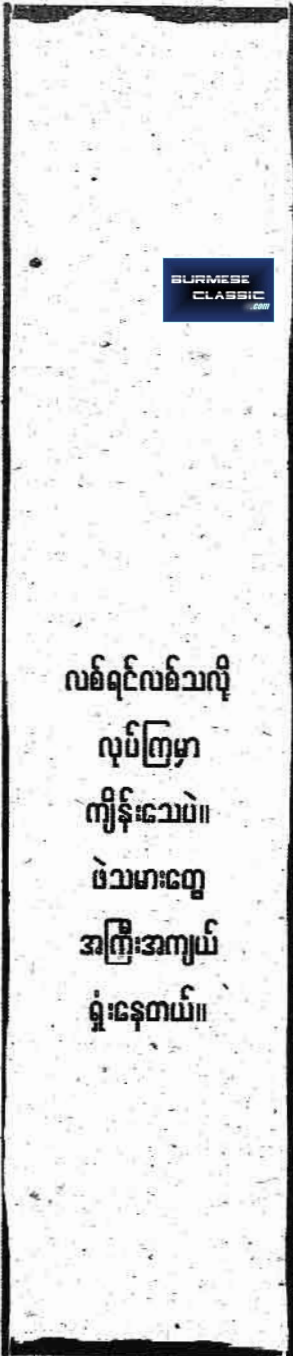
“ကျွန်တော် ဒါကြောင့် ပြန်ဝင်တာပါ။ လစ်ရင်လစ်သလို လုပ်ကြမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဖဲသမား တွေ အကြီးအကျယ်ရုံးနေတယ် လေ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့်မင်း ထည်း ဒီအကြောင်း တစ်ခွန်း တစ်စ သိတာပေါ့”

“သေချာ လူကိုတိတိပပ ပြောနိုင်ပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူ တွေကိုတော့ ညွှန်နိုင်မယ်ထင် တယ်ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကိုဖြစ်နိုင်မယ့် သူငါးဦးစာရင်းရေးပေးစမ်း”

သူတကုတ်ကုတ် စာရေး နေချိန်တွင် ကိုမောင်မောင်အေး အိပ်ခန်းတွင် ကမန်းကတန်းဝင် သွား၏။ ဂျာကင် အင်္ကျီတစ် ထည်နှစ်စုံ တစ်ထည်ကိုထုတ်လာ

သည်။

“ရေးပြီးသွားပါပြီဆရာ။ ဌာနအတွက် နာမည်ပျက်မှာစိုး လို့သာ ဒီလို ရေးမိတာပါ။ တကယ်တမ်း သူတို့ကိုလည်း အပြစ်မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ပယောဂ ဖြစ်သွားပြီ”

“မဟုတ်တာလုပ်ရင် မဟုတ်တာဖြစ်မှာ ဆန်းသလား ကွာ။ ဒီမှာမင်းအတွက် အနွေး ထည်။ မင်းက ဖျားပြီးစ မဟုတ် လား”

“ကျေးဇူးပါပဲဆရာ။ ဒီည စောင့်ခြုံနေမယ် စိတ်ကူးထား တာ။ ခုတော့ ဟန်ကျသွားပြီ။ ကျွန်တော်သွားမယ်နော်”

“အေး ... အေး”

“ခြံပေါက်ဝက ထွက်သွား သော မောင်မြင့်အောင်ကို ကြည့် နေရာမှ သူရေးထားသောစာရင်း စာရွက်ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွား ၏။ ကိုမောင်မောင်အေး ကောက် ချက်ဆွဲထားသူ လေးဦးပါနေခြင်း မှာ အံ့ဩစရာ။

အမာခံ (သတင်းပေး) လွတ်ထားလင့်ကစား ထူးခြားမှု မရှိသေး။ တစ်ပတ်ပြည့်ရန် တစ်

BURMESE CLASSIC .com

ရက်သာလိုတော့သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ။ ကိုအုန်း မြင့် ခင်ဗျားလူဆီက ဘာ သတင်းထူးသေးတုန်း၊ တစ်ဖတ် ပြည့်တော့မယ်နော်”

“ကျွန်တော်နဲ့မနေ့က တွေ့ တယ်ဆရာ။ ဒီနေ့လာမယ်လို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ သူလာမှာပါ။ အစပြုတဲ့”

“အေး ... သူ့ကိစ္စအဆင် မပြေရင် တစ်မျိုးစီစဉ်ရမှာပဲ”

နေဝင်ပြီးဖုတွင် ကိုအုန်းမြင့် နှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ပါလာ ခေါ်။

“ကျွန်တော်တို့ လူဆိုတာ သူပဲဆရာ”

“အခြေအနေက ဘယ်လို

လဲ၊ အဆင်ချောရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒီညအရောင် အဝယ်ဖြစ်မယ်။ ညရှစ်နာရီချိန်း ထားတယ်။ အချိန်မီဝင်ဖမ်းရင် အုပ်မိမှာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စက်ကော သေချာရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဌာနအတွက် ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားတွေကိုသူတို့ သိပုံ မရဘူး။ လုပ်တာက အဖွဲ့နဲ့လုပ် တာလေ။ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာခဲ့ပါ။ ပြေးမလွတ်ပါ ဘူး”

ကိုမောင်မောင်အေး၊ ရုံးအုပ် ကြီး၊ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် နှင့် သို့လှောင်ရုံမျိုးတို့အဖွဲ့ လိုက်

ပါရန် အစီအစဉ်ဆွဲထားသည်။ လိုအပ်လျှင် ရပ်ကွက်ကောင်စီ (ယခု ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရုံး) ကို အကူအညီတောင်းရန် အစီအစဉ်ရှိ၏။ အားလုံးက တက်ကြွနေကြသည်။

ညအမှောင်ထုက တစ်စ တစ်စ ချည်းနင်းဝင်ရောက်လာ သည်။ လမ်းမီးများပင်လင်းလင်း ကျင်းကျင်း။ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွား သူတစ်သိုက်မှာ ကတ္တရာလမ်းကိုဖွဲ့ဆင်း၍ ဝင်း ကြီးမြဲကျယ်များရှိရာ မြို့စွန့်မြို့ဖျား ရပ်ကွက်တစ်ခု ရောက်သွား သည်။ လမ်းမီးမှာရပ်ကွက် အတွင်း မပျံ့မနှံ့။ ရှေ့မှသွားနေ သူနောက် လိုက်လာခဲ့သော် လည်း ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခုရှေ့တွင် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်၍ ဝင်ရန် အချက်ပြနေသောကြောင့် အပြင် ဘက်တွင် အတန်ကြာ ဆိုင်းငံ့နေ ရသည်။ ထိုအခိုက် ရပ်ကွက် ကောင်စီရုံးသို့ ရုံးအုပ်ကြီးနှင့် သို့ လှောင်ရုံမျိုးကို အကြောင်းကြား ခိုင်းလိုက်ရ၏။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ နှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးလိုက်လာခဲ့ သည်။ ပါလာသည့် လက်မှတ် ဓာတ်မီးများကို ကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး

တစ်ပြိုင်နက်ဝင်ရန်ဖြစ်၍ ခပ်မှန်မှန်ပင် လှမ်းဝင်သွားကြ၏။ လူတစ်စုဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေကြသည်။

“မင်းတို့ အားလုံးငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေ၊ တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေပါတယ်”

ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ အသံကြောင့် အားလုံးမှာတုပ်တုပ်ပင်မလှုပ်ရဲ။

အမာခံသတင်းပေး ဆိုသူမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လူအများထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ကူဘိုတာ (၅၆)နှင့်ရေစုပ်စက်ကို အိမ်ရှေ့ထောင့်တွင် ကောက်ရိုးများဖုံးအုပ်လျက် တွေ့နေရ၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နည်း ဒီစက်ကိုယူလာတာလဲ”

“လေးဦးပါ”

“လေးဦး ဆိုပေမယ့်သုံးဦး ဝဲရှိပါလား”

“တစ်ယောက်က ဒီဦးလေး အေးထွန်းရဲ့သားပါ”

“သူက ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ဘယ်မှာလဲ”

သိုလျောင်ရုံမျိုး ကိုအုန်းမြင့်က ကိုမောင်မောင်အေး နား၊ နား

ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် ကိုမောင်မောင်အေး မျက်နှာထားတင်းသွားခဲ့သည်။ ကိုမောင်မောင်အေးက စကားစလိုက်၏။

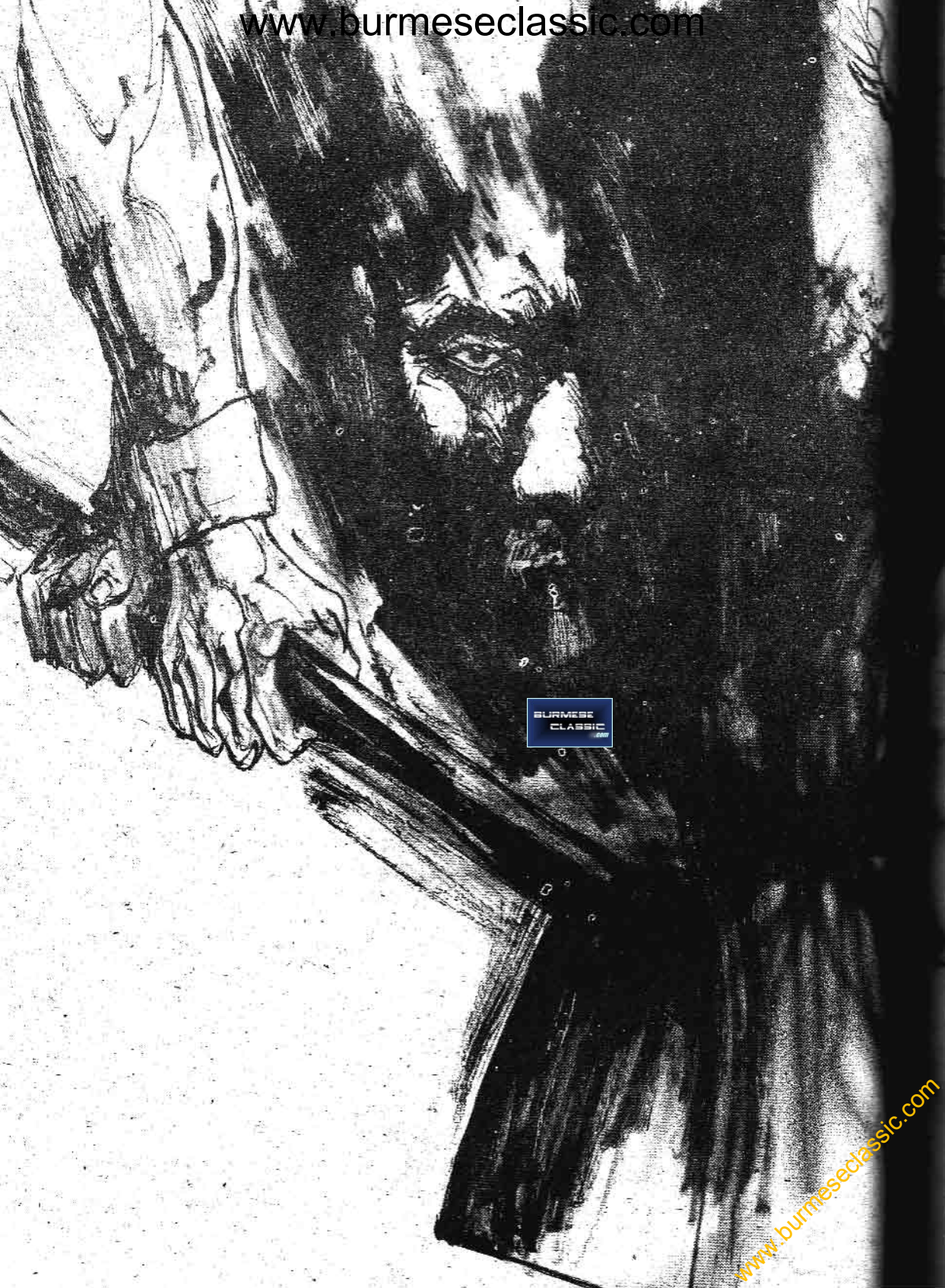
“ကျွန်တော်တို့ ဌာနဆိုင်ပစ္စည်းခိုးရင် သာမန်ခိုးမှုလို မဟုတ်ဘဲ၊ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းခိုးယူတဲ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်ပိုကြီးမားတာ သိကြပါလိမ့်မယ်။ စခန်းမှာတိုင်တန်း အမှုဖွင့်လိုက်ရင် ချက်ချင်းဖမ်းမှာပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို လုံးဝအမှုမဖွင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းကို သူ့နေရာသူပြန်ထားဖို့ နေရာတကျရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ယူလာသူများက ဆောင်ရွက်ပေးကြပါ။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးရှေ့မှာ ကတိပေးပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ နယ်မြေသားတွေကို အရေးမယူပါဘူး။ ပစ္စည်းကို ညတွင်းချင်း ပြန်ပို့ပေးပါ။ လှည်းနဲ့သယ်ခဲ့ရင် လှည်းနဲ့ပြန်ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့လူတစ်ယောက် ထားခဲ့ပါ့မယ်။ စောင့်ပြီးလက်ခံမယ့်သူလည်း ရှိနေမှာပါ”

ကိုမောင်မောင်အေး စိတ်ချမ်းသာ ရွှင်ပျံ့စွာပြန်သွားခဲ့သည်။ မနက်မိုးစင်စင်လင်းသည်

အထိ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်စက်နိုင်ခဲ့၏။ နံနက်လင်းသည်အခါ စာတစ်စောင်နှင့် ဂျာကင်အဟောင်းလေးကို အိမ်ရှေ့တွင် တွေ့နေရသည်။ အလုပ်ထွက်ခွင့်တောင်းခဲ့သော ဦးအေးထွန်း၏သား မောင်မြင့်အောင်၏ထွက်စာနှင့်အတူ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဖုံးအုပ် ကာကွယ်လိုသောသဘောအရ (ယုန်ထင်၊ ကြောင်ထင်) ဖြစ်စေဖို့ လုပ်ခဲ့သမျှကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် တပည့်မိုက်မြင့်အောင်ဟု ရေးသားထားခဲ့သည်။ ညစောင့်မြင့်အောင်အနေနှင့်အလုပ် ထွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမမြင်။ ဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတွင် သူခိုးကို ဘဏ္ဍာစိုးခန့်မည်မထင်။ သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မ သကာ။

မျိုးသစ်

“ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုအား အမည်မှာမ လွဲပြောင်းထားသည်”

BURMESE
CLASSIC
COM

ပြန်ပ များ

BURMESE CLASSIC .COM

Handwritten signature or scribble in black ink.

လူသတ်ကောင်

၏

တစ်ခုတည်းသော

ကောင်းမှု

ကျွန်မ သားလေးတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တစ်ခု ခုဖြစ်နေတာ သေချာပါတယ်ရှင် ။ အမယ်အိုကြီးက ရှိုက်ကြီးတငင် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သည် မှုခင်းဌာန စုံထောက်ချုပ်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းတွင် ထိုသို့ တငိုငို တရီရီလာသူတို့ကို အမြင် မဆန်းခဲ့တော့ချေ။ အဘွားကြီးကဆက်၍ ပြောလေ သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ကျွန်မမောင်က ရတနာ သိုက်တစ်ခု တူးဖော်ဖို့ဆိုပြီး သူ့ကားနဲ့ခေါ်သွားတာ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူတို့အကြောင်း တစိုးတစေ့မှ မကြားရသေးဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေ တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်စမ်းပါ ဆရာကြီး ရယ်

ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဆုံလိုပါကြောင်း သူမပေးပို့ အကြောင်းကြားခဲ့သော လိပ်စာတွင် သူမအမည်ကို မစွစ်လူးအစ်မီလာဟု ဖော်ပြထားခဲ့သည်။ သူမမှာ မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိ သူမ၏သား ဂျွန်ဖရက်ဒရစ်ဗိုလ် ပျောက်ဆုံးနေသည် ဟု သူမ ယုံကြည်မိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေချင်ခဲ့သည်။

တိုးထက်

လူသတ်တောင်၏

တစ်ခုတည်းသော တောင်းမှု

ခင်ဗျား၊ ဘာလို့စိတ်ပူနေရတာလဲ။ ခင်ဗျား သားက ခင်ဗျားရဲ့မောင်နဲ့ပဲ။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်နဲ့မှ မဟုတ်တာ သူတို့စီးသွားတဲ့ကားလည်း ဘယ်ယာဉ် တိုက်မှုမှဖြစ်တာ မရှိဘူး။ ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ သိမှာပေါ့။ သူတို့ရှာနေတဲ့ ရတနာသိုက်က ထင် တာထက် ရှာရခက်နေလို့နေမှာပေါ့။

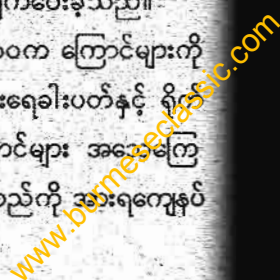
သို့သော် ကျွန်တော့် နှစ်သိမ့်စကားကို မစွမ်းမိုလာ နားမဝင်ခဲ့ချေ။

ရှင် သဘောမပေါက်ဘူး။ ကျွန်မမောင်က လူဆိုးရာဇဝတ်ကောင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ခါ သူ့အချုပ်ထဲ ရောက်တော့ ကျွန်မသားက သူ့ကိုသစ္စာဖောက်လိုလို ပြောခဲ့တယ်။ သူပြောတာမမှန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ထောင်ကလွတ်တော့ ကျွန်မသားကို ပညာပေး လိုက်မယ်လို့ သူခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က သူထောင်က လွတ်လာခဲ့တယ်။

မစွမ်းမိုလာ ပြန်သွားပြီးနောက်တွင် သူမ၏ မောင် စတက်ဖ်နပ်စ်လူးအစ်ဗန်ဝိဇ်၏ မှတ်တမ်းကို ဖိုင်စင်မှ ချလိုက်သည်။ ဗန်ဝိဇ်သည် အသက်လေး ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အော်ရင့်ဖရီးပြည်နယ်ရှိ

လယ်ယာတစ်ခုတွင် ငယ်ဘဝက အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။ နောက်တွင် သူသည် တစ်မြို့မှ တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး လည်သလိုလုပ်စားခဲ့သည်။ ခိုးမှုဖြင့် ပထမဦးဆုံး ထောင်ကျခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ ပေါင်ငွေရာပေါင်းများစွာ လိမ်လည်မှုဖြင့် တစ်နှစ်ခွဲ ထောင်ကျပြီး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် လိမ်လည်မှုပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ ကြောင်း မြောင့်ချက်ပေးခဲ့ပါသော်လည်း သူပြောပြ သည့် ဇာတ်လမ်းများမှာ မယုံနိုင်လောက်စရာများ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် သူ့ကိုစိတ်မှန်ပါရဲ့လားဟု စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခဲ့ပြီး စိတ်ဆရာဝန်တစ်ဦးက စိတ်မှန်ကြောင်း ဆေးလက်မှတ် ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူးခဲနဲ့ မိုက်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး ဘာလုပ်မိ မှန်းမသိ ဖြစ်သွားတတ် သည်ဟု ဆရာဝန်က မှတ်ချက်ပေးခဲ့သည်။

ဗန်ဝိဇ်သည် ငယ်စဉ်ဘဝက ကြောင်များကို အမြီးချင်းချည်နှောင်ပြီး သားရေခါးပတ်နှင့် ရိုက် နှက်လှေရိုကြောင်း၊ ထိုကြောင်များ အသေကြေ ရုန်းကန်ရင်း သေဆုံးသွားရသည်ကို အားရကျေနပ်

တတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအကြောင်းတရားပေါ် မှတည်၍ ဗန်ဝိမ်သည် တစ်နေ့တစ်ချိန်တွင် အကြမ်း ဖက်မှုခင်းတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိလိမ့်မည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

ဗန်ဝိမ်သည် အလွန်ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်သော လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ဖော်ရွေသော ဟန်ပန်ကြောင့် တစ်ဖက်သားယုံလွယ်ပြီး တစ်ဖက်လူ၏ငွေကြေးကို အပျော့ဆွဲလိမ်လည်ယူနိုင်သည်ဟု သူ၏လူဆိုးမှတ်တမ်းက ဖော်ပြခဲ့သည်။

မစ္စစ်မိုလာက ကျွန်တော့်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်သည် သူမ၏သားစာရေးစာချီ တစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဘလိုအန်ဖွန်တိန်း တရားရုံးချုပ်သို့ သွားရောက်စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု ပြုခဲ့သည်။ ဘလိုအန်ဖွန်တိန်းသည် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၏ ပြည်နယ်လေးခုမှ တစ်ခုဖြစ်ပြီး နှာမည်ကျော် စိန်တွင်းများ တည်ရှိရာ ကင်ဘာလီမြို့မှ မိုင်တစ်ရာခန့် ကွာဝေးခဲ့သည်။ ထိုကာလတွင် ဘလိုအန်ဖွန်တိန်းမြို့သည် ဗျက်နာဖြူ သုံးသောင်းခန့် နေထိုင်နေခဲ့သည်။

တစ်ခါကမူ သူပုန်အရေးအခင်းတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သော်လည်း ထိုကာလတွင်မူ အကြမ်းဖက်ဒုစရိုက်မှု မဖြစ်သည့်အရပ်ဟု ဆိုလောက်အောင်ပင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေခဲ့သည်။

ဗန်ဝိမ်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက် သုံးရက်ခန့်က သူတူ၏လုပ်ငန်းခွင်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ဦး ဖော်ရွေစွာ အားတက်သရော ပြောဆိုခဲ့ကြသည်ဟု တရားရုံးချုပ်မှဝန်ထမ်းများက ကျွန်တော့်ကို ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဗန်ဝိမ် လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး ပြန်သွားသောအခါတွင် မိုလာသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပုံပေါ်နေခဲ့ပြီး ဘလိုအန်ဖွန်တိန်းမြို့မှ မိုင် ၁၅၀ ကွာဝေးသော ဝေါတာပေါလ်လယ်တောတွင် မြှုပ်နှံထားသော ရတနာများကို ရှာဖွေရာတွင် သူဦးလေးကို ကူညီရမည်ဟု သူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးကို ပြောကြားခဲ့သည်။

ဇူလိုင်လ ၁၂ရက်နေ့တွင် မိုလာသည် သူဦးလေးနှင့်အတူ ကားမောင်းထွက်သွားခဲ့ပြီး ကား၏ နောက်ခန်းထဲတွင် ပေါက်တူးနှင့်ဂေါ်ပြားတစ်စုံ ထည့်သွားခဲ့ကြသည်။ ဝေါတာပေါလ်သည် ဗန်ဝိမ်

အလွန်ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်သော လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး
ဖော်ရွေသော ဟန်ပန်ကြောင့် တစ်ဖက်သားယုံလွယ်ပြီး

ပြည်ပ မှုခင်း

ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ လယ်တော ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာသို့ စုံထောက်နှစ်ဦး စေလွှတ်လိုက်သည်။ ရနိုင်သမျှ အချက်အလက်များ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ နှစ်နာရီ သုံးနာရီခန့်အကြာတွင် သူတို့ထံမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းပေးလာသည်။ ဗန်ဝိခံနှင့်သူတူ လယ်တောသို့သွားသောနေ့ ညနေတွင် ဗန်ဝိခံသည် အနီးရှိ လယ်တောမှ မစ္စစ်စီဂျေဟူးဖ်မန်းထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ကားပျက်သွားသောကြောင့် ကားပြင်ရမည်ဖြစ်ပြီး မြင်မြင်ထင်ထင် ရှိနေစေရန် ဓာတ်မီးတစ်လက်ငှားပါရန် ပန်ကြားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ မစ္စစ်စီဂျေဟူးဖ်မန်းက ထိုညဤမှာ သူတည်းလိုပါက တည်းနိုင်ပါကြောင်း ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါသော်လည်း ဗန်ဝိခံက ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ သူချက်ချင်းပင်ခရီးဆက်ရမည်ဟုဆိုခဲ့သည်။

ဝေါတာပေါလ် လယ်တောအနံ့ ရှာဖွေပြုရန် ကျွန်တော် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ မိုလာပျောက်ဆုံးကြောင်းသတင်းကို သတင်းစာတွင်ဖော်ပြပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွင် ပါဝင်ကူညီရန်ထွက်လာခဲ့ပါဟု ဗန်ဝိခံကို ပန်ကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်

ကြောင်းပေးချက်ကို သူလက်ခံမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ပါသော်လည်း (Johannesburgstar) သတင်းစာတွင် ဖော်ပြထားခဲ့သော သတင်းကို ဖတ်ပြီးနောက်တွင် သူသည် ဘလိုအန်ဖွန်တိန်းမြို့သို့ မိုရာရထားဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်။ အမှုကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမဖော်နိုင်ဖြစ်နေပြီး သူ့ကိုလည်း လုံးဝသံသယမရှိဟု ယူဆခဲ့ပုံ ရသည်။

ထိုကာလအတွင်းတွင် ကျွန်တော့်လူများသည် ဝေါတာပေါလ်တွင် မကြာခင်ကာလကမှ မြေကြီးဖွယ်ထားသော ခွေးအ ကျင်းတစ်ကျင်းကို တွေ့ရှိသည်။ ထိုနေရာကို သူတို့တူးဆွကြည့်လိုက်ရာ မကြာမတင် ကာလမှာပင် မိုလာ၏ အလောင်းကိုတွေ့ရှိရသည်။ သူ့ကိုနှစ်ပေခွဲခန့်နက်သည့် တွင်းထဲတွင် မှောက်လျက် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ သူ၏အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုအပေါက်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖောက်ဝင်ပြီး ဒဏ်ရာအပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်နေစေခဲ့သည့် အလွန်ထက်သော ကရိယာတစ်ခုဖြင့် ထိုးထားသည့် ဒဏ်ရာပင်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသူ၏အဝတ်အစားကို

ဖောက်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘောင်းဘီကြယ်သီး နှစ်ခုလုံးမှာ ပွင့်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အလောင်းကို မူခင်းဆရာခွဲ စိတ်မူအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျကြည့်ရှုရန် ခေါ်တာ ပေါလ်သို့ ကားဖြင့်ဆင်းခဲ့သည်။ အလောင်းကို ဂိုထောင်လေးတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားပြီး ရေနံ ဆီမီးအိမ် ထွန်းညှိ၍ ခွဲစိတ်မှုပြုခဲ့သည်။ ရဲအရာ ရှိများသည် တော်ရုံအနိဋ္ဌာရုံကို မတုန်လှုပ်တတ် သော်လည်း ဂျီဟန်မိုလာအသွင်ကား အတော်ပင် ဆိုးဝါးနေခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းခွံသည် ကြက်ဥခွံကဲ့သို့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲနေခဲ့ပြီး အသက်ရှင်နေစဉ် ကျောရိုးအရင်းတွင် ထိုးခံထားရသောဒဏ်ရာသည် သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မချိမဆန့်ခံစားမိစေခဲ့မည်။

ခွေးအ ကျင်းတွင်မူ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ထား သည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အနားရှိရေ အိုင်တွင်မူ ပေါက်တူးနှင့်ပေါက်ပြားတစ်ခုကို ရှာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ အိမ်ဗန်းဒဗလျူဟု အမှတ်အသားရေး ထိုးထားသော ရွံဗွက်များပေလူးနေသည့် ခြေအိတ် ရှည်တစ်စုံကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဘလိုအန်ဖွန်တိန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်မူသတင်းစာ မှ ဖန်ကြားချက်ကို တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ဗန်ဝိခံ သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နာရီသုံးနာရီခန့်က ရဲစခန်း သို့ရောက်လာခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ကိုတွေ့ချင်လို့ လို့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခိုရာရထားနှင့် ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တို့ကို ခင်ဗျားတို့ရှာရာမှာ ကူညီဖို့ ကျွန်တော်လာ ခဲ့တာ

သူက တာဝန်ကျရဲအရာရှိကို ပြောကြားခဲ့ သည်။ ထိုအခါတွင် ဗန်ဝိခံအား မိုလာ၏အလောင်း ကို ရှာတွေ့ပြီးဖြစ်ပါကြောင်း သူ့တူကိုသတ်မှုဖြင့် သူ့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တာဝန်ကျရဲအရာရှိက ပြောလိုက်သည်။ တာဝန် ကျအရာရှိက ပြောလိုက်သည်။ တာဝန်ကျအရာရှိ သည် ဗန်ဝိခံ၏ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံယူရန်ငြင်း ဆန်ခဲ့သည်။ နောင်တွင် အကျဉ်းသားက သူ့ကို မမှန်မကန်ထွက်ဆိုစေခဲ့သည်ဟု ထွက်ချက် ပြုမည် ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာခင်ကာလတွင်မူ အမူသွားအမူလာ ကို ပြန်လည်သရုပ်ဖော်ရန်အတွက် ဗန်ဝိခံက အမူ ဖြစ်ပွားရာ ခေါ်တာပေါလ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားခွင့် ပြုပါရန် ဗန်ဝိခံ၏ရှေ့နေများက လျှောက်ကြားလာ သည်ကို တရားရေးဌာနက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ တရားခံရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့် ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ခွေး အကျင်းသို့ရောက်သောအခါတွင် ဗန်ဝိခံသည် ဖြစ်စဉ် သို့မဟုတ် တိတိကျကျပြောရပါလျှင် သူ ပြောသောဖြစ်စဉ်ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ် လိမ်လည်မှုတစ်ခုဖြင့် အဖမ်းခံ ရမည်ဟု ဗန်ဝိခံ မျှော်လင့်နေခဲ့သည့်ကာလတွင် သူတို့ပေါင် ငွေသုံးထောင်ထည့်၍ မြေမြှုပ်ဝှက်ခဲ့ သော ဘူးတစ်ခုကို ရှာဖွေရန်ခေါ်တာပေါလ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် မှောင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆယ်ရှစ်လက်မလောက်နက် တဲ့ ကျင်းနှစ်ခုတွေတယ်။ ဘယ်ကျင်းထဲထည့် မြှုပ်ထားခဲ့မိမှန်း ကျွန်တော်တို့မမှတ်မိခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့် နှစ်ကျင်းလုံးကိုဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
တယ်။ မြေအတော်တူးပြီးတော့ ကျွန်တော်က
ဂေါ်ပြားကိုဘေးချပြီး ဘူးအပေါ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျောက်
တုံးကို ပေါက်ဖို့ရည်ရွယ်ပြီး ပေါက်တူးကို ကောက်
လိုက်တယ်။

မိုလာက ရေဆာနေတယ်ပြောပြီး သောက်ရေ
ဘယ်မှာ ရှိမလဲလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ ရေဘုံဘိုင်ကို လှမ်းကြည့်ဖို့ ကျင်းဝ
နားမှာ မုဆိုးထိုင် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
ပေါက်တူးသွားက မိုလာကိုထိသွားပုံရတယ်။
ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူယိုင်သွားတာ
ကိုတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပေါက်တူးကိုပစ်ချ
ပြီး သူ့ကိုလှမ်းဆွဲဖို့ကြိုးစားလိုက်ပေမဲ့ သူကျင်း
ထဲကျသွားတယ်။ အဲဒီလိုအကျမှာ ကျွန်တော့်လို
တိုက်မိပြီး ကျွန်တော် ချာချာလည်သွားတယ်။
ဒုတ်ခနဲကျသံ ကြားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဆက်နားထောင်တော့ဘာမှ
မကြားရဘူး။ ကျင်းထဲမှာ သူ့ကိုလှမ်းစမ်းလိုက်
တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ပျော့ခွေနေခဲ့တယ်။
ပေါက်တူးက သူ့ခေါင်းအောက်မှာကျနေပြီး သူပြင်း
ပြင်းထန်ထန်ဒဏ်ရာရထားတာကို တွေ့တယ်။ အဲဒီ
နောက်တော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား
တယ်။ ဘာဖြစ်သွားမှန်း ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့
ဘူး။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတာလို့ပဲထင်တယ်။

“အဲဒီနောက် ခင်ဗျားဘာကိုမှတ်မိလဲ”

တရားခံ၏ရှေ့နေ မစ္စတာအက်စ်ပီဒီဝက်က
မေးလိုက်သည်။

“ကားနားကို ပြန်ရောက်တော့မှပဲ ကျွန်တော်

သတိပြန်လည်လာတယ်။ ကျွန်တော် မူးဝေနေခဲ့
တယ်။ ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်ခဲ့တယ်။
ဘုရားရှစ်မိုးပစ်ချင်ခဲ့တယ်။ တက်နိုင်သမျှ အဝေးဆုံး
ကိုရောက်အောင်သွားဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိခဲ့တယ်။”

ဗန်ဝိခံ၏ သရုပ်ပြချက်ကို ကြည့်ရှုခဲ့သော
ဆရာဝန်သည် မိုလာမတော်တဆကျပြီး သေသွားခဲ့
ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သဘောတူခဲ့သည်။

“နောက်ကျောက်ဒဏ်ရာက ပေါက်တူးသွား
က အပေါ်အင်္ကျီကို ဖောက်ဝင်သွားတဲ့အတိုင်းဖြစ်
တဲ့ဒဏ်ရာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုထိခွဲနှိုး ဗန်ဝိခံပြော
သလိုပဲ ကျင်းထဲကို ဟန်ချက်ပျက်ပြီးကျမှာပဲ”

ဗန်ဝိခံသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူ့ခြေ
အိတ်များကို လွှင့်ပစ်ခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊
ပေါက်တူးနှင့် ဂေါ်ပြားကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့်
ထိုရေအိုင်တွင်ပစ်ထားခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရှင်းမပြ
နိုင်ခဲ့ချေ။ ထို ပစ္စည်းများကို သူ့စွန့်ပစ်ချိန်တွင်
သူ့စိတ်ထဲ ဗလာဖြစ်နေခဲ့သေးသည်ဟုသာ ဆိုခဲ့
သည်။ ဗန်ဝိခံသည် အရူးထောင်သို့လည်း ရောက်
ခဲ့ဖူးသောကြောင့် မိုလာသေသည့်ညတွင် သူလုံး
သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားကြောင်းကို လက်ခံရ
မလိုဖြစ်လာသည်။ ထိုနောက် သူ၏အနေအထား
များသည် စိတ်လက်လွတ်သွားသူတစ်ဦး၏
သဘာဝမျိုး အပီအပြင်ရှိခဲ့ပါသည်ဟု စိတ်ပညာရှင်
များက ထောက်ခံဆိုလောက်အောင်ပင် သူ၏အနေ
အထား ပီပြင်ခဲ့သည်။

တရားခံ၏အမှုကို တရားသူကြီး ဆာတီန်
နီဝီလ်လာက ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့သည်။ မိုလာတစ်
ယောက် မတော်တဆ သေဆုံးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်

ဟု တရားခံရှေ့နေက တင်ပြပြီး ထိုတင်ပြချက်ကို အထောက်အကူပြုမည့် မျက်မြင်သက်သေများကို တင်ပြခဲ့သည်။

တရားလိုဘက်မှမူ မစ္စတာဒဗလျူဂျီဟိုလ်က ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဗန်ဝိမ် ပြောကြားခဲ့သကဲ့သို့ပင် မိုလာသည် ရေဘုံဘိုင်ကို မုဆိုးထိုင်ထိုင်လျက် လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည့်အနေအထားမရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ဓာတ်ပုံဆရာသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရာတွင် နေရာရွှေရိုက်ကူးခဲ့သောကြောင့် မုဆိုးထိုင် ထိုင်နေသူ တစ်ဦးသည် ကျင်းဝန်းတွင် ပေါက်တူးလွှဲချက်ကို ထိနိုင်သည်ဟု ဓာတ်ပုံအရယူဆနိုင်စရာ ဖြစ်သွားသော်လည်း အနေအထားအမှန်အရမူ ထို့သို့မဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း မစ္စတာဟိုလ်က ထောက်ပြခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံပြချက်များသည် တရားခံဘက်လိုက်သော ထင်ရောင်ထင်မှား အမြင်များသာ ဖော်ပြနေခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ခုံသမားမိအဖွဲ့သည် သုံးနာရီမျှ ဆွေးနွေးပြီးနောက်တွင် အပြစ်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ဗန်ဝိမ်သည် တရားရုံးမှ လွတ်လပ်စွာ

ထွက်ခွာသွားနိုင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခုံသမားမိအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်လမ်းမှာ ကျွန်တော်ဆုံမိသောအခါ ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့က ဘာတက်နိုင်မလဲဗျာ။ တရားသူကြီးက အမှုကောက်ချက်ချတော့ အမှုကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ရေးလေသံပါနေမှတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်လျောညီထွေ ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့’

ကျွန်တော်က သူ့ကို သတိပေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်စကား မှတ်ထား နောက်ခြောက်လ အတွင်းမှာ ဗန်ဝိမ်ဟာ နောက်လူသတ်မှု တစ်မှုအတွက် တရားရုံးကိုရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒုတိယအကြိမ်တော့ သူ့လွတ်မှဝမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်နဲ့တော့ ဘယ်ကံဆိုးမသား အသက်ဆုံးရမလဲ မသိဘူး’

နောက်သုံးလအကြာတွင်မူ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် အသတ်ခံလိုက်ရသူမှာ ပရိတိုရီးယားမြို့အနီးရှိ

သူ၏အနေအထားများသည် စိတ်လက်လွတ်သွားသူတစ်ဦး၏ သဘာဝမျိုး အပီအပြင်ရှိခဲ့ပါသည်ဟု စိတ်ပညာရှင်များက ထောက်ခံဆိုလောက်အောင်ပင်

အက်ပလီဒိုး မြင်းမွေးခြံပိုင်ရှင် ဆိုင်ရယ်ဂရစ်တာ ကား ဖြစ်သည်။ သူ့အလောင်းကို ဘူးတစ်ခုထဲ ထည့်သိပ်ပြီး သူ့ခြံအနီးရှိ မြောင်းထဲတွင် မြှုပ်နှံထား ခဲ့သည်။ လူသတ်လက်နက်ဖြစ်သော သွေးစွန်းနေ သော တူတစ်ချောင်းကိုလှည်းရုံတစ်ရုံရှိ သစ်သားပုံ အောက်တွင် တွေ့ရှိခဲ့သည်။

တရားခံဟု သံသယဖြစ်ရသူ၏ အသွင်ကို ဖော်ပြထားသော ကြေညာစာရွက်ကို ရဲများက ပြည်နယ်တစ်ခွင် ဖြန့်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစာရွက်တွင် သူ၏အသွင်ကို ခပ်သွယ်သွယ်ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အစားရှိပြီး ထိပ်ပြောင်ကာစ ဖြစ်သည့် မုတ်ဆိတ် မွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲရီသည်ဟု ဖော်ပြထားခဲ့သည်။ ဘာကား၏ခြံကိုဝယ်ယူရန် တာကားနှင့် ဆွေးနွေး နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဟောက်နီးသည် သုံးလအတွင်းမှာ ပင် မှန်သွားခဲ့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဗန်ဝိခ၏ စိတ်ဖောက်၍ ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို ရုံး တော်က လက်မခံခဲ့ချေ။ တမင်တကာ ကြံရွယ် သတ်ဖြတ်မှုဟု ခုံသမာဓိအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို သေဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်။ သူသည် ကြီး တိုက်ထဲတွင် နောက်ဆုံးရက်များကို သမ္မာကျမ်းစာ ဖတ်ရှုရင်းနှင့် အပြစ်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဘုရား ရှစ်ဆိုးဆုတောင်းခြင်းဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ဇွန်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် သူ့ကိုသေဒဏ်ပေးလိုက်သည်။

ဗန်ဝိခ သေဒဏ်ခံရပြီးနောက် မကြာမတင် ကာလတွင် အသွားကြီး မစွမ်းမီလာ ကျွန်တော့်ဆု ရောက်လာပြီး သေဒဏ်မခံရခင် ညနေတွင် သူမ ဓောင်က သူမကိုပေးခဲ့သောစာကို ပြသခဲ့သည်။

စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်းရေးသားထားခဲ့သည်။

အစ်မလူးအစ်

အစ်မကို ကျွန်တော်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သောက အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းပန်ဘဲ ကျွန်တော် သေလို့မရ ပါဘူးအစ်မ၊ အစ်မရဲ့ကလေးကို ကျွန်တော် သတ်မိခဲ့ပါတယ်။ ယေရှုခရစ်တော် အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကျွန်တော် သူ့ကိုအကြောင်းမဲ့သက်သက် သတ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုသတ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ဘာပစ္စည်းမှ မမြှုပ်ထားခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ အမှုက ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးနိုင်ခဲ့တဲ့အမှုပါပဲ။ ကျွန်တော် ပက်ပက်စက်စက် လိမ်လည်ပြီးလွှတ်ခဲ့ တာပါ။ အရင်အမှုတွေတုန်းက ကျွန်တော်အမှန် အတိုင်းပြောလို့ ရှုံးခဲ့တာပါ။

ဗန်ဝိခံသည် လောဘဇောတိုက်ပြီး ဒုတိယ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ တာကား၏ခြံကို အရောင်း အဝယ်စာချုပ်အတုဖြင့် အပိုင်သိမ်းရန်ရည် ရွယ်ပြီး တာကားကိုသတ်ခဲ့ကာ တာကား၏ အလောင်းကို ရှာဖွေကြမည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူသတ်မှုတစ်ခုမှ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ခဲ့ပြီပဲ။ နောက်တစ်ခုမှာ ဘာလို့မလွတ်ရမည် နည်း။

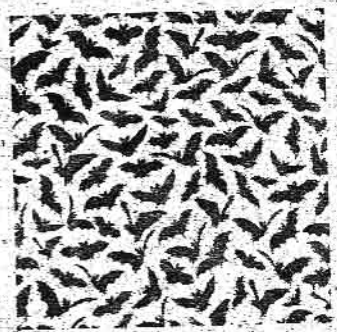
ယခင်ခိုးမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သတ်ပြီး သူ့တူက သူ့ကိုသစ္စာဖောက်ပြီး ရဲကိုသတင်းပေးခဲ့သည်ဟု သူ့အမှန် တကယ် ယူဆပါက သူ့လူသတ်မှုကျူး လွန်သည့်အကြောင်းရင်းက ရှင်းသွားသည်။ ဂျီဟန် မိုလာက သိဝှက်ထားသောခိုးရာပါပစ္စည်းများကို

ဖော်ထုတ်ရာတွင် ကူညီရန် သူနဲ့အတူ ဝေါတာ ပေါလ်သို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင် မိုလာသည်လည်း ကြံရာပါအဆင့်သို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ဗန်ဝိခံသည် သူ့တူနာမည်မပျက်စေအောင်နှင့် သူ့သားသည် မိသားစုနာမည်ပျက်စေရန် အကြောင်းတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါကြောင်း သူ၏အစ်မကို နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် ယုံစားကို နောက်ဆုံးရေးသားပေးခဲ့ပုံရ သည်။

ဗန်ဝိခံသည် သူ၏ဆိုးဝါးယုတ်မာသောဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဧကင်းမှုဆို၍ထိုတစ်ချက်သာ သူပြုမှုမဲ့ ပုံရလေသည်။

Deferred Payment-Police Chief Major William Binnie(South Africa) ကိုပြန်ဆိုသည်။

တိုးထက်

300 **GENE**

ကွင်းစလန်းမှ ပုဏ္ဏား

WIDWORD မှ J.B HEGGARTY ၏ THE OLD HUT

လူမမြင်ရဘဲ ခဲနှင့်ပေါက်
 ခြင်းနှင့် တစ္ဆေခြောက်ခြင်းများ
 ကို အိန္ဒိယ၊ အိုင်ယာလန်၊ မဒါ
 ဂက်စတာ၊ မလေးရှား၊ သီဟိုဠ်
 တို့မှ ဖြစ်ရပ်အတွေ့အကြုံများကို
 တင်ပြခဲ့ကြပါသည်။ မြန်မာ့အလို
 ပုဏ္ဏားတိုက်ဟု ယုံကြည်ကြပါ
 သည်။ အလားတူဖြစ်ရပ်မှာ ဩ
 စကြေးလူနိုင်ငံ၊ ကွင်းစလန်းမြို့
 နယ်တွင် J.B HEGGARTY ၏
 ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်းကို တင်ပြ
 ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချို့
 သော သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များမှာ
 သိပ္ပံပညာရှင်များပင် အဖြေထုတ်
 ၍ မရသည်ကို လေ့လာနိုင်မည်
 ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကျွန်တော်

ညီညီနိုင်

ကွင်းစလန်းမှ ပုဏ္ဏတ

WIDWORD မှ J.B HEGGARTY ၏ THE OLD HUT

သည် တိရစ္ဆာန်ကုန်သည် တစ်ဦး အနေဖြင့် ကွင်းစလန်းမှ အရှေ့တောင်ဘက် ကော့(ခ)ဘန်းမြို့လေးသို့ ဆယ့်ငါးယောက်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဘူတာရုံမှာ မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိ၍ ဘူတာရုံနှင့် မနီးမဝေးတွင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တည်းခိုရာ ဗိုလ်တဲပျက်မှာ ရထားသံလမ်းနှင့် စမ်းချောင်းကြားတွင် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီကပင် သွပ်မိုးတန်းလျားကြီးမှာ တစ္ဆေခြောက်သည် ဟူ၍ သတင်းကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့

စတည်းချရန် ထိုတဲပျက်ကြီးမှာ အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်းမှာသာကား။ ဝိညာဉ်လောကကို မယုံကြည်ကြသဖြင့် လည်းကောင်း ထိုနေရာကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ကြပါသည်။

တဲပျက်ကြီးမှာ မြေစိုက်တန်းလျားကြီးဖြစ်ကာ အမိုးနှင့် အကာ တစ်ဖက်သာရှိ၍ ကျန်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော်တို့၌ ပါလာသော ပိတ်စများဖြင့် ကာရံခဲ့ကြရပါသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်များ စုဆောင်း၍ မီးဖိုကာ စကားပိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြစဉ် ပထမညမှာပင် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်ကို နဖူးတွေ ခူးတွေ စတင်ခဲ့ပါသည်။

ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော်။

အခြားအလုပ်သမားများ အိပ်ပျော်နေကြချိန်။

ကျွန်တော်နှင့် မြင်းကုန်သည်တစ်ဦး မီးလှံရင်းမှ စပ်မိစပ်ရာ ပြောနေချိန် ...

“ဖုန်း”

လက်သီးဆုပ်ခန့် ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွဲဘေးသို့ ကျလာပါသည်။

“ကြည့်စမ်း ဖရက်။ ဘယ်

ခွေးမသား လက်ကမြင်းလိုက်တာလဲ မသိဘူး။ ကံကောင်းလို့ လူမထိတာ”

“အိပ်နေတဲ့ကောင်တွေ ထဲက တစ်ယောက်ယောက် နောက်လိုက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို အိပ်နေသူများထံသို့ လှည့်အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ လှုပ်ဖို့နေနေသာသာ တခေါခေါ ဟောက်နေသူတွေပင် တွေ့ရသည်။

“ဒါအပြင်က နောက်လိုက် တာ ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက တဲ ပြင်သို့ ထွက်မည်ပြင်လိုက်သည်။ သည်မှာပင် နောက်ခဲတစ်လုံးက သူ့ဘေးမှ ဝါးခနဲဖြတ်ဝင်လာကာ တိုင်တစ်တိုင်ကို ဒုန်းခနဲမှန်သွား သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ စောစော က ကျောက်ခဲထက် ပိုကြီးသော ခဲတစ်လုံး။

မိတ်ဆွေလည်း အပြင် မထွက်ဝံ့တော့သလို နောက်ပြန် ဆုတ်လာသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ...

“သိပ်အတင့်မရဲနဲ့ဗျ။ လူ ဆိုးမားပြေတွေ ဖြစ်နေရင် ခက်နေ ဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်၍ မကြာမီ ဂျိုင်းခနဲ သွပ် ခိုးပေါ်သို့ ခဲတစ်လုံးကျလာပြန် သည်။ မြင်းထိန်းနှစ်ယောက် နိုး လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ခဲကျလို့ကွ။ ပစ်တဲ့သူ

“ခဲကျလို့ကွ။
ပစ်တဲ့သူလည်း
မရှိဘူး”
“ဒါဆို
တိုဟာပဲဖြစ်ရမယ်”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တို့ထွက်
ဆော်ကြရအောင်ကွာ”

လည်း မရှိဘူး”

“ဒါဆို ဟိုဟာပဲဖြစ်ရ မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ထွက် ဆော်ကြရအောင်ကွာ”

လူအားကောင်းသလို ကျွန် တော် ဦးဆောင်၍ တဲပြင်သို့ ထွက်ကြည့်မယ့်ဆဲဆဲ...

“ဖုန်း”

ခဲတစ်လုံး ခြေရင်းသို့ ထပ် ကျလာပြန်သည်။

လေးယောက်စလုံး ဖုန်းခနဲ တဲပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့မိကြပါပြီ။ မြင်းထိန်းတစ်ယောက်က ကြိမ်း မောင်းလိုက်၏။

“သတ္တိရှိရင် လာခဲ့ဟေ့။ မမြင်ကွယ်ရာ မှောင်ထဲကနေပြီး တော့ ပစ်နေတာ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးကွ”

ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပကတိငြိမ်သက်လျက်။

လှုပ်ရှားမှုတစ်ချက် မရှိ။

အမှောင်နှင့်မည်းမည်း။

ဟိုရှာဒီရှာနှင့် ဘယ်သူမှ မတွေ့သည့်အဆုံး တဲထဲပြန်အဝင် မှာပင် ...

“ဂျိန်း”

ရောမခဲကြီးက သွပ်မိုးပေါ်

ဒီနေရာမှာ
စခန်းချဖို့မသင့်ဘူး။
ဒီနေရာက
မကောင်းဆိုးဝါး
ကောင်က
သိပ်အခြောက်
ကြမ်းတာမျိုး
ညဆိုရင်
ထက်ရုံလူ အနားမှ
မကပ်ရဲဘူး”

သို့ ကျခွဲပြန်ပါလေပြီ။ မိုးက
လည်း တဖွဲဖွဲရွာလာသဖြင့် အိပ်
နေသူတွေလည်း နိုးနေတာ တွေ
ရသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောနေရင်းမှ
အိပ်မည်ကြံလိုက် ခုန်းခနဲ ခဲကျ
လိုက်နှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရပါ
တော့သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ကျောက်
ခဲတွေ ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး
ပြန်ကြနေသည်။

ဘေးဝန်းကျင် ချုံနွယ်တွေ
နှင့် မြေကြီးမှာ ဗွက်ဖြစ် မတတ်
စွတ်စိုနေသော်လည်း မည်သည့်
ခြေရာကိုမှ မမြင်ခဲ့ရပါ။

သည့်နောက် တစ်နေ့လုံး
ဘာမှမဖြစ်။

အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ့်
အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေနိုင်ခဲ့ကြပါ
သည်။

ထိုအတွင်း ခရီးသွားဧည့်
သည်နှစ်ယောက် ကျန်တော်တို့
စခန်းတွင် ဝင်နားသွားကြသေး
သည်။

“အမှန်တော့ ခင်ဗျားတို့
ဒီနေရာမှာ စခန်းချဖို့မသင့်ဘူး။
ဒီနေရာက မကောင်းဆိုးဝါး

ကောင်က သိပ်အခြောက်ကြမ်း
တာမျိုး။ ညဆိုရင် တော်ရုံလူ
အနားမှ မကပ်ရဲဘူး”

နောက် ဧည့်သည်တစ်ဦး
က လည်း ...

“ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကောင်
က သူ့ခိုးတစ်ယောက်ပဲမျိုး။ လူမိ
တာနဲ့ ဒီဗိုလ်တဲအဝမှာ စခန်းချ
နေတဲ့ စစ်တပ်ကို လာအပ်ထား
တယ်။ ညတစ်ည သူက ထွက်
ပြေးလို့ သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်းရာက
သေသွားတာတဲ့။ အဲဒီကစ လာ
သမျှ လူတွေကို ဒိုင်ခံခြောက်နေ
တော့တာပဲ”

အဆင်းမှာ ဘီးတပ်ပေးသ
လို ရွံပါတယ်ဆိုမှ တီကောင်နှင့်
တို့သွားသည့် ဧည့်သည်များပြန်
သွားပြီး မကြာမီ မိုးချုပ်ခဲ့ပါ
တော့သည်။

ညဆယ်နာရီကျော်လောက်
မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခဲလုံးတွေ
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျလာပါ
တော့သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်ကျရုံ
မက တဲထဲသို့ပင် ရောက်လာပါ
သေးသည်။

ဘယ်ကဘယ်လိုပေါက်
လိုက်မှန်းမသိ။ လူတွေအနားသို့
ကပ်ကျခြင်းဖြစ်၍ ကံအားလျော်

စွာ မည်သူ့ကိုမှ မထိခဲ့။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် စုစုပေါင်း သေနတ်သုံးလက်ပါခွဲပါသည်။ ဖွဲ့၍ ၄၅ ဝက်ဘလေ ပစ္စုတိုတစ်လက်၊ ဖွဲ့၍ ၃၂ ဝင်ချက်စတာ ပြောင်းရှည်တစ်လက်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးစာစ်လက်တို့ဖြစ်၍ အရေးအကြောင်းကြုံကာ သုံးနိုင်ရန် အဆင်သင့်ကျည်ထိုးပြီး ထားကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သေနတ်ကိုင် အဖော်နှစ်ယောက်အပါအဝင် လူအားလုံး တဲအပြင်တွင် မီးပုံထွန်း၍ တဲထဲတွင် ဝိုင်းထိုင်၍ စောင့်ကြည့်နေဆဲမှာပင် တာပေါ်လင်ပိတ်နံရံပေါ်တွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်မည်းမည်းကြီးတစ်ခု ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ရိပ်ခနဲမြစ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ ... အပြင်က ဘယ်သူလဲကွ”

အော်မေးလိုက်သော်လည်း စကားမေး မရလိုက်ပါ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို အပြင်ထွက်လိုက်ကြပါသည်။

သို့သော် ချုံပုတ်အချို့နှင့် သစ်ပုံအချို့မှလွဲ၍ ဘာအရိပ်

အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့။ ဝက်ဝံများလား။

တဲအပြင်က မီးပုံကြီးက တော့ အားကောင်းစွာ တောက်နေမြဲ။

ထိုမှ ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ထင်းပုံကြီးမှာ ဝေါခနဲ အလို့လို ပြိုကျသွားတာမြင်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခေါင်းနုပန်းကြီးပြီး ကြက်သီးတွေထဲသွားကြရပါသည်။ လေပြင်းတစ်ချက်တစ်ချက် ဝေလိုက်သည့်ကြားမှ မျက်စိအာရုံထဲမှလည်း ဟိုနေရာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်၊ ဒီနေရာက ဝိုးတိုးဝါးတားဆိုသလို ထင်ယောင်မြင်ယောင်လာရပါသည်။

အပြင်ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်စလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြရလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ကြောင်နေမိကြပါသည်။

“ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လွှဲကြ

ဆိုသူက သူ့ရှေ့တစ်နေရာသို့ ရိုင်ဖယ်နှင့်ထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ သေနတ်သံ ဟိန်းထွက်သွားရုံကလွဲ၍ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိခဲ့ပါ။

“မင်း ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ လျှိုက်”

“ဖြူဖြူအကောင် တစ်ကောင်ပဲ။ ချုံထဲ ဝင်ပြေးသွားတယ်ထင်လို့”

“မင်း ပစ်လိုက်တာ မှန်သွားသလား”

“အဲဒါတော့မသိဘူးလေ” ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တိုးသွားကြည့်သည်။

ဘာကောင်မှမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲတွင် ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခုသည် မလှမ်းမကမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ သွားလေရာကို လိုက်ချောင်းနေသည်ဟု အောက်မေ့နေမိလေ၏။

ကျွန်တော်တို့တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်နှင့် တာပေါ်လင်ပိတ်နံရံတွင် အရိပ်မည်းကြီး ပေါ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ပိတ်နံရံတွင်သာအပေါက်

တွင် ထင်ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုမှနောက် ...

ခေါင်မိုးပေါ်မှ ညည်းသံ
ကြီးလိုလို၊ လမ်းလျှောက်သံတွေ
လိုလို ကြားလာရပြန်သည်။

တရွှီရွှီနှင့် ဇေတိုးသံတွေ
လည်း ပါသေးသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် အရိပ်
ကြီးကလည်း ဟိုပြေးသည်လွှား
လှုပ်ရှားနေလျက်။

ဒုတိယ ညအဖို့လည်း
ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့
ကြတော့ပါ။

သို့ဖြင့် ရောင်နီလာခဲ့ပါပြီ။

အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သမျှ အတိုး
ချ၍ အားရပါးရ အိပ်ပစ်လိုက်ကြ
ပါသည်။

နေ့အလင်းရောင်က ည
အမှောင်၏ ကြောက်စိတ်တွေကို
အနည်းနှင့်အများ လျှော့ပါးစေ
တာကတော့ အမှန်ပင်။

သို့နှင့်အမျှ ညရောက်မှာကို
တွေးပူနေခဲ့ကြရပြန်သည်။

ဒါပေမဲ့ နေရာပြောင်းလို့
လည်း မလွယ်။

အချိန်အချက် လုပ်ထား
သည့် ကုန်သည်တွေနှင့်တွေ့ပြီး
ဒီဘူတာရုံမှ သိုးနှင့်မြင်းတွေကို

ထင်ရမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

တတိယနှင့် နောက်ဆုံးည
ကတော့ နှုတ်ဆက်ပွဲမို့ ထင်ပါရဲ့။
အကဲဆုံး အသည်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

ခဲတွေကလည်း အဆက်
ပြတ်တယ်လို့ မရှိ။

အရိပ်တွေ အသံတွေက
လည်း တအိအိ တလှုပ်လှုပ်နှင့်
သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်း
ကျန်းနေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်
မရှည်တော့သလို ဆဲဆဲဆိုဆိုနှင့်
မည်းမည်းမြင်တိုင်း လိုက်ပစ်နေ
မိကြသည်။ ပစ်လေ ပိုဆိုးလေ
ပါပဲ။

အဆိုးဆုံးကတော့ သန်း
ခေါင်ကျော်လောက်မှာ ပေါ်
ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အော်ဂဲလီဆိုသူ သေနတ်
သမားတစ်ဦး အိပ်ရာမှ လန်နိုး
ပြီး အကြောဆွဲသလို တက်သလို
ဖြစ်သွားခြင်းပါပေတည်း။ ကျွန်
တော်တို့အားလုံး သူ့ဘေးတွင်
ဝိုင်းအုံ့ပြုကြပါသည်။

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေး
မရှိတော့သလို ဖြူလျော်နေပြီး
တစ်ချီတစ်ချီ မျက်လုံးကြီးပြူး

ထွက်လာလျက် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့် အားအေးအားအသံ တွေသာ မြည်နေပါ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၌ အလုပ် သမားအဖြစ် ခေါ်လာသော အဘိုးရီဂျင်တိုင်းရင်းသားကြီး တစ်ဦးက အော်ဂဲလီ၏အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါ တစ္ဆေပူးနေတာပဲ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့် လူရုပ် ပျောက်ပျောက်သွားပြီး တစ္ဆေ မျက်နှာပေါ်လာတာ တွေ့မယ်။ ငါ တတ်သလောက် မှတ်သ လောက် မန်းမှုတ်ပြီး နှင်ထုတ် ပေးမယ်”

အဘိုးရီဂျင်အဘိုးကြီးက ရေတစ်ခွက်နှင့် ပွစိပွစိ ရွတ်ရင်း အော်ဂဲလီမျက်နှာကို ရေနှင့် တောက်သည်။ အတော်ကြာ အောင် ကုသဖို့ကြိုးစားသည့်တိုင် အော်ဂဲလီက မသက်သာသည့် အပြင် ပိုမိုဒေါသလွှာသည်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆိုး လာသလို ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး ဆွန့်ဆွန့်ဆွနှင့် ထုတ်ချိန်လိုက်မိပါ တော့သည်။

“ကဲ ... ဟေ့ကောင် ... သူ့ခိုးတစ္ဆေ မင်း ဘာကောင်ပဲ

ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါကနှစ်ခါတော့ သေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေး မင်း အမြန်ဆုံးထွက်မသွားရင် တော့ ငါ အသေသစ်သတ်ရမှာ ပဲ”

ကျွန်တော်က ပါးစပ်နှင့် ပြောရုံမက တကယ်ပစ်မည့်ဟန် ဖြင့် သေနတ်ကို သူ့ဘေးကပ်၍ နှစ်ချက်ဆင့် ပစ်လိုက်ပါသေးသည်။ နောက် သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို ပစ်မည့်ဟန်ပြုလိုက်သည်။

သည်တော့မှ သတိလစ်နေ သော အော်ဂဲလီသည် မပီမသ ဗလုံးဗထွေးနှင့် စကားတချို့ပြော ပြ ပက်လက်လန်ကျသွားပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်တို့က ရေပတ် တိုက်၍ ရှုဆေးများပေး၍ ပြုစုခဲ့ ရာမှ အကြောင်ကြောင်ဖြင့် သတိ ပြန်လည်လာပါသည်။

“မျက်လုံးအနီကြီးနဲ့ဗျ။ ပြီး တော့ လက်ပဲမြင်ရတယ်။ အမွှေး တွေ ဗလပျစ်နဲ့လက်အေးကြီး ကျုပ်ကို လည်ပင်းညှစ်ဖို့ ကြံ တယ်။ ကျုပ် အသံကုန်အော်တာ မရဘူး။ နောက် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

အော်ဂဲလီစကားကို ယုံသူ

ယုံ၍ မယုံသူတချို့လည်း ရှိ၏။

“ဟာ ... မြေတွေ ဘာ တွေ တက်ဖြတ်ရာက လန်နီးပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက် ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ တဲအနံ့လိုက် ရှာကြပါသေးသည်။

မြွေနှင့်တူသည့်အကောင် ဗလောင် ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရ။

မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘူတာရုံဘေးတွင် တဲထိုး၍စခန်း ပြောင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။ ထို အခါမှာတော့ ထူးဆန်းသော အဖြစ်မျိုး မကြုံရတော့ပါ။ ရထား ပေါ်တင်ပြီး နေရပ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါ တော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ဆန်းပြားသောဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံရကာ တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် အင်တာဗျူးခဲ့ရသည့် အဖြစ်များ ကိုတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ် ပါလေပြီတကား။

ညီညီနိုင်

၁၂၆ မြန်မာ

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏
တစ်ရံတစ်ခါဆီက
အချစ်ဇာတ်လမ်း
မောင်မောင်(မြန်မာပြည်)

သူ။
 သူဆိုသည်က လူကြီးတစ်
 ယောက်။
 ညနေ နေဝင်လှနီး အချိန်
 အခါမှာ ကုန်သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း
 သို့ လာရောက်နေကျ ပြီးတော့
 သင်္ဘောကြီးတွေ ကြိုးချည်တဲ့
 ဘုံလုံတိုင်ပေါ်ထိုင်နေစမြဲ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဆွေး
 ဆွေးမြည့်မြည့် ရီဝေစွာဖြင့်
 ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ငေးမော
 ကြည့်နေတတ်၏။
 သူ့ အတွေးထဲမှာတော့
 တစ်ရံတစ်ခါဆီက ရေမြေရပ်ခြား
 က် ချစ်တဲ့သူဆီသို့ ရောက်ရှိနေ
 သည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိလိမ့်

မည် မဟုတ်ပါချေ။
 တကယ်တော့ ကြာတော့
 လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။
 မှတ်မှတ်ရရဆိုပါက ၁၉၈၃
 ခုနှစ် ချာချင်းမရိန်း (CHAR
 CHING MARINE CO. LTD)
 ကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘော (C.C. RED
 SEA) မှာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ မြန်မာ

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏

တစ်ရံတစ်ခါဆီက

အချစ်ဇာတ်လမ်း

မောင်မောင်(မြန်မာပြည်)

သင်္ဘောသား မောင်မောင်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပါ။ မောင်မောင်တို့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တွေမို့ ကိုအုန်းသွင် (ကွယ်လွန်)၊ မျိုးမြင့်ဦး(ယခု မာလိန်မျိုး)၊ သက်ထွန်း (ဟန်ဇာ) တစ်ဘုံဆင်ကြီး)၊ ကျော်ဇော်လင်း (ဒုတိယအရာရှိ)ဇော်ဝင်း မြင့်၊ ဝင်းမောင်ဦး(တတိယ အင်ဂျင်နီယာ)တို့ အတွဲညီကြပြီး ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို ချစ်ခင်စွာ ရှိခဲ့ကြ၏။

မောင်မောင်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းက ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံ ကောက်ချွန်းမှာ စခဲ့သည်ဆိုရမည်ပေ။ လူငယ်လူရွယ်လူပျိုတွေမို့ ချစ်တတ်၊ ကြင်နာတတ်

သည်တော့ မဆန်းပါချေ။ အချစ်စိတ်ဆိုသည်ကလည်း ဘယ်ကစလို့ ဘယ်တော့အဆုံးသတ်သလဲ ဆိုတာလည်း ခန့်မှန်းမရတတ်ချေ။ မောင်မောင်တို့လိုကပါခဲ့သည့် သင်္ဘောကုမ္ပဏီက ဟောင်ကောင်မှဖြစ်သော်လည်း သင်္ဘောပိုင်ရှင်က ထိုင်ဝမ်ကျွန်းနိုင်ငံမိခင်ရင်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီ တည်ရှိရာ ထိုင်ဝမ် ကောက်ချွန်း (KANO KAIUNG)မြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားစမြဲပါပေ။

သင်္ဘော အရာရှိများက ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံသားတွေမို့ ထိုင်ဝမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ သူတို့ မိသားစုများရှိရာ အိမ်သို့ ပြန်ကြစမြဲဖြစ်၏။ သင်္ဘောကုန်တင်

ကုန်ချလုပ်သည်မှာလည်ကပ်လနီးပါးကြာမြင့်တတ်သည်ပေ။ အရာရှိများက အလှည့်ကျ အိမ်ပြန်ကြသော်လည်း မောင်မောင်တို့ မြန်မာသင်္ဘောသားများမှာ တော့ အလုပ်ချိန်အတိုင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရပေသည်။ ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမားများက နေအလုပ်ချိန်အတိုင်း လုပ်ကြ၏။ ညဘက်အလုပ်ချိန်မရှိသဖြင့် မောင်မောင်တို့လည်း ဂျူတီကျူသူတွေသာ သင်္ဘောတွင် ကျန်ရစ်ပြီး ကျန်သူများကတော့ ကုန်းပေါ်တက်လျှောက်လည်ပတ်ကြစမြဲပါပေ။

တကယ်တော့ ကောက်ချွန်းမြို့လေးက မြန်မာသင်္ဘော

သားတွေ လိုက်ပါအမှုထမ်းကြ သည့် သင်္ဘောများဆရာ ဆိပ် ကမ်းမြို့ဆိုလည်း မမှားပါချေ။ စကိုင်းလိုင်း (SKY LINES, ADDIE SHIPPING) ဟောင် ကောင်လိုင်းလင်း (HONGKONG ISLAND'S CO. LTD) နှင့် တခြား သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှ သင်္ဘောများ ပါ ဝင်ထွက်ဆိုက်ကပ်စမြဲ မို့ မြန်မာသင်္ဘောသား ဆုံးဆည်းရာ မြို့လေးဆိုပါက မှားမည်မထင် ပါချေ။

ကောက်ချွန်းဆိပ်ကမ်းက ထွက်လိုက်သည်နှင့် လီလီစတိုး ဆိုင်၊ ဂျင်နီနှင့်အေမီတို့ ညီအစ်မ စတိုးဆိုင် စသည်ဖြင့်ရှိ၏။ လီလီ စတိုးဆိုင်မှာပင် မြန်မာသင်္ဘော သားများကို ကြိုဆိုပါ၏။ ဆိုင်း ဘုတ်ပင် ချိတ်ဆွဲထားပါသေး၏။ သင်္ဘောနှင့် ပတ်သက်သော စာမေးပွဲအတွက် ပင်လယ် ရေကြောင်းဆိုင်ရာစာအုပ်များ (NAVIGATION BOOK'S STORE) ရနိုင်သလို အဝတ် အစားကအစ ကစားစရာအရပ် များပါ စုံလင်စွာ တင်ရောင်း၏။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ တယ်လီဖုန်း (OVERSEA'S

လီလီစတိုးဆိုင်၊
ဂျင်နီနှင့်အေမီတို့
ညီအစ်မ စတိုးဆိုင်
စသည်ဖြင့်ရှိ၏။
လီလီစတိုးဆိုင်မှာပင်
မြန်မာသင်္ဘောသားများကို
ကြိုဆိုပါ၏။
ဆိုင်းဘုတ်ပင်
ချိတ်ဆွဲထားပါသေး၏။

PHONE) ပါရှိသဖြင့် မိမိတို့ မိသားစုထံ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်စကားပြောနိုင်သဖြင့် မြန်မာသင်္ဘောသားများနှင့် ဖိလစ် ပိုင်သင်္ဘောသားတို့ ထိုစတိုးဆိုင် တွင် သူငယ်ချင်းသင်္ဘောသား အချင်းချင်း သတင်းစကားထား တတ်ပါသေး၏။

ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်က မြန်မာသင်္ဘောသားများမို့ နိုင်ငံ ရပ်ခြားမှာ မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ကြပြီး ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များ၊ မြန်မာသီချင်း ခွေ၊ တိတ်ခွေများပါ လဲလှယ်ကြ စမြဲပါပေ။ မြန်မာနိုင်ငံက တရုတ် တန်းရောက်နေသလိုပါပေ။ မင် ဒရင်း (MEDRAIN) စကားစို့ ပြည်မကြီးစကားလို မခက်ပေ။ ပြီးတော့ မောင်မောင်တို့ အရာရှိ တွေက တရုတ်အမျိုးသားတွေမို့ တရုတ်စကားက နားရည်ဝလျက် ရှိပါသည်။

တစ်နေ့တော့ ဝင်းမောင်ဦး က သူ့ဇနီးက နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ဘယာစီယာဝယ်ပြီး ပို့ပေးပါရန် ပြော၍ အင်္ဂလိပ်စကား ပြော တတ်ဆိုတတ်ပြီး တရုတ်စကား မတောက်တခေါက် တတ်သော

မောင်မောင့်အား အဖော်အဖြစ် လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ ခေါ်သဖြင့် မိန်းမ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ် ယူရန် နှစ်ယောက်သား ကျန်သူ များနှင့်ခွဲကာ ကုန်တိုက်များရှိရာ သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ချစ်ခြင်းအစနှုတ်ခမ်းက

ကုန်တိုက်များက ည ကိုး နာရီအထိသာ ဖွင့်သည်မို့ မောင် မောင်တို့ ည (၇)နာရီခန့် ရောက် သည်မို့ ဝယ်ယူဖို့အချိန်များစွာ ရ ပါသည်။ ဝယ်ယူရမည်က မိန်းမ အသုံးအဆောင်မို့ ခက်တော့ ခက် နေပါတော့သည်။ မောင်မောင် တို့ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် မိန်းမများသာ ဝင်ရောက်ဝယ်ယူ လေ့ရှိသော အရောင်းရှိရာဝင်လာ သဖြင့် ဝယ်နေကြသူ မိန်းမ အရွယ်မျိုးစုံက ပြုံးစိစိ၊ တချို့က မကျေမနပ်ရှိကြ၏။ မတတ်နိုင် ပါ။ မောင်မောင့်စိတ်ထဲမှာတော့ လူပေါင်းမှားပြီ ထင်ပါသည်။ တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတွေနှင့် မဆက်ဆံဖူးသူမို့ ရှက်သလို ကြောက်သလို ရှိုးတိုးရှုန်တန်ရှိ မိပါတော့သည်။

တော်ပါသေး၏။ ဘာရာဇီ ယာဆိုက်အရွယ်ကို ဝင်းမောင်ဦး က သိ၍ ဝယ်ယူမှု အစဉ်ပြေစွာ ပြုလိုက်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်း နီများမှာ သူ့နီပါတ်တွေနှင့်သာ ဖော်ပြထားသဖြင့် ဘယ်ဥစ္စာကို ရွေးယူရမည်မှန်းမသိပါတော့ချေ။ ဝယ်ယူမိန်းကလေးဆိုပါ ကလည်း စမ်းသပ်ဆိုးရန် ခွင့်ပြု ထားသော နှုတ်ခမ်းနီယူဆိုးကြည့် ပြီး ဝယ်ယူနိုင်၏။ အခုတော့ ဝယ်ယူတွေက ယောက်ျားသား ရင့်မကြီးတွေမို့ အခက်တွေ့ရပါ တော့၏။ မောင်မောင်က နှုတ်ခမ်း နီအကြောင်းသိဖို့ထက် မိန်းကလေး အကြောင်းတောင်မှ မသိခဲ့သူမို့ ပိုခက်၏။ လေအေးစက်တပ် ထားပေမည့် ဇောချွေးများပင် ရှက်စိတ်ဖြင့် ထွက်လာပေတော့ သည်။
“မောင်မောင်”
“ဘာတုန်းတွေ့ပြီးလား”
“အေး”
“ဒါဆို ဝယ်လေကွာ”
“မဖြစ်သေးဘူးကွ။ တွေ့ တာက ဟိုအရောင်းစာရေးမလေး ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာ ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီဟ”

“ကွာ ... တော်တော်ဂွကျ လိုက်တာ”
မောင်မောင် လုပ်ပါကွာ။ မင်းပဲ သူ့ကို မေးပေးပါကွာနော် သူငယ်ချင်း ... အားကိုးပါရဲ့ကွာ လုပ်ကွာ”
“ရှောက် ... ရှောက် ရယ်”
“နီဟောင်”
“ဟို ... ဟိုလေ ... I like your lips အယ်”
“What ... what you say it. (ဘာ ... ဘာ ... ရှင် ဘာပြောတယ်)”
“Sorry, I ... I like your lip's stike colour you lips it”
“တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ ငါ မင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာဆိုးထားတဲ့ အရောင်ကို ဝယ်ချင်လို့ပါ”
“ဟူး ... တော်ပါသေး ရဲ့။ ပါးရိုက်ခံရတော့မလို့”
သူမတို့ကလည်း နိုင်ငံ ရပ်ခြားကမှန်းသိကြသဖြင့် ဖော် ရွေ့စွာ ဧည့်ဝတ်စကား ဆိုပါ သည်။ (မြန်မာလိုပဲ ရေးပါတော့ မယ်)
“ရှင်တို့ ဘယ်နိုင်ငံစိအယ် ရှင့်”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ က မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ။ အာရှတိုက်သားတွေပါပဲ”

“ဒါထက် ရှင်တို့နာမည် တွေက”

“ဪ... သူက ဝင်းမောင်ဦး။ ကျွန်တော်က မောင်မောင် တွေရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေက”

“ကျွန်မက ဟုန်မေလီ၊ သူက မေဝမ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီပေါ့။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုကျွေးပါရစေလား။ ကုန်တိုက်ပိတ်ချိန်စောင့်နေမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတို့

ထွက်လာပါမယ်။ ဟိုဝန်ထမ်းတွေ ထွက်တဲ့အပေါက်က စောင့်ပါနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဝင်းမောင်ဦးကတော့ သူ့မိန်းမအတွက် ဝယ်ခြမ်းပြီးပြီမို့ သင်္ဘောပြန်ပြီး ပါဆယ်ပို့ဖို့ ထုပ်ပိုးရမည်မို့ မစောင့်နိုင်ဘဲ ပြန်သွားတော့သည်။ မောင်မောင်ကတော့ နှုတ်ခမ်းနီမလေး ဟုန်မေလီကို တစ်ခုခုကျွေးရန် ဖိတ်ခေါ်မိသူမို့ စောင့်ရပါတော့၏။ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးနှင့် အခုလို တွေ့ဆုံသည်က ပထမဆုံးမိရင်ခုန်သလိုလို စိုးတထိတ်ထိတ်တော့ ရှိရပါသည်။

မောင်မောင်လိုပင် ကုန်တိုက်အလုပ်လုပ်သူတွေကို ပတ်

သက်ရာ ပတ်သက်သူတွေက လာရောက် ကြိုနေကြသည်မို့ ကြောင်တောင်တောင်တော့ မဖြစ်မိပါချေ။ သူမတို့ ချိန်းဆိုသည့် အတိုင်း လာမှလာပါမလားဟု သာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတော့ တထင့်ထင့်ဖြစ်မိပါသေး၏။

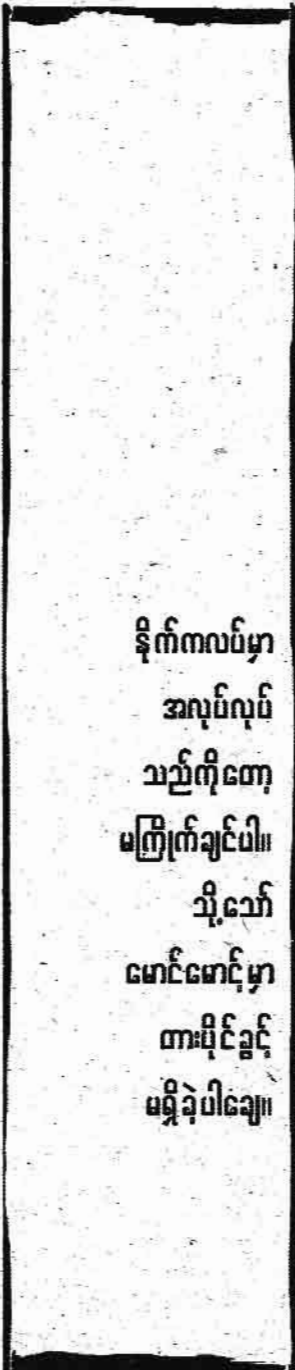
အချစ်တစ်ခုမွှေးပွားခြင်း

သူမတို့က ဂတိတည်ပါသည်။ သူတို့က တရုတ်တန်းညွှေးတန်းဘက်သို့ မောင်မောင်အား ဦးဆောင်ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ မောင်မောင်က သူမတို့စားသူလို တရုတ်အစားအစာများကို စားသဖြင့် သဘောကျကြ၏။ တရုတ်အစားအစာဆိုသည်က မောင်မောင်တို့ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် မစိမ်းလှသော အစားအသောက်များပါပေ။

စကားမရှိ စကားရှာဆို သလို သူမကလည်း မောင်မောင် အကြောင်းမေးသလို မောင်မောင် ကလည်း သူမအကြောင်း မေး တတ်ပါသည်။ သူမက မိဘ နှစ်ပါးလုပ်စာနှင့် မိသားစု ရပ် တည်မှု မလုံလောက်၍ ကျောင်း အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက အလုပ်ထွက်လုပ်သူ တည်း။ မောင်နှမအငယ်များ (၆) ယောက်ရှိသဖြင့် သူမပါအလုပ် ထွက်လုပ်ရ၏။ သူမတို့က ကုန် တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ရုံမက ည ဘက်တွင် နိုက်ကလပ်မှာ သီချင်း ဖွင့်ပေးသူအဖြစ် အချိန်ပိုင်းလုပ် ကြပါသေး၏။ ဟန်မေလီနှင့် မေ ဝမ်တို့က တစ်ယောက်တစ်ညစီ လုပ်ကိုင်ပြီး အပိုဝင်ငွေရှာကြ၏။

နိုက်ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ် သည်ကိုတော့ မကြိုက်ချင်ပါ။ သို့သော် မောင်မောင်မှာ တားပိုင် ခွင့်မရှိခဲ့ပါချေ။ အခုမှ မိတ်ဆွေ အဖြစ်ရှိခဲ့ကြသော်လည်း သူမနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံရန် အလှည့်ကျ အလုပ်ကျအလုပ်နားရက်ရသော တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ထပ်မံတွေ့ဆုံရန် အလှည့်ကျ အလုပ်နားရက်ရ သော တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ထပ်မံတွေ့

နိုက်ကလပ်မှာ
အလုပ်လုပ်
သည်ကိုတော့
မကြိုက်ချင်ပါ။
သို့သော်
မောင်မောင်မှာ
တားပိုင်
ခွင့်မရှိခဲ့ပါချေ။

ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်ကြ၏။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ် ယောက်နှင့် စတင်ဆုံဆည်းရင်းနှီး ခွင့်ရသည်မို့ မောင်မောင်အတွေး စိတ်ကူးထဲမှာ သူမ ဝင်ရောက် လာတော့၏။ အချစ်ဆိုသည်က တွေ့ဆုံမှုအစဆိုလေမလား။ သို့ တည်းမဟုတ် ရင်းနှီးခင်မင်မှုက စတင်ခဲ့လေသည်လား မပြော တတ်ပေ။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ မောင် မောင်က ဆန္ဒစောစွာ ကြိုတင် ရောက်ရှိခဲ့၏။ သူမလည်း ချိန်း ဆိုချိန် အနည်းငယ်ကျော်ပြီးမှ ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူမက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည်ဆို၍ ကြည့် ကြ၏။ သူမက မောင်မောင်ပန်း ထက် ခေါင်းမိုလာ၏။ မောင် မောင် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိခဲ့ ချေ။ သူမက ပွင့်လင်းစွာ သူမ အား ဖက်ထားပါဆို၍သာမံဝံ့မရဲ ဖက်လိုက်ရ၏။ ရင်ခုန်သံလေး တွေက နှစ်သက်သဘောကျကြ သည် ထင်၏။ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရင်ခုန်စွာရှိခဲ့ရပါသည်။ ဂိုလ်အိုင် နိဘဲပြောလိုက်သလား အိုင်လင် ယူပဲဆိုမိလေသလားတော့ မမှတ် မိတော့ပါ။ မှတ်မိသည်က သူမ

နှင့် မောင်မောင်တို့ ချစ်သူအဖြစ် ရောက်ခဲ့သည်ဆိုနိုင်၏။ သူမက စကတ်တစ်ထည်ဝယ်ယူသည်ကို မောင်မောင်က အမှတ်တရဖြစ် စေရန် ဝယ်ပေးခဲ့၏။ စားသောက် ကြပြီး ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်ခဲ့ကြပါ သေး၏။ ပြီးမှ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မောင် မောင် အသိတရားထဲမှာတော့ သူမနှင့် မောင်မောင် ဘယ်လိုမှ ပေါင်းဖက်နိုင်မည် မဟုတ်သည် ကို သိနေပါသည်။ သူသူကိုယ် ကိုယ် မိမိ၏ ဓွေးရုပ်ဇာတိမြေ နိုင်ငံကိုသာ ခင်တွယ်ကြ၏။ ချစ် မြတ်နိုးကြသည်ပေ။

ချစ်သူတို့ဘာသာဘာဝ မောင်မောင်နှင့် ဟုန်မေလီတို့ ခဏ ခဏ မကြာ ချိန်းတွေ့ဆုံကြ ၏။ ကြာလေ သံယောဇဉ်ကြီး က ပိုမိုခိုင်မာလာလေဖြစ်လာ၏။ ကောက်ချွန်းမြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ (၃) လ (၄)လ ကြာပြန်ရောက်စမြဲမှ သူမနှင့် မဆုံဆည်းဖြစ်သည့် လွမ်းရက်လေးတွေက အတွေး ဇိတ်ကူးဖြင့် ပျော်ရွှင်ချစ်ကြည်နူး ခဲ့ပုံများကို တွေးပြီး ဖြေဖျောက်ရ တော့၏။

သူမလည်း မောင်မောင်လို

သတိတရလွမ်းဆွေးနေမည်ထင် ၏။ သူတို့နိုင်ငံက တစ်ခုတော့ ကောင်း၏။ မောင်မောင်တို့ သင်္ဘောကြီးများ ဘယ်နေ့တွင် ကောက်ချွန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက် ကပ်မည့်အကြောင်း ကြိုတင် သတင်းစာထဲတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားတတ်၏။ ဆိပ်ကမ်း ပီယာ (PIER NO.)နံပါတ်က အစ ဖော်ပြသည်မို့ သင်္ဘောဆိုက်ကပ် သည်နှင့် မြို့တွင်းဆက်သွယ်ရန် အတွက် သင်္ဘောပေါ်တွင် တယ်လီဖုန်းလိုင်း လာရောက် တပ်ဆင်ပေးလေ့ရှိသည်။ အမှန် က ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်ငန်း အတွက် လွယ်ကူစေရန်ပါပေ။

မောင်မောင်တို့က သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းကပ်သည်နှင့် ကုန်တင် ကုန်ချပြုလုပ်ရန်အတွက် အလုပ် ရှုပ် အလုပ်များလေ့ရှိပါသည်။ ဆိပ်ကမ်းမှလာရောက်တပ်ဆင် ထားသော တယ်လီဖုန်းက သင်္ဘောလှေကား(GANGWAY) အနီးတွင်ရှိပြီး တာဝန်ကျအရာရှိ က တယ်လီဖုန်းအနားတွင် နေရ ၏။ ကုန်းပါတ်ပေါ်တွင် တစ်စုံ တစ်ခုဖြစ်ပါက ထိုတာဝန်ကျ အရာရှိအား သွားရောက်ခေါ်ရ

၏။ သို့သော် မောင်မောင်တို့ အလုပ်လုပ်နေရာသို့ ထိုအရာရှိ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

“မောင်မောင် ... မင်း ရောက်ရယ်ဆီက တယ်လီဖုန်း လာနေတယ်ကွ”

မောင်မောင် ဝမ်းသာသွား ၏။ သူမထံမှ တယ်လီဖုန်း ဆက် လာခြင်းကို အရာရှိက လာ ရောက်ခေါ်ခြင်းပေ။ မောင်မောင် တယ်လီဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ သူမ ၏ အသံလေးကို ကြားလိုက်ရ ၏။

“မောင်မောင် ... ဟုန်မေ့ သိပ်လွမ်းရတယ် သိလား”

“မောင်မောင်လည်း အတူ တူပါပဲ ဟုန်မေ”

“မောင်မောင် အခုထွက် လာလို့ ရမလားဟင်”

“မရသေးဘူးကွယ်။ အလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရှိက ခွင့်ပြုရင်တော့ ဟုန် မေဆီလာလို့ရမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ဟုန်မေအရာရှိကို ခွင့်တောင်းကြည့်မယ်လေ”

အရာရှိထံ တယ်လီဖုန်း ထိုး ပေးလိုက်သည်။ ဟုန်မေနှင့် ဘာ တွေ ပြောဆိုသည်တော့မသိ။

အရာရှိက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ...

“မောင်မောင် ... မင်း ကောင်မလေးက ဆိပ်ကမ်း အပေါက်ဝမှာ တက္ကစီအငှားကားနဲ့ စောင့်နေတာကွ။ မင်း သွားတွေ့လိုက်ဦး။ သင်္ဘောအတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ သင်္ဘောထွက်ခွာနီးမှ မင်း ပြန်လာရင် ပြီးတာပဲ ... ဟား ... ဟား ... ကဲ သွားတော့။ ပိုက်ဆံလိုသေးလား။ ရော့ ... ယူသွားကွ။ ပြီးမှ ပြန်ပေးပေါ့ကွာ ... သွား ... သွား”

မောင်မောင်လည်း ခွင့်ပြုချက်ရပြီမို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ အလုပ်ဝတ်ဘိုင်းလာဝတ်စုံကြီး နံနံစော်စော်နှင့်ပင် အပြေးအသွားချစ်သူထံ တွေ့ချင်နေပြီမို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ဟုတ်ပါသည်။ သူမက အငှားကားနှင့် ကြိုစောင့်နေသည်ပဲလေ။

“အို ... မောင်မောင်ရယ်”

“ဟုန်မေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အရေးကြီးလို့လားဟင်”

“ဟုန် ... ဟုန်မေ့အတွက် သည်နေ့က အရေးကြီးတယ်ရှင်။ ဟုန်မေ့ရဲ့အသက် (၂၀) မွေးနေ့သိလား”

“ဟာ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို အဝတ်အစားပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ခဏစောင့်နော်”

“ဟင့်အင်း ... မလဲနဲ့တော့။ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ စောင့်ကုန်ရစ်ဦးတယ်။ ရုပ်ရှင်ချိန်က နီးနေပြီ မောင်မောင် သွားစို့”

မတတ်နိုင်ပါ။ အလုပ်ဝတ်စုံ ဘိုင်းလာစွတ်ကြီး နံနံစော်စော်၊ လူကလည်း ညစ်ပတ်နေသေး၏။ သူမကတော့ ရှိုးအပြည့် ဖိလိမ်းပြင်ဆင်၍လာသည်။ တွေ့ချင်သည်မို့သာ ချစ်တဲ့စိတ်နှင့် နားလည်မှုပေးခဲ့သည်ပင်။ သူမ၏ မောင်လေး၊ ညီမလေးတို့က မမ၏ချစ်သူကို တွေ့ချင်သတဲ့ဆို၏။ ကလေးတွေက (၁၂)နှစ်၊ (၁၀)နှစ်မျှသာ ရှိသေးကြ၏။ သူတို့အတွက် မုန့်ထုပ်တွေ ဝယ်ပေးမှ မျက်နှာများ ပြုံးလာကြ၏။ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရုံတွင်း ဝင်ရောက်ကြ၏။ ရုပ်ရှင်က စတင်ပင် ပြသနေပြီတည်း။

မောင်မောင်ဆီက ချွေးနံ့တွေက တလှိုင်လှိုင်ထွက်နေ၏။ သူမက သည်းခံပါသည်။ မောင်မောင် သူမကို ထွေးပွေ့မထား

ရက်တော့ပေ။ မြတ် ... အချစ်စိတ်ဆိုသည်က နိုင်ငံမရှိ၊ လူမျိုးကွဲပြားမှုမရှိ၊ ပကတိသနမရှိ၊ အချစ်စိတ်ကြောင့် အရာရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေပြီပဲလေ။ ရုပ်ရှင်ရုံ အပြီးသတ်ပြီးပါပြီ။ စာတန်းမထိုးခင် မောင်မောင်တို့ ရုံထဲက ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မောင်မောင်အတွက် ချစ်သူမျက်နှာငယ်စွာရှိမည်စိုး၍ ပါပေ။ လူ့သဘောက ကောင်းတာ ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုဖို့ထက် ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်လိုကြသည်မှာ လူ့သဘာဝပါပေ။ သူမ၏ နဖူးလေးကို နှုတ်ဆက်အနမ်းဖွဖွလေး ယန်ဆင်ပေးပြီး အငှားကားငှားပြီး ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့မှ တွေ့ကြမည်ဟု အချိန်အချက်ပြုထားပြီးမဟုတ်ပါလား။

အချစ်စိတ်ကြောင့် အထင်လွဲမှားမှု

သူမတို့၏ မိသားစုအခက်အခဲရှိမှန်း မောင်မောင်သိထားစဉ် သူမက အကူအညီ မတောင်းသော်လည်း မောင်မောင် လစာထဲက ဒေါ်လာနှစ်ရာ အထူးပေးမှ သူမယူပါသည်။ (ထိုစဉ်

က တစ်ဒေါ်လာကို အင်တီ(၃၄) ဒေါ်လာလဲလှယ်နှုန်းရှိ၏။ သူမကလည်း ပြန်လည်သိတတ်ပါသည်။ ညဘက် ဟိုသည်သွားမည့်အစား သူမ၏သူငယ်ချင်းအိမ်ထောင်သည်၏ အိမ်သို့ မောင်မောင့်အားခေါ်သွားခဲ့၏။ စားသောက်စရာ ချက်ပြုတ်ဖို့တော့ ဝယ်သွားကြပြီး ဘီယာ၊ အချိုရည်ပါ ဝယ်ယူကြခဲ့၏။

သူသူငယ်ချင်းက ယောက်ျားနှင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပင် ရနေပြီဖြစ်၏။ မောင်မောင်တို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘယ်တော့ယူဖြစ်မှာလဲဟု မေးသည့်အခါ နောက်မှပေါ့ဟုသာ ဖြေရ၏။ တရုတ်လူမျိုးတို့ထုံးစံအတိုင်း အပျင်းပြေ မာကျောက်ကစားကြသည်။ မောင်မောင် မကစားသော်လည်း ကစားနည်းကပိုကာ ဒေါင်းသလို တွဲရသည်မို့ တစ်ပွဲကစားပြီးသည်နှင့် တတ်သွားတော့၏။ သို့သော် ငွေရေတက်သည်တော့ မသိပါချေ။

ထိုညက သူမနှင့်အတူ သူမသူငယ်ချင်းအိမ်မှာပဲ အိပ်ဖြစ်ကြ၏။ သူမိဘများကတော့ နိုက်ကလပ်တွင် အလုပ်ဆင်းနေကျ

မို့ သမီး အိမ်ပြန်မအိပ်သည့်အဖြစ်က မဆန်းကြယ်တော့ပါချေ။ သူမက မောင်မောင့်အား သူတို့နိုင်ငံမှာ နေပါလားလို့ မေးသည့်အခါ မောင်မောင်ကလည်း မောင်မောင်တို့နိုင်ငံကို လိုက်နေမည်လားလို့ ပြန်မေးမိပါသည်။ သူမက လိုက်နေမည်ဆိုတော့ မြန်မာပြည်ကို သူမကို ခေါ်လို့ မဖြစ်နိုင်သည်ကို ရှင်းပြရ၏။ သည်တော့ သူမက သူမနိုင်ငံမှာ ပဲနေဖို့ပြောသည့်အခါ သည်တစ်ခေါက် မိဘတွေကို အသိပေးပြီး နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ နေပါမည်ဟု ဖြေသိမ့်စရာအဖြေပေးလိုက်မှ သူမ ကျေနပ်သွားတော့၏။ တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း မောင်မောင် ပြောမထွက်ရက်ပါ။

အချစ်ည၏ ရင်ခုန်သံလေးတွေက ညအမှောင်မှာ မသံမကွဲသဲ့သဲ့ကြားကြမည် ထင်၏။

နောက်တစ်ခေါက် မောင်မောင် ကောက်ချွန်းကို ပြန်လာတော့ သူမ၏မိသားစုအခြေအနေက ပိုဆိုးဝါးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူမက အတွေ့အခံဘဲနေသည်မို့ သူမ၏သူငယ်ချင်း မေဝမ်ကို သွားတွေ့ဆုံပြီးမေးမှ သိရတော့၏။ ဘာပဲဖြစ်ပါစေ မောင်မောင့် အချစ်က သူမအပေါ်ပြောင်းလဲမည်မဟုတ်ကြောင်း သူမ သိစေချင်ပါသည်။ သူမအဖေ အလုပ်ခွင်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး ဒုက္ခိတဘဝရောက်သွားသဖြင့် မိသားစုရပ်တည်ဖို့ သူမတစ်ယောက်တည်း ဝင်ငွေ

သူမသည်လည်း
 ဓာတ်ပြားဖြင့်သူ
 ဘဝအပြင်
 နိုက်ကလပ်
 စားပွဲထိုးမလေး
 အဖြစ်ပါ
 အလုပ်လုပ်ကိုင်တော့၏။
 ငွေကြေးရမည်ဆိုပါက
 သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်
 အသွေးအသားပါ။

ကိုသာ မှီခိုနေရတော့၏။ သူမ
 သည်လည်း ဓာတ်ပြားဖြင့်သူဘဝ
 အပြင်နိုက်ကလပ်စားပွဲထိုးမလေး
 အဖြစ်ပါ အလုပ်လုပ်ကိုင်တော့
 ၏။ ငွေကြေးရမည်ဆိုပါက သူမ
 ၏ ခန္ဓာကိုယ်အသွေးအသားပါ
 ရောင်းစားကာ ယောက်ျားတကာ
 ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ မှားစက်နေတတ်
 နေပြီတည်း။

မောင်မောင် သူမကို ချစ်ခဲ့
 ရသည်က အသွေးအသားခန္ဓာ
 ကိုယ်နှင့် ပျော်ပါးချင်လို့ မဟုတ်
 ခဲ့ပါ။ အဖြူရောင်သက်သတ်
 နှလုံးသားထဲကနေ မြတ်နိုးတွယ်
 တာချစ်ခဲ့မိခြင်းပါပေ။ သူမက
 မောင်မောင်ကို အတွေ့မခံလို၍
 ယခင်လုပ်ကိုင်နေသော နိုက်
 ကလပ်မှ တခြားနိုက်ကလပ်
 နယူးယောက်ဘားတွင် အလုပ်
 လုပ်နေမှန်း မောင်မောင် သိလိုက်
 ရပြီး ထိုညမှာ မောင်မောင်နှင့်
 အတူ သင်္ဘောမှ သူငယ်ချင်းများ
 ထိုနိုက်ကလပ်သို့ သွားခဲ့ကြ၏။

မောင်မောင်တို့ သူငယ်
 ချင်းတွေ နိုက်ကလပ်သို့ မသွား
 ခင် ဂျန်နီတို့စာအုပ်စတိုးဆိုင်မှာ
 ဘီယာ စသောက်ကြ၏။ အချိန်
 စောသေးသည်ဖြစ်၍ နိုက်ကလပ်

က ည (၉)နာရီကျော်မှ လူစည်
 ကားပါသည်။ ထိုအချိန်က ဒစ္စကို
 အကများ ခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်၏။
 လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကချင်သလို ကကြ
 ၏။ မူးရူးနေကြသည်မို့ ကကြိုး
 ကကွက်အတိုင်းတော့ မဖြစ်ပါ
 ချေ။

မောင်မောင်လည်း ဘီယာ
 သုံးလေးပုလင်းကြီးတွေ သောက်
 ထားသဖြင့် နိုက်ကလပ်ထဲ ဝင်
 တော့ ခပ်ထွေထွေ၊ ရီတီတီရှိနေ
 ကြပြီ ဖြစ်၏။ အပြင်အလင်း
 ဘက်ကနေ နိုက်ကလပ်အမှောင်
 ဒစ္စကို မီးလုံးသာထွန်းထားသည်
 မို့ အထဲကသူတွေကို အမြင် မသဲ
 ကွဲပဲရှိ၏။ မြန်မာသင်္ဘောသား
 တွေက သောက်စားပျော်ပါးလေ့
 ရှိပြီး ငွေကို သုံးဖြုန်းကြသည်ကို
 နိုက်ကလပ်က စားပွဲထိုးမလေး
 များက သိကြ၏။

မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ
 ဝိုင်းမှာ ထိုင်ချင်ကြ၏။ သူတို့
 ထိုင်သည်နှင့် သူတို့အတွက်အချို့
 ရည်တစ်ခွက်တော့ မှာပေးရမည်
 ပေ။ ထိုအချို့ရည်ခွက်ကျသင့်ငွေ
 ကို ဆိုင်ရှင်နှင့် သူမတို့ တစ်ဝက်
 စီရရှိ၏။ ဖောက်သည်ခေါ်ပေး
 သဖြင့် အပိုငွေကြေးပေးခြင်း ဖြစ်

၏။ မောင်မောင်တို့ အမှောင်ထဲ မျက်စိကျင့်သားရလာတော့ ဟုန် မေလိအား မျက်နှာဖြူနိုင်ငံခြား သားဝိုင်းမှာ တွေ့ရ၏။

ရည်းစားလူလူ အူနက္ခဲခတ် ခံရသလို တဆတ်ဆတ် အသား တွေ တုန်လာတော့၏။ နာ ကြည်းမှု သူမကို မုန်းတီး၍တော့ မဟုတ်ပါ။ ချစ်လွန်း၍ သူမဘဝ ကို နာကြည်းဒေါသထွက်ခြင်းပါ ပေ။ ငွေကြေးက ဘဝကို ပြောင်း လဲစေလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အချစ်နှင့်အလုပ်ကိုတော့ သူမ ခွဲ ခြား သိသည်ပေ။

မောင်မောင်က ဟုန်မေလိ နို့ရာဝိုင်းသို့ ထသွားပြီး ...

“ဟုန်မေ ... မောင်မောင် တို့ဝိုင်းကို လာပါလား။”

“အို ... မလာနိုင်ပါဘူး။ သည်ကစဉ်သည်တွေက အရင် ရောက်တာရှင်”

“တောက် ... မင်း လာ လေး၊ မလာဘူးလား”

“မလာဘူး”

“ဘာကွ ... မလာရင် ခါ အတင်းဆွဲခေါ်မှာ”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မ အိတ်ကို လွှတ်။ ကဲဟယ် ...

ဖြန်း”

မောင်မောင်ကို သူမက ပါး ရိုက်ထည့်လိုက်ပြီး ငိုကြွေးပါ တော့သည်။ မောင်မောင်လည်း ပူထူသွားပြီး ရှက်လည်းရှက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ နိုက် ကလပ်ထဲက တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာလာခဲ့မိတော့၏။ မျက် ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်စတွေ ရိုဝေမှုန်ပါးစွာ ရင်ထဲမှာတော့ အချစ်ဝေဒနာများက စူးရှနာကျင် စွာ ခံစားနေရတော့၏။

မောင်မောင် အပြင်ဘက် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဘီယာ ပုလင်းကြီးနှစ်လုံး ဝင်ဝယ်ပြီး လမ်းမတစ်လျှောက် မော့သောက် ကာ ဒယ်မ်းဒယိုင်လျှောက်လှမ်း လာခဲ့၏။ မောင်မောင်နားသို့ အငှားတက္ကစီကားတစ်စီး ထိုးရပ် လာခဲ့၏။ ကားပေါ်က မိန်းက လေးတစ်ဦး သူမ သို့မဟုတ် ချစ်သူ ဟုန်မေလိပါပေ။

“မောင်မောင် ... ဟုန် မေ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟုန်မေ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“မလိုက်ဘူးကွ။ မင်း သွားတော့”

မောင်မောင် ဆက်လမ်း

လျှောက်၏။ ရင်ထဲက ဒေါသ နာကြည်းမှုတွေက မပြေနိုင်သေး ပေ။

သူမက တက္ကစီကားနှင့် နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီး လိုက်ခေါ်ပါသေး၏။ မောင် မောင် မလိုက်ဟု အော်ဟစ် မောင်းထုတ်လိုက်မှ သူမ ကား ဖြင့် နောက်လှည့်ပြန်သွားပါတော့ သည်။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ် ပေါက်လာမှန်းမသိနိုင်တော့။ ခြေ ထောက်တွေ ညောင်းလာပြီး အိပ်လည်း အိပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာ သဖြင့် အနားထိုးရပ်လာသော တက္ကစီကားပေါ် တက်လိုက်၏။ အမှန်က ဟုန်မေလိက ထိုကား ကို မောင်မောင်နောက်ကို လိုက် ပါစေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ သူက ဟုန်မေလိသူငယ်ချင်း၏ယောက်ျား လီရှောက်လုံပါပေ။ သူက သူ အိမ်ခေါ်သွားခဲ့၏။ အိမ်ရောက် သည်နှင့် မူးသည့်အရှိန်နှင့် အိပ်ချင်လှပြီမို့ မောင်မောင် အိပ် ပျော်သွားတော့၏။ နံနက် (၈) နာရီခန့်မှ နိုးလာပြီး ထိုသူကား ဖြင့် သင်္ဘောကို လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး သင်္ဘောကနေ ကားခတ်ကယူပြီး ပေးလိုက်ရ၏။

မောင်မောင် သင်္ဘောက တရုတ်အရာရှိတွေကော မြန်မာ သင်္ဘောသား သူငယ်ချင်းတွေပါ မောင်မောင်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်း အတွက် ကရုဏာသက်ကြ၏။ ကိုအုန်းသွင်က ...

“မောင်မောင် ... မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“ကျွန်တော် ... သည်ည အပြတ်သွားရှင်းချင်တယ်ဗျာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား။ နိုက်ကလပ်က လူမိုက်တွေနဲ့ ပြီးတော့”

“အိုဗျာ... မလိုက်ချင်လဲ နေခဲ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သွားမှာပဲ”

“အေး ... မင်းကို တား မရလည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဘဝခြားပြီချစ်သူ

မောင်မောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ညနေစောင်း အလုပ်ပြီး သည်နှင့် ရေမိုးချိုး ထမင်းစားသောက်ကြပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ စုရပ်ဖြစ်သည့် ဂျွန်စတိုးဆိုင်ကို အရင်သွားကြပြီး နိုက်ကလပ်အကြို ဘီယာသောက်

မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ နိုက်ကလပ်မှာ ရန်ပွဲဆင်နွှဲဖို့ မြန်မာ သင်္ဘောသားများ လူစုနေကြခြင်းပေ။ ပြဿနာက မသေးတော့ပေ။ မြန်မာသင်္ဘောသား လိုက်ပါ အမှုထမ်းသော သင်္ဘော (၅) စင်းမှ သင်္ဘောသား လူစုချိ အယောက် (၃၀) ကျော် (၄၀) ခန့်ပင် ရှိ၏။ မောင်မောင်တို့ သင်္ဘောက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နယူးယောက်ဘားကို အရင်ဝင်ကြ၏။ တခြားသင်္ဘောမှ မြန်မာများကလည်း (၅)ယောက် (၄)ယောက် လူစုခဲ့ပြီး နိုက်ကလပ်ထဲ ဝင်ရောက်ကြ၏။ ပြဿနာတက်ခဲ့သော ဇော်ဝင်းနှင့် ကျွန်သူများက နိုက်ကလပ်လူစုနေချိန်ကျမှ ဝင်ရောက်လာကြမည် ဖြစ်၏။

ကြ၏။ ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ သင်္ဘောသား သူငယ်ချင်းဇော်ဝင်းကို နိုက်ကလပ်က ဖိလစ်ပိုင်တွေနှင့် ရန်ဖြစ်သည်ကို နိုက်ကလပ်မှ လူမိုက်တွေက ထိုးကြိတ်ဆဲထုတ် နှင်လွှတ်လိုက်ခြင်းအတွက် မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ နိုက်ကလပ်မှာ ရန်ပွဲဆင်နွှဲဖို့ မြန်မာ သင်္ဘောသားများ လူစုနေကြခြင်းပေ။

ပြဿနာက မသေးတော့ပေ။ မြန်မာသင်္ဘောသား လိုက်ပါ အမှုထမ်းသော သင်္ဘော (၅) စင်းမှ သင်္ဘောသား လူစုချိ အယောက် (၃၀) ကျော် (၄၀) ခန့်ပင် ရှိ၏။ မောင်မောင်တို့ သင်္ဘောက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နယူးယောက်ဘားကို အရင်ဝင်ကြ၏။ တခြားသင်္ဘောမှ မြန်မာများကလည်း (၅)ယောက် (၄)ယောက် လူစုခဲ့ပြီး နိုက်ကလပ်ထဲ ဝင်ရောက်ကြ၏။ ပြဿနာတက်ခဲ့သော ဇော်ဝင်းနှင့် ကျွန်သူများက နိုက်ကလပ်လူစုနေချိန်ကျမှ ဝင်ရောက်လာကြမည် ဖြစ်၏။

မောင်မောင်တို့ နိုက်ကလပ်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ပြဿနာမေလီကို ဖိလစ်ပိုင်သင်္ဘောသား

ဝိုင်းမှ အခြားစားပွဲထိုးမလေးတွေ နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ ၏။ မောင်မောင် ဘာမှမပြောလို တော့ပါ။ သူမကတော့ မဝံ့မရဲ ဖြင့် မောင်မောင်တို့ထိုင်နေသည့် ဝိုင်းဘက်သို့ ကြည့်နေရှာသည်။ သည်ညမှာ သူမက ဓာတ်ပြားဖွင့် ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားသဖြင့် ဝိုင်း မှာ ခဏလာထိုင်ပြီး ဓာတ်စက် ရှိရာနေရာသို့ ပြန်တက်သွား၏။ ဓာတ်စက်အနားမှာတော့ နိုက် ကလပ်က လူမိုက်နှစ်ယောက် ရှိ နေ၏။

မောင်မောင်လည်း 'ဟန် ခဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ချစ်သူ ဟန် မေလီရှိရာသို့ ထသွားခဲ့၏။ လူ မိုက်နှစ်ယောက်က တားဆီး သည်ကို ဟန်မေလီက သူမ ချစ်သူပါဆိုသဖြင့် သူမရှိရာသို့ သွားခွင့်ပြုခဲ့ကြ၏။

“မောင်မောင် ... ဟန်မေ့ ဘဝကို နားလည်ပေးပါနော်”
“အင်း ... ဟန်မေ့နဲ့ သည်ညတွေ့ချင်တယ်”
“တကယ် ... ဟန်ဝေ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်မောင် ရယ်”
“မောင်မောင် နိုက်ကလပ်

ပိတ်သည်အထိ စောင့်နေမယ် လား။
နော်”
“အင်းပါ”
မောင်မောင်စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် ဟန်မေလီ နိုက်ကလပ်ဖွင့်ခါစတုန်းက ထိုင် နေသည့် ဝိုင်းက ဖိလစ်ပိုင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က ဟန်မေလီကို လာပြန်ထိုင်ဖို့ ခေါ် နေပြန်၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုဝိုင်း မှ ဖိလစ်ပိုင်များနှင့် ဇော်ဝင်း ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ခြင်းတည်း။ မောင် မောင် ဘာမှဒေါသဖြစ်စရာ မလို ချေ။ ဟန်မေလီနှင့် သည်ညတွေ့ ကြဖို့ ပြောထားပြီးပြီမဟုတ်ပါ

ထိုနှင့် ပွဲရှိန်က တစ်စ တစ် စ တက်လာ၏။ ကသူက ကခုန် ကြ သောက်သူက သောက်နှင့် ရှိနေချိန်တွင် ဇော်ဝင်းတို့ မြန်မာ သင်္ဘောသားတွေ ဝင်ရောက်လာ ကြတော့၏။ သူတို့က သံတုတ် တွေ ဝှက်ကိုင်ဆောင်လာကြ သည်မို့ နိုက်ကလပ်ထဲ ရောက် သည်နှင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဝင် ပေါက်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး နိုက်ကလပ်က လူမိုက်တွေနှင့် ဖိလစ်ပိုင်မှန်သမျှကို ရိုက်နှက် ကြတော့၏။ မောင်မောင်တို့ကလည်း

စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာပုလင်းများနှင့်
ဖိလစ်ပိုင် သင်္ဘောသားများကို
ရိုက်နှိုက်ထိုးကြိတ်ကြ၏။ ဖိလစ်
ပိုင်သင်္ဘောသားများကလည်း သူ
တို့ ခြေသလုံးမှာ အမြဲဆောင်ယူ
လာဟတ်သည့် ဓားမြှောင်များ
ထုတ်ယူကိုင်ဆောင်ကာ ထိုးနှက်
တိုက်ခိုက်ကြပြန်၏။ မောင်မောင်
လည်း မနီးမဝေးက ဟုန်မေလီ
ဖိလစ်ပိုင်တွေ့တိုင်းသို့ ရှိနေသည်
ကို သတိရသဖြင့် ချစ်သူထံ
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သွားရောက်ရ
တော့၏။ ဟုန်မေလီကလည်း
ချစ်သူမောင်မောင် ခေါ်သံကြောင့်
စိုးရိမ်ကာ စားပွဲအောက်ပုန်းနေ
ရာမှထကာ မောင်မောင်ထံအပြေး
လာနေခိုက်တွင် မောင်မောင်၏
မြန်မာသံကြားသဖြင့် ဖိလစ်ပိုင်
တစ်ယောက်က ဓားမြှောင်ဖြင့်
လှမ်းအထိုး ဟုန်မေလီက ကာ
ထားသလို အလယ် ရောက်လာ
သဖြင့် ဟုန်မေလီ၏ နောက်
ကျောကို ဓားမြှောင်ချက် ထိုးစိုက်
မိပါတော့သည်။

“အင့်”

သူမက ပြေးဝင်ဖက်ခြင်း
ကြောင့် မောင်မောင်ပေါ် သူမ
က ဖက်ရက်သားလဲကျသွားခဲ့ကြ

သည်။ မြန်မာလူမျိုးဆိုသည်က
နိုင်ငံခြားပဲဖြစ်စေ မျိုးချစ်စိတ် ရှိ
ကြသူများပါပေ။ သတ္တိသွေး
ရဲစွေးရှိကြ၏။ အရေးဖြစ်လည်း
သွေးစည်းညီညွတ်ကြသည်သာ
ဖြစ်၏။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ရိုက်
နှက်ကြသည့်ပွဲကို နိုက်ကလပ်
ပိုင်ရှင်က ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဖုန်းဆက်
တိုင်ကြားသဖြင့် ရဲများ ရောက်
လာတော့မှ ပွဲသိမ်းသွားခဲ့ပေ၏။
ဟုန်မေလီကား ဓားဒဏ်ရာမှ
သွေးထွက်လွန်နေပြီမို့ အမော
ဖောက်လာတော့၏။

“မောင်မောင်”

“ဟုန်မေ ... မောင်မောင်
ရှိတယ်လေ”

“ဟုန်မေ့ကို ဖက်ထားပေး
နော်”

“အင်း”

“ဟုန်မေလေ ... မောင်
မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ် သိလား”

“သိပါတယ်။ မောင်မောင်
လည်း ဟုန်မေ့ကို သိပ်ချစ်ရပါ
တယ်ကွယ်”

“မောင်မောင်”

“ပြောလေ ... ဟုန်မေ”

“ဟုန်မေ့ကို အမြဲသတိရ
ချစ်နေမှာလားဟင်”

“ချစ်နေမှာပေါ့ ဟုန်မေ။
ဟုန်မေ ... ဟုန်မေ”

သူမကား တမလွန်ဘဝ သို့
ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကြာ
တော့လည်း ကြာခဲ့ပါပြီလေ။
ချစ်ရသူအတွက်ကတော့ မနေ့
တစ်နေ့ကလို ခံစားနေရဆဲပါ
ဟုန်မေ။ ဟုန်မေတစ်ယောက်
ကောင်းရာသုဂတိ လားရောက်
နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း
သတိရရ အမှတ်ရ လွမ်းဆွေး
နေဆဲပါ။

ဝန်ခံချက်

ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အား
ဝတ္ထုအသွင် ခံစားရေးဖွဲ့မိပါသည်။
ချစ်ကြသူတိုင်း ပေါင်းဖက်နိုင်ကြပါ
စေ။

မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)

အချိန်မတော် လမ်းသွားသူနှင့် ရဲအယောင်ဆောင်သူတို့ အမှုတွဲ

မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကူလေဂျာရာအရပ်တွင် ရဲသားဟန်ဆောင်ကာ လူယက်ဓားပြတိုက်သော လော်လီ ကားမောင်းသမားတစ်ဦးကို ဖမ်းစီးစစ်ဆေးနေစဉ် အခြားမုဒိမ်းမှုတစ်ခုပါ ပူးတွဲပါလာကြောင်း သတင်းက ဆိုသည်။

ချီစိုးလမ်းတွင် နေထိုင်သော ဆီဗာကူမာ (၃၂)နှစ်သည် ဂိုက်ဆိုက်ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ၂၃.၁.၂၀၁၃ နေ့တွင် စင်အေရဲဌာန၏ ရဲသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး သားကောင်ရှာနေစဉ် အရက်သောက်ထားသော လူနှစ်ဦးကိုတွေ့သောအခါ မင်းတို့မူးယစ်ဆေးသုံးထားတယ်။ ဆီးစစ်ဖို့ ရဲဌာနလိုက် ခဲ့ဟုဆိုကာ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ၎င်းတို့ပါဋေနှင့် လက်ကိုင်ဖုန်းကို ယူဆောင်ထွက်ခွာသွားသည်။ အခင်း ဖြစ်ပွားချိန်မှာ ထိုနေ့ည (၂) နာရီတွင်ဖြစ်သည်။ ရဲတုလည်း ထွက်ခွာသွားပြီး ည (၃:၁၀)နာရီတွင် အတိုက်ကျက် ဟိုတယ်၌(၁၆)နှစ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ရဲအသွင်ခြိမ်းခြောက်ပြီး မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့ပြန်သည်။ နောက်နေ့တွင် ထိုရဲတုကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး အယောင်ဆောင်မှု၊ ဓားပြမှု၊ အရွယ်မရောက်သေးသော မိန်းကလေးကို မုဒိမ်းကျင့်မှု စွဲချက် (၃)ခုဖြင့် တရားစွဲထားသည်။ တရားခံသည် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် နှင့် ကြိမ်ဒဏ်များ ကျပ်ရက်နန်းရှိသည်ဟု သတင်းကဆိုသည်။

ညိုမင်းလွင် (မော်ကျွန်း)

Ref: The Star News

30.1.2013

ပြန်လည်
အောင်မြင်
အောင်မြင်
(အောင်မြင်)

ခြောက်ငါးလီသုံးသိန်း

မောင်မှိုင်းညို(ချောင်းဦး)

(တစ်)

“အလင်းရှိရင် အရိပ်ရှိ
တယ်မောင်....

ချစ်ခြင်းမေတ္တာပန်းတွေ
မွေးပျံ့နေသမျှ အချစ်နဲ့ မောင်
အတူလက်တွဲနေမယ်” ဆိုတဲ့
ချစ်သူရေ...

ဖူးငုံပွင့်စအရွယ်ကတည်း
က ရှစ်ပတ်ခဲ့တဲ့ကြီး....

ထာဝရနိုင်ကူညီတဲ့မေတ္တာ
နှောင်ကြီးလို့ မောင်စဉ်းစားမိခဲ့
တယ်....

နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခြင်း
တွေနဲ့ အသည်းနုလှိုင်းမှ
ကမ္ဘာလုံး ထိုးခဲ့တယ်။

ဘဝတစ်လျှောက်ငိုလည်း
အတူ၊ ရယ်လည်းအတူ နေနိုင်
မယ်လို့ မောင်ထင်မှတ်ခဲ့ပါ
တယ်။

ခုတော့...တိမ်ယံမှာ ပျား
စွဲသလို မဖြစ်နိုင်မှန်းနားလာပြီပါ။

ခြောက်ငါးလံသုံးဆီနဲး

မောင်မိုင်းညို (ချောင်းဦး)

ပြီချစ်သူ...
 ဆင်စွယ်ဗီမာန်နန်းက
 အလှတစ်ပါးကိုမှ ကြင်မယ်
 အကြံဆန်းနဲ့ တန်းငိုတတဲ့သူရူး
 ပုံပြင်လို့

ဂုဏ်မီးအလွှာ ဆီးကွာ
 ခြားတဲ့မင်းတို့ချစ်မိတဲ့ မောင်ဟာ
 လည်း ပုံပြင်ထဲက သူရူးပါပဲ
 ကွယ်...

စစ်သည်ကောင်း ဟုတ်
 မဟုတ် စစ်မြေပြင်ရောက်မှသိ
 တယ်။

ချစ်သူကောင်း ဟုတ်
 မဟုတ်ကိုလည်း ချစ်မြေပြင်
 ရောက်မှ သိတယ်တဲ့ ချစ်သူ...

ကဲ...မောင်နဲ့ချစ်သူ
 တို့နှစ်ယောက် ရှေ့တန်းချစ်မြေ
 ပြင်မှာ ဂုဏ်ဓနရန်သူတွေနဲ့ ရင်
 ဆိုင်ကြရပြီ။

“ဂုဏ်ဓနတွေခွဲပစ်ခဲ့၊
 မောင် လက်ကို ဆွဲရစ်
 လှည့်...”

အကြိမ်ကြိမ်အခါအခါ
 မောင် တောင်းဆုတွေလည်း
 မပြည့်ခဲ့ပါဘူးချစ်သူရယ်...

မင်းက ဂုဏ်ဓနကိုဆွဲရစ်
 လို့ မောင်အသည်းကို ခွဲပစ်ခဲ့
 တယ်မဟုတ်လား။

ချစ်ကြင်နေစဉ်မှာ စွေး
 စွေးနီတဲ့သွေးတွေ...ချစ်မြေ
 ပြင်မှာ အရောင်ပြောင်းသွားပြီ
 ပေါ့နော်...

စကြာဝဠာတွေ ပျက်ပြုန်း
 နိုင်ပေမယ့်....

မောင် မေတ္တာတရားက
 တော့ မပျက်ပြုန်းနိုင်ဘူး ချစ်သူ
 ယုံပါနော်....။

ဇေယျာဟိန်း၏ထောင့်ငါး

ရာအဖြစ်အပျက်က ကြားဖူးနေ
 ကျဇာတ်လမ်းတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်
 သည်။

သူက အညတရတော့
 မဟုတ်၊ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက
 အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ချစ်သူ
 “လဝန်းရဲခ”ဆိုသော မိန်းမချော
 လေး၏ဘဝနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့
 ခြင်္သေ့ဆီနှင့် အုန်းမှုတ်ခွက်လို။
 သီဂီရွှေခွက်နှင့် ကျင်ငယ် ရေလို
 လားလားမှ မထိုက်။ မနှိုင်းအပ်
 မယှဉ်ရာဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရှေ့
 တန်းချစ်မြေပြင်မှာ သူ့အသည်း
 ကိုခွဲကာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ လူချမ်း
 သာ တစ်ယောက်၏ သားကို
 လဝန်းရဲခ လက်ထပ်သွားခဲ့
 သည်။

ဇာတ်လမ်းက မဆန်းပေ
မယ့် ဇေယျာဟိန်း တစ် ယောက်
အသည်းကွဲဝေဒနာကို အလူး
အလဲခံလိုက်ရသည်။

အသိလက်လွတ် ဖြစ်
သွားသည်။ မိမိအသက်ကို စွန့်
ရန်အထိ စဉ်းစားမိခဲ့သည်။
နောက်တွင် ယစ်ရွှေရည်နှင့်
အဖော်ပြုရင်း အသည်းကွဲသီချင်း
တွေ ကပ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုခဲ့
သည်။

နှစ်ဝက်လောက် အရှုံး
တစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ပုံမှန်ဘဝ
ထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ လူ
ကပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သော်လည်း သူ
အသည်းကတော့ ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်
နိုင်သေး။ ဝေဒနာအကြွင်းအကျန်
အစအန ရှိနေသေးသည်။

တနင်္ဂနွေနံနက်ပိုင်း ရွှေတိ
ဂုံဘုရားသို့သွား၏။ အေးရိပ်ခို
တာ ဂုဏ်တော်ပွား၏။ ပုတီး
စိပ်၏။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေ၏
သာယာသောနံနက်ခင်းတွင် ပြုမြဲ
ဝတ္ထုရားအတိုင်း ဇေယျာဟိန်း
ရွှေတိဂုံဘုရား ရောက်လာသည်။

ဘောင်ဘက်မှန်ဝမှာ ဖိနပ်
အပ်၍စောင်းတန်းအတိုင်း တက်

လာခဲ့သည်။
ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပန်း
ဝယ်သည်။ ကျသင့်ငွေပေးချေပြီး
ပန်းစည်းယူ၍ လှည့်အထွက်..

“ဟင်...”
“အို...”

နူးညံ့ထွေး အိသောအရာ
ဝတ္ထုနှင့် ပန်းစည်းကိုင်ထားသော
သူလက်တို့ ထိခတ်မိလိုက်ခြင်း
ကို ဇေယျာဟိန်း မှတ်မှတ်ထင်
ထင် သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။

(နှစ်)

အရုဏ်သွေး ပါးပြင်နှင့်
နှင်းလိုဖြူစင်သည့် အလှပိုင်
ရှင်...

ယဉ်ကျေးသွင်ပြင်မူယာက
ရွှေပေးလို့မရတဲ့ အသရေကို

ဆောင်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။
သိခဲ့ပြီးသောအရာအားလုံး
ကိုမေ့လျော့အောင် စွမ်းနိုင်သူ
ဇေယျာဟိန်း သည်လိုပဲ မှတ်ထင်
လိုက်မိသည်။

“အားနာပါတယ်ရှင်၊ ခိုင်
တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှက်ရွံ့ဟန်၊ အားနာဟန်၊
တောင်းပန်ဟန်တို့ ရောနှောနေ
သော စကားသံထဲမှာ ကဗျာ
တစ်ပုဒ်ပါဝင်နေသည်ဟု သူထင်
မိသည်။

သူမက ဇေယျာဟိန်းလွတ်
ကျသွားသည့် ပန်းစည်းကို
ကောက်ယူ၏။

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ
အမှိုက်ပုံးတွင် သွားစွန့်သည်။

ဇေယျာဟိန်းကတော့ ပြုစားခံနေရသူတစ်ယောက်ပမာ မှင်တက်မိဆဲ။

“ခိုင် ဆိုသော သူမလုပ်ဆောင်သမျှကိုသာ ငေးကြည့်နေမိဆဲ...”

အတန်ကြာမှ ခိုင်ထံမှ ခွာမရသည့် မျက်လုံးတွေကို သတိဖြင့် ပြန်လှဲယူလိုက်ရသည်။

“ခိုင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာမို့ ပြန်ဝယ်ပေးပါရစေနော်”

“မဟုတ်တာရပါတယ်”

သူ ပျာပျာသလဲ ပြောနေစဉ်မှာပင် ခိုင်ကပန်းသည်ထံမှ ပန်းနှစ်စည်းဝယ်၏။ သူ့ကို တစ်စီးပေးသည်။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲလား၊ ခိုင်လည်း အဖော်မရှိလို့...”

ပန်းနုရောင်ပွင့်ဖတ် နှစ်လွှာမှ ဂီတသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဇေယျာဟိန်း ပျော်သွားသည်။

ခိုင်လက်ထဲက ပန်းစည်းကိုယူ၏။ သူ၏ပန်းစည်းနှင့် ပူးတွဲကိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရွှင်ဖျံလိုလားစွာ

ပြောသည်။

“အစ်ကိုလည်းတစ်ယောက်တည်းပါ။ အတူသွားကြတာပေါ့ ခိုင်...”

ထိုနေ့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ‘လဝန်းရံခ’ ကို သတိမရသော ပထမဆုံးနေ့အဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ဇေယျာဟိန်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ခံစားရသည်။

ကာလရှည်ကြာစွာ နှလုံးသားတွင်ချစ်ခြင်းဖြင့် တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ခဲ့သည့် လဝန်းရံခ၏ ပုံရိပ်လွှာအဘယ်ကြောင့် မှိန်ဖျော့ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသလဲ...

လဝန်းရံခ၏အမုန်းတရားတွေကို နှာကြည်းမိ၍လား...

မေ့ဖျောက်ဖို့ လုံလောက်သည့် အချိန်ကာလတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကြောင့်လား။

ခိုင်ဆိုသော မိန်းမလှတစ်ယောက်အပေါ် ညွတ်ပျောင်းမိသောသူစိတ်တွေကြောင့်လား။

တိကျ ရေရာသော အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ခုမှ ရှာမရသော်လည်း နှလုံးသားမှာ

ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည့် အခြင်းအရာနှစ်ခုကိုတော့ သူသတိပြုမိလိုက်သည်...

တစ်ချိန်က သူ၏နှလုံးသွေးတို့ကို ရံဖန်ရံခါ မြူးတူးရွှင်လန်းစေသော ရံဖန်ရံခါ ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်စေသော လဝန်းရံခဟူသော အမည်သည် ယခုအခါ သူ့နှလုံးသားထဲမှ ဖယ်ရှား ခံလိုက်ရခြင်းဟူသော အခြင်းအရာနှင့်...

ခိုင်၏ချိုမြဲသော အလှကဗျာတွင် အာရုံငြိတွယ်နေခြင်းဟူသော အခြင်းအရာတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဇေယျာဟိန်းနှင့် ခိုင်တို့နှစ်ယောက် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ် အတူယှဉ်တွဲ၍ တက်ခဲ့ကြသည်။

တနင်္လာထောင့် ရောက်တော့ ခိုင်က သူမ၏ဆလင်းဘက်အိတ်ကိုအပ်သည်။ “ခဏစောင့်နော်၊ ခိုင်မွှေးနံ့မှာ ဝတ်ပြုချင်လို့” ဟုဆို၏။

ဇေယျာဟိန်းခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ရင်း ခိုင်ကိုကြည့်နေမိသည်။

ဖြူစင်ဝင်းပသည့် အသား

အရည်နှင့်ခိုင်သည် ရှည်လျား
နက်မှောင်ဆံကေသာကို ကျစ်ဆံ
မြီးထူထူကြီးတစ်ချောင်း ကျစ်၍
ရင်ခွင်ရှေ့ဘက်သိမ်း၍ထား၏။
ယောဂီရောင်တဘက်လေး ပခုံး
တင်ကာ ပုဆစ်ကျွဲကျွဲအာရုံပြု
နေသည့် ကိုယ်နေဟန်ကပန်းပု
သူဇာလို သန့်စင်ယဉ်ကျေးလှ
သည်။

အတန်ကြာကြာ ဘုရား
အာရုံပြုပြီးမှ ခိုင်ထလာသည်။
သူ့ဆီလှမ်းလျှောက်လာရင်း ပြီး
ပြသည်။

“စောင့်ရလို့ စိတ်ညစ်နေ
လားအစ်ကို”

“စိတ်မညစ်ပါဘူးခိုင်ရဲ့။
ခိုင်ဘုရားဝတ်ပြုတာ ကြည့်ရင်း
အစ်ကိုလည်း စိတ်ကြည်နူးရ
တယ်လေ”

ဇေယျာဟိန်းက ဆလင်း
ဘက်အိတ်ကို ခိုင်ဆိကမ်းပေး
ရင်း ပြောသည်။

ဘုရားကို လကျှာရစ်
လှည့်ပတ်ကြည့်ညှိကြ၏။

“ခိုင်....”

“ရှင်...အစ်ကို”

“လူတိုင်းကို ခိုင်လိုပဲ
ကိုယ်ကျင့်တရားဖြူစင်သူလို့

“ဒီနေ့မှ
သိကျွမ်းခင်မင်ရတဲ့
အစ်ကိုကို
ဆလင်းဘက်
အိတ်အပ်ပြီး
ခိုင်ဘုရား
အာရုံပြုတယ်လေ...”
“ဪ...ဒါလား
ခိုင်အကျင့်က
အဲဒီလိုပါပဲအစ်ကို၊
ခင်မိပြီဆိုရင်
ယုံမိလိုက်တာပါပဲ။”

ထင်မှတ်နေလားဟင်”

“ဘာလို့လဲအစ်ကို”

“ဒီနေ့မှ သိကျွမ်းခင်မင်
ရတဲ့အစ်ကိုကို ဆလင်းဘက်
အိတ်အပ်ပြီး ခိုင်ဘုရား အာရုံ
ပြုတယ်လေ...”

“ဪ...ဒါလား ခိုင်

အကျင့်ကအဲဒီလိုပါပဲအစ်ကို၊ ခင်
မိပြီဆိုရင် ယုံမိလိုက်တာပါပဲ။
အစ်ကိုကို စတွေ့ကတည်းက
လေးလေးနက်နက် ခင်မင်မိပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် အပ်ခဲ့တာပါ။
ခိုင်ခင်တဲ့ ယုံတဲ့သူက ရက်စက်
တော့လည်း ခိုင်ကုသိုလ်ပဲပေါ့
အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုက ခိုင်အတွက်

ပြောတာပါ။ အကြောင်းသိသူ
ချင်းတောင် မကောင်းကြံကြ
တယ် မဟုတ်လား။ ခိုင်အတွက်
စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

အစ်ကို၊ နောက်ဆိုခိုင် ဆင်ခြင်
ပါမယ်နော်”

မျက်ဝန်းရွဲကြီးဖြင့် ခိုင်၏
သနားစဖွယ်မျက်နှာကို ကြည့်
ရင်း ဇေယျာဟိန်း၏ရင်မှာ နူး
ညှိသိမ်မွေ့သော မေတ္တာပန်းတွေ
ပွင့်လန်းနေမိသည်။

အင်္ဂါထောင့်ရောက်တော့
ဇေယျာဟိန်းက သူ၏လက်ကိုင်
အိတ်ကို ခိုင့်ဆီလှမ်းပေးသည်။

“အစ်ကိုမွေးနံ့ရောက်ပြီ၊
ဒီတစ်ခါ ခိုင်စောင့်ရမယ့် အလှည့်
နော်”

“အစ်ကို”

“ပြော....ခိုင်”

“လူတိုင်းကို အစ်ကိုလိုပဲ
ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြူစင်သူလို
ထင်မှတ်နေလားဟင်”

“ဟာ...ခိုင်က အစ်ကို
ကို ဂလဲ့စားချေတာပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား။ အစ်ကိုအကျင့်က
လည်း ဒီလိုပါ ပဲခိုင်ရေ အစ်ကို
က ခင်မိချစ်မိပြီဆိုရင် ယုံ
လိုက်တော့တာပဲ....”

ဇေယျာဟိန်းနှုတ်ကချစ်မိ
ဆိုသော စကားလုံးလေးကို
တမင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခိုင်၏အရုဏ်ရောင် ပါး
ပြင်ထက်တွင် တစ်ဒဂံမျှပန်းဆီ
ရောင် လှိုင်းထသွားသည်။

ဇေယျာဟိန်းဆင်းတုတော်
ကို ရေသဗ္ဗာယ်ရင်း ခိုင်ကိုလှမ်း
ကြည့်သည်။ ခိုင်ကလည်းကြည့်
နေ၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ တည်
ငြိမ်သော ခိုင်ကတော့ တုံ့ပြန်

အပြုံးကိုပင် ချေချေတာတာ ပြုံး
သည်ဆိုရုံမျှသာ။

လက်ျာရစ်တစ်ပတ်ဘုရား
ကြည့်ညှိပြီး ဇရပ်တစ်ဆောင်
တွင် ခေတ္တနားကြ၏။

ယခုမှ သူ့အကြောင်း
ကိုယ့်အကြောင်း ပြောပြမိတ်
ဆက်ခွင့်ရသည်။ မိသားစု
အကြောင်း တွေပြောရင်းခင်မင်
ကျွမ်းဝင်မှုများ တိုးပွားလာသည်။

နေ့မွန်းမတည့်မီ ဘုရား
ပေါ်မှ အတူဆင်းလာခဲ့ကြသည်။
ဇေယျာဟိန်း မခွဲခွာချင်
သေး၊ အရဲစွန့်၍ပြောမိသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ခိုင်တို့ တွေ့ဆုံ
တဲ့ အမှတ်တရအနေနဲ့ နေ့လည်
စာကျွေးပါရစေ။ ခိုင်လက်ခံပါ
နော်”

“ခိုင်လည်း စဉ်းစားနေ
တာအစ်ကို။ အမှတ်တရ ဖြစ်
အောင်ခိုင်က နေ့လည်စာ ကျွေး
ချင်လို့။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကို
ခိုင်မပြောရဲဘူးလေ”

“ရပါတယ်ခိုင်ရယ်၊ ဒီ
နေ့တော့ အစ်ကိုကျွေးပါရစေ။
ခိုင်ကျွေးတာကို နောက်တစ်
ခေါက်မှစားမယ်နော်”

အမှတ်တရဆုံတွေ့နေလေး

က ဇေယျာဟိန်းနှင့် ခိုင်တို့နှစ်ဦးစလုံးအတွက် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့လည်ရှိ ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ဇေယျာဟိန်း ခိုင်ကို နေ့လည်စာကျွေးသည်။

စားသောက်ပြီးတစ်နေ့တာ၏ ကျန်သည့်နာရီတွေကိုကန်တော်ကြီး၏ ချစ်သူရိပ်မှာ သွားထိုင်ကြသည်။

“အစ်ကိုတော့ ဒီနေ့လေးကို တစ်သက်လုံးမေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခိုင်လည်းသတိရနေမှာပါ။ ဒီနေ့အစ်ကိုနဲ့ ဆုံရတာ ခိုင်ပျော်ပါတယ်။ စိတ်လည်း အေးချမ်းသလို ခံစားရတယ်...”

“အစ်ကိုတော့ ခိုင်နဲ့အမြဲ ဆုံနေချင်တယ်ခိုင်...”

“ခိုင်လည်း ဆုံချင်ပါတယ်အစ်ကို...”

“တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အစ်ကိုနဲ့ခိုင်ဆုံကြမယ်လေ။ ဒီနေ့လိုပဲ ဘုရားဖူးကြမယ်။ နေ့လည်စာ တစ်ခုခုစားပြီး ဒီနေရာမှာ လာထိုင်စကားပြောမယ်။ ခိုင် သဘောက ဘယ်လိုလဲဟင်...”

ခိုင်ကပြုံးပြ၏။

ထို့နောက် ဂီတသံနှင့်တူသော စကားလုံးတို့ကိုဖန်ဆင်း၏။

“အစ်ကို့သဘောနဲ့ထပ်တူ ထပ်မျှပါပဲအစ်ကို”

တကယ်တော့ ဇေယျာဟိန်းနှင့် ခိုင်တို့ဆုံတွေ့ပုံက အမှတ်မထင်ရယ်ပါ။ သို့သော် မထင်မှတ်လောက်အောင် ရင်းနှီးမှုက ရင့်သန်ခဲ့သည်။ နှလုံးခုန်နှုန်း မြန်ခဲ့ကြသည်။

အတိတ်ဘဝ၏တစ်စုံတရာပတ်သက်ခဲ့မှုနဲ့များ ဆက်နွယ် ရောသလား၊ ဇေယျာဟိန်း တွေးထင်မိ၏။

တစ်ယောက်မျက်လုံးနှင့် တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးတို့ မကြာခဏ ဆုံမိကြသည်။

ဆုံမိတိုင်းလည်း ရုတ်ချည်းတော့ မလွဲဖယ်မိကြ။ ခိုင်ကတော့ ဘယ်လိုရယ်မသိ။

ဇေယျာဟိန်းကမူ ခိုင်၏ မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ခိုင်နှလုံးသားသို့တိုင် ကြည့်နေမိပါသည်။

(လေး)

သည်တနင်္ဂနွေက ဇေယျာ

ဟိန်းအတွက် ထူးထူးခြားခြား သာသာယာယာ ရှိလှသည်။

နံနက်ဦးတွင် ရွှေရောင်နေခြည်နုတို့သည် ခပ်စောင်းစောင်း ဖြာကျနေသည်။

ငှက်ကလေးတွေ တေးသီချင်းဆိုသံကလည်း ယခင်နေ့တွေထက်ပင် ပို၍နားထောင်ကောင်းနေသည်။

အပြာရင့်ရင့်မိုးကောင်းကင်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်တွေဖြင့် ပြည့်သိပ်နေသည်။

ဇေယျာဟိန်း၏ ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ သိင်္ဂီရပန်းတွေ လန်းဆန်းဖူးပွင့်ဝေဆာလို့...

“အစ်ကို လာမယ့်တနင်္ဂနွေက ခိုင်နဲ့အစ်ကိုတို့ ဆုံတွေ့တဲ့ တစ်လမြောက်နေ့နော်။ အဲဒီနေ့ကျရင် ခိုင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အစ်ကိုကို မိတ်ဆက် ပေးမလို့။ သူ့ဇာတို့အုပ်စုက အစ်ကိုကို တွေ့ချင်ကြလို့တဲ့လေ။

ကန်တော်ကြီး ရေစပ်က ခိုင်တို့ထိုင်နေကျ နေရာမှာပဲ သူ့ဇာတို့အဖွဲ့ကို ချိန်းထားတယ်။ အစ်ကိုစောစောလာခဲ့နော်။

ညနေ နေအေးမှ ဘုရားသွားကြမယ်နော်”

ပြီးခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေက ခိုင်ပြောလိုက်သည်များကို တစ်ဆုံးမကျန် သူမှတ်မိနေဆဲ။

သူနှင့်ခိုင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားမှာဆိုကြသည်။ ထို့နောက် နေ့လည်စာ တစ်ခုခုစားပြီး ကန်တော်ကြီး ချစ်သူရိပ်မှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောကြသည်မှာ ချစ်သော တနင်္ဂနွေ သုံးကြိမ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ ယနေ့ဆိုလျှင် လေးကြိမ်မြောက်နေ့ကို ဖြတ်သန်းရပေတော့မည်။

သည်အတောအတွင်း သူနှင့်ခိုင်တို့၏ အနေအထားကလည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအပြန်အလှန် ချစ်ခြင်းကို ရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ မိတ်ဆွမက ချစ်သူလည်း မကျတဲ့ အနေအထား။

တစ်လဆိုသော အချိန်ကာလသည် လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုံကြည်နိုင်ဖို့ အတွက် မလုံလောက်သေးမှန်း ဇေယျာဟိန်းသဘောပေါက်ပါ၏။

သို့သော် ချစ်ခြင်းမှာအချိန်မလို၊ ငွေကြေးမလို၊ ဂုဏ်ခန

လက်ဆွဲခြင်းတစ်ခု၊
ခြင်းထဲမှာပန်းသီး၊
ပျားလိမ္မော်နှင့်
ပန်းသစ်တော်သီးတွေ
တွေ့ရ၏။
ပလပ်စတစ်
ရေခဲပုံးငယ်နှင့်
ထည့်ထားသော
ရေခဲမိမ်
အချိုရည်ဘူး
တွေလည်းပါသည်။

မလို၊ အသက်အရွယ်မလို၊ အဆုံးဆိုရလျှင် ဦးနှောက်နှင့် စဉ်းစားစရာမှန်သမျှ ဘာမှမလို။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားနှင့်ဆိုင်သော အရာသာဖြစ်သည်။

ဇေယျာဟိန်းဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

တစ်ရက်လေးမျှပင်နောက်ကျမခံနိုင်တော့။ ချစ်မေတ္တာပန်းများကို ယနေ့ပင် ပွင့်ဝေတော့မည်။ ခိုင်ကိုယနေ့ပင် ချစ်ခွင့်ပန်မည်။

သည်အတွေးတွေနှင့် သူပျော်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူရိပ်ကို သူ့ရောက်သွားတော့ နံနက် ကိုးနာရီတိတိ။ အပြာနုရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် လှချင်တိုင်းလှ၊ ယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်နေသော ခိုင်က အပြုံးတစ်ပွင့်ဖြင့်ကြို၏။

“ရောက်နေတာကြာပြီလားခိုင်”

“မကြာသေးပါဘူးအစ်ကို၊ ခုနကမှပါ”

“ဒါတွေ စီစဉ်လာရတာ ခိုင် ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲ”

နီညိုရောင် ပန်းပွင့်ကြီးတွေနှင့် ပလတ်စတစ်ဖျာပေါ်မှာ အပြာရောင် လက်ဆွဲခြင်းတစ်ခု။

ခြင်းထဲမှာပန်းသီး၊ ပျားလိမ္မော်နှင့် ပန်းသစ်တော်သီးတွေ တွေ့ရ၏။ ပလပ်စတစ် ရေခဲပုံးငယ်နှင့် ထည့်ထားသော ရေခဲစိမ် အချိုရည်ဘူး တွေလည်းပါသည်။

“မပင်ပန်းပါဘူးအစ်ကို၊ သူ့ဇာတို့အုပ်စုက အစာငမ်းတယ် အစ်ကိုရဲ့။ မစားရရင် အစ်ကိုကို ရော၊ ခိုင်ကိုရော အပြစ်တင်လိမ့် မယ်”

ဇေယျာဟိန်း ခိုင်ကိုကြည့် နူးစွာကြည့်ရင်း...

“ခိုင်....”

“ရှင်....အစ်ကို”

“ခိုင် သူငယ်ချင်းတွေ မလာခင် အစ်ကိုစကားတစ်ခွန်း လောက် ပြောချင်တယ်ခိုင်...”

“တစ်ခွန်းမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကြိုက်သလောက် ပြော၊ ခိုင်နားထောင်ပါမယ်။ အခုတော့ အမောပြေ အအေး လေး သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးတော့ မှ ပြောနော်အစ်ကို”

ခိုင်ကအအေးဘူး လက်ဆွဲ ကွင်းလေးကို ဖြုတ်ယူဖွင့်ဖောက် ၏။ ထို့နောက် အအေးစုပ် ပိုက် ထည့်၍ ဇေယျာဟိန်းကို ကမ်း ပေး၏။

ဇေယျာဟိန်းမချင့်မရဲ ပြုံး ရင်း အချိုရည်ဘူးကိုယူ၏။ ခိုင် စိတ်ချမ်းသာအောင် အချိုရည် တို့ကိုစုပ်ယူသည်။

“ခဏထိုင်ပါဦးခိုင်ရယ်”

ဇေယျာဟိန်း ကုန်သွား သည့် အချိုရည်ဘူးကို ဘေးမှာ ချသည်။ ခိုင်လက်ကို အသာဆွဲ ယူ၍ အတူယှဉ်တွဲထိုင်လိုက် သည်။

သူတို့နှစ်ဦး ကျောမှီထား သည့်က ကြီးမားသည့် ပင်စည် နှင့် ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်။ သူတို့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ကန်တော်ကြီးရေပြင်က လေပြေ လှိုင်းတို့၏ ဂီတသံဖြင့်....

“အချိန်တွေမစောင့်နိုင် တော့ဘူးခိုင်ရယ်...။ အစ်ကို ခိုင်ကို ချစ်....ချစ်.....”

ခိုင် ဇေယျာဟိန်းကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

ဇေယျာဟိန်း သစ်ပင်ကို မှီထိုင်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေ လေပြီ။

“အစ်ကို....အစ်ကို”

ခိုင် ဇေယျာဟိန်း၏ပခုံး တို့ကို ကိုင်လှုပ်၍ခေါ်သည်။ မရ။ ဇေယျာဟိန်း၏ အသိအာရုံ

တို့ အဝေးတစ်နေရာသို့ ခရီး ထွက်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင်ကား ချစ် သူရိပ်၌ ဇေယျာဟိန်းတစ် ယောက်သာ ငြိမ်ဆိပ်စွာ ကျန်ရစ် ခဲ့ပါတော့သည်....။

(ငါး)

“ထိုင် ညီလေး သက် သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သက်တော့ သက်သာသွားပါပြီ။ ခေါင်းတော့ နည်းနည်း နောက်နေသေးတယ် ဆရာ....”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပဲ လေ။ ညီလေးအခပ်ခံ လိုက်ရတဲ့ ဆေးက မဟာဏ နည်းနည်းများ သွားတယ် ထင်တယ်။ သုံးဆယ့် ရှစ်နာရီလုံးလုံး ညီလေး သတိမေ့ နေခဲ့တယ်။ ကုသမှုနောက်ကျ ရင် အသက် အန္တရာယ်ရှိတယ် လို့ ဒေါက်တာ မောင်မောင်မြင့်က ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အချို့ ရည်သောက်ပြီး ၂မိနစ် ၃မိနစ် အတွင်း ကျွန်တော် သတိမေ့ သွားခဲ့ပါတယ်”

“ကံကောင်းတယ်ပြောရ မှာပဲ ညီလေးရေ...။ ဝါသနာ ရှင်တစ်ယောက်က ညီလေးတို့ အတွဲကို ချောင်းနေတာလေ။ ဝါ သနာပါတာလေးတွေ ကြည့်ရမ လားလို့ ချောင်းတာကနေ ရာဇ ဝတ်မှုခင်းကျူးလွန်နေတာ မြင် လိုက်ရတာနဲ့ နီးရာဖုန်းနဲ့ ဝမ်း နိုင်းနိုင်းခေါ်ပြီး အကြောင်းကြား တယ်။ ဒါကြောင့် ညီလေးကို ဆေးရုံအချိန်မီ ပို့နိုင်ခဲ့တယ်။ တရုတ်ကြီးနဲ့ အဖွဲ့ကိုလည်း ထွက်ပေါက်ကနေ ပိတ်ဆို့ဖမ်း နိုင်ခဲ့တယ်လေ...”

ဗဟန်းရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ် စောသိန်း၏စကားကို ဇေယျာ ဟိန်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ သည်။

“ခင်ဗျား... တရုတ်ကြီး ဟုတ်လား”

“ညီလေး နားလည် အောင် ပြောရရင် တရုတ်ကြီး ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း က ညီလေးကိုသားကောင်အဖြစ် ရွှေ့လိုက်တာပါ...”

ညီလေးရဲ့ ခိုင်ကတော့ ဇေယျာဟိန်းဆိုတဲ့ ဥဒေါင်းမင်း ကို ညွှတ်ကွင်းထဲ အရောက်ပို့

ဒုစရိုက်သမားတွေက
သူတို့ အလုပ်ကို
အလွန်
ပါးနပ်လိမ္မာကြတယ်။
ပိပိရီရီရီတယ်။
လူကဲခတ်
ကောင်းတယ်။
အကောင်းဆုံးကတော့

တဲ့ဒေါင်းမလေးပေါ့ကွာ”

ညီလေးသိသင့်တဲ့ နောက် တစ်ခုက တရုတ်ကြီးနဲ့ ခိုင်ဟာ လင်မယားဆိုတာပါပဲ”

“အိပ်မက် မက်နေသလို ပါပဲဆရာ။ ဒုစရိုက်သမားရဲ့ သားကောင်အဖြစ် တစ်လတိတိ ကျုံးသွင်းခံနေရတာတောင် တစ် စွန်းတစ်စမျှ ကျွန်တော် မရိပ်မိခဲ့ ဘူးဆရာ”

“ဒုစရိုက်သမားရဲ့ လှည့် ကွက်ကို နားမလည်တဲ့ညီလေးရဲ့ အပြစ်လို့ပြောရင် မမှန်နိုင်ဘူး ညီ လေး...”

ဒုစရိုက်သမားတွေကသူတို့ အလုပ်ကို အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာကြ တယ်။ ပိပိရီရီရီတယ်။ လူကဲ ခတ်ကောင်းတယ်။ အကောင်း ဆုံးကတော့ ရွှေငွေလက်ဝတ် လက်စား ဝတ်ဆင်မထားတာ ဟာ ဒုစရိုက်သမားနဲ့ မဆုံတွေ့ဖို့ နည်းလမ်းပဲညီလေး”

ရဲအုပ် စောသိန်းစကား အဆုံး သတ်လိုက်သော်လည်း ဇေယျာဟိန်း အတွေးများက အဆုံးမသတ်နိုင်သေး...။

“မရှင်းလို့မေးပါရအောင် ခိုင်နဲ့ကျွန်တော် ဘုရားကပ်နဲ့ဆိုင်

မှာ မတိုက်မိကြဘူးဆိုရင် ကျွန်
တော်သားကောင်ဘဝ ရောက်နိုင်
ပါ့မလား”

ရဲအုပ်စောသိန်း ဇေယျာ
ဟိန်းကို ကြည့်၍ပြုံးလိုက်သည်။
သူ့အပြုံးက ဂရုဏာသက်သည့်
အပြုံး။

“သားကောင်အဖြစ် ရွေး
ပြီးမှ ညီလေးကို ဝင်တိုက်လိုက်
တာလို့ အစ်ကိုထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့မွေးနံ
ထောင့်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုတော့
သူ့ဆလင်းဘက် ကျွန်တော့်ဆီ
အပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်အသာ
လစ်ထွက်သွားရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“ညီလေးရယ် သူတို့က
လှက်ခတ် သိပ်ကောင်းတယ်လို့
ပြောပြီးပြီလေ။ ညီလေး ဒီလို
မလုပ်ဘူးဆိုတာ သိပ်သိတာ
ပေါ့။ ညီလေးအနီးမှာ သူ့
ယောက်ျား တရုတ်ကြီးရှိ မနေ
နိုင်ဘူးလို့ ညီလေးထင်လား”

“ကျွန်တော် ဘုရားဝတ်
ပြုတုန်း ကျွန်တော့်လက်ကိုင်
အိတ်ယူသွားလည်း ရတာပဲ။
အဲဒီတုန်းက အိတ်ထဲ ငွေနှစ်
သိန်းကျော်ပါတယ် ဆရာ...”

“ညီလေးက ဒုစရိုက်
သမားကို လျှော့တွက်တာကိုး
ကွ။ သူတို့မှာ လောဘတွေ
အထူကြီးရှိတယ်။ လက်ကိုင်
အိတ်ထဲကငွေကြောင့် သား
ကောင်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။
ညီလေး ဝတ်ထားတဲ့ ဟန်းချိန်း
တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်စွပ်တွေ
ကြောင့် သားကောင်ဖြစ်ရတာ
ပါ။ တရုတ်ကြီးနဲ့ မခိုင်ဆီက
သိမ်းဆည်းရမိခဲ့တဲ့ ညီလေးရဲ့
ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို သိန်း
ငါးဆယ်လို့ ရွှေကျွမ်းကျင်သူက
သတ်မှတ်ထားတယ်လေ။ ကဲ
... ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ကျွန်တော့် လက်ဝတ်
လက်စားတွေက အားလုံးအတူ
တွေဖြစ်နေရင်ကောဆရာ”

ဒီတစ်ကြိမ် ဇေယျာဟိန်း
၏ မေးခွန်းကိုတော့ ရဲအုပ်စော
သိန်းမဖြေတော့...

သဘောကျစွာဖြင့် တ
ဟားဟား ရယ်မောသည်။ အ
တန်ကြာမှ....

“ဒုစရိုက်သမားကို ဘယ်
တော့မှ အထင်မသေးနဲ့ညီလေး။
လျှော့မတွက်နဲ့။ ခြောက်ငါးလီ
သုံးဆယ်မဟုတ်ဘူး။ သုံး

ထောင် သုံးသောင်းတောင်
မဟုတ်ဘူး။ သုံးသိန်းလောက်
တွက်မှ တန်ကာကျမယ်
ညီလေးရေ။ တစ်သက်လုံးသာ
မှတ်ထားပေတော့....”

လိုအပ်သည့်ထွက်ဆိုချက်
တွေ မေးပြီး ဇေယျာဟိန်း
ဗဟန်းရဲစခန်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့
သည်။

“ဒုစရိုက်သမားကို ဘယ်
တော့မှ လျှော့မတွက်နဲ့။
ခြောက် ငါးလီသုံးသိန်းလောက်
တွက်မှ....”

ဒုရဲအုပ်စောသိန်း၏ စကား
က သူ့အာရုံမှာ ငြိပါလာသည်။

“ခြောက်ငါးလီသုံးသိန်း
ခြောက်ငါးလီ သုံးသိန်း.....”

သူ့နှုတ်ဖျားက လိုက်၍
ရေရွတ်နေမိသည်။ သို့သော်
သူ၏ အာရုံတွင် မြင်နေသည်က
တော့ ဒုစရိုက်သမား၏ အန္တ
ရာယ်မဟုတ်....

“လဝန်းရဲခဲ”

ပြီးတော့...

“ခိုင်.....”

မောင်မှိုင်းညို(ချောင်းဦး)

ပြည်သူ့ပညာ

အသံဖမ်း | ဂျပန်စာပေ

၂၀၁၃

ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း)

မွှော်ပွဝါပေး

“ဟောဟိုမှာ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်၊ ဘာများပါလိမ့် ခဏဝင်ကြည့်ရအောင်”

“စပ်စပ်စုစု အကိုတို့က တော့လုပ်ပြီ”

“ရေးစရာ ရေးကွက်လေး ရလိုရငြားပေါ့ မိန်းမရာ လာဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ အိမ်မှန်နက် (၉)နာရီ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကိစ္စကြီးငယ်ရှိ၍ မဟုတ် အနော်ရထာလမ်းရှိ နီလာဒံပေါက်ဆိုင်တွင် ဒံပေါက်ထမင်းစားရန်သက်သက် ဖြစ်သည်။ အချိန်ယူ၍ အိမ်ကထွက်လာခြင်းမှာ ပလက်ဖောင်းဈေးတန်းတစ်လျှောက် ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း ဗိုက်ဆာမှ ဒံပေါက်ဆိုင် ဝင်စားကြမည်ဟု ကြိုတင်တိုင်ပင်၍ စောစောထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် တာဝန် တစ်ဘက်ကထမ်းဆောင်ရင်း စာရေးသားနေသူဖြစ်သဖြင့်

ထူးခြားတာဆို ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် သိချင်သည်မို့ လူအုပ်စုအတွင်း တိုးဝင်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်ဇနီးအား အဖော်စပ်လိုက်ရာ ဇနီးသည် မြသန်းနုက အင်တင်တင် ဖြစ်နေသဖြင့် မငြင်းသာအောင် ကျိုးကြောင်းပြကာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ သွားရင်းလာရင်း ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတော့ ပန်းဆိုးတန်းနှင့်ကန်းနားလမ်းဒေါင့် ဒလသဘော်ဆိပ်နဲ့ မနီးမဝေး အဆောက်အဦးကြီးရှေ့ လူစုလူဝေးရှိတဲ့ နေရာထဲကျွန်တော်တို့ ဝင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးလည်း မလွဲသာမရှောင်သာ ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ရတာပေါ့။

“မျက်လှည့်ပြ ခေးရောင်းတာပါ အစ်ကိုရာ . . . လာသွားမယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွာ ခဏလေး ခဏလေး . . .”

ဝိုင်းနေတဲ့ လူတွေနောက်

ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း)

မွှော်ပူဝါပေး

နားကပ်သွားပြီး အသာကဲကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးပြောတာ နီးစပ်တယ်။ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ပြောပြီး မျက်လှည့် ပြနေတာကို တွေ့တယ်။ ပထမဆယ်ဖဲသုံးချပ် အနီလိုင်း ခိုင်းမွန်းတစ်ဆယ် ဟတ်တစ်ဆယ် ဖူးတစ်ဆယ် အဲဒီဖဲသုံးချပ်ကို အများမြင်သာအောင် လိုက်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ပရိတ်သတ်ထဲက တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အဲဒီဖဲသုံးချပ်ကို စာအိပ်ထဲထည့်ခိုင်းပြီး မျက်လှည့်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေရှေ့မှာ အသင့်ချထားတဲ့ သုံးချောင်းထောက် ခုံပေါ်တင်ထားတယ်။

“ကဲ . . . ကဲ ကျွန်တော့် ပရိသတ် ချစ်ကိုကြီး၊ ချစ်မကြီးများနဲ့ မျက်လှည့်ဝါသနာရင် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား . . . အနီ

လိုင်းပွင့်စုံ ဆယ်ဖဲသုံးချပ်ကို ပရိတ်သတ်ထဲက ချစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်က စာအိပ်ထဲ ထည့်ပြီး ဟောဟိုက ခုံကလေးမှာတင်ထားတာ အားလုံးမြင်ပါတယ်နော်။ ပိုသေချာအောင် ရွှေပွဲလာ ပရိတ်သတ်ထဲက နောက်တစ်ယောက် လာစစ်ဆေးကြည့်ပြီး ပရိတ်သတ်အားလုံး မြင်လာအောင် နောက်တစ်ကြိမ်ပြပေးပါမယ် ချစ်ကိုကြီး။ ချစ်မကြီး ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက် ခဏလာကူညီပါခင်ဗျာ”

အသက် (၂၅)နှစ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး မျက်လှည့်ဝိုင်းတွင်း ဝင်လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချစ်ညီလေး ဟောဟိုစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စာအိတ်ထဲမှာ အနီလိုင်း ဆယ်ဖဲ(၃) ချပ် ထည့်

ထားတယ်။ အဲဒါဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ပါ ချစ်ညီလေးကြည့်ပြီး ပရိတ်သတ်ကိုလည်းပြပါ။ ပြီးတော့ စာအိတ်ကို မူလစားပွဲခုံလေးမှာတင်ပြီး ဟောဒီ မှော်ပူဝါလေး လွမ်းပေးပါ။”

“မူလ ဆယ်ဖဲအနီ(၃)ချပ်လည်း မှန်ပါတယ်။ မျက်လှည့်ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ စာအိတ်တွင်း သေသေချာချာထည့် ပိတ်ပြီး စားပွဲခုံလေးမှာ တင်ပေးလိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးကမ္ဘာ ချစ်ညီလေး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နိုင်ပါပြီ။”

“ပရိတ်သတ်များခင်ဗျား . . . ကျွန်တော်ဆက်လက်ပြမယ့် ပြကွက်က ပညာခန်းနဲ့ပြမယ့် ပြကွက် တစ်ခုနဲ့ ဝါရုစိုက်ကြည့်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်

မမကြီး တစ်ယောက်လောက် ကူညီပါဦး ဘာမှလေးလေးပင် လုပ်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟော ဒီစားပွဲခုံလေးပေါ်က မှော် ပုဝါနက်လေး အုပ်ထားတဲ့ စာ အိတ်လေးကိုယူ အထဲက ဖဲ(၃) ချပ်ကို ပရိတ်သတ်ဘက် ထောင် ပြယုပဲ ကူညီပါခင်ဗျ။”

“အော် ... ဒီကအစ်မ ကြီးက ကူညီမှာလား ကူညီမယ့် စိတ်ဓာတ်ရှိတာတော့ ကြိုက်သွား ပြီ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ဆိတ်ကြိုတင် မေးကြည့်ပါရစေ အကြောင်း တစ်ခုခုရှိရင် အစ်မကြီးထိတ်လန့် တတ်လား ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် ဆိုတာယုံသ လား ခုအစ်မကြီးကူညီပေးရမယ့် အလုပ်က ဝိညာဉ်လောကနဲ့ ဆက် စပ်မှု ရှိတယ်။ မကြောက်တတ် မလန့်တတ်မှ ဖြစ်မယ်နော်အစ်မ ကြီး ယတိပြတ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကူညီပါနော်”

“ဝိညာဉ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ ဆိုရင်တော့ကျွန်မ ကြောက်တယ် မကူညီချင်ဘူး ရှင့်။”

မျက်လှည့်ဆရာ စကားဆုံး တော့ ကူညီဖို့ မျက်လှည့်ဝိုင်း

အစ်မကြီး
ထိတ်လန့်တတ်လား
ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ
တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ
ယုံသလား။
ခုအစ်မကြီး
ကူညီပေးရမယ့်
အလုပ်က
ဝိညာဉ်လောကနဲ့
ဆက်စပ်မှု ရှိတယ်။
မကြောက်တတ်
မလန့်တတ်မှ
ဖြစ်မယ်နော်အစ်မကြီး

အတွင်း ဝင်လာတဲ့အမျိုးသမီး သူ့နေရာသူ ပြန်ဝင်သွားသည်။
“ကဲ ..ကဲချစ်ပရိတ်သတ် ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကူညီပါခင်ဗျာ”

အသက်(၃၀)ခန့် အမျိုး သမီးတစ်ယောက် မျက်လှည့် ဆရာကို ကူညီဖို့ ဝိုင်းထဲဝင်လာ သည်။ မျက်လှည့်ဆရာကလည်း စောစောက အမျိုးသမီးကိုမေး သလိုမျိုး မေးသည် ဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက မကြောက်တတ် မလန့်တတ်ကြောင်း မျက်လှည့် ဆရာကို ပြောပြလိုက်တော့ ပွဲ ကြည့် ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီး ကာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ဒီကညီမရဲ့ ရဲဝင့်တဲ့စိတ် ဓာတ်၊ သတ္တိရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ် တော့ကြိုက်တယ်ဗျာ ... ဒါနဲ့ ညီမရဲ့လိပ်စာနဲ့ အမည်လေးသိပါ ရစေ။”

“ဟင် ကျွန်မလိပ်စာက ဘာလုပ်ဖို့လဲရှင့်။”

“ဒါက ဒီလိုပါ။ တစ်စုံ တစ်ခုအနှောင့် အယှက်ပြဿနာ ဖြစ်လို့ရှိရင် ညီမအိမ်ကို အကြောင်း ကြားပေးနိုင်အောင် လိုရမယ်ရ ဆက်သွယ်ရအောင်

တောင်းတာပါ။”

အမျိုးသမီး ပေးလိုက်သော သိပ်စာကို မျက်လှည့်ဆရာ ဘဝည့်က စာအုပ်တစ်အုပ် ဘွင်ရေး မှတ်လိုက်ပြီးမျက်လှည့် ပြုကွက်အစီအစဉ်ကိုစလိုက်သည်။

“ကဲ ညီမ အခုအချိန်က ပြီး မျက်လှည့်စည်းဝိုင်းအတွင်း ငါဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေး တော့” ဂဠုန် ... နဂါး ... တောကြားတောင်စွယ် ... နေ မကွယ်မီ ... အာချလောင်း ဘာ တွေဆက် ဥံ့ဖြူမန်း နေသည်။ သဲကွဲတော့ ကြည့်နေကြသူတွေ ယည်း အသက်ပင်ဖြောင့်ဖြောင့် ဂျုရဲ့လားမသိ ပြူးတူးပြုတည်း ပူးစူးရဲရဲကြည့်နေကြသည်။

“ညီမရေ ဖဲချပ်(၃)ချပ် ဘည့်ထားတဲ့ စာအိတ်ပေါ် ဖုံး နှပ်ထားတဲ့ မှော်ပုဝါနက်လေးကို ပြီး ညီမ ညှာလက်ကို ပတ်စည်း ဘားလိုက်”

“ဟုတ်ပြီ။ စာအိတ်ကိုဖွင့် အထဲကဖဲ (၃)ချပ်ကိုယူ ပရိ သတ်တွေမြင်အောင် ထောင်ပြ လိုက် ထောင်ပြလိုက်”

ဟာရှင်းတယ် တစ်သုံးလုံး နှုတ်တစ် ဟတ်တစ် ဒိုင်းနှုတ်တစ်

“ဖျောင်း ... ဖျောင်း ... ဖျောင်း ... ပရိတ်သတ်တွင်းက လက်ခုပ်သံများ သောသောညံ သွားသည်။”

“ကဲ ... ကဲ ... ညီမလေး ဖဲ(၃)ချပ်ကို ပြန်ထပ်ပြီး စာအိတ်ထဲထည့်ပါ ပြီးရင် စောစောကအတိုင်း ခုံလေးပေါ်ပြန်ထားပြီး ညီမလက်က မှော်ပုဝါနက်လေး ပြန်အုပ်လိုက်ပါ။”

မျက်လှည့်ဆရာသည် စောစောကအတိုင်းနှုတ်က တတ္တတ် တွတ်ရွတ်ရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့် မိုးရွှေကြည့်လိုက် ပါးစပ်ကပွစိ ပွစိပြောလိုက်ပြီး ခဏအကြာ ညီမလေးရေ စောစောကလိုပဲ မှော်ပုဝါနက်လေးယူပြီး ညီမလက်မှာပတ်စည်းထားလိုက်...

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ စာအိတ်ထဲက ဖဲ(၃)ချပ်ကိုယူ ပရိသတ်မြင်သာအောင်ပြလိုက် ပြလိုက်...”

“ဟာ တကယ်ရှင်းတယ် ... ဂျက် ... ကွင်း ... ကင်း ... တဲ့။”

ကနေဦးက ဆယ်ဖဲ(၃)ချပ် မျက်လှည့်ဆရာအစွမ်းကြောင့် ဆယ်ဖဲကနေ တစ်သုံးလုံးဖြစ်

ဟော ခုတစ်ခါ တစ်ဖဲတွေက ကုလားဖဲ ဂျက် ... ကွင်း ... ကင်း ... ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ပရိသတ် အတော်သဘော ကြသလို ချီးမွမ်းအံ့ဩမကုန် ဖြစ်ကြတာပေါ့။

“လာ သွားစို့ အစ်ကို့ ပလက်ဖောင်းဈေးတန်း လျှောက် မယ်ဆို”

“ခဏလေးပါကွာ ခဏလေး”

“တစ်ခါလာမဲပြာပုဆိုးပဲ ဟာများ ခြေညောင်းခံရပ်ကြည့် နေတာ အံ့ပါရဲ့”

ကျွန်တော့်ဇနီး မြသန်းနု ဟာ ကျွန်တော့်အကြိုက်လိုက်ပြီး မျက်လှည့်ခိုင်းဘေး ဝင်ရပ်ကြည့် နေသော်လည်း သူစိတ်က ဘဝင် ကျပုံမရ ပွစိပွစိပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို ကျွဲမြီးတိုတာ မျက်စောင်းထိုးလျက်ရှိသည်။

“ကဲ ညီမလေး အတို့ ကိုယ် ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူး ကမ္ဘာပါညီမလေး ဒါနဲ့ညီမလေး ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဖြစ် သူး”

“ညီမလေးရဲ့ကိုယ်ခံ စိတ်

ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုကလည်းကောင်း၊ ညီမကိုယ်မှာ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အစောင့် အရှောက်တွေကလည်း ကောင်းလို့သာ နို့မို့ဆို မျက်လှည့် စည်းဝိုင်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ရှိန်းတိန်းတိန်း၊ ဖိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်သလိုလို ကြောက်သလို ရွံ့သလို တွေဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ သာမန် အပျော်တမ်း ပြကွက်အတွက် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်သော်လည်း ပညာခန်းနဲ့ပြကွက်တွေကြတော့ အနှောင့်အယှက် ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ပြကွက်တွေပြတော့ မယ်ဆို အစ်ကိုတို့ရဲ့အထက်ဆရာကြီး အဘကို တိုင်တည်ပြီးမှပြပါတယ်။ ဆရာကြီးက အစ်ကိုတို့ မစွမ်းသာတဲ့အရာတွေကို သူက စွမ်းတော့ သူ့ကိုတိုင်တည်ပြီးမှ ပြတာပါ ညီမလေးနေရာ ပြန်နိုင်ပါပြီ။ အစ်ကို ဆက်လက် ပြသမဲ့ ပညာခန်းပြကွက်တွေကို ပရိတ်သတ်နဲ့အတူ ဆက်လက် ကြည့်ရှု အားပေးပါနော်။”

လေးစားရပါသော ပရိသတ်များခင်ဗျား ... အခု ကျွန်တော်ပြသမယ့် ပစ္စည်းဟာ ဗောဓိညောင်ပင် လက်ျာတိုင်း ညောင်သားနဲ့ အဘဆရာကြီး

ကိုယ်တိုင် စီမံပြုလုပ်ထားတဲ့ အဆောင်ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဘက (၇) ရက်သားသမီး အားလုံး အဆင်ပြေနိုင်အောင် ခုနှစ်နေ့၊ ခုနှစ်နှစ်စီပြီး စီမံဆောင်ရွက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ဒီပစ္စည်းကို ကျားမ မရွေးဆောင်ထားနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခု သတိပြုဖို့လိုတာက ဒီပစ္စည်းကို ဆောင်တော့ မယ်ဆိုရင် သင့် သလို ဟိုနေရာထား ဒီနေရာတင် ဆိုသလို ထားချင်တဲ့နေရာထားလို့ မရဘူးခင်ဗျ။ မြင့်မြတ် သန့်ရှင်း တဲ့နေရာမှာ ထားရပါမယ်။

* ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော်စီမံ ထား တာလားလို့မေးရင် ကျွန်တော်ရိုးသားစွာပဲ ဝန်ခံပါရစေ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအစွမ်းမှ မရှိလို့ ကျွန်တော် မစီမံနိုင်ပါဘူး။ ဆရာကြီးက (၇)ရက်သားသမီးများ အတွက် စေတနာမေတ္တာထား ပြီး စီမံပေးတဲ့ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါတယ်။

မျက်လှည့် ဆရာသည် လက်ကိုင်ပုဝါဖြူနှင့် ထုပ်ထားသော အမျိုးအမည်မသိ ပစ္စည်းလေးများကို ပရိတ်သတ် မြင်သာအောင် လက်ကိုင်ပုဝါကို ဖြန့်ပြ

လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏စကားကို ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိ မရှိ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားတာမြင်မှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

တောင်းပြီ ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ဆောင်ထားရင် ဘာအကျိုး ထူးမှာလဲ သိချင်ကြမှာပဲ။ ကဲ...ကဲ ကျွန်တော် ဆရာစားမချန်ဘဲ ပြောပြမယ် ပထမခံစားရမယ့် အကျိုးကျေးဇူးက အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေ၊ ကင်းစတဲ့ သတ္တဝါတွေ လုံးဝမကိုက်ဘူး။ ဒုတိယအကျိုး ကျေးဇူး ခံစားရမှာတော့ ဝဝစား များများ လှူနိုင်တဲ့ဘဝရောက်အောင် လာဘ်လာဘဝင်ငွေ ကောင်းမယ်၊ စီးပွားတက်မယ်၊ အရောင်းအဝယ် သမားဆိုရင် ရောင်းပန်းဝယ် ပန်းလှမယ် ကောင်းမယ် ဝန်ထမ်းဆိုရာထူး တက်မယ်။ အဘဆရာကြီးကို ယုံလို့ အဘအစီအမံ နာခံတဲ့ တပည့်တွေ ဒီနေ့ ဌာနအသီးသီးမှာ ညွှန်မှူး ညွှန်ချုပ် ဖြစ်နေကြတာ အများကြီးမှ အများကြီးပဲ ဒီနေ့ကစပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် ဆောင်ထားကြပါ။ ဒီပစ္စည်းမျိုး

ဆိုတာ ဂံမ္ဘီရဆန်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးမို့ ရသင့် ရထိုက်မှရတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးပါ အဘဆရာကြီးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက် ရှိတဲ့သူတွေလောက်ပဲ ရကြမှာ။

ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော်တို့ မရောင်းပါဘူး။ အဘဆရာကြီး ကလည်း ရောင်းခွင့်မပြုဘူး။ မေတ္တာစေတနာနဲ့ ဒါနပြုမှာ ယုံကြည်စွာနဲ့ ဆောင်ထားလိုသူများ ကျွန်တော့်ဆီ လာယူကြပါ အရေအတွက်က (၃၆)ခုပဲရှိပါတယ် ကြင်းကျေ နဝင်းကျေဒါနပြုတာပါ။

မဝယ်ရပဲ မေတ္တာ စေတနာနဲ့ဒါနပြုမယ်လည်း ဆိုရော မျက်လှည့်ကြည့် ပရိသတ် လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်ကာ တစ်ယောက် တစ်လက်ဆိုတာလို အဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ကုန်သွားသည်။

ပရိသတ် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ ကျေးဇူးပြု၍နားဆင်ပါ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီမှအဆောင်ပစ္စည်းလေးများကို အဘဆရာကြီးရဲ့ ဆန္ဒနဲ့အညီ ရသင့်ရထိုက်သော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို အခမဲ့ဖြန့်ဝေပေးပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မျက်လှည့်ဆရာသည် လက်ဝါး သုံးချက်တီးကာ

ပရိသတ်ဘက်သို့ အထက်ပါ အတိုင်းပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်က ဘာပါလိမ့်ဆိုသော အကြည့်နဲ့ မျက်လှည့်ဆရာကိုကြည့်ကာ မျက်လှည့်ဝိုင်း ခဏငြိမ်သွားသည်။

ကျွန်တော် ပြသရန် ကျန်သေးတဲ့ ပြကွက်ဆန်းများကို မကြာမီ ဆက်လက်ပြသရန်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ပြကွက်ဆန်းတွေ မပြမီ ပရိသတ်ကြီးကို ကျွန်တော် တင်ပြရန်ရှိပါတယ်။ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးများစွာနဲ့ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားပြီး တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ တင်ပြခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်တင်ပြမယ့်ဂီတက အာအနေနဲ့မေတ္တာစေတနာ ရှေ့ထားပြီး သူ့ပဋ္ဌာန်းဆက်များဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုအစ်မများကို အလွန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အဆောင်ပစ္စည်းကို ဒါနပြု ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအဆောင် ပစ္စည်းလေးကို ဆောင်ထားတဲ့အခါ မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့ နေရာမှာထားဖို့ ကျွန်တော် ကနေဦး ကတည်းက ပြောထားတာ ပရိသတ်များ မှတ်မိမယ်ထင်ပါတယ်။ သန့်ရှင်းဖို့ဆိုရင် သင့်လျော်တဲ့ ကြူတ်လေး

တစ်ခုထဲမှာ အမွှေးနံ့သာနံ့ထားပြီး ဆောင်ထားရင် အလွန်ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော့် ပရိသတ် အစ်ကို အစ်မများမှာ ကြူတ်ရှာရတော့မယ်။ အမွှေးနံ့သာအတွက် ရေမွှေးရှာရတော့မယ်။ ကြူတ်ရှိပြန်ရင် အံဝင်ဝင်ကျဦးမှ ရေမွှေးဆိုတဲ့နေရာမှာ လည်း သုံးပြီးသားရေမွှေးသုံးရင် မကောင်းဘူး အသစ်သုံးရမှာ အဟောင်းသုံးရင်တော့ အဆောင်ရဲ့ အစွမ်းအာနိသင်ပြယ်ပါလိမ့်မယ်။

ကောင်းတာက ရေမွှေးပုလင်းအသစ်ဝယ်တာအကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီလိုဆိုပြန်တော့ ဒီနေ့ ရေမွှေးပုလင်းရဲ့ဈေး အနည်းဆုံး ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ ပရိသတ် အမြဲသုံးနေတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ပြောစရာ မလိုပဲသိကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဆိုသလို အဆောင် ပစ္စည်းလေးများအသင့် အမွှေးနံ့သာနဲ့အတူ ဆောင်ထားနိုင်ကြဖို့ အဆောင်ပစ္စည်းရထားတဲ့ အစ်ကို အစ်မများ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အရံသင့် အမွှေးနံ့သာပါ ဖလ်ကြူတ်လေးများ လာယူကြ

ပါခင်ဗျာ။

စောစောက အဆောင်
ပစ္စည်းလေးများ တိုးတိုးယူကြ
သည့်အတိုင်း မျက်လှည့်ဆရာ
လက်ဝယ်ရှိ ဖလံကြုတ်လေး
များကို တစ်ယောက်တစ်လက်
ဆိုသလို တိုးတိုးယူလိုက်ကြရာ
မျက်လှည့်ဆရာ လက်တွင်းက
အမွှေးနံ့သာပါ ဖလံကြုတ်လေး
(၃၆) ခု တစ်ခဏချင်းမြိုက်ခနဲ
ကုန်သွားသည်။

မျက်လှည့်ပြတာ ကြည့်ချင်
သူများကလည်း နောက်ထပ်ပြ
ကွက်လေးများ ကြည့်ချင်သေး
သဖြင့် ရပ်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေကြ
သလို အဆောင်ကော ကြုတ်ပါ
ရထားသူတွေကလည်း သူတို့
အတွက် ကောင်းကျိုးဆောင်တဲ့
မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့အထိ
အားပေးလိုက်မဟဲ့လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရပ်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေကြသည်။

ကျေးဇူးရှင် ပရိသတ်ကြီး
များခင်ဗျား အဆောင်ပစ္စည်း
လေးများကိုတော့ အဘဆရာကြီး
ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်တဲ့
ညီအစ်ကို မောင်နှမများထံအခမဲ့
မေတ္တာသက်သက်ဖြင့် ပေးဝေ
ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

**အဘဆရာကြီးရဲ့
လက်ရင်းတပည့်
တစ်ယောက်အနေနဲ့
အဘဆရာကြီးကို
ပါရမီဖြည့်တဲ့အနေနဲ့
ဝင်ကူတမိုတစ်ခု
ငွေသုံးရာကျပ်စီ
ကျပါတယ်။
ကြုတ်ကလေးယူထားတဲ့
ကျွန်တော် အစ်ကို
အိမ်များ
ကျသင့်ငွေ
သုံးရာကျပ်စီ
ချီးမြှင့်ကြပါ**

ဖလံကြုတ်နဲ့ ရေမွှေးကို
တော့ ကျွန်တော် အခမဲ့ မပေး
နိုင်ပါဘူး။ ညီအကိုမောင်နှမများ
အဆောင်ပစ္စည်း ဆောင်တဲ့အခါ
အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုတဲ့
စေတနာ အဘဆရာကြီးရဲ့
လက်ရင်းတပည့် တစ်ယောက်
အနေနဲ့ အဘဆရာကြီးကို ပါရမီ
ဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ ဝင်ကူတမိုတစ်ခု
ငွေသုံးရာကျပ်စီ ကျပါတယ်။
ကြုတ် ကလေးယူထားတဲ့ ကျွန်
တော် အစ်ကိုအစ်မများ ကျသင့်
ငွေ သုံးရာကျပ်စီချီးမြှင့်ကြပါ
စေခင်ဗျာ။

မျက်လှည့်ကြည့် ပရိသတ်
ထဲမှ ဖလံကြုတ်ကလေးနဲ့ ရေမွှေး
ဖိုး ငွေသုံးရာတောင်းလာသဖြင့်
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကြည့်ကွက်
ကြည့်ကွက် လုပ်နေကြသည်။
အလကား ယူစဉ်ကလောက်
သွက်လက်မြန်ဆန်မှု မရှိတော့
ပါ။ ပစ္စည်းယူထားသူများနေရာ
က ထွက်ပြေးလို့လည်းမသင့်။
ရှက်စရာမို့ စိတ်ထဲဝယ် ဘဝင်
မကျသော်လည်း ငွေသုံးရာကျပ်
စီ ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။
အဆောင် လက်ခံထားမှုတော့
ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ဝယ်လိုက်ရတဲ့

သဘောပါ။

“ကဲ အစ်ကို သွားစို့ ထမင်းဆာပြီ”

ကျွန်တော် လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နေ့လည်စာ စားရမယ့်အချိန် (၁၁)နာရီထိုးပြီမို့ မငြင်းသာတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆာနေပြီလေ။

“တလေးတွေအတွက် ကီး မားပလာတာလည်း ဝယ်ရဦး မယ်ဆိုတော့ သွားကြတာပေါ့”

“ပြောသာပြောရ မျက် လှည့်ဆရာရဲ့ ပြကွက်က ရှင်း သား၊ ဖဲချပ်တွေကို သူ့လက်နဲ့ လုံးဝမကိုင်ဘူး၊ ပရိသတ်ထဲက လူတွေပဲကိုင်တာ တစ်ဆယ်ဖဲ တွေက တစ်ဖဲတွေဖြစ်၊ နောက်

ဆုံး တစ်ဖဲတွေက ဂျက်ကွင်း ကင်းဆိုတဲ့ ကုလားဖဲတွေဖြစ်တာ တော့ရှင်းတယ်၊ ပညာသားပါ တယ်။ သူပြောသလို ပညာပြ ကွက်ဆိုတာ စုန်းတိုက် နတ်တိုက် အောက်လမ်းနဲ့ တိုက်ပြီး ဝိညာဉ် တွေကိုများ ခိုင်းသလားပဲနော်”

မျက်လှည့်ဝိုင်းထဲက ထွက် လာပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးက သူ့ အထင်ကို ပြောကာ မှတ်ချက် ပြုလိုက်သည်။

“ရှင်းသမ သိပ်ရှင်းတာ ပေါ့ အစ်မကြီးရယ်၊ တစ်လောက လုံး လှည့်လိမ်နေတဲ့ လူလိမ်တွေ နဲ့ လှည့်ကွက်တွေပဲ၊ မနေ့က

တောင်ဥက္ကလာ နန္ဒဝန်ဈေးရေမှာ ဒီအဖွဲ့မျက်လှည့်ပြတာ ခရီးသွား ဟန်လွှဲ ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်ဖြစ် ခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ ဒလဆက်သွားမှာမို့ ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းအဆင်း ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ရပ်ကြည့် ဖြစ်ပြန်တယ်၊ ဘာတွေ ထပ်လိမ် ဦးမလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်ကြောင့် ရပ်ကြည့်ဖြစ်တာပါ”

ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး စကားပြောတဲ့ကြား ဝင်ပြောလာ တဲ့ စကားသံကြောင့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ကြားဝင်ပြောလာ သူကို သတိထားကြည့်လိုက်ရာ စောစောက မျက်လှည့်ဝိုင်းတွင် ဘေးချင်း ကပ်ကြည့်ခဲ့သူဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက် သည်။

“မျက်လှည့်ဆိုတဲ့ အတိုင်း မျက်စေ့ကို လှည့်စားပြီး လိမ် တယ်ဆိုတာ အကြမ်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမျက်လှည့် ဆရာရဲ့ပြ ကွက်က အရမ်းရှင်းတယ်၊ ဖဲချပ် တွေကို သူ့လက်နဲ့ တစ်ချက်မှ မကိုင်ဘူး၊ ကနဦး ဆယ်ဖဲ (၃) ချပ်ကိပ် ကိုင်ပြီး ပရိသတ်ဘက် ပြတယ်၊ ပြီးတာနဲ့ စာအိပ်

ထည့်ပိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက် အကူအညီကောင်းပြီး မှော်ပုံဝါနက်အုပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ထဲက လာကူတဲ့သူကပဲ ဖဲချပ်တွေကို စာအိမ်ထဲကထုတ်ပရိသတ်ဘက်ပြတယ်။ အဲသလိုဆက်တိုက် လုပ်ပြသွားတာ အကြိမ်တိုင်း ဖဲပွင့်တွေ ပြောင်းကုန်တယ်။ အဲဒါကို လက်လှည့်လို့ ပြောရအောင်ကလည်း ဖဲချပ်တွေကို သူမကိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါက အတော်ဆန်းတာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီပြကွက်တွေကို ရှင်းတယ် ဆန်းတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံသယတော့ ရှိတယ်။ အဲ...အဲ ဒီနေ့ကြည့်ဖြစ်တော့မှ ဒီလူတွေ လူလိမ်တွေဆိုတာ ရှင်းရှင်းသိတော့တယ်”

“ဆိုပါဦးဗျာ၊ ဒီနေ့ ဘာတွေပြီး လူလိမ်တွေလို့ ပြောနိုင်တာလဲဗျာ”

“မျက်လှည့်ဆရာက သူ့ကူညီဖို့ ပရိသတ်ထဲက လူတွေကို ခေါ်တယ်။ အဲဒါအစ်ကိုကြီး မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါ

တယ်”

“ကူညီဖို့ ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကော၊ အမျိုးသားတွေပါ သူ့လူတွေချည်းပဲ။ အဲ... အဲ ပထမ ဆုံးထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကတော့ တကယ့်ပရိသတ်အစစ်ပဲ။ ဒီကိစ္စက သူတို့လူမဟုတ်ဘဲ ပရိသတ် အစစ်ထွက်လာလို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူတို့လူမှသာ အသင့်စောင့်ထားတဲ့ ဖဲ (၃)ချပ်ကို ပုဝါအနက် သူတို့အခေါ် မှော်ပုဝါပေါ့။ အုပ်ပြီးရှိပြီး သား ဖဲချပ်နဲ့ လဲရမှာ၊ သူတို့အဖွဲ့တွေက ဖဲချပ်ပျောက်တာပင်ပေါင်ဘော်လုံး ပွားတာဆိုတဲ့ လက်လှည့်မျက်လှည့် အခြေခံသဘောလောက်တော့ တတ်ထားကြတယ်လေ။ မလောက်လေး မလောက်စား ပညာလောက်နဲ့ တကယ့်အစစ်အမှန် မျက်လှည့်ပညာရှင်ကြီးတွေ သိက္ခာကျအောင် လုပ်တဲ့လူတွေပေါ့”

“ပထမ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကူညီပါလို့ခေါ်ပြီး မျက်လှည့်ဆရာ လေကြောရှည်နေတော့ အဖွဲ့ထဲက ကူမယ့် အမျိုးသမီးကလည်း ဒိုင်လျှိုပြီး ခဏစောင့်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ

ပရိသတ်အစစ် အမျိုးသမီးကလည်း ဘယ်သူမှ မထွက် ငါထွက်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်လှည့်ပိုင်းထဲ ဝင်လာတာ မျက်လှည့်လည်း ကြည့်ချင်တော့ ပြီးပြီးရော ထွက်လာတဲ့သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမယ် မသိတဲ့ မျက်လှည့် ဆရာ-ပရိသတ်အစစ် အမျိုးသမီးကို ကြောက်တတ်လန့်တတ်သလား။ ဝိညာဉ်လောကနဲ့ပတ်သက်မှာ... ဘာဘာ...ညာညာ... ကွီ...ကွီ...ကွ...ကွတွေ လျှောက်ပြောလိုက်တာနဲ့ သူတို့အဖွဲ့ဝင်မဟုတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြောက်ပြီး ပိုင်းဖြင့် ပြန်ထွက်သွားတယ်လေ။ အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်က မျက်လှည့်ပိုင်းမှာ ဘယ်အမျိုးသမီးက ပြဿနာအဖြစ်ခံမှာလဲနော့၊ မျက်လှည့်ဆရာက အဲဒီအမျိုးသမီး ပိုင်းထဲက မထွက်ထွက်အောင် ခြောက်လှန့်ပြောတာ ဘာဝိညာဉ် ဘာအောက်လမ်း ဘာစုန်းကဝေမှ မဟုတ်ဘူး။ လူအထင်ကြီးအောင် အာဘောင်အာရှင်းသန်သန်နဲ့ လျှောက်ပြောတာ”

“အော် လူလိမ်တွေ အကြောင်းပြောနေတာနဲ့ သင်္ဘောတော့ လွတ်တော့မှာပဲ သွားပြီ နော် အကိုကြီး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း လမ်းပေါ်က လူလိမ်တွေ အကြောင်း ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်တော့ ရပြန်တာပေါ့”

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

တစ်ချိန်က မြန်မာ့မျက်လှည့် လောကတွင် နံမည်ကြီး၍ အစဉ်အလာကောင်းခဲ့သော မျက်လှည့်ပညာ ရှင်ကြီးများ ပေါ်ထွန်းခဲ့ဘူးပါသည်။ ယခုအခါတွင်လည်း မျက်လှည့်ပညာရှင် လူငယ်လူရွယ်များ စုပေါင်း၍ ညီနောင်အဖွဲ့ ဖွဲ့ကာ ဆန်းသစ်သော မျက်လှည့် လက်လှည့်ပညာများ တိုးတက်ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နေသည်ကို ကြားသိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါသည်။

(စာရေးသူ)

အယ်ဒီတာ
ပြန်ကြားလွှာ

- (၁) ဖြစ်ရပ်မှန်သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်သူတို့၏ ဆန္ဒနှင့်ကိုက်ညီမည့် ကဏ္ဍသစ်နှင့် အစီအစဉ်များကို တိုးချဲ့ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။
- (၂) တိုးချဲ့ကဏ္ဍသစ်အဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးသားဖော်ပြ လူကြိုက်များခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာကလောင်ရှင်တို့၏ စာများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုအဖြစ် ရံဖန်ရံခါ ဖော်ပြထားပါသည်။
- (၃) ဤသို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသော စာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်လှမ်းမမီသော ဆရာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်သူမှသော်လည်းကောင်း ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော် လည်းကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။
- (၄) နယ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များအနေနှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်မထုတ် နိုင်ပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် ထုတ်ယူစေလိုပါသည်။
- (၅) ဖြစ်ရပ်မှန်သို့ စာမူများပို့ပေးနေသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ပြန်ကြားရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းအတွက် ပို့ထားသော စာမူများကို အခြားတိုက်များသို့ မိတ္တူပွား၍ မပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

အဲဒီညက ကျောင်းကုန်း
မြို့နယ်၊ တံခွန်တိုင်ကျေးရွာ၏
မြင်ကွင်းတွင် ဖြစ်ရပ်ဆိုးတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလ ဆောင်း
ည၏ အအေးဓာတ်အငွေ့အသက်
များက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကာလ
ကို ရစ်ပတ်၍နေသည်။ ဆီးနှင်း
များ တဖွဲဖွဲကျနေသည်မို့ ရဲစခန်း

အမိုးသွပ်ပြားတံစက်မြိတ်မှ နင်း
စက်များ ကျနေပြန်သည်။

ဒုရဲအုပ်ဆောင်မင်းဦး သည်
နေ့ခင်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်
ကထိန်ခင်းသည် မြင်ကွင်းကို
ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်နေသည်။
ပျော်ကြပါးကြ၊ စားကြသောက်

ကြ၊ ကကြခုန်ကြ၊ တစ်ရွာလုံး
လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေခဲ့ပုံအလုံးစုံ
ဤသို့အတွေးရေယာဉ်ကြော
မျောနေစဉ် ရဲစခန်းရှေ့မှ လူတစ်
သိုက်၏ ဆူဆူညည် အော်ဟစ်
သံ။

“ဆရာတို့ ... ဆရာတို့
တံခါးဖွင့်ပါဦး။ အရေးတကြီး
လူပျောက်တိုင်စရာရှိလို့ပါ။”

ထိလာဖိုးဘထိန်

ရမ္မက်သားကောင်

အော်ဟစ်တိုင်ကြားသူ လူစု ငါးဦးအား ဝိတ်စောင့်ရဲတပ်သား ကျော်လှိုင်က စခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

“ဪ ... တံခွန်တိုင် ကျေးရွာက ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ အဖွဲ့ပါ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာများအကူအညီပေး ရမှာလဲ”

တာဝန်မှူးအောင်မင်းဦးမှ ပြောလိုက်သည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဆန်းမှ ...

“ဗိုလ်လေး ... ကျွန်တော် တို့ရွာက ဟောဒီကိုအာဇာနည်ရဲ့ ခယ်မ နှင်းဖြူဖွေးနဲ့ သူ့သား ဖိုး လပြည့်တို့ ပျောက်သွားလို့”

“ကလေးတွေက ဘယ် အရွယ်လဲ”

“နှင်းဖြူဖွေးက (၁၄) နှစ် သမီး၊ ဖိုးလပြည့်က (၉)နှစ်သား”

“သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ် လိုက ဘယ်လိုပျောက်သွားတာ လဲ”

“ဒီလိုပါ။ တံခွန်တိုင် ဘုန်းကြီးကျောင်း ကထိန်ပွဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတယ်ဆိုလို့ ကလေးတွေ သွားကြတယ်။ ကထိန်ပွဲပြီးတော့ ပြန်မလာကြ သူး။ အခု သန်းခေါင်တိုင်အောင် ပြန်မရောက်လာတာမို့ လူပျောက် လာပြီးတိုင်တာပါ”

“ပြီးတော့ ဘယ်လိုသတင်း ထူးသေးတုန်း”

“ကလေးနှစ်ယောက်ကို အေးမြရွာက ဖိုးနက်တက် ခေါ် သွားတာ မြင်တယ်လို့လည်း ပြောကြပါတယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီလိုဆို မဖြစ် သူး။ ကျွန်တော် စခန်းမှူးကို သတင်းပို့ပြီး ကျွန်တော်ပါ လိုက် ရှာမယ်။ ခဏလေးစောင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်လေး”
ဒုရဲအုပ် အောင်မင်းဦးသည် စခန်းမှူးထံ သတင်းပို့အပြီး ခရီး ထွက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်လိုက် သည်။

“ကဲ ... ဥက္ကဋ္ဌကြီး သွား ကြစို့”

ဟုပြောဆိုကာ အောင်မင်း ဦးနှင့်အဖွဲ့သည် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် အေးမြရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ အချိန်ကား သန်းခေါင် ကျော်နေပြီမို့ ချမ်းမြမြရှိနေသည်။ နှင်းကလည်း တဖွဲဖွဲကျနေဆဲ။ လရောင် ဝိုးတဝါးအောက်တွင် သွားရင်းလာရင်း ကလေးနှစ် ယောက်အတွက် ရတက်မအေး ဖွယ် ဖြစ်နေကြသည်။

“ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖိုးနက်တက်ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲနော်”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဖိုးနက်တက်ခေါ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းခပ်သွဲပဲ။ စခန်းတုန်းကလည်း ပြောခဲ့ပြီး သားလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဖိုးနက်တက်နေတဲ့ အေးမြရွာသို့ သွားပြီး စုံစမ်းကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကောင်းပါတယ်”

အေးမြရွာသည် အိမ်ခြေ (၆၀) လောက်သာရှိသော ရွာငယ်လေး။ အမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးမြ၍နေသည်။ သန်းခေါင်ကျော်ပြီမို့ တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ ဖိုးနက်တက်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဗျို့ ... ဦးစိန်ဝင်း ... ကျွန်တော်က တံခွန်တိုင်ကျေးရွာက ဥက္ကဋ္ဌဦးဆန်းပါ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”

ဦးစိန်ဝင်းအိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဦးဆန်းတို့အဖွဲ့အား လက်ခံစကားပြောသည်။

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားရဲ့သား ဖိုးနက်တက် ကလေးနှစ်ယောက်ခေါ်သွားတယ်ကြားလို့ လာပြီးမေး

တာပါ”

“ဘာဗျ ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာမလုပ်ကြနဲ့။ ငါ့သားကိုလည်း မစွပ်စွဲကြနဲ့။ အသရေဖျက်မှုနဲ့ အတိုင်ခံချင်လို့လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးစိန်ဝင်းရယ်။ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိချင်လို့ မေးမိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု စကားဖြတ်ကာ အောင်မင်းဦးတို့အဖွဲ့ တံခွန်တိုင်ရွာသို့ ညတွင်းချင်း ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဦးဆန်းရေ ... ဖိုးနက်တက်ရဲ့ အရိပ်အခြည်ကိုတော့ စောင့်ကြည့်ဖို့က ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်။ ရွာသား လေးငါးယောက်ကို တာဝန်ပေးထားပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတဲ့”

ဥက္ကဋ္ဌဦးဆန်းနှင့် ရဲအဖွဲ့တို့ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

နောက်ရက်တွင် မှုခင်းစုံစမ်းရန် အောင်မင်းဦးနှင့်အဖွဲ့အေးမြ ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာထဲမှာ ခဏကြာမျှ စုံစမ်းကြသည်။ ခိုင်ခိုင်မာမာ

သတင်းစကား မရရှိခဲ့။ ဒုရဲအုပ်အောင်မင်းဦးသည် ခေသူမဟုတ်။ မှုခင်းအတွက် သဲလွန်စ ရှာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

“တို့တစ်တွေ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ရှာကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောင်မင်းဦးတို့အဖွဲ့ ရွာအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ရွာအပြင် လယ်ထဲတွေမှာ ဖွက်ထားလေမလားပေါ့။ လယ်ကွင်းပြင်များဖြတ်ကြရသည်။ လယ်တစ်ကွက်တွင် ကောက်စိုက်သမများနှင့် တွေ့သည်။

“အစ်မတို့ မနေ့ကလေ ဒီဘက်မှာ ကလေးသုံးယောက် လာတာ မတွေ့မိဘူးလား”

“အေး ... မနေ့က လာတာ မြင်မိတယ်”

“သူတို့ ဘယ်ဘက်သွားကြလဲ ခင်ဗျာ”

“ဟိုမှာလေ တဲနှစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီဘက်သွားကြတာပဲ”

ကောက်စိုက်သမများ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ တဲနှစ်လုံး၊ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးစုကိုက်တစ်ရာလောက် ကာသည်။

ယင်းတဲများသည် တံခွန်တိုင်ရွာ နှင့် (၅) မိုင်ခန့်ဝေးသည်။ အေး မြရွာနဲ့ မနီးမဝေး၊ လူခေါင်သော နေရာဖြစ်သည်။ လယ်လုပ်ချိန် ဌိသာ လယ်သမားနှင့် ကောက် စိုက်သမားများကို မြင်တွေ့နိုင် သည်။

အောင်မင်းဦးနှင့် အဖွဲ့တို့ တဲများဆီသို့ သွားကြသည်။ တဲ ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြသည်။ ဘာမျှမတွေ့။ တဲ၏ပတ်ဝန်းကျင် ကြည့်ပြန်တော့လည်း တစ်စွန်း တစ်စ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် နောက်တဲတစ်လုံးဆီသို့ သွားခဲ့ ကြသည်။ တဲအပြင်ဘက်တွင် လှည့်ပတ်၍ကြည့်ရာ ...

“ဆရာရေ ... ဒီမှာ တူး လက်စကျင်းနှစ်ကျင်း”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ တိုင်း တာကြည့်ကြစမ်း”

“ဆရာ ... ဒီတွင်းက (၄)ပေ၊ ဒီတွင်းက (၆)ပေ၊ အနက်က (၆)ပေရှိတယ်”

“ဒီတွင်းတွေဟာ ကလေး နှစ်ယောက်အလောင်းမြှုပ်ဖို့ တူး တာဖြစ်ရတယ်။ တူးသူဟာ စိတ် မလုံမလဲဖြစ်နေလို့ ပြီးအောင်

မတူးတာဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ သဲလွန်စတွေ နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန် တော်တို့ ရှာကြသေးတာပေါ့”

အောင်မင်းဦးတို့အဖွဲ့ ရေ အိုင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရေအိုင်ဘေးတွင် ပတ်၍ရှာကြ သည်။ ဘာမျှမတွေ့ကြ။ ရှာကြ မည်ဆိုလျှင် ရေအိုင်အတွင်း ဆင်း ဖို့ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ရေအိုင်က ကျယ်သည်။ ဆူးပင်များပေါက်လျက်ရှိသည်။ အနက်ဆုံးနေရာသည် လူတစ်ရပ် ခန့်သာ ရှိမည်။

“ဟေ့ ... အောင်ကျော် မိုး။ ရေအိုင်ထဲ ဆင်းကွာ။ ကမ်း စပ်မှာ ရှာစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ” နယ်ထိန်းအောင်ကျော်မိုး ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ ခြေ ထောက်နှင့် မွေ့ လက်နှင့်စမ်း၊ ရေထဲမှာ မွေ့နေ့ကန်နေသည်။ ဆူးပင်တွေကြားမို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှိနေသည်။

“ဟော ... တွေ့ပြီ ဆရာ ရေ။ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်”

“ဆွဲတင်လိုက်လေ”

“မရဘူး ဆရာရေ။ အထုပ် က သစ်ပင်ခြေရင်းနဲ့ချည်ထား တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ရော့ ... ဓား”

အောင်ကျော်မိုးအား ဒုရဲအုပ် က ဓားစူးလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ချည်ထားသော ကြိုးကို ဓားနဲ့ဖြတ်၍ အထုပ်ကို ကမ်းပေါ် သို့ တင်လိုက်သည်။ လူသေ အလောင်းအထုပ်တစ်ထုပ်ဖြစ်နေ သည်။

“ဆက်ရှာဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဆရာရေ ... ဒီမှာလဲ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်။ ခလုတ် တိုက်မိပြန်ပြီ”

“အေး ... ဆွဲတင်လိုက် ကွာ”

အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ဖြေ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ထုပ်က မိန်းကလေး၊ တစ်ထုပ်က ယောက်ျားလေး။ ပျောက်ဆုံးသွား သည့် နှင်းဖြူဖွေးနှင့် ဖိုးလပြည့် တို့အလောင်းများ သေချာသွား သည်။ အမှု သဲလွန်စရရှိ၍ ဝမ်းသာရမည့်အစား ကလေး နှစ် ယောက်ရဲ့ အသေဆိုးနှင့် သေ

စာမျက်နှာ (၁၉၈) သို့

တမာသင်းခိုင် (စက်မှုလယ်ယာ)

သစ္စာချေပျက် မေတ္တာပျက်မှ

အသက်နှင့်လဲခဲ့ရသူ

“မိန်းမတို့မှာ ခမ္မတာဖြင့် အဿာစာရ၊ စာရိတ္တတည်၊ ဝုရိသ တွင်၊ မိမိလင်နှင့်၊ ပြင်ပိတ်ခြား၊ ယောက်ျားတွေ့ကာ၊ ကိလေသာ ၏၊ ချင်းရာပြရုံပင်၊ စနစ်အွယ်သို့၊ စံပယ်ယုယ၊ ကျင့်ပဟန်မူ၊ သွင် မူကိုယ်လုံး၊ မြင်သူနဲ့မျှ၊ ချို့ပြုံး ရွှင်ပြ၊ ချီမျက်စနှင့်၊ သီတာရယ် ငို၊ ကိုယ်ကိုညွတ်ခြင်း၊ ခံတွင်း အဖွင့်၊ သံလွင့်ဟစ်အော်၊ သွား ဖော် လျှာထုတ်၊ ခံခြေချုပ် ခြေ လက် လျှိုဝှက်အပ်ရာ ကိုယ် အင်္ဂါကို လှစ်ကာပြဆောင် ရှက် ရောင်မဲ့ရွဲ့၊ ကဲ့ရဲ့ချိုးမွမ်း၊ နှုတ်

ခမ်းကိုက်ငုံ၊ ခြံရံဖွင့်ဖုံး၊ ဆံထုံး ဖြေလွတ် ကိုယ်စတိတ်ချွတ်ပြင်၊ တွင်း၊ ဝင်ပြင်၊ ထွက်၊ အောက်၊ ထက်၊ တက်ဆင်း၊ ကြည့်ခြင်း တူရှု၊ စောင်းစူမျက်ညှိ၊ စိတ်ဆိုး ဟန်လုပ်၊ ခါးကိုလှုပ်နှင့်၊ နမ်းရှုပ် ချီချီ၊ ဤသို့စသား၊ ဂရာဝါသ၊ သမ္မောဂ၏ ဖလူနူဘော်၊ လေး ဆယ်ကျော်ဖြင့် တွေးခေါ်မတည့်၊ လော်လီမမြတ်၊ လိုမပြတ်ဘဲ၊ လှည့်ပတ်ကိစ္စပြုတတ်ကြ၏။ (မာန်လန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး မဃဒေဝလင်္ကာသစ်) အထက်ဖော်ပြပါ မာန် လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဃဒေဝလင်္ကာသစ် (ဂါထာ)ကို ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)သည် အညာ

တမာသင်းခိုင် (စက်မှုလယ်ယာ)

သစ္စာချေပျက် မေတ္တာပျက်မှ အသက်နှင့်လဲခဲ့ရသူ

မြေတမာတန်း၏ (ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ သစ်တိန်းကျေးရွာကြီး) တွင် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဦးသုစိတ္တ (ယခု ပျံလွန်တော်မူ) ၏ ပညာရင်နီသောက်စို့ ခဲ့စဉ် ကျောင်းသားဘဝနှင့် သာမဏေ(ကိုရင်)ဘဝတို့၌ ရှိခဲ့စဉ်ကာလများမှ ကိုကျော်ပု၊ ကိုညွန့်ကြည်တို့ အပါအဝင်ကိုခင်မောင်၊ ကိုသက်တင်(အစ်ကို) တို့မှအစ မအလှလေး၊ မတင်ညွန့်(မြင်သာသူ)တို့နှင့် မဟန်ညွန့် စသော ကျောင်းသူလေးတွေနှင့်အတူ လောကုတ္တရာစာပေတို့ကိုသင်ယူခဲ့စဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှ သင်အံ့ကျက်ခဲ့ရပါသော ဂါထာလေးသည်

အညာ(သစ်တိန်း)မှာ နေခဲ့စဉ်ကတည်းက အာဂုံ(နှုတ်တိုက်)ရရှိခဲ့ပြီးပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ကပင် မြင်သာသူမတင်ညွန့် အချောအလှလေးပါးကို ခိုးနမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ (ကျွန်ုပ်)ပါပေ။

“မယဒေဝ လင်္ကာသစ်” နှင့် ယှဉ်တွဲဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ “အနုသယျ ကိလေသာစိတ်” တွေ နောင်ဖွဲ့နေခဲ့တဲ့ လူ့ဘောင်ဤကမ္ဘာမြေထဲက ပုထုဇဉ်လူသား (အချို့)ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ကလေး တစ်ခုသည်ပင် အထက်ဖော်ပြပါ မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏လင်္ကာနှင့် ထင်သာမြင်သာရှိနိုင်ရန် အကြောင်းမှ

အစဉ်တကယ်ခင်တွယ်နေဦးမည်လင်ငယ်ကို တွယ်တာမြတ်နိုးမှု သမုဒယကွန်ယက် ဖြန့်ကျက်မိခဲ့သည့် အိမ်ထောင်ရေးအရှုပ်တော်ပုံ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို မှတ်တမ်းထုတ်လို့ ကျွန်ုပ်မှတင်ပြမိခဲ့ရာတွင် ...

(၂)

(၁၀.၉.၂၀၁၂) ရက်နေ့၊ ညနေ (၃း၄၅) နာရီအချိန် ဖြူးမြို့နယ်၊ ကညွတ်ကွင်းရဲစခန်းအပိုင်၊ မြင့်ပြင်ကျေးရွာအုပ်စု၊ သရက်တန်းကျေးရွာမှ မောင်သိန်းဝင်း၊ မနီလာဝင်းတို့မှာ ဆိုင်ထောင်ရေးကိစ္စ အဆင်မပြေခဲ့ကြသဖြင့် လင်မယားချင်းစကားများ

ခဲရာ လင်ဖြစ်သူက ဓားနှင့်ခုတ် သတ်မှုတွင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးမှု ဖြစ်၍ စတင်ခဲရာ အနီ မောင် သိန်းဝင်း၊ မနီလာဝင်းတို့မှာ နှစ် ကိုယ်တူ ချစ်ကြည်ဖြူ၍ လွန်ခဲ့ သော ဆယ်စုနှစ်(၂)ခုကျော်မှပင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်လာခဲ့ကြသည့် လယ်သမား ဇနီးမောင်နှံတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ မိမိပိုင် လယ်မြေ (၃)ဧကခွဲကျော် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြပါ သည်။

ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း လယ် သမားဇနီးပီပီ တောထဲ တောင် ထဲတွင် လင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်ငန်းဝင်ခဲ့ ပါသည်။ သဖန်းကုန်းရွာမြင့်ပြင် ရွာ၊ သရက်တန်းရွာတို့မှာ ပဲခူး ရိုးမ နောက်ခံကျေးရွာများဖြစ်ပါ သည်။ လက်မှုလယ်ယာမှသည် စက်မှုလယ်ယာသို့ ကူးပြောင်း နေသည့် ခေတ်ဖြစ်ရာ အမှတ် (၈၇) ထွန်စက်စခန်း၊ ဖြူးမြို့မှ ဦးစီးအရာရှိ (အုပ်ချုပ်ရေး) ဦးအောင်ကျော်သန်း၏ ခေတ်မီ ထွန်စက်ကြီးများရဲ့ ထွန်ယက်ပေး ခဲ့ကြသည့် ထယ်ရေး၊ ထွန်ရေး ကောင်းမှုတွေကြောင့်လည်း “တစ်ဧက တင်းတစ်ရာကျော်

မငြင်းသာသနော်” လို့ စာဆိုနှင့် အညီ သီးနှံတွေ ကြီးသန်ထွားခဲ့ ရသဖြင့်လည်း စပါးနှင့်အတူ ပဲ အမျိုးမျိုးစို့ လှည်းကျိုးအောင် တင်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့ ရလဒ်တွေပေါ့ ဗျာ။ လူပျိုကြီး ကိုသန်းဦးဆိုရင်ပဲ အပျိုမလေး မူမူကိုယူဖြစ်အောင် ယူခဲ့တာ မြေကြီးကရွှေသီးလို့ ဆိုပဲ။ အလှူအတန်းတွေက လည်း ပေါ့မှပေါ့။ အိမ်နီးချင်း လယ်သမားတွေ ဆိုပြန်တော့ လည်း လယ်ထဲမှာ အတူထမင်း စားကြ၊ လယ်ထဲအတူဆင်းကြ တဲ့ လယ်သမားဘဝ ဆိုပြန်လေ တော့ ဖားရိုက်ကြသည်တို့လည်း ရှိကြပြန်ပါသည်။ ကန်သင်း (ကဇင်း)တင် လယ်သမားတွေ (လယ်အထက်၊ အောက်)ဆိုပြန် တော့ ရွာသူ၊ ရွာသားခြင်း ရင်းနီး မှုရှိကြတာ မဆန်းပါ။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ရင်းနီးချစ်ခင်ကြပါ၏။ မောင်သိန်းဝင်းနှင့် မနီလာဝင်းတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းအရ သမီးဦးလေးကိုပင် မွေးဖွားလာခဲ့ ရာမှ အပျိုဖြန်းမလေးဖြစ်ခဲ့ သလို အလယ်တန်းပညာကိုပင် ကညတ်ကွင်းမြို့လေးသို့ ကြက် သွေးရောင် “ဖိုးဆင့်”

(pheasant)ကလေးနှင့် ကျောင်း တက်နေခဲ့ပါပြီကောလား။ မြို့ပြ နှင့်က (၂)မိုင်ခန့်သာ ဝေးသည် ကိုး။

မောင်သိန်းဝင်းသည်ပင် သမီးဦးကလေး မွေးလာပြန်ပြီဆို တော့ ကိုသိန်းဝင်းဖြစ်ခဲ့သလို ချစ် ဇနီးသည်လည်း မိခင်အရာမှ မနီလာဝင်း မဟုတ်ပါကလား။ သူတို့ လယ်အနောက်ဘက် ကန်သင်း (ကဇင်း)တင်မှာတော့ ကိုဖိုးတုတ်၊ မဝိုင်းတို့ လယ် (၃) ဧကရှိကြသမို့ လယ်သမားချင်း အတူရင်းနီးကြလေရဲ့။ လယ် သမားတွေဆိုတော့ အသက် အရွယ်တွေက (၃၀)ကျော် (၄၀) အရွယ် မစွန်းကြသေးသည်များ မို့လည်း အားကောင်းမောင်းသန် တွေပေါ့။ သည်မြေမှာမွေး သည် အသွေးတွေနဲ့အတူ အသီးအနံ့ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်တွေနဲ့ လေကောင်း လေသန့်တွေကို ရှူ နေမှတော့ ဝမ်းစာရေး တစ်ဖက် က လုပ်ဆောင်နေကြရတဲ့ သူတို့ တစ်တွေမှာတော့ ကျန်းမာရေးက နဂိုနေရိပြည်လို့ အလိုလို “အိုကေ” (O.K) လို့ ခေါ်နိုင်သလို အပျိုလို့ နုပျိုနေသေးတဲ့ အသက် (၃၀)

ဘဝတူလယ်သမား
 ကိုဖိုးတုတ်နှင့်
 ကလည်း
 မကြာမကြာ
 အတူတွေ့လိုက်၊
 လယ်ယာအကြောင်း
 ပြောဆိုခိုက်ကြမှ
 သွားတက်လေး
 ပေါ်အောင်ပြုံးပြတု

ကျော် မနီလာဝင်းမှတော့ အနောက်တက် ကြည့်ပြာ အပျိုမလေးလို ရောနေတုန်းခင်ဗျ။ ဒီရွာမှာ ကြည့်ပြာ အလိုဆုံးလို ခေါ်ဆိုကြလေရဲ့။

“ဘစ်သားမွေး တစ်သွေးလှ” လို့ မြန်မာမူထဲက စာဆိုရှိသမို့လား၊ လယ်သမားမယားသာ ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့်လည်း နာမည်လေးနဲ့အတူ နီလာမိုးကုတ်ကျောက်ကလေးလို တန်ဖိုးထားနိုင်တဲ့ မယားတစ်ယောက်ပေမို့လည်း လင်တော်ဇောင့် ကိုသိန်းဝင်းခမျာ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ချစ်ဇနီး၏ ရူပါရုံအပေါ် နစ်မျောခံစားလျက်ပင်ဖြစ်သလို လယ်နီးနားချင်း ကန်သင်း(ကဇင်း)တင်ရှိခဲ့သူ ဘဝတူလယ်သမား ကိုဖိုးတုတ်နှင့်ကလည်း မကြာမကြာ အတူတွေ့လိုက်၊ လယ်ယာအကြောင်း ပြောဆိုခိုက်ကြမှ သွားတက်လေး ပေါ်အောင်ပြုံးပြတဲ့ ကိုသိန်းဝင်းရဲ့ ချစ်ဇနီးချောနီလာဝင်းအပေါ် ခင်မင်မှု အဖြူရောင်မှ ကြင်နာမှု သမုဒယအမှောင် အနက်ရောင်သို့ တစ်ဆင့်တက်မိခဲ့ မိသည်တို့နှင့်အတူ မမျှော်လင့်ပါဘဲ ကိုသိန်းဝင်းခမျာ

မကျန်းမာ၍ အိမ်တွင် (၅)ရက်တိတိနားနေခိုက်တွင် အိမ်ခိုင်းခွား (၂)ကောင်တို့အတွက် မိမိကိုယ်ကန်သင်း(ကဇင်း)မှ မြက်များ ရိတ်နေခိုက် အနောက်တက်ကန်သင်း(ကဇင်း)တင် လယ်သမား ကိုဖိုးတုတ်နှင့် ပက်ပင်းကြုံတွေ့ရာတွင် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ ဟူသည့်နယ်ဖြစ်ရာမှ ...

“နီလာဝင်းရယ် နင့်ယောက်ျားလည်း မမြင်ရပါလား။ နင်ကိုယ်တိုင် ခွားစာမြက်တွေ လာရိတ်လို့ပါလား။ တကယ်လို့များ လက်ဖျားတံဇင်နဲ့ ရိတ်မိမှ ဖြင့် မသက်သာဘူးဟာ။ ငါတော့ မကြည့်ရက် မမြင်ရက်စရာပါဟာ ...”

လို့လည်း ကိုဖိုးတုတ်က ပြောလိုက်ပါလေရော ...

“ကိုဖိုးတုတ်ရယ် တစ်သက်လုံး လယ်ထဲမှာကြီးလာတာပဲ မြက်ရိတ်တာ အဆန်းလားလို့။ အမြင်မတော်ရင်လည်းကူညီရိတ်ပေးဦးမှပေါ့။ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးဆိုတော့ ခဏလေးနဲ့ ခွားစာမြက်တွေရမှာပဲ မဟုတ်လား။”

ကန္တသလို ဟန်မူပို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးတွေသည် ပင် ကြားရသူ ပုရိသယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် တစ်အား တက်သလိုမှ အပိုမလေးစကား အသွင် သံစဉ်ရှိလေမှတော့ ...

“ပြောရဦးမယ်။ နင်ကလေး အခုထိချောတုန်းလှတုန်း၊ တို့လယ်ကြားမြောင်းထဲက ရေဆေးငါးကြီးလိုပဲဟ။ လယ်နီးနားချင်း တွေဆိုတော့လည်း တွေ့မြင်နေတာ ကြာပြီဆိုပြန်တော့ ...”

စပါးခင်းတွေကြားမှ လေနအေး တိုက်ခတ်သည်နှင့်အတူ ကိုဖိုးတုတ်စကား ရပ်နားလိုက်ချိန်မှာပဲ ...

နီလာဝင်းမှ ရေလာမြောင်းပေး စကားနှင့်အတူ နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံလေးနှင့် “တွေ့မြင်နေရတာကြာပြီဆိုတော့ စကားက အနှောင့်မလွတ် မသွားမလွတ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲတော့။ အပျိုစင်တုန်းကလို ရင်ချန်ရမလိုပါလားတော်။ အသက်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ ကျွန်ုပ်က ရှက်တယ်တော့ ...” လို့လည်း နီလာဝင်းမှ ကြာမျက်လုံးနှင့် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ချိန်မှာဖြင့်

“တကယ် ရည်မှန်းမိခဲ့တာ နင့်ကိုပါပဲ။ သိန်းဝင်းတို့က ငွေကြေးအဆင်ပြေနေတဲ့ အချိန်ကို ကိုက်ပြီး နင့်ကိုအရယူခဲ့တာပါ။ ဖူးစာမဟုတ်၊ ဦးရာလုပ်ခဲ့လို့ပါ။ တကယ်ဆို ငါ့ရင်ထဲက ယောဒီကောင်မလေးလို့ ခေါ်နိုင်သေးတဲ့ နီလာဝင်းပါ။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်တော့ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့ဟာ။ ထိုက်ချင်လည်း ထိုက်ပါစေ။ ငါက ခုထိကြိုက်နေတုန်းဟ။ ရင်ထဲက စကားတွေပါဟာ။ ခုလိုနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတဲ့ အချိန်ကို မေ့ပျောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောနေတာ။ နင့်ယောက်ျားကိုတော့ အသိမပေးလိုက်နဲ့ဦး။ နင့်မှာ

သမီးပျိုလေးလည်းရှိနေတော့ သူ့အဖေပြောရင် နင့်သိက္ခာကျမှာ” အဲဒီနေ့ မနက်(၉း၄၅)နာရီ အချိန်ခန့်မှ လယ်ကွင်းစပ်တစ်နေရာ (ကန်သင်းဘောင်)တွင် အတူတွေ့ဆုံကြခိုက် လယ်သမားဘဝ အခြေအနေမှာပင် “ကြာချီယံသမိုင်း” ကို စတင်ခဲ့တဲ့ လယ်နီးနားချင်း ကိုဖိုးတုတ်မှာတော့ နီလာဝင်းကို ခွားစာမြက် နှစ်ထုံးနီးပါး ရိတ်ပေးလိုက်ချိန်နှင့်အတူ စကားပြောချိန်တို့မှာဖြင့် ရွာဦးကျောင်းမှ နေ့ဆွမ်းစားချိန် (၁၁းဝဝ)နာရီအထိ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးမှ

နှစ်ယောက်သားအတူ လမ်းခွဲလို့ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကိုဖိုးတုတ်မှာတော့ ဓားမတစ်ချောင်းကို ခါးထိုးလို့ပေါ့။

(၃)

မနေ့ မနက်(၉:၄၅)နာရီ ခန့်မှ ကိုဖိုးတုတ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားသံကို အမှားအမှန် မဝေခွဲတတ်သလို အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သော်ငြား “ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိ” ပုံပမာ ခံစားမိပါရင်း ညအချိန် သမီးကြီးရင်နု ကျောင်းစာတွေ ကျက်နေခိုက်နှင့်အတူ အိမ်ဦးနတ်ကြီးကိုသိန်းဝင်း မကျွန်းမာရွှါ စောစောအိပ်ပျော်ခိုက်မှာပင် အိပ်စက်ခဲ့သည့်တိုင် အညာသား အသွေးအရောင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကိုဖိုးတုတ်ရဲ့ “ကြာချိယံ သမိုင်း” မှ အနုအလှစကားလေးတွေ ကြားယောင်မြင်ဖောင်လျက်မှ ညဉ့်(၁၂:၀၀)နာရီကျော်မှာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရပါတော့သည်။ စေ့ဆော်စိတ်တွေက အိပ်မောမကျွန်နိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်တွေမို့လား။ ကိလေသာနှောင်ဖွဲ့တဲ့ နှောင်ကြီးတစ်မျှင်ဖြစ်မိခဲ့တဲ့ နီလာဝင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဒီနေ့လည်းပဲ ကိုသိန်းဝင်း မကျွန်းမာနိုင်သေးသဖြင့် ကန်သင်း(ကဇင်း)ဘေးသို့ မြက်ရိတ်ရန်လာခဲ့သည့် မနီလာဝင်းမှာ မနက်စောစောမှာပင် မိုးဖွဲ့ဖွဲလေးကျလာရာမှ တံစဉ်ကလေးတစ်ချောင်းနှင့်အတူ မြက်ထုံးရန် ကိုင်းပင်မှ အရိုးနုများကို တံစဉ်နှင့် လှီးဖြတ်နေခိုက် ကိုဖိုးတုတ်မှာ ဖောစောကပင် စပါးတွေစားနေကြသည့် ပဲခူးရိုးမကြီးပေါ်မှ ကြက်တူရွေးအုပ်ကြီးကို ချောက်လှန်နေခိုက် အတူတွေ့ဆုံကြပြန်ရာတွင်လည်း ကိုဖိုးတုတ်မှ စတင်လိုက်သည်တွင် ...

“နီလာဝင်းရယ် မနေ့ညကဆို ငါအိပ်မပျော်နိုင်ဘူးဟာ။ နင့်ကိုဘဲ စိတ်စွဲနေတာဟာ။ ခက်တယ်ဟာ။ ပေး ... ပေး ငါဘဲ မြက်ရိတ်ပေးပါမယ်။ ဒီ ကန်သင်း(ကဇင်း)ဘေးထိုင်ပါဦး။ အဝေးကလူတွေ မြင်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး။ တကယ့်ကို လုံးကြီးပေါက်လှ အပျိုမလေးကျနေတာပဲ။ ချစ်စရာကြီးပါပဲလား။”

ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်းဆွဲ ဆိုသလို။ လယ်ထဲ

မှာ ရုန်းကန်လုပ်ရှားခဲ့ရသည်နှင့် အတူ လက်ကြမ်းကြီးနှင့် နီလာဝင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲအပြီးမှာတော့ သနပ်ခါးရေကျွဲပါးနှစ်ဖက်ကို တအားနမ်းလိုက် ပါပြီက ကိုဖိုးတုတ်ပင်မဟုတ်ပါကလား။ ရင်သိမ့်သိမ့်တုန် ခံစားခဲ့ရသူ နှစ်ဦးတို့မှာတော့ အိမ်ထောင်ရေးအကျင့်ပျက် တို့ဆိုတာ ကိုယ်စောင့်နတ်မှအပ မည်သူ့တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မသိရှိနိုင်ကြသလို နွားစာမြက်ရိတ်ပေးခဲ့ရန်နှင့်အတူ ထမိတ်တို့ ရေစိုစိုမြင်ကွင်းကြောင့်လည်း ထင်လင်းသည်မျှ သူမအသားအရေတို့ ကြောင့်ပင် ကိလေသာ တဏှာစိတ်တို့ ယိုဖိတ်ခဲ့သည်များနှင့် အတူ လယ်တောကြားမှာ စကားပြောကြချိန် (၄၅)မိနစ်ခန့်ကြာမှ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့သူ (မြက်ရိတ်ပြန်လာသူ)မနီလာဝင်းသို့ ကန်သင်း(ကဇင်း)ဘောင်ပေါ်မှပင်

“နီလာလို့ပဲ ခေါ်ရတာ အားရှိရသလိုမို့ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန် ည(၁၂:၀၀)နာရီလောက် တို့အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးကောက်ရိုးပုံကြီးကို ခဏလာတွေ့ပါဦးလား။ အဲဒီအချိန်ဆို နင့်ယောက်ျားလည်း

အိပ်ပျော်လောက်ပါပြီ။ တို့အဖြစ် တို့အချစ်ကို သူမရိပ်မိအောင် တော့နေပေါ့။ က ညီမ နီလာ ပြန်တော့”

ဒီနေ့မှာလည်း လယ်ထဲမှာ နှစ်ဦးသားအတူ ကြည်မွေကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပျက်ပြားကြသူ နှစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအခြေ အနေကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ဆိုသလို တွေ့မြင်မိသူ လယ်(၂)ကွက် ကျော်မှ ကိုစံခင်ဆိုသူမှာ ကိုသိန်း ဝင်းနှင့် ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ လည်း တော်စပ်ခဲ့ရာမှ အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ သတိပေး ခဲ့သည်။ အသိသက်သေမပြု နိုင်က အသရေဖျက်မှုနှင့်ပင် တရားစွဲနိုင်ကြောင်းကိုပါ သူညီ တစ်ဝမ်းကွဲ ကိုသိန်းဝင်းသို့ အသိ ပေးခဲ့သလိုရှိနေခိုက် ကျန်းမာရေး ကလည်း သိပ်မကောင်းသေးခဲ့ သလို စိတ္တဉာဏ်များနှင့်အတူ နှလုံး ထူစ ကျန်းမာနေသည့် လက္ခဏာ နှင့်အတူ ချစ်ဇနီးနှင့်အတူ အိပ် နေခိုက် တဒဂ်ပျော်သွားချိန်မှာပင် ချစ်ဇနီးတစ်ယောက် ပျောက်ချက် သားကောင်းသဖြင့် အိပ်ယာဘေး မှ (၃)ဆထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုး၍ အိမ်အပေါ်နေရာအားလုံး

သို့ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်သော်လည်း ချစ်ဇနီးချောကို ရေးရေးမျှပင် မမြင်။ သမီးကြီးကိုပင် အသိ မပေးဘဲ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ ပြီး သံသယရှိသူ နှစ်အိမ်ကျော်မှ ကိုဖိုးတုတ်၏ ကောက်ရိုးပုံအနီး သွား၍ ဓာတ်မီးထိုးလိုက်ချိန်မှာ ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သူ ကိုသိန်းဝင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်

သဖြင့်လည်း မိုးအေးအေးတွင်မှ မြန်မာမှုကို ကျော်လွန်၍ အိမ် ထောင်ရေး အကျင့်ပျက်ဇာတ် လမ်းကို တစ်စခန်းသွားကြပြီးခဲ့ ပြီမို့ အမြန်ဆုံးအိမ်ပေါ်တက်ရန် ခြေဆေးအိုးမှ ရေ (၃)ခွက်ခပ် ၍ ခြေဆေးလိုက်သော်လည်း ဖနောင့်နှစ်ဖက်တို့တွင် ရွံ့ဗွက်တို့ က မစင်နိုင်သေး။ လမ်းကြားမှ

ဗွတ်တောက သက်သေခံခဲ့ပြီဖြစ်
 သလို အိမ်ပေါ်အရောက်လည်း
 “ဆံမြိတ်လည်းပြေ ပန်းလည်း
 ကြော” ဆိုတိုသကဲ့သို့ သူမရဲ့
 ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဖရိုဖရဲတွေ
 ကြောင့် ညှိမည်းနေသည့်အသွေး
 ရောင်ရှိနေသူ ချစ်ဇနီးအပေါ်
 ဒေါသထွက်ရန် စိတ်ကိုမျှိုသိပ်
 နိုင်စွမ်းရှိခဲ့တာက ညအချိန်မတော်
 သန်းခေါင်ယံဖြစ်သလို သမီးကြီး
 နား ကြားသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိ
 သည့်တိုင် ဖြေသိမ့်၍အိပ်ရသည့်
 အကာလညတွင်ဖြင့် ရင်နှင့်
 အောင်ခံစားခဲ့ရတဲ့ ရိုးသားသူ
 ကိုသိန်းဝင်းပင် မဟုတ်ပါက
 လား။

(၄)
 ကျန်းမာရေး ကောင်းလာ
 သည်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တွင်ဆေး
 စားနေရာမှ အညောင်းအညာပြေ
 ရန်နှင့်အတူ မိုးစပါးတွေရဲ့ အခြေ
 အနေကို သိရှိစေရန်တို့အတွက်
 ပါသိချင်လို့ဆိုသော ခံယူချက်ကို
 အမှန်မယူကံတို့မှ ဇနီးသည်
 နီလာဝင်းကိုခေါ်ယူ၍ နွားစာမြက်
 ရိတ်ရန် အကြောင်းနှင့်အတူ
 လယ်တဲတွင်ရှိနေသော နီးဝါးများ
 ကို နီးဖျာရန်အတွက် ဓား
 တစ်လက်ကိုပါယူ၍ လင်မယား
 နှစ်ယောက် နေအိမ်မှထွက်ခွာခဲ့
 ကြသည်။ ထမင်းကြမ်းကို ငါးပိ
 ရည်ဆမ်း၍ စားခဲ့ကြသည်။
 တို့စရာက လယ်ထဲမှ ကညိုရွက်
 နှင့် ကန်စွန်းရွက် တို့ပင်ဖြစ်ကြ

သည်။ သမီးကြီးကတော့
 ကျောင်းတက်ရန် စက်ဘီးနှင့်
 ကညွတ်ကွင်းမြို့လေးရှိရာ အရှေ့
 တောင်ထောင့်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား
 ခဲ့ပါပြီ။

(၅)

လယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေ
 သည့် ကိုသိန်းဝင်းနှင့် မနီလာဝင်း
 တို့မှာ မိမိတို့၏ လယ်ထဲကလေး
 အတွင်းရောက်ခိုက်မှာပင် မကြေ
 အေးနိုင်သည့် စိတ်သောကများ
 နှင့်အတူ၊ နံနက်ခင်း နေခြည်နုနု
 နှင့်အတူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသိန်း
 ဝင်းမှ အရက်နဲ့လှိုင်နေသည့်အချိန်
 လေနေအေးနှင့်အတူ ...

“မနေ့ညကအဖြစ်ကို အဲဒီ
 ညက ငါ့ပြန်မေးချင်ပေမယ့် သမီး
 ကြီး ကြားသိသွားမှာကိုလည်း ငါ
 စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါမေး
 ချင်ပေမယ့် မထွေးနိုင် မအန်နိုင်
 ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မမေးရက်ခဲ့ဘူး။
 နင်အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်ဟာ
 မရိုးသားဘူး။ ငါ့အပေါ် သစ္စာ
 ဖောက်တာမဟုတ်ဘူးလားဟင်။
 နင်ငြင်းစရာ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး
 လို့ပဲ ငါထင်တယ်။ ရက်စက်
 လိုက်တာ မိန်းမရယ်။ ငါ့မျက်နှာ

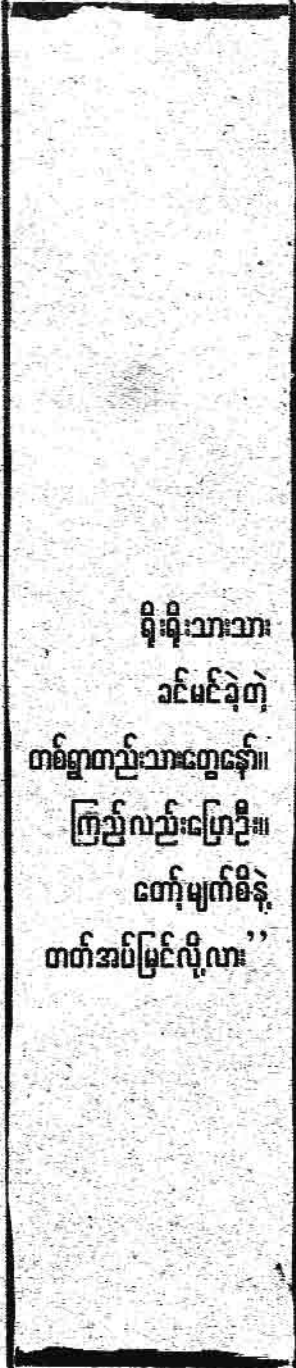
ကို မထောက်ရင်တောင် သမီး
မျက်နှာနဲ့ မိဘ၊ ဆွေမျိုးဂုဏ်
လောက်တော့ ထောက်ထားသင့်
ပါတယ်”

လို့ ပြောဆိုခဲ့ချိန်များက
အနားတွင် နီးဖျာ၍ ချထားသော
ဓားမတစ်ချောင်းကိုလည်း မြင်
တွေ့နိုင်သည့် အခြေအနေတွင်မှ
ထပ်ကာထပ်ကာ မေးမြန်းနေ
သည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသိန်းဝင်း
သို့ ...

“ဒီမှာ ကိုသိန်းဝင်း မဟုတ်
တမ်းတရမ်းတွေ ကျုပ်ကိုလာ
မပြောနဲ့။ ကျုပ်က ရိုးရိုးသားသား
ခင်မင်ခဲ့တဲ့ တစ်ရွာတည်းသား
တွေနော်။ ကြည့်လည်း ပြောဦး။
တော့ မျက်စိနဲ့ တတ်အပ်မြင်
လို့လား”

လို့ (၃/၄)ကြိမ် ပြောအပြီး
မှာတော့ ကန်သင်း (ကဇင်း)ရိုး
အနီး တံအရင်းတွင် ထောင်ထား
သော ဓားမလေးကို လှမ်းယူ၍
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသိန်းဝင်းကို
ခုတ်သတ်ရန် လှမ်းယူခိုက်မှာပင်
မိမိမှ ဦးအောင်ရယူလျက်ဖြင့်
ဒေါသစိတ်အံ့ကြိတ်လျက်တပင်

“လှေကြီးပေါ် လှေငယ်
တင်ချင်တဲ့ မိန်းမယုတ်မ။ ကဲကွာ

ရိုးရိုးသားသား

ခင်မင်ခဲ့တဲ့

တစ်ရွာတည်းသားတွေနော်။

ကြည့်လည်းပြောဦး။

တော့မျက်စိနဲ့

တတ်အပ်မြင်လို့လား”

ကဲကွာ ... အသည်းနာလို့ ခုလို
ခုလို ...”

“အား ... အား... သေ
သေ... ပါပြီ”

စိတ်ဒေါသတွေနှင့် အတူ
ချစ်ဇနီး နီလာဝင်း၏ လည်ပင်း
အား (၂)မျက်တိတိခုတ်ပိုင်းလိုက်
သည်နှင့်အတူ သွေးနီနီတို့မှာ
လည်း လယ်စောင့်တဲလေး၏
အောက်ခြေမြေမဟီတွင် အနီ
ရောင်လွှမ်းခဲ့သလို လူ့ဘဝမှသည်
တမလွန် ရောက်သွားခဲ့ပါလေပြီ
တည်း။ ဒီမနက်ခင်းမှာပင် လူ့
အသက်တစ်ချောင်း ကွယ်ပျောက်
ခဲ့ပါလေပြီ မဟုတ်ပါကလား။

ဝိညာဉ်ချုပ်သွားခဲ့လေသူ
ချစ်ဇနီး၏အလောင်းကို တဲ
အတွင်းမှ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင်
တင်ထားခဲ့ပြီးမှ ရွာသူကြီးထံ
အကြောင်းကြားရန် စိတ်ကူးမိ
လျက်ဖြစ်၍ ခုတ်ပိုင်းခဲ့သော
ဓားမနှင့်အတူ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့သူ
တရားခံတစ်ဖြစ်လဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ကိုသိန်းဝင်းမှာ ရွာမှဖုန်းရှိသူ
ဒေါ်အေးခိုင်အိမ်သို့ သွားရောက်
ပြီး ကညွတ်ကွင်းရဲစခန်းသို့
အဖြစ်မှန်ကို ဖုန်းဆက်၍ မိမိအိမ်
တွင် တံခါးပိတ်နေခဲ့ပါသည်။

အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို သိရှိကြသူ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ များမှ အိမ်ရှေ့တွင်လာရောက်ကြ ခိုက်မှာပင် ...

“ငါ့မယား ငါသတ်လို့ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ။ မဆိုင် သူ့ လာမကပ်နဲ့။ ငါ့မိန်းမနဲ့ အတူ ရော့ပြီး သေချင်လာခဲ့။ မကြာခင် ရဲတွေ ရောက်လာမှာ။ ငါ့အပြစ် ကို ငါသိတယ်။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲ တယ်”

လို့ ပြောဆိုပြီး (၂၅)မိနစ် ခန့် အကြာမှာတော့ စခန်းမှူး (ရဲအုပ်) ဇော်ထွန်းစိုးနှင့် အတူ နယ် ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ကံထွန်းတို့မှ (၁) ၁၆၄/၁၂ အရ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂ အရအရေးယူ အမှုဖွင့် လိုက်ပြီး ဖြူးမြို့နယ် ဒု-ရဲမှူး စိုးသိန်းထံသို့လည်းကောင်း၊ တောင်ငူခရိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကြီး ဝင်းစိန်ထံသို့ အဆင့်ဆင့်သတင်း ပို့ခဲ့ရာမှ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်တို့ နှင့်အတူ ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သောဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဝန်ခံ လျက် အခင်းဖြစ်စဉ်ကဝတ်စားခဲ့ သော လုံချည်၊ အင်္ကျီနှင့် အတူ ဓားမတစ်ချောင်း သက်သေခံ ပစ္စည်းကိုပါပေးအပ်၍ လက်

မှတ်ရေးထိုးပေးလျက် အဖမ်းခံ လိုက်ပါသည်။ စခန်းမှူး (ရဲအုပ်) ဇော်ထွန်းစိုးနှင့် နယ်ထိန်းတပ် ကြပ်ကြီးကံထွန်းပါ ရဲတပ်များမှာ အခင်းဖြစ်နေရာသို့ အသေးစိတ် သွားရောက်ခဲ့ရာ တွေ့မြင်ကြသူ များမှာ ဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်ကြ သည်က တစ်ရွာလုံးအိုးအိုး ဖြစ် ပါတော့သည်။ ဆွေမျိုးတစ်စုတို့ မှာတော့ အထူးပြောရန်မလိုတော့ ပါဘူး။

ဖြူးမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး စခန်းမှူး (ရဲအုပ်) ဇော်ထွန်းစိုး၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ တောင်ငူ ခရိုင် ဥပဒေရုံးသို့ ဥပဒေအကြံပြု ချက်များ တောင်းခံလျက်မှ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ တရားခံသိန်းဝင်း (ဘ)ဦးညွန့်ခင် (အသက်-

၃၇နှစ်) လယ်လုပ်သူအား ထိုနေ့ က စစ်ဆေးရာတွင် မဆင်မခြင် ပြုရက်နိုင်ခြင်းတို့မှာ ချစ်ဇနီး အပေါ် ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့အတွက် အရက်တစ်ခွက်မှ အရက်တစ် ပုလင်း ရင်တွင်းမှာစီးမျောခဲ့ရာမှ သောကအပူကို ဒေါသကူ၍ တွန်းတင်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါ ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ရာမှာ တောင်ငူ ခရိုင်တရားရုံးမှ အလုပ်နှင့်ထောင် ၁၀၀ (၁၀) နှစ် ကျခံစေခဲ့ပါ သည်။ သစ္စာချေဖျက် မေတ္တာ ပျက်မှ အကြောင်းရင်းပင်ဖြစ်ရ ပါတော့သည်။

ဝန်ခံချက်။ (၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ဖြစ် ပွားခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဇာတ်ကောင် အမည်များ လွှဲပြောင်းထားပါသည်။ အိမ်ထောင် ရှင်တိုင်း သတိပြုဆင်ခြင် ဖွယ်ရာ နမူနာယူနိုင်ရန်လည်းရေးသား တင်ဆက်မိပါသည်။ စာရေးသူ)

“အိမ်ထောင်ရှင်တိုင်း ကြည် ပြာပန်းလို လန်းဆန်းကြလျက် ရာသက်ဝန် ပေါ်ပေါ်နိုင်ကြပါစေ”

တမာပုလင်းခိုင် (စက်မှုလယ်ယာ)

ကိလေသာ ရမ္မက်မီးရယ်ကြောင့်

အလွန် ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝလှသော ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးက သာမန် မိန်းမငယ် တစ်ယောက်အပေါ် ချစ်ဇောတော် ပိုမိုသဖြင့် ဘဝပျက် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရသည် ဆိုလျှင် ယုံနိုင်ပါမည် လား။

မယုံမရှိပါလေနှင့်။

၁၃၉၈ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည် 'ဗြိဂျယာနာဂါနယ်' ထီးနန်းကို စိုးစံသော ဒုတိယမြောက် ဟာရီဟာရာ ဘုရင်တစ်ပါးက အချစ်တရား၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပုံကို ပြသခဲ့ပါလေ၏။

ဘုရင်ဟာရီဟာရာကား အလွန် ပြည့်စုံကြွယ်ဝကာ ဆင်ကောင်ရေ ၁၀၀၀ နှင့် မြင်းကောင်ရေ ၄၀၀၀ ရှိကာနေစဉ် ဝင်ငေါသည်ပင် ဒေါ်လာ ၄၀၀၀၀ ရှိသည်ဆိုသည်။

ဤမျှ ပြည့်စုံလှသော ဘုရင်ကြီး ကံဇာတာ နိမိကာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျဖို့ အကြောင်းက ဖန်လာခဲ့သည်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ၏ 'မက်ကာ(လ်)မြို့တွင် နေထိုင်သော 'ပါတယ်လ်' အမည်ရှိ အညုတ် အလှဘုရင်မလေးကို မြင်မိရာမှ ရွှေမေတ္တာ ယှိဖိတ်၍ အချစ်စိတ်တွေ တားဆီးမရှိ ဖြစ်သွားသည်။ အချောအလှလေးကိုမှ မရလျှင် သေရမလောက်ဖြစ်နေ၊ ဘုရားကြီးက စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာတွေ အမြည် အမောက် လက်ဆောင်တမ်း၍ မိန်းမတောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

အချစ်ကို ဂုဏ်ပကာသန ရွှေငွေတွေနှင့် လဲ၍မရကြောင်းကို အလှဘုရင်မလေး 'ပါတယ်လ်' က ပြသလိုက်သည်က ဘုရင်ကြီး၏ အချစ်ကို ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းပါတည်း။ ချစ်ရာသူ၏ ခါးသည်းစွာ ငြင်းပယ်ခံလိုက်ရသော ဘုရင်ကြီးမှာ ကိလေသာ ရမ္မက်မီး လောင်ကျွမ်းလျက် အချစ်သောက ဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

မရတာမှ လိုချင်သည်ဟူသော စကားအတိုင်း ဘုရင်ကြီးမှာ သည်အလှဘုရင်မလေးမှ မရလျှင် မနေနိုင်တော့သည်မို့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံကို စစ်မက်ယှဉ်ပြိုင် သိမ်းယူကာ အလှဘုရင်မလေးကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြံတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတိုင်းပြည်ထက် စစ်သည်အင်အား လက်နက်အင်အား များစွာသာလွန်သော နိုင်ငံအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

အချစ်စိတ်ဖြင့် ရူးသွပ်နေသလို ဆင်ကန်းတောတိုး ပြုခဲ့သော ဘုရင်ကြီးအတွက် ရလောက်မှာ အလှဘုရင်မလေးကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ရာဇပလ္လင်၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့် သူ၏ မိဘုရားများအား အိမ်နီးချင်းဘုရင် 'ဖားရောဂျားတူဂလပ်' ၏ ရှေ့မှောက်တွင် အသက်နှင့်အတူ ပေးအပ်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘဝပျက် အသက်ပါ စတေးခဲ့ရသော ဘုရင်ကြီးကား ချစ်မှု ရေးရာ မိန်းမပြဿနာတွင် အတွေ့အကြုံနုနယ်လှ၍ဟု ထင်လျှင် မှားပေလိမ့်မည်။

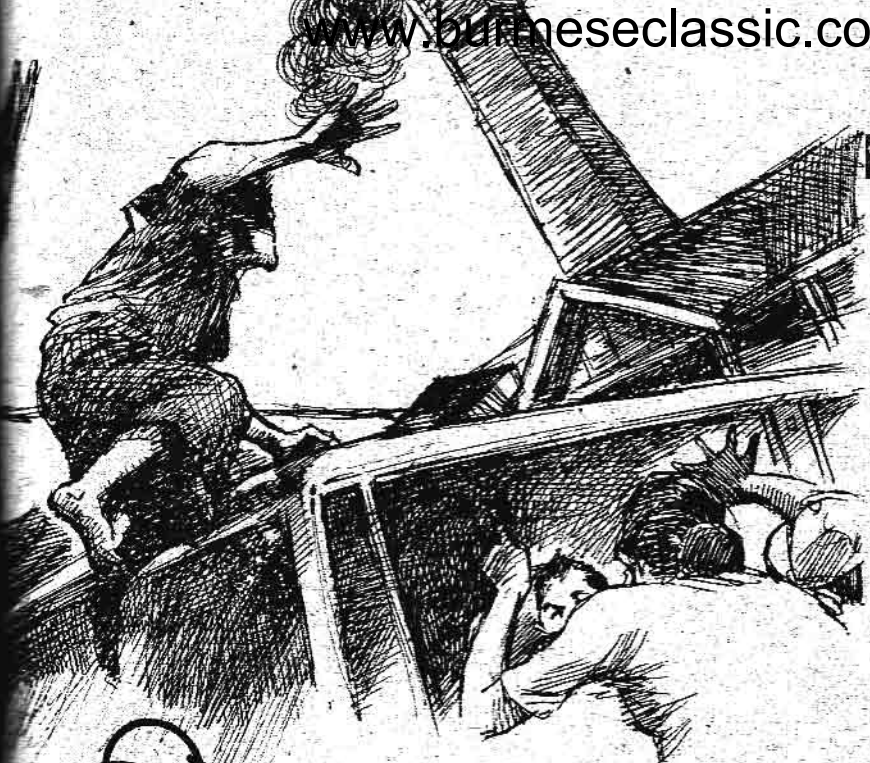
ထိုဘုရင်ကြီး ဟာရီရာတွင် ဇနီးမယားပေါင်း ၁၂၀၀၀ တိတိ ရှိပါလေ၏။ ထိုမယားများကလည်း ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်လျှင် သူတို့ပါလိုက်၍ သေရန် လက်မှတ်ထိုး သစ္စာပြုထားကြသည်မို့ ဘုရင်ကြီး သေဆုံး၍ မီးသဂြိုဟ်သော် မီးတောက်မီးများပေါ်သို့ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် တိုးဝင်ကာ သူတို့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ကြသည်ဟူ၏။

www.burmeseclassic.com

၁၀၂ မြန်မာ

၁၆/၁၃

ကစားရ စက်လား

၆၈၂၅၆၆

(၁)

ဦးကရင် မျက်လုံးတွေက သစ်ကိုင်းပေါ်က ငှက်ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သည်ငှက်သည် ဦးကရင်၏ပစ်မှတ်။ သည်ငှက် ဦးကရင်နေသည် ကန်စောင့်တဲလေးနားမှာ ရစ်ဝဲ ရစ်ဝဲလုပ်နေသည်မှာ နှစ်ည သုံးညခန့်ရှိပြီ။ သည်ငှက်၏အသံက ရစ်ရစ်ဆိုသည့် အသံ။ သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိ။ ကျက်သရေမဲ့လှသည်ဟု ဦးကရင် ထင်သည်။

ဦးကရင်က သည်ငှက်ကို ပစ်ချရန် ချောင်းနေမှန်း တွေ့သွား

သော ဟိုဘက်တဲစုက လူတွေက ဦးကရင်ကို ငှက်ကို သွားမပစ်ဖို့ တားသည်။

သူတို့ကပြောတော့ သည်ငှက်က အသံဆိုးသလောက် အမင်္ဂလာသတင်းများကို ယူဆောင်လာတတ်သည်။ သည်ငှက်ကို တချို့က ငှက်ဆိုးဟု ပြောကြသလို တချို့က ငှက်က အမင်္ဂလာသတင်းများကို ယူဆောင်လာခြင်းမဟုတ်။ အမင်္ဂလာဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်၍ လာအသိပေးခြင်းသာဖြစ်၍ လူကို ကူညီသော ငှက်ဟု အမျိုးမျိုးမှတ်ချက်ပေးနေကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဦးကရင်က ယုံကြည်မှုမရှိ။ ဦး

ယောမင်းဦး

ငှက်ဆိုးချုံကျိန်စာပေဟောင်း

ကရင် မျက်စိထဲမှာ ငှက်ဟာ ငှက်ပေါ့။ သည်ငှက်ကို ပစ်ချနိုင်လျှင် ဦးကရင်တို့သားမိသားအဖအတွက် ဟင်းစားတစ်ခွက် ရမည်။ ငှက်ကို မပစ်ချဖို့ လုံလောက်သောအကြောင်း ဦးကရင်မှာ မရှိ။

ဦးကရင်တို့ မိသားစု သုံးယောက် သည်မွေးမြူရေးကန်မှာ ကန်စောင့်လုပ်လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့။ ဦးကရင်ဇနီး ဒေါ်စေးဖောက မနီးမဝေးရှိ စက်ရုံတစ်ရုံမှာအလုပ်လုပ်သည်။

သားလုပ်သူက ဦးကရင်နှင့်အတူ ကန်စောင့်လုပ်ရင်း အထွေထွေ ခိုင်းသမျှ လုပ်သည်။

ကန်ပိုင်ရှင်က ဦးကရင်တို့ မိသားစုကို ဆန်ပေးသည်။ လစာပေးသည်။ နေရာ နေရာပေးထားသည်။ ဦးကရင်ကတော့ သူ့မိသားစုနဲ့ ရရာဘဝမှာ ပျော်အောင် နေသည်။ ဦးကရင်အတွက် တခြားဘာမှမလိုအပ်။

ဝါသနာအရ ဦးကရင် ဖားရှာ၊ ငါးရှာ၊ ငှက်ပစ်၍ မိမိ

မိသားစုအတွက် ဟင်းချက်စရာ ရှာသည်။

ဦးကရင်၏ ညာဘက်လက်က လက်စွဲတော်ကျွဲချိုလေးခွကို မြဲမြဲမြဲမြဲကိုင်၍ ဘယ်ဘက်လက်က လောက်စာလုံးပါ လောက်စာအိမ်ကို အားကုန်ဆွဲထားပေမယ့် လေးခွက ဦးကရင်လက်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ မလှုပ်။ ပစ်မှတ်ကို တည့်မတ်စွာချိန်ထားဆဲ။ ဦးကရင်၏ ပစ်မှတ်က သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ပစ်မှတ်က စိတ်မချသလို ဟိုခုန် ဒီခုန် ခုန်ရင်း စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးအစုံနှစ် အရပ်လေးမျက်နှာကို သူ့ရန်သူရှိလေမလား အထင်နှင့်ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ စိတ်ချသွားတော့မှ အတောင်ကို ချပြီး နားလိုက်တော့သည်။

ဦးကရင် ရပ်နေရာနှင့်ဆိုလျှင် အတန်ငယ် ဝေးနေသေး

သည်။ ဦးကရင်ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း
နှစ်လှမ်းထပ်တိုးချင်ပေမယ့် မတိုး
ဖြစ်တော့ ငှက်ဆိုးက ပါးနပ်
သည်။ သစ်ရွက်လှုပ်သံကိုပင်
မသင်္ကာကြည့် ကြည့်တတ်သည်
မို့ ဦးကရင် ဆွဲထားသော ဘယ်
ဘက်လက်က သားကြေးကို
လွှတ်လိုက်သည်။

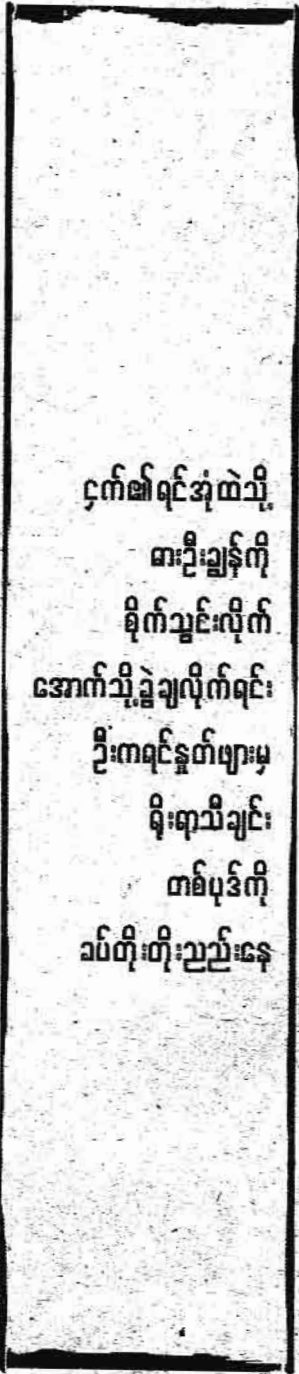
“ခိုး ... ဘုတ်”

သစ်ကိုင်းပေါ်မှငှက် ပြုတ်
ကျသွားသည်ကို ဦးကရင် မြင်
လိုက်ရ၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်
သည်။ ငှက်ကျသွားသောနေရာ
က ကန်စောင်း ဆင်ခြေလျှော
လောက် ဖြစ်မည်။ ဦးကရင် အေး
ဆေးစွာ ကုန်းလျှောလေးဆီသို့
ချဉ်းကပ်သွားသည်။

လေးသီး မှန် ထားသော
ငှက်က မသေဘဲ ထပြုံးပျံပြေး
မလား။ ဦးကရင် စိတ်မပူမိ။
ဦးကရင်လက်ကို ဦးကရင် ယုံ
သည်။

လွဲသွားရင်သာ လွဲသွား
ရော။ ထိပြီဆိုလျှင်တော့ ခေါင်း
ပဲ။ ဦးကရင်က ခေါင်းကိုသာ
ထိမှန်အောင် ပစ်သည်။

ခုလည်း ကျွန်းပေါက်ပင်
ခြေရင်းမှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြ

ငှက်၏ရင်အုံထဲသို့
ဓားဦးချွန်ကို
စိုက်သွင်းလိုက်
အောက်သို့ခွဲချလိုက်ရင်း
ဦးကရင်နှုတ်ဖျားမှ
ရိုးရာသီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို
ခပ်တီးတီးညည်းနေ

မွနေသည့်ငှက်တောင်ကို ဦးကရင်
က ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အားပါး ... အသံဆိုး
သလောက် အရမ်းလှတဲ့ကောင်
ကြီးပါလားဧ”

အစိမ်းနှင့် အနက်ရောင်
ယက်ဖောက်ထားသည့် ငှက်ကြီး
ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ဦးကရင်က
ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်မိသည်။

တကယ်တော့ ဦးကရင်က
လှပသောငှက်တောင်မွေးတွေကို
စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ သူ့ခေါင်း
ထဲမှာ ငှက်ကောင်၏အသားကို
အရသာရှိအောင် မည်ကဲ့သို့ ချက်
ပြုတ်ရမည်နည်းဟုသာ စဉ်းစား
နေသည်။

ဦးကရင်က ငှက်သေကို
သူ့တဲကို ယူဆောင်လာပြီး တဲ
ခြေရင်း သစ်တုံးပေါ်မှာ ခြေနှစ်
ဖက်ကို ကားထိုင်ရင်း ငှက်
တောင်မွေးများကို စတင်နုတ်လေ
သည်။ ငှက်မွေးရင့်များ ကုန်သွား
သည့်အခါ ငှက်မွေးနုများကို
အချိန်ကုန်ခံ နုတ်မနေတာဘဲ
စောစောက ရေဋ္ဌေးတည်ထား
သော မီးဖိုပေါ်မှာ ငှက်မွေးနုနု
တွေကို မီးမြှိုက်ပစ်လိုက်၏။

ငှက်မွေးတွေကုန်စင်သွား

သောအခါ ဦးကရင်က ထရံ ကြားမှာ စိုက်ထားသော အသွား ကိုးလက်မခန့် ဓားဦးချွန်ကို ယူ လိုက်သည်။

ဦးကရင်က ငှက်၏ရင်အုံ ထဲသို့ ဓားဦးချွန်ကို စိုက်သွင်း လိုက် အောက်သို့ခွဲချလိုက်ရင်း ဦးကရင် နှုတ်ဖျားမှ ရိုးရာသီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းနေ သည်။

ခုလို ဟင်းစားရလျှင် ဦးကရင် သီချင်းညည်းတတ် သလို ဦးကရင်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ အောင်ပွဲခံသည့် အပြုံးကို ပြုလေ့ ရှိ၏။

(၂)

ဒေါ်စေးဖော။ ဒီနေ့ အလုပ်

ဆင်းရသည်ကို စိတ်မပါ။ ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အလောင်းတွေ ကြားထဲမှာ သူမ ရောက်နေသည် ဟု မက်သည်။ အလောင်းပုံကြား ထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ရုန်းကန်သည်။ အသံကုန်အော် ဟစ်သည်။ အသံက လည် ချောင်းဝမှာတင် ပျောက်သွား သည်။ အိပ်ရာ။ ဒေါ်စေးဖော လန့်နိုးလာတော့ အိပ်မက်မှန်း သိ ပေမယ့် ဒေါ်စေးဖော ရင်တွေ တုန်ပြီး ပြန်အိပ်မရ။ သည်ကြား ထဲ ဦးကရင်က ည တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘဲ တဂစ် ဂစ်နဲ့ အော်ရင်း လှည့်ပတ်ပျံ့သန်း နေသည့် ငှက်တစ်ကောင်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတလက်လက်

နှင့် ထချောင်းနေ၍ မိမိဝါ အိပ် ရေးပျက်ရသည်။ မနက်စောစော ထမင်းထချက်ပြီ။ ဦးကရင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်အဖို့ ချန်ပြီး ကျွန်တာကို မိမိအတွက် ထမင်း ချင့်ထည့်သွားရမည်။ ဟင်းက မယ်မယ်ရရ မရှိ။ ဦးကရင် ရှာ ထားသည့် ကျော်စံကေးဖားလေး တွေကြော်နှင့် ငါးပိထောင်း။ ဒါပဲ။

ဒေါ်စေးဖောတို့ စက်ရုံက အိမ်နဲ့သိပ်မသေး။ သူတို့တဲကလေး ကနေ ဆင်ခြေလျှောလေးအတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသွားရင် ကားမှတ်တိုင် ရောက်၊ ကား မှတ်တိုင်ကနေ ဘတ်စ်ကားနဲ့ မှတ်တိုင် ငါးမှတ်တိုင်စာလောက် ပဲ စီး၊ ရောက်သည်။

ဒေါ်စေးဖောတို့ ဌာနက ထုတ်ပိုးဌာန။ ခါတိုင်း တက် တက်ကြွကြွနှင့် ရှေ့က ခေါင်း ဆောင်ပြီး လုပ်လေ့ရှိသော ဒေါ် စေးဖောတစ်ယောက် အလုပ်ထဲ မှာ စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေပြီး တဝါးဝါးသမ်းလျက် ရှိသည်။ ညနေအလုပ်ဆင်းချိန်ရောက်တော့ ဒေါ်စေးဖော ထမင်းခြင်းကလေး ကို ဆွဲပြီး ငိုငိုတိုငိုတိုငိုဖြင့် ထွက်

လာပြီး ဘတ်စ်ကားစောင့်နေသည်။

ဒေါ်စေးဖော ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး လမ်းဟိုမှာ ဘက်သို့ ကူးရန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်းပေါ်မှ ကားကြီးတစ်စင်း ခပ်မှန်မှန်မောင်းလာသည်။ ကားက ကြီးသည်မို့ ကားကြီးနောက်က ကားပါလာ၊ မလာဒေါ်စေးဖော မမြင်ရ။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို ဒေါ်စေးဖော ကားရှင်းပြီဆိုမှ ကူးလေ့ရှိသည်။ သည်နေ့တော့ ဒေါ်စေးဖော မထင်မှတ်ပဲ မှန်မှန်မောင်းလာသော ကားကြီးရှေ့မှ ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။

ကားကြီးက ဒေါ်စေးဖော ရုတ်တရက် ဖြတ်ကူးတာကို မြင်၍ အရှိန်လျှော့လိုက်ပေမယ့် ကားကြီးနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လာသည့် ကားတစ်စီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသော ဒေါ်စေးဖောမှာ ရှောင်တိမ်းရန် အားယူလိုက်ပေမယ့် “အမလေး” ဂျိန်းဂုန်း ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော နော်စေးဖော၏အသံစူးစူးက မွေးမြူရေးကန်စောင်းအထိ ပျံ့နှံ့သွားတာ ပဲ့တင်သံ

ထပ်သွားလေသည်။

(၃)

ဦးကရင် ငှက်သားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြတ်တောက်လှီးဖြတ်ပြီး ဆနွင်း၊ ဆား အသင့်အတင့်ထည့်၍ နယ်ဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆီထည့်ပြီး လုံးချက်ချက်မည်ဟု ဦးကရင် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပျော်နေသည်။

သူ ငှက်သားချက်ထားသည်ကို စေးဖော မသိသေး။ စေးဖောအလုပ်က မောမောနဲ့ပြန်လာမှ ပြမည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့်အပြင်သွားသော သားဖြစ်သူ စောထူးလည်း ငှက်သားချက်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာမည်ပေါ့။

ဦးကရင် တွေးရင်း ထရံနားမှာ ထောင်ထားသော ဆီပုလင်းကို လက်အလှမ်းမှာ ...

“ဦးကရင် ... ဗျို့ ... ဦးကရင်။ ဦးကရင် မရှိဘူးလားဗျို့”

ဟု တောင်အောက်က အော်ရင်း တက်လာသည့် လူသံကြောင့် ဦးကရင် လှမ်းထားသော လက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။

“ဝေး ... ငါ ဒီမှာရော။

ဒီဘက်ကိုလာ” ဟု လှမ်းခေါ်ရင်း တံအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

တက်လာသူတွေက ဟိုဘက်တစ်စုကလူတွေ။ သူတို့မျက်နှာတွေ မကောင်း။

ဦးကရင် နာမည်ခေါ်သူက ဦးကရင်နဲ့ ရွယ်တူလောက် ရှိမည်။ သူ့ကို နာမည်မသိ။ လူကို တော့ သိသည်။

ဦးကရင် ... “ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ။ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲရော”

ရှေ့ကလူကြီးက ရုတ်တရက် စကားပြောမထွက်သလို အားယူနေပြီးမှ ...

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဦးကရင်။ ဒေါ် ... ဒေါ်စေးဖော တစ်ယောက် ...”

အကြောင်းစုံ သိရတော့ ဦးကရင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ဦးကရင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေသည်။ လူအုပ်ကြီးကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးကရင် တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

(၄)

ဒေါ်စေးဖော၏ နောက်ဆုံး
ခရီးမှာ လိုက်လံပို့ဆောင်သူများ
စည်ကားနေ၏။ ဦးကရင်၏
အလုပ်ရှင်ဘက်မှလည်းကောင်း၊
ဒေါ်စေးဖောကို တိုက်မိသော
ယာဉ်မှိုင်းရှင်ဘက်မှလည်းကောင်း
ဒေါ်စေးဖော၏စက်ရုံမှ ဘဝတူ
လုပ်သားများ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုများ
ကြောင့် စည်စည်ကားကား ဖြစ်ရ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်စေးဖော၏ ရုပ်ကြွင်း
ကား စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ မီး
သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် အသုဘပို့
ယာဉ်စာနီးကြီးသည် မှန်မှန်လေး
မောင်းနှင်၍ ပြန်လာလေသည်။
ရပ်နားရန်နေရာအရောက် အဝင်
မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဓာတ်တိုင်မှ
ဓာတ်ကြိုးသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်
သို့ ပြုတ်ကျသဖြင့် ကားမှာ ရှေ့
သို့ ဆက်မထွက်နိုင် ဖြစ်နေရ
သည်။

ပရိသတ်အချို့က ဓာတ်
ကြိုးသည် လျှပ်စစ်စီးနေဆဲ ဖြစ်
၍ မထိမကိုင်ကြရန်၊ သက်ဆိုင်
ရာသို့ သတိပေးသူရှိသလို တချို့
ကလည်း ဝါးလုံးနဲ့ဖယ်လျှင် ရ
နိုင်သည်ဟု အမျိုးမျိုးအကြံပေး

သည်ငှက်ကို
ပစ်သတ်ရင်
ကံဆိုးလိမ့်မယ်ဟု
တိုက်ခတ်စုစုက
လူတွေပြောတာကို
ဦးကရင်
ယုံကြည်လိုက်သလား။
ငှက်ဆိုး၏
ကျိန်စာကြောင့်
သူတို့မိသားစုတွေ
သည်အဖြစ်မျိုး
ကြုံရတာကို
ဦးကရင် လက်ခံသလား။

ပြောဆိုနေကြသော်လည်း လက်
တွေမှာ ကားနဲ့ငြိနေသော ဓာတ်
ကြိုးအား မည်သူကမှစ၍ မဖယ်
ရှားရဲဘဲ လက်ပိုက်၍ကြည့်နေရ
လေသည်။

ထိုအခိုက် မမျှော်လင့်သော
ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားလေသည်။
ဖြစ်သွားပုံမှာလည်း မျက်စိတစ်
မှိုက် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာမို့
မည်သူကမျှ မတားလိုက်နိုင်ဘဲ
ရုတ်တရက် ကြက်သေသေ၍
မှင်တက်စွာ ကြည့်နေကြရ၏။

ဖြစ်ပုံက ဓာတ်ကြိုး ကား
အမိုးနဲ့ငြိနေခိုက် ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
အကြံပေးနေကြတုန်း လူတစ်
ယောက် ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့
ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်သွားပြီး ကားနဲ့
ငြိနေသော ဓာတ်ကြိုးအား အခု
အခံမပါဘဲ လက်ဗလာသက်
သက်နှင့် ဆွဲကိုင်၍ ဖယ်ရှားရန်
ကြိုးစားစဉ် ထိုလူမှာ နေရာမှာ
ချက်ချင်း ဓာတ်လိုက်သေဆုံး
သွားရလေသည်။ ဓာတ်လိုက်
သေဆုံးသွားသူကို ကြည့်လိုက်
သောအခါ လွန်ခဲ့သောနာရီပိုင်း
မိနစ်ပိုင်းလေးတင်မှာ ယာဉ်တိုက်
ခိုက်ခံရမှုကြောင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံခဲ့ရ

သော ဒေါ်စေးဖော၏သား မောင်
စောထူးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အသုဘ
ပို့သူများမှာ များစွာ ယူကျုံးမရ
ဖြစ်ကြရလေ၏။ တစ်ချိန်ထဲမှာ
ချစ်စွာသော ဇနီးရေး၊ သားဖြစ်သူ
ရော လူ့လောကကြီးထဲမှ ထွက်
ခွာသွားခြင်းခံရသော ဦးကရင်၏
ရင်ထဲမှာ ပူဆွေးသောက အပူလုံး
ကြွမည်မှာ မှန်းဆ၍ မရနိုင်ပါ
တော့တကား။

(၅)

ဇာတ်ပေါင်းချုပ်တော့ ဦး
ကရင်၏ သားကြီး မောင်စောထူး
၏ ရုပ်အလောင်းကို မအေဖြစ်သူ
နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဦးကရင်
၏ ကန်ပိုင်ရှင်၊ ယာဉ်ပိုင်ရှင်တို့
ကပင် သက်ဆိုင်ရာ အကူအညီ
ကို ရယူကာ နေ့ချင်းပြီးသပြီဟု
ပေးခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့
ဦးကရင်၏မိသားစု (၃)ဦးထဲမှာ
ဦးကရင်တစ်ဦးသာ ရှိတော့
သည်။

ဦးကရင်သည် ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်၏။ ဦးကရင်
သည် သူ့မိသားစုကိုသာ သူ ခင်
တွယ်သည်။ သူ့မိသားစုသည် သူ
ကမ္ဘာ။

ခု သူ့ချစ်သောဇနီး၊ သူ ချစ်
သော သား နှစ်ယောက်စလုံး
သူ့မျက်စိရှေ့က ရုတ်တရက်ကြီး
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဦး
ကရင်အတွက် ကမ္ဘာပျက်သည်နဲ့
မခြားပေ။ ကံကြမ္မာသည် ဦး
ကရင်အပေါ် ရက်စက်လွန်း
သည်။ ရှေ့မှောက် ဦးကရင် ဘဝ
ကို အထီးကျန်စွာ ရှင်သန်ရတော့
မည်။

ဒေါ်စေးဖောဖြစ်သည့်နေ့
က သူပစ်ချလိုက်သော ငှက်သား
ကို မချက်လိုက်ရဘဲ ဒီအတိုင်း
အိုးထဲမှာ ထားသည့်အတိုင်း။
နောက်ပိုင်းမှာလည်း ဦးကရင်
ငှက်သားကို လက်နဲ့တောင် မထိ။

ချောက်ထဲသို့ သွန်ပစ်လိုက်သည်။
သည်ငှက်ကို ပစ်သတ်ရင် ကံဆိုး
လိမ့်မယ်ဟု ဟိုဘက်တစ်စုက လူ
တွေ ပြောတာကို ဦးကရင် ယုံ
ကြည်လိုက်သလား။ ငှက်ဆိုး၏
ကိုန်စာကြောင့် သူတို့မိသားစုတွေ
သည်အဖြစ်မျိုး ကြုံရတာကို ဦး
ကရင် လက်ခံသလား။ မည်သူမှ
မသိနိုင်။ ထူးဆန်းသည်ကား ဦး
ကရင်တစ်ယောက် အဲဒီနေ့က
စပြီး ဖားနှိုက်၊ ငါးမျှား၊ ငှက်ပစ်
တဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာ
ကို ဟိုဘက်တစ်စုကလူတွေ မအံ့သြ
ဖြစ်ကြတော့ပါ။

ဘာကြောင့် တစ်ဆက်
တည်း တစိုက်မတ်မတ် လုပ်လာ
တဲ့ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သလဲ
ဆိုတာ ဦးကရင်သာ သိနိုင်စွမ်း
သည် မဟုတ်ပါလော။

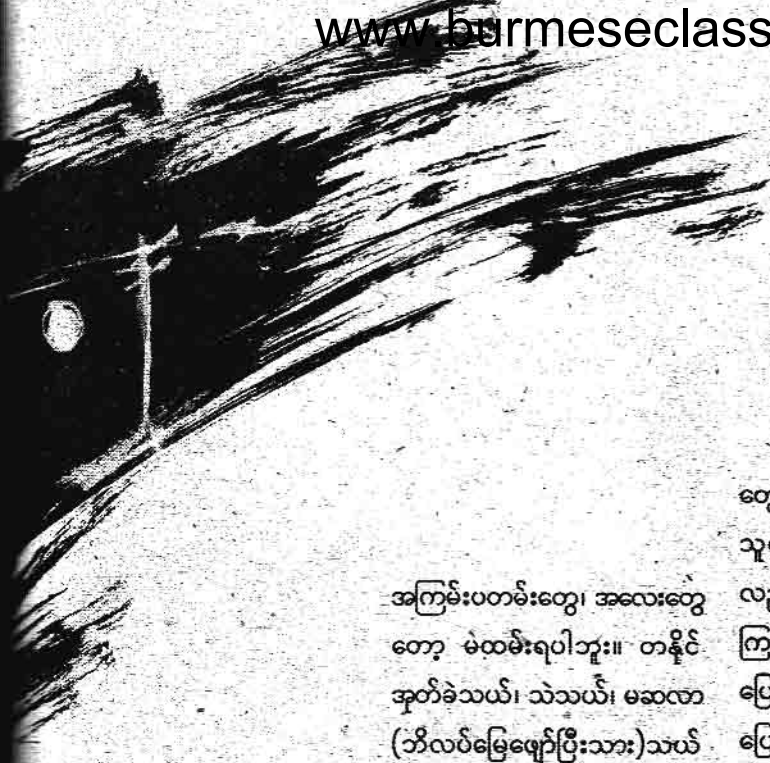
(အမည်မှန် မဟုတ်ပါ။
ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖတ်၍ အဆင်ပြေစေရန်
ဝတ္ထုအသွေးဖြင့် ရေးဖွဲ့ ထားကြောင်း
ဝန်ခံပါသည်။)

ဇေယျာမင်းဦး

အသံထွက်ကြိတ်အကျိုး

ကေရာဇ်

ကျွန်မ အရင်ဆုံးလုပ်ခဲ့တာက ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာပါ။ ဆောက်လုပ်ရေးမှာဆိုလို့ စာရေးမလို့ မထင်လိုက်နဲ့ နော်။ လူကြမ်းအဖွဲ့မှာ လုပ်ရတာ။ လူကြမ်းအဖွဲ့ ဆိုတာ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှာ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး။ လက်သမား၊ ပန်းရံ၊ သံပန်းဂဟေဆက်၊ ရေဖိုက်တပ်၊ လျှပ်စစ်သွယ် စတဲ့ ပညာရှင်အလုပ်တွေ မလုပ်တတ်တဲ့ အထွေထွေ အလုပ်သမားလေ။

ကျွန်မတို့က မိန်းကလေးဆိုတော့ ယောက်ျားလေးတွေလို

အကြမ်းပတမ်းတွေ၊ အလေးတွေတော့ မဲထမ်းရပါဘူး။ တနိုင်အုတ်ခဲသယ်၊ သဲသယ်၊ မဆလာ (ဘီလပ်မြေဖျော်ပြီးသား)သယ်ဆိုတာမျိုးတွေ လုပ်ရတာပေါ့။ ဆိုက်ဒ်(အဆောက်အဦဆောက်လုပ်သည့်နေရာ)တွေရှိရာကို လိုက်ပြီး လုပ်ရတာ။ မနက်စောစော ထ၊ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး သွားရတယ်လေ။ တစ်နေ့လုံး နေပူပူမှာ ရင်တွေ၊ ကျောတွေပူ၊ ခြေတွေ လက်တွေ မသယ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းလှတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ပန်းရံခေါင်း၊ လုပ်သားခေါင်း၊ ဆိုက်ဒ်တာဝန်ခံတွေရဲ့ အလိုကျအောင် သဘောကျအောင်လည်း နေရထိုင်ရတယ်။ လုပ်ရတယ်။

အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းတဲ့နေရာမျိုး၊ အလေးအပင် သယ်ရပြုရတဲ့အလုပ်မျိုး

တွေကို ရွေးခိုင်းတော့တာ။ အဲသူတို့နဲ့ ပရောပရီနေပြန်တော့လည်း ပါးကိုင် တင်ကိုင် လုပ်ကြ၊ မထိတထိ သားပြော မယားပြော ပြော။ နောက်တော့ တိုတိုပြောရရင် သူတို့အကျိုးဆောင်ခိုင်းရော။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့ အငယ်အနှောင်းအဖြစ်ခံခိုင်းတော့တာလေ။ ကိုယ်က ငြင်းဆန်ရင် သူတို့က အမျက်အငြိုးအတေးနဲ့ ပင်ပန်းတဲ့နေရာပို့၊ နေပူပူ မိုးရွာရွာ ခိုင်းတော့တာမျိုးတွေနဲ့ နှိပ်စက်တတ်ကြတာကိုး။ လူသားစားကျားကြီးတွေလေ။ ကျွန်မရှေ့မှာ နှစ်ယောက်လောက် တွေဖူးခဲ့တာပေါ့။ လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ကလေးလှတပတာ၊ ကိုယ်လုံးလှလှဆိုတာမျိုးကိုမှ ရွေးတာ။

ကျွန်မက အသားညိုပေမယ့် တိုယ်လုံးက ကျစ်ကျစ်တောင့်တောင့်ဖြိုးဖြိုးလေ။ ကျွန်မအလှည့်ရောက်လာတာပေါ့။

ချွေအတွက် ကျိဗျီအကျိုး

ကျွန်မကို သက်သာတဲ့သူတို့ (ပန်းရံ)အဖွဲ့ထဲကို ခေါ်မယ်။ သူ့ စကားကို နားထောင်ရင် တစ်နေ့ နှစ်ထောင်စားကနေ သုံးထောင် စားလည်း ဖြစ်မယ်၊ ဘာမယ်နဲ့ စည်းရုံးတယ်။ ပန်းရံကောင်း ပြော တာတာကိုး။ ကျွန်မက သူ့လက် ကို ပုတ်ချပြီး ငြင်းဆန်လိုက်တာ ကြောင့် ကျွန်မကို ပညာပြတော့ တာပါပဲ။ သုံးထပ်ဆောက်နေတဲ့ ဆီကို အုတ်ခဲသယ်ခိုင်းတယ် လေ။ မလုပ်ရင်လည်း မရလို့ လုပ်ရတာပေါ့။ နောက်တစ်နေ့ လည်း ဒီလိုပဲ ခိုင်းတယ်။ နောက် တစ်နေ့ သွားပြန်တော့လည်း အုတ်ခဲသယ်တဲ့နေရာဘဲ ပို့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီအလုပ်က ထွက်လာခဲ့တော့တာပါ။

သူ့မှာလည်း မယားနဲ့

ကလေး ရှိနေတာ၊ လူပျိုဆိုလည်း ထားပါတော့။ မြေနှိမ့်ရာ လှံစိုက်၊ ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုး ဆိုသလို ဇာတ်တူသားစားရက်တဲ့ လူမျိုး တွေ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း တွေမှာ ပိုပြီးပေါတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ ယုံရ တော့တာပါ။ ရှင်တို့လည်း ကြား ဖူးမှာပေါ့နော်...။

ထွက်သာ ထွက်ခဲ့ရတာ အိမ်မှာက မပြေလည်ဘူးလေ။ အဖေက သူများ ဆိုက်ကားငှား နှင်းရတာ၊ အမေကလည်း ခေါက်မုန့်လေးရောင်းတာ ဘာမှ ရတာမဟုတ်ဘူး။ မုန့်နှစ်၊ ဆန် နှစ်၊ အုန်းသီး၊ ပဲလွန်း ဝယ်ရ၊ မီးသွေးဖိုးနဲ့ လူပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင် ကျန်ရစ်တာလေ။ ကျွန်မ အလုပ်ထွက်လိုက်တော့

ဝင်ငွေက သိသိသာသာလျော့ သွားတာပေါ့။ ဒီတော့ ကြာကြာ ထိုင်နေလို့မရတော့ဘူး။ သူ့ ငယ် ချင်းတွေဆီသွား အလုပ်ရဖို့ မေး ရ၊ စုံစမ်းရပေါ့။ တစ်လလောက် ကို အဆင်မပြေဘူး။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ အိမ်မှာ အမေနဲ့ အတူ ဖြစ်သလိုပေါ့ ဆိုပေမယ့် ခုလို စီးပွားရေးကြပ်တဲ့ကာလ လူတစ်ယောက်စရိတ်က ဘယ် သေးမလဲနော့။

တော်သေးတယ်။ သူ့ငယ် ချင်းတစ်ယောက်က စားသောက် ဆိုင်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်သွားလို့ လုပ်မလားတဲ့ သူ တို့နဲ့တူတူ လုပ်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ အခုအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဘာလက်မှတ်၊ ညာလက်မှတ် တွေ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ ရုပ်ပြင်

နဲ့ ကိုယ်လုံးကို မန်နေဂျာက ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အခုဘဲ အလုပ် ဆင်းတော့လို့ ပြောပြီး ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းကို “နင်ကပဲ အား လုံးသင်ပေးလိုက်ပေါ့” လို့ ပြော တယ်။ ကဲ... ဘယ်လောက်များ ကံကောင်းသလဲလို့နော်။ အဲ... ဘာအလုပ်လဲဆိုတော့ ဧည့်ခံမယ် တဲ့။ ရှင်းရှင်းလွယ်လွယ် ပြော ရရင် စားပွဲထိုးပါ။

စဝင်ဝင်ချင်းနေမှာ ကျွန်မ ငွေတစ်ထောင်ရတယ်။ စား သောက်တဲ့လူတွေက ကျွန်မကို ဆုပေးတာတဲ့။ ဘောက်ဆူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ အုတ်ခဲသယ် တာ တစ်နေ့လုံးလုပ်မှ နှစ်ထောင် ရခဲ့တာဆိုတော့ ဝမ်းသာလိုက် တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ တကယ် တော့ ငါးစာချတာလေ။ အဲဒီ တုံးက အလုပ်ဝင်ကာစဆိုတော့ အသိ၊ အတွေ့အကြုံက မရှိသေး တော့ ဘယ်သိမှာလဲလေ။ တဖြည်းဖြည်း ကြာလာလို့ အတွေ့အကြုံ များလာလို့ အကောင်ပြတော့မှ ကျွန်မလည်း အကောင်ကြီးပါလားလို့ သိခဲ့ရ တာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

ဘာလက်မှတ်၊
ညာလက်မှတ်တွေ
မလိုပါဘူး။
ကျွန်မရုပ်ရည်နဲ့
ကိုယ်လုံးကို
မန်နေဂျာက
ကြည့်လိုက်တာနဲ့
အခုဘဲ
အလုပ်ဆင်းတော့လို့
ပြောပြီး

သူတို့လို လူတွေများများလာပါ စေ၊ သောက်ကြစားကြပါစေ ဆိုတာကို မနက်၊ ည ဘုရား ရှိခိုးတိုင်းဆုတောင်းတယ်။မေတ္တာ ပို့တယ်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်လည်း ရောဇီး ရတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ဆုကြေး များများ ရတယ်လေ။ သူတို့ အဲဒီလိုလာကြအောင်၊ လာချင် အောင် စည်းရုံးရေးကောင်း အကြိုက်ဆောင်၊ အလိုလိုက်ပြုစု လုပ်ကိုင်မှုကောင်းရမှာက ကျွန်မ တို့အလုပ်လေ။ သူတို့စိတ်ဖြူငြင် မှာ မကျေနပ်တာတွေမရှိအောင် အမြဲဂရုစိုက်ရတာ။ ကိုယ့်မှာ ဘယ်သောကတွေ ဒုက္ခတွေရှိရှိ ဆိုင်ကို ဝင်လိုက်မိတာနဲ့ သိန်း တစ်ထောင်ဆုပေါက်ထားတဲ့ မျက်နှာ။ ရပ်ဝေးက ပြန်လာတဲ့ လင်ယောက်ျားကို ဆီးကြိုသလို အပြုံးပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ သူတို့ကို ကြိုဆိုရတယ်။ သွက် သွက်လက်လက်၊ မြန်မြန်ဆန် ဆန် လုပ်ပေးရတယ်လေ။

ပင်ကိုသောက၊ ဒုက္ခ ခံစား ရမှုတွေ မပေါ်လွင်အောင် အတု အယောင် ဟန်ဆောင်အပြုံး မျက်နှာဖုံးကို တစ်ချိန်လုံး စွပ်ထား

လူသာ အိုတာနော၊
 လက်ကတော့
 မအိုဘူး။ သူတို့အနား
 ရောက်သွားတာနဲ့
 တစ်ယောက်က
 ခါးကို လှမ်းဖက်၊
 ဘေးကတစ်ယောက်က
 ပခုံးပမ်းဆွဲနဲ့

ခဲ့ရတယ်။ အလုပ်က ပြန်တော့
 မှ ဆိုင်အဝင် ခြံတံခါးပေါက်မှာ
 အယောင်ဆောင်မျက်နှာပုံးကို
 ချိတ်ထားပစ်ခဲ့ရတယ်။ နောက်
 တစ်နေ့ အလုပ်ဝင်လာရင် ပြန်စွပ်
 ရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ဘာနဲ့တူ
 သလဲဆိုတော့ ဇာတ်မင်းသမီးတို့
 ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုမင်းသမီးတို့လို
 သရုပ်ဆောင်ရတယ်ဆိုပါတော့။
 အခုရူးကြီးတာက အသက်
 ခြောက်ဆယ်နား ရောက်နေတဲ့
 ဇရာအိုကြီးတွေပေါ့။ အသက်
 ငယ်ငယ်ချာတိတ်တွေက ပြောရ
 ဆိုရလွယ်တယ် များများလဲ ရ
 တယ်။

ဇရာလွန်ကြီးတွေက ပိုပြီး
 တဏှာလွန်တယ်လို့ ပြောကြတာ
 ကြားဖူးပေမယ့် အခုကိုယ်တိုင်
 ကြုံမှ ယုံရတော့တယ်။ လူသာ
 အိုတာနော၊ လက်ကတော့ မအို
 ဘူး။ သူတို့အနား ရောက်သွား
 တာနဲ့ တစ်ယောက်က ခါးကို
 လှမ်းဖက်၊ ဘေးကတစ်ယောက်
 က ပခုံးပမ်းဆွဲနဲ့ လူက ရုပ်သေး
 ရုပ်ကလေး ထင်ရတယ်။ ကျွန်
 တစ်ယောက်က အားကျမခံ ပါး
 ကို ဆွဲလိမ့်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ
 ကကြ သဲကြပုံတွေကို အိမ်က

သူတို့ရဲ့ လေဒီကြီးတွေ၊ ကတော်
 ကြီးတွေကို သိရမြင်ရအောင်
 ဗီဒီယိုရိုက် ပြလိုက်ချင်တယ်။
 အဲဒါက ရောက်ခါစ၊ သောက်
 ခါစ အခြေအနေလေးပါ။

နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ
 ဆိုတဲ့စကားကြားဖူးတယ်မဟုတ်
 လား။ အဲဒီလူကြီးတွေလည်း ဒီ
 လိုပါပဲ။ သောက်ကြစားကြချိန်
 ကြာလာလေလေ။ ပုံစံတွေ ပျက်
 လာလေလေပေါ့။ ဒီဂရီတွေ
 တက်လာကြပြီ မဟုတ်လား။
 ဘာဒီဂရီလည်းဆိုတော့ အမူး
 ဒီဂရီရယ်၊ ဟိုဒီဂရီရယ်လေ။
 သိပြီမဟုတ်လား။

အဲဒီလို ဒီဂရီတွေ တက်လာ
 ပေမယ့် သတိကတော့ သိပ်
 မလွတ်ကြဘူး။ ဟိုလေ...အမူး
 ပါး ဆိုတာပေါ့။ အရက်သက်
 တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်၊
 ကျွန်မတို့ကို တောင်ခိုင်း မြောက်
 ခိုင်း ခဏခဏခိုင်း၊ လူတစ်ကိုယ်
 လုံး ဆွဲလိုက်၊ ကိုင်လိုက်၊ ညှစ်
 လိုက်၊ ဖျစ်လိုက်နဲ့ ဟို ဥက္ကံ
 သုံးဆယ်က နွားဈေးမှာ ရောင်း
 မယ့် နွားများ ထင်နေသလား
 မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ခါ
 တစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူမှ

ဟုတ်ပါသေးရဲ့လားလို့ စစ်ဆေးကြည့်မိတယ်။ ရင်ထဲ စိတ်ထဲက သိပ်တော့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရွှေစိတ်တော်အလို မကျလို့ မန်နေဂျာကို တိုင်ရင် အလုပ်ပြုတ်မှာ မဟုတ်လား။

အလုပ်ပြုတ်မှာဆိုလို့ ကျွန်မတို့က တစ်လကို လခ ဘယ်လောက်ဆိုတာမျိုးနဲ့ ခန့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ၊ နားရှုပ်သွားပြီလား။ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒီလိုရှင်... ကျွန်မတို့ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေအားလုံး ဆိုင်ရှင်က လခလုံးဝပေးတာမဟုတ်ဘူး။ လခစားလည်းမဟုတ်သလို နေ့စားလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရကိုယ်ယူ စားပွဲခိုင်းစား။ အင်းမရှင်းရတဲ့အထဲ ပိုရှုပ်သွားပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်မ သေချာ ရှင်းပြမယ်။ ကျွန်မတို့ ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲဆယ်လုံးရှိတယ်။ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ငါးလုံးရှိတယ်။ အားလုံး မိန်းကလေး ဆယ့်ငါးယောက် ရှိကြတယ်။ လာပြီး စားကြသောက်ကြတဲ့ လူတွေက သူတို့စိတ်သဘောကျတဲ့ကောင်မလေး၊ တောင့်တင်း မောက်ကြွ၊ ချောမောလှပတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့

စားပွဲတွေမှ ထိုင်ကြတာ။ အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး စားသောက်ကြတဲ့ သုံးစွဲသွားတဲ့ငွေ။ တစ်နည်းပြောရရင် ရောင်းရငွေအပေါ်မှာ ရာခိုင်နှုန်းသဘောနဲ့ ပေးတာ။ ကျွန်မတို့က များများစား၊ များများသောက်ရအောင် တိုက်တွန်း၊ စည်းရုံးရမယ်။ အဲဒါပြင် ဧည့်သည်တွေက ဘောက်ဆူးဆိုသလို သဒ္ဓါပေးတာကိုယူ။ ဒါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဆိုင်က မနက်စာ၊ ညစာတော့ ကျွေးတယ်။ အချိန်မှန်တော့ မစားရဘူး။ ကိုယ့်စားပွဲ လူရှင်းတုံး

အပြေးအလွှား စားရတာပါ။ တစ်နေ့တာလုံး ကိုယ့်စားပွဲ ဧည့်သည်မထိုင်ရင် အိမ်ကို ခါလီပြန်ရတယ်လေ။ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးက လကုန်ရက်တွေမှာ ကြုံရတတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဖြစ်တော့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဟိုအရင်က လေဟာပြင်ဈေး၊ စားသောက်ဆိုင်တွေလို အလှအယက် ဈေးခေါ်တာမျိုး မလုပ်ရဘူး။ ဧည့်သည်က စားပွဲတာဝန်ယူထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး ထိုင်ကြတာ။ ကိုယ့်ဆီလာမှ ကိုယ်ကဆီးကြိုဧည့်ခံ၊ လို

ဟိုတယ်ကြီးတွေ၊
 ကလပ်တွေကိုလည်း
 လေးငါးသောင်းကနေ
 သိန်းဂဏန်းအထိ
 စားသောက်ပြီးကမှ
 ကျွန်မတို့ကို
 ကျွမ်းယာဘိုးလောက်နဲ့
 ကလိမ်ကကျစ်
 လုပ်သွားကြတာ

အပ်တာတွေ ရေးမှတ်၊ သယ်ယူပို့
 ပေး၊ ဘေးနားကရပ်ပြီး လိုအပ်
 မယ်ထင်သမျှ မေးမြန်းလုပ်
 ဆောင်ပေးရတာ။ ကိုယ့်စားပွဲ
 ထိုင်ပြီးဆိုတာနဲ့ စားစရာတွေကို
 တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြေညာပြောပြ
 ရတယ်။ ကိုယ်တိုင်စားဖူးသလို
 ဧည့်သည်သွားရေယိုလာအောင်
 ရှိုးရတယ်။ သူတို့များများစားလေ
 ဆိုင်ရောင်းရလေပေါ့။ ဆိုင်ရောင်း
 ရလေ ကိုယ်လည်း ရလေပေါ့။
 အတ္တဟိတ၊ ဗရဟိတ ဆိုမဟုတ်
 လား။ အပြန်အလှန် အညမည
 သဘော၊ မေတ္တာထားတာ
 အကောင်းဆုံးလေ။ ဒါတောင်
 တချို့က ပေသီးခေါက်တယ်။
 ဆယ်တန်ကို ရေစိမ်ခွာချင်တာ
 လည်း ကြုံရတယ်။
 ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်ဖြစ်
 ဘယ်လောက်ရှိကျကျ အတတ်
 နိုင်ဆုံး သည်းခံစိတ်ရှည်ရှည်နဲ့
 လုပ်ပေးရတယ်။ ဒီလိုမလုပ်ရင်
 မန်နေဂျာကြီးက ၅၀၀၀၀ လုပ်မှာ
 သေချာတယ်။ ပုံမှန်လခမရတဲ့
 အလုပ်များ မက်မောရသလားလို့
 မေးချင်တယ်မဟုတ်လား။ မတ်
 ရတာပေါ့။ ကိုယ်အထုတ်ခံရ
 တာနဲ့ လုပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေး

တွေက အသင့်စောင့်နေကြတာ
 လေ။ ချက်ချင်းရောက်လာမှာ။
 တစ်နေ့တစ်နေ့ စားပွဲတစ်ခုကို
 အနည်းဆုံး လေးငါးကြိမ်လောက်
 ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတာ။
 တစ်ဝိုင်းကို တစ်ထောင်ရတယ်
 ထား။ လေးငါးဝိုင်းဆို လေးငါး
 ထောင်သဒ္ဒါကြေး ရတယ်လေ။
 ဆိုင်က ရောင်ရငွေ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့
 ဆိုရင် တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲ
 အနည်းလေးရတာရှင့်။ ဒီတော့
 ဘယ်အပြုတ်ခံမလဲ။
 ဒီတော့ ဧည့်သည်စိတ်
 အလိုကျ သည်းခံကြရတာပေါ့။
 သူတို့ ကိုင်ချင်တာကိုင်၊ ညှစ်ချင်
 တာညှစ် ကိုယ်က ပြုံးပြုံးလေး
 သာနေပြလိုက်။ ရွှေဘောတော်
 ကျလို့ “ညီမငေး...ညီမငေး”
 နဲ့ တဟီးဟီးပေါ့။ နှစ်နာရီသုံး
 နာရီလောက်ကြာအောင် လက်က
 မြင်းပြီး ပြန်တော့မှ ဟိုအိတ်စမ်း
 ဒီအိတ်စမ်းနဲ့ ငွေတစ်ထောင်ပေး
 တာ။ တချို့ဆို ပုံမှားရိုက်သွား
 တာတောင် ရှိကြသေးတယ်။
 ဘယ်လိုလဲဆိုတော့။ ထပြန်တော့
 မှ သတိရသလို.. အိတ်ထဲမှာ
 ဆွဲထုတ်ပေးပြီး ထွက်သွားရော။
 အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် ပိုက်ဆံတွေ

က အရောင်တူပြီး တန်ဖိုးကွာ
တာကို သေချာဖြန့်ကြည့်မှ သိ
တာမဟုတ်လား။ ငါးဆယ်တန်
ကို သေချာထပ်ပြီးပေးတာ။
ကိုယ်ကလည်း ဈေးရောင်းသလို
သေချာဖြန့်ကြည့်တာ မဟုတ်
တော့ ခံလိုက်ရတာပေါ့ရှင်။ ဒီလို
ပါပဲလေ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသား
တွေက အားနွဲ့သူတွေကိုး။ ခံ
ဘက်ကချည်းပေါ့။

ဟိုတယ်ကြီးတွေ၊ ကလပ်
တွေကိုလာပြီး လေးငါးသောင်း
ကနေ သိန်းဂဏန်းအထိ စား
သောက်ပြီးကာမှ ကျွန်မတို့ကို
ကွမ်းယာဘိုးလောက်နဲ့ ကလိမ်
ကကျစ်လုပ်သွားကြတာကို ပြော
ပြတာ ရှင်တို့က ယုံချင်မှယုံမယ်။
ဟုတ်ပါ့မလားလို့ပေါ့။ နေဦး...
အဲဒါ တစ်ခါစာလေ လာတဲ့လူ
မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကလပ်ကို တစ်
ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားဆိုသလို
လာတဲ့ ဖောက်သည်တွေက လုပ်
တာရှင့်... သိပြီလား။ သူတို့မို့
မျက်နှာပြောင်တယ်။ နောက်နေ့
တွေလာတဲ့အခါ သူလုပ်သွား
မသိသလို။ မဟုတ်သလို ခပ်
တည်တည်ရှင့်။ သိပ်အသည်း
ယားတာ။ ကျွန်မတို့ကလည်း

ဘာပြောရဲမှာလဲ။ အကြွေးပေး
ထားတာမှ မဟုတ်တာလား။
စကားပုံတွေတော့ ရှိသား။
ပြောရရင် ရိုင်းမှာစိုးလို့ မပြော
တော့ပါဘူး။ စီးလာတဲ့ကားက
သိန်းထောင်ကျော်တန်၊ သုံးတာ
ကလည်း သောင်းဂဏန်းနား၊
သိန်းဂဏန်းနဲ့။ အဲဒီလူတွေက
လုပ်နေကြတာလေ။ သူတို့စား
ရင်းသောက်ရင်း ဟိုကိုင်ဒီကိုင်
လုပ်တာနဲ့ ယှဉ်ပြောရရင် တန်
သလားလို့။ အပြင်မှာ ဒီလိုလုပ်
လို့ရမလား။ ဟင်း... တစ်ခါ
တည်း ပါးရိုက်ပြီး အချုပ်ထဲ ပို့
ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ဘက်
ကနေ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဟုတ်
တယ်မို့လား။

သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင်
လူဟာ... လူပါပဲနော်...။
ငွေတွေ ဘယ်လောက်ချမ်း
သာ။ ဂုဏ်တွေ ဘယ်လောက်ရှိ
ရှိ၊ တိုက်ကြီးကြီးနဲ့နေနေ။ လူ
စိတ်လူသဘာဝအတိုင်း လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ၊ အတ္တနဲ့ မာန်
မာနတွေကို မပယ်စွန့်နိုင်ကြပါ
ဘူး။ လူသဘာဝ၊ လူ့စရိုက်
အတိုင်း လုပ်ဆောင်နေကြတာပါ
လားလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိပါ

တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို စိတ်
ဆိုး ဒေါသဖြစ်မိလည်း ခဏပါ။
အဲဒီလို လူသဘာဝ နိယာမကို
တွေးလိုက်မိတာနဲ့ သူတို့ကို
ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။
မေတ္တာထားပြီး စာနာနိုင်ခဲ့ပါ
တယ်။ အမုန်းတရား၊ အငြိုး
အတေးတွေ မထားခဲ့ပါဘူး။
နောက်တစ်နေ့တွေမှာ ပြန်ဆုံ
တော့ လှိုက်လှဲတဲ့အပြုံးတွေနဲ့
ဆက်ဆံခဲ့တာ ဒီနေ့ထိပေါ့။

သံသရာဆိုတာ မမြင်ရပေ
မယ့် လူတိုင်းတွေကြုံရင်ဆိုင်
ခံစားနေကြရတာမဟုတ်လား။
အားလုံးကျန်းမာချမ်းသာ
ကြပါစေ။

ဧကရာဇ်

စာမျက်နှာ (၁၆၉) မှ

သွားကြရသည်ကို တွေ့ရ၍ ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော်တာဝန် အရ အလောင်းများကို ကျောင်း ကုန်းဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ ဆရာဝန်၏ စစ်ချက်ကား မည်သို့ ထွက်လာမည် မသိ။ စောင့်ရပေ ဦးမည်။

ဒုရဲအုပ်အောင်မင်းဦး သည် ဉာဏ်လျင်သောသူ ဖြစ်သည်။ ဖိုးနက်တက်အား စောင့်ကြည့်နေ သည့် ဥက္ကဋ္ဌဦးဆန်း၏ တင်ပြ ချက်အရ ယနေ့ကပင် ဖိုးနက် တက်အား ဖမ်းထားပြီးဖြစ်သည်။ တရားခံထံမှ စစ်ချက်ယူရန်သာ ရှိတော့သည်။

(၂)

လူပျောက်မှုမှ လူသေမှု ဖြစ်ရပ်မှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ဖိုးနက်တက်အား စစ်ဆေးကြ သည်။ တရားခံဖြစ်ရတော့မည် မှီ ဖိုးနက်တက် ထိပ်လန့်တုန်လှုပ် နေသည်။ စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်။ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ပြီး စိတ်မနှံ့သလိုလို ဖြစ်သွား

သည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးနက်တက် အား ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရသည်။ ဒုရဲအုပ် အောင်မင်းဦးသည် တရားခံထံမှ စစ်ချက်ရရန် ဆေးရုံ အချုပ်ခန်းသို့သွားကာ ဖိုးနက် တက် အခြေအနေကို ကြည့် သည်။ အမှုအတွက် စကား စ ကြည့်သည်။ အမှုနှင့်ပတ်သက် သည့်အကြောင်းအရာများကို မေး သည်။ ပြောချင်ပုံ မပေါက်၍ စကားလမ်း ပြောင်းလိုက်ရ သည်။

“ညီလေး ... ထမင်းစား လို့ ကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းဘူး ဗိုလ်လေး။ ကျုပ်က အဲဒါအကြောင်း စားချင် တာ”

“အေး ... အစ်ကိုက ကျွေးမှာပေါ့”

အောင်မင်းဦးသည် ဖိုးနက် တက် စားလိုသော ဟင်းများကို ဝယ်ကျွေးရသည်။

“က ... ဖိုးနက်တက် မင်း စားချင်တာလည်း ငါ ဝယ် ကျွေးတယ်။ အဲဒီတော့ ငါမေး တာလည်း ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောမှာ ပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူလုပ်ခဲ့သမျှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ဤသို့ပြော ပြသည်။

“ကျွန်တော်လေ ကထိန်ပွဲ မတိုင်မီ နှစ်ရက်လောက်က နှင်း ဖြူဖွေးလေးကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ တယ်။ သူက ကရင်စပ်လေးဆို တော့ အသားကလည်း ဖြူဖွေး ဖွေး၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ် စရာလေးမို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်း သွားတယ်။ သူ့ကိုမရအရခေါ်ယူ ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ ကထိန်ပွဲအပြီးမှာ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အေးမြရွာအပြင်ရှိ လယတ်ဆီကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတံထဲမှာပဲ နှင်းဖြူဖွေးကို အမေ့ပြုကျင့်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ သူက ဖိုးနက်တက် နင့်ကို ရဲ တိုင်မယ်။ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ် ဘူးဆိုပြီး ဆဲလည်းဆဲ။ ရိုက် လည်း ရိုက်၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမှုပေါ်မှာစိုးလို့ သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ ရစ်ပြီး သတ်လိုက်မိ တယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို ဖိုးလပြည် က မြင်တော့ ‘ဟေ့ လူကြီး... ခင်ဗျားကို တိုင်မယ်။ ကျုပ်အစ်မ

ကို သတ်တယ်နော်တဲ့ အမှုဖော် မည့်သူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် လာပြန်တာမို့ ဖိုးလပြည့်ကိုလည်း သူ့ရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်သတ် လိုက်မိပြန်တယ်။ အဲဒီအလောင်း နှစ်လောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ် ဖို့ ကြံရပြန်တယ်။ တံခွန်မနီးမဝေး မှာ ကျင်းနှစ်ကျင်းတူးတယ်။ နှင်းဖြူဖွေးအတွက် (၆)ပေ၊ ဖိုးလ ပြည့်အတွက် (၄)ပေ။ ကျင်း နှစ် ကျင်းကို ပြီးအောင်မတူးလိုက် နိုင်ပါဘူး။ မြေကမာလို့ အကြံ တစ်မျိုးပြောင်းလိုက်ရတယ်။ အလောင်းတွေကို တံထဲမှာရှိတဲ့ မြေဩဇာအိတ်ခွံထဲ ထည့်မယ်။ ပြီးတော့ ရေအိုင်ထဲကို မြှုပ်မယ် ပေါ့။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျုပ်က လုပ်ခဲ့မိတယ်လေ။ အလောင်း တွေ မပေါ်အောင်လည်း ရေထဲ က သစ်ပင်အောက်ခြေမှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားခဲ့တယ်။ စိတ်လိုပြီ ထင် ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ တော့ အပူလုံးကြီး ဆို့နေသလို ပါပဲ။ ငါလုပ်သမျှကတော့ ပေါ် တော့မှာပဲပေါ့။ အိမ်မှာပြန်ရောက် နေပေမယ့် စိတ်က မငြိမ်ဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပဲ နေနေရတယ်။ မကြာပါဘူးဗျာ။ တံခွန်တိုင်

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဆန်းနဲ့ ရဲနှစ်ဦး လာ ရောက်ဖမ်းဆီးသွားတော့တာ ပါပဲ။

ဒုရဲအုပ်အောင်မင်းဦး သည် ဖိုးနက်တက်ထံမှာ စစ်ချက် အပြည့်အစုံရသဖြင့် တရားခံ ဖိုး နက်တက် အသက် (၃၁)နှစ်၊ ဘ ဦးစိန်ဝင်းအား ပုဒ်မ ၃၇၆/ ၃၀၂ ၁၈ အရ အမှုဖွင့်လိုက် တော့သည်။

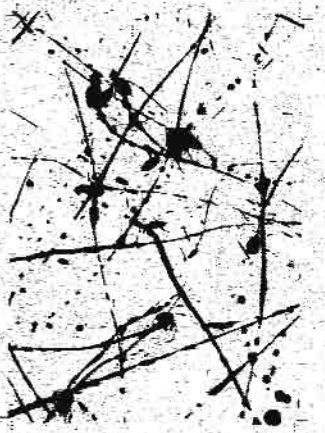
ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီး၏ စစ်ဆေးချက်အရ မိန်းကလေး တွင် အဓမ္မပြုကျင့်ထားသည့် လက္ခဏာနှင့် လည်ပင်းတွင် ကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်သတ်ထား ကြောင်း၊ ကလေးငယ်ကိုတော့ လည်ပင်းညှစ်သတ်ထားကြောင်း သိရှိရသည်။

ကလေးနှစ်ယောက် ဖျောက် သွားမှုမှအစ မုဒိမ်းမှုနှင့် လူသတ် မှုအထိ ဖြစ်သွားရသည့် ဖြစ်ရပ် များနှင့်ပတ်သက်၍ တရားခံ ဖိုး နက်တက်၏ ထွက်ဆိုချက်၊ ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေးမှတ်တမ်း၊ ကလေးနှစ်ယောက် ခေါ်သွား သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြသည့် မျက်မြင်သက်သေများ ခိုင်မာနေ သည်မို့ ဒုရဲအုပ်အောင်မင်းဦးမှ

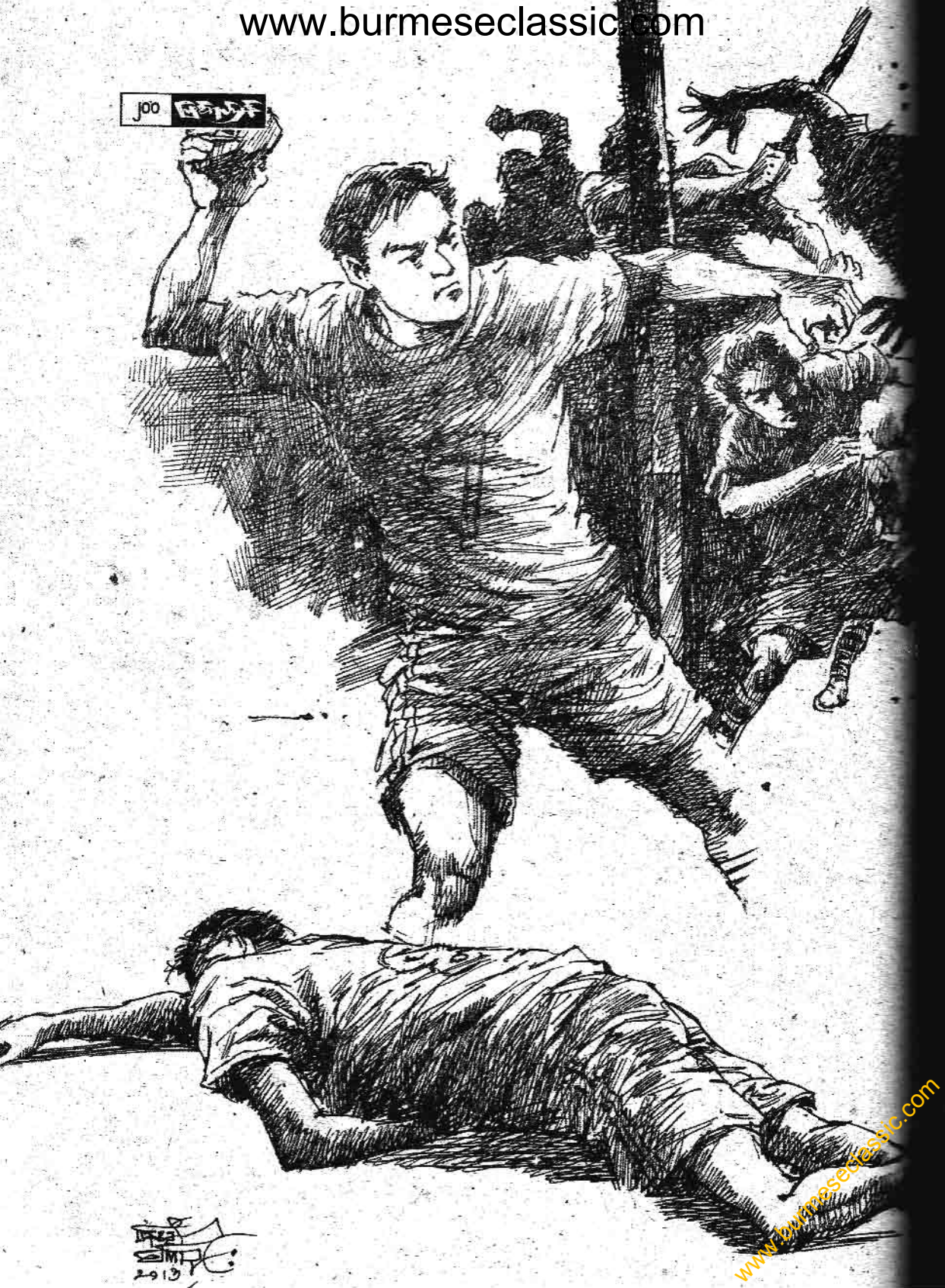
တရားလို လုပ်ကာ တရားရုံးသို့ စွဲဆိုလိုက်တော့သည်။

တရားရုံးတော်မှ အကြိမ် ကြိမ် အဖန်ဖန် စစ်ဆေးသည်။ မုဒိမ်းမှုနှင့် လူသတ်မှုမှာ ထင် ရှားသဖြင့် တရားခံဖိုးနက်တက် (၃၁)နှစ်အား သေဒဏ်အဖြစ် ချမှတ်လိုက်တော့သည်။

ထိလာဖိုးဘထိန်

၂၀၀ မင်း

၂၀၁၃

အိမ်

ကျားက
သစ္စာတရားတရား
တရားတရား

ကြာပွတ်ကိုင်သစ္စာဘက်တော်သားတို့ရဲ့ခံတပ်

နိဒါန်း

ရှေ့နေ - “ခင်ဗျားတို့ဆရာဝန်တွေ မှားသွားရင် လူတွေဟာ မြေကြီးအောက် ခြောက်ပေလောက် ရောက်သွားတာပဲနော်”

ဆရာဝန် - “ခင်ဗျားတို့ရှေ့နေတွေမှားသွားရင်လည်း လူတွေ လေထဲကို ခြောက်ပေလောက် မြောက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။”

နိုင်ငံရပ်ခြားဟာသလေးတစ်ခုကို မှတ်မိသလောက် ပြန်ရေးလိုက်တာပါ။ ရှေ့နေဆရာဝန်တွေ ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်၊ တရားရေး နယ်ပယ်တွေမှာ အမှားအယွင်းရှိတတ်တာလေးတွေကို သရော်လှောင်ပြောင်တဲ့ ဟာသလေးတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ဖြစ်ရပ်မှန်နောက်ခံ

၁၉၈၀ပြည့်နှစ်မေလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ နိုင်ငံတော်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အမှတ် ၂/၈၀ ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သာသနာတော် သန့်ရှင်းပြန့်ပွားရေး ပထမအကြိမ်ကိုယ်ပေါင်းစုံသံဃာ့ အစည်းအဝေး ကြီးပြီးမြောက်အောင်မြင်တာကို နှစ်ထောင်းအားရဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ညီညွတ်ခြင်းငြိမ်းချမ်းခြင်း စိတ်ဓာတ် တိုးပွားစေဖို့အတွက် ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့တဲ့ အမိန့်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်လက်ဖော်ပြမယ့် မိုးမခရွာသားလေး မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ရင်ခုန်ခံစားဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်မှန်လေးဟာ အဲဒီလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ထိခိုက် အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းအစ

“အစ်ကိုရေ အစ်ကို ကူညီနိုင်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်ပြဿနာတစ်ခု သယ်လာခဲ့ပြီ”

သူ့ကိုယ်သူ ပြဿနာသယ်ဆောင်လာသူအဖြစ် ပြောလာသူက ကိုကျော်ဝင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆား မလောက်ရွာသား မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စတွေမှာ တက်တက် ကြွကြွထက်ထက်သန်သန် ဆောင်ရွက်တတ်သူ၊ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဆိုပါဦး မိုးကျော်ဝင်း၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ကိုယ်ကူညီနိုင်တဲ့ ကိစ္စဆို ကူညီရမှာပေါ့”

တရားသူကြီး မိုးဖြူစင်က ခင်မင်ရင်းစွဲရှိဖူးပြီးဖြစ်တဲ့ ကိုကျော်ဝင်းကို ခပ်အေးအေးပဲ တုန်ပြန်ခဲ့ ပါတယ်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုရေ၊ မိုးမခက မောင်ချစ်ဆွေဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိစ္စပဲ။ သူက ကိုပန်ကြီး ကျွန်တော်ပြောတဲ့မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ယောက်ဖ”

ကိုကျော်ဝင်းက သူနဲ့အတူပါလာသူကိုပါ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ကိုပန်ကြီးက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။

“မောင်ချစ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့အမှုကတော့ လူသတ်မှုပဲအစ်ကိုရေ။ ရွာကဘောလုံးပွဲလုပ်ကြတော့ ရန်ဖြစ် ကြရာကနေ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ရိုက်ကြတာ။ အဲဒီမှာ လူသေခဲ့တဲ့အမှုပဲ”

မိုးဖြူစင်က တစ်စုံတစ်ရာမေးမြန်းပြောဆိုခြင်း မပြုသေးဘဲ ကိုကျော်ဝင်းစကားကိုသာ ဂရုစိုက် နားထောင်နေပါတယ်။

“ဒီအမှုက အစ်ကို့လက်ထက်မတိုင်မီက ဖြစ်ခဲ့တဲ့အမှုဆိုတော့ အစ်ကိုသိဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန် တော်တို့အခုလာတာက ဒီအမှုကိစ္စအတွက် ဘာလုပ်ပေးဖို့ဆိုပြီး လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှုက

ပြီးပြတ် သွားလို့ ကောင်လေးက ထောင်ထဲရောက်နေပါပြီ”
ကိုကျော်ဝင်းရဲ့ စကားကြောင့် မိုးဖြူစင်စိတ်ဝင်စားပြီး ဆက်လက်
နားစွင့်နေခဲ့ပါတယ်။

“အခု ကျွန်တော်တို့လာတဲ့ကိစ္စက မောင်ချစ်ဆွေအဖြစ်
ကျနေရတဲ့ထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးကိစ္စပါ”

“ထောင်ပိုင်ကြီးကိစ္စ”

အကြောင်းခြင်းရာကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံမသိရသေးပေမယ့်
ထောင်ပိုင်ကြီးကိစ္စလို့ မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက်
မိုးဖြူစင် အံ့အားသင့်သွားပြီး စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဝင်ထောက်
လိုက်မိပါတယ်။

“ထောင်ပိုင်ကြီး ကိစ္စဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ဟိုလွတ်ငြိမ်း

ချမ်းသာခွင့်ကိစ္စ”

“လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကိစ္စ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ကိစ္စပါ”

ကိုယ့်ကြီးဆိုသူ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကိုကျော်ဝင်းက ဆက်ရှင်းပြပါ
တယ်။

“ဒီလိုအစ်ကိုရ၊ မောင်ချစ်ဆွေအမှုဖြစ်ပြီးနောက်မှာ နိုင်ငံတော်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်
ထုတ်ပြန်ခဲ့တာလေ။ အမှုကို အမိန့်ချစဉ်ကလည်း တရားသူကြီးကမောင်ချစ်ဆွေဟာ ချမှတ်တဲ့ထောင်ဒဏ်
ရဲ့ တစ်ဝက်ပဲဖြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ်၊ ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်ကို ထောင်ကလျော့ပေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။
အဲဒီအမိန့်ချတဲ့ တရားသူကြီးက ဒီရုံးမှာ ခုထိရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နားလည်
ထားတာက ဒီကောင်လေး ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကျပေမယ့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အရ (၃)
နှစ်နဲ့ (၆) လပဲ အပြစ်ကျ ခံရမယ်လို့ ဒီလိုပဲနားလည်ခဲ့ကြပါတယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာကြီးရယ် တရားသူကြီးကလည်း အမိန့်ချတဲ့နေ့က အဲဒီလိုပြောခဲ့တာပါ။
ချစ်ဆွေက အငယ်ဆုံးသားဆိုပေမယ့် ဖိအိုဖအိုကြီးတွေနဲ့အတူနေပြီး သူကပဲလုပ်ကိုင်ကျွေးနေရတာပါ။
အခုအမှုဖြစ်ရတာကလည်း လူငယ်ဘာဝဒေါသမထိန်းနိုင်လို့ အပြစ်ပြုမိတာပါ။ အဖေအို အမေအိုကြီး
တွေဆို ကမ္ဘာပျက်သလို ခံစားကြရတာပါ။ ဒါပေမယ့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အရ သူတို့သား (၇)နှစ်မခံရဘဲ
(၃) နှစ် (၆)လပဲ ခံရမယ်လို့ အားတင်းပြီး ပြန်လွတ်လာမယ့်ရက်ကိုပဲ တွက်နေ စောင့်နေခဲ့ကြတာပါ။
ခုတော့...”

ကိုပန်ကြီးက သူပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို ပြောတတ်သလိုဝင်ပြောပြီး စကားမဆုံးခင် ရပ်နေပါတော့တယ်။

“ခုတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ ဆက်ပြောပါဦး”

ဖိုးဖြူစင်က အစမသတ်နိုင်သေးတဲ့ စကားကို ဆက်နိုင်အောင် ဝင်ထောက်လိုက်ပါတယ်။

“ချစ်ဆွေကိုထောင်ပို့တဲ့နေ့က သူတို့လိုက်သွားကြတယ်။ စတင်ကိုရောက်တော့ ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်ပဲကျခံရမယ်ဆိုတာ မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲအဲဒီကိစ္စအတွက် သူတို့ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ဝင်တွေ့ကြပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဘာပြောသလဲ”

“သူပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်လည်း သိပ်နားမလည်ပါဘူးအစ်ကိုရာ ဘာတဲ့...။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်က လူသတ်မှုနဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့။ လူသတ်မှုမှာ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ထက် ပြစ်ဒဏ်ပိုမပေး

ကြာပွတ်ကိုင်သစ္စာ ဘက်တော်သာ တို့ရဲ့ခတပ် ကြာပွတ်ကိုင်

ရုလို့ဆိုထားပြီး အခုထောင်ဒဏ်ချမှတ်တာ (၇) နှစ်ဖြစ်လို့ ပြစ်ဒဏ်ကို ထပ်လျှော့ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ထပ်ပြီး ခံစားခွင့်မရတော့ဘူးလို့ အဲဒီလိုပြောတယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား ကိုပန်ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီသဘောပါပဲ”

ကိုကျော်ဝင်းရဲ့စကားကို ကိုပန်ကြီးက ထောက်ခံပြောဆိုပါတယ်။

ဖိုးဖြူစင်က ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ် ခေါင်းကိုတင်လိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူမှတ်မိခဲ့သ၍ ပြန်စဉ်းစားနေခဲ့မိပါတယ်။ မောင်ချစ်ဆွေဟာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရခဲ့ပြီးပြီးလား၊ ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ပေးပေးရမယ့် ကိစ္စမှာ လူသတ်မှု အကျိုးမဝင် ဘူးလား။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အကြောင်း၊ အဲဒီအမိန့်ကို အကြောင်းပြုပြီး တရားရုံးချုပ်က ထုတ်ပြန်ခဲ့တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေအကြောင်း စသည့် စသည့်မှတ်မိသ၍ ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိပါတယ်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးများ၊ အကျဉ်းထောင်များက လိုက်နာဆောင်ရွက်မယ့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို တရားရုံးချုပ်က နှစ်ကြိမ်တိုင် ထုတ်ပြန်ခဲ့တာကို သူမှတ်မိနေပါစွာ။ တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ဆိုရမလားမသိ။ အဲဒီအမိန့်တွေ ညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်ပြန်စဉ်ကာလမှာ သူ့ဟာတရား

စီရင်ရေးတာဝန်ထက် တရားရေးဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲရေးလုပ်ငန်းမှာရှိနေခဲ့တဲ့အပြင် ဌာနဆိုင်ရာက သီးခြားပေး အပ်ထားတဲ့ တာဝန်ကို အဓိကဆောင်ရွက်နေခဲ့ရလို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ထုတ်ပြန်တဲ့ ကာလအတွင်း အမှုများ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရခြင်းများနဲ့ ကင်းကွာနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်အခုကိစ္စကို အသေးစိတ်ပြန်လေ့လာ ရမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ သတိပြုမိခဲ့ပါတယ်။

“ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောတယ်ဆရာကြီးရဲ့၊ တကယ်လို့မောင်ချစ်ဆွေကို ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ ပေးဖို့ တရားရုံးက သဘောထားရှိခဲ့ရင် တရားရုံးက ထောင်ပို့ဝရမ်းမှာ (၇)နှစ်အစား ၃ နှစ်လေးဆိုပြီး ပြန်ပြင်ပေးရင်တော့ သူ့လုပ်ပေးလို့ရမယ်တဲ့”

ကိုပန်ကြီးက အားတက်သရော မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ပြောလာပါသည်။

“ဂယနဏ ချေချေမြစ်မြစ်တော့ ကျွန်တော်မသိဘူးအစ်ကို၊ တခြားလူတွေ တခြားအမှုတွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရရင် လူသတ်မှုကျမှ ဘာဖြစ်လို့လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်မရမှာလဲ၊ အဲဒါကောဟုတ်ရဲ့လား”

ဘတိုရဲ့ခဲတပ် ကြာပွတ်ကိုင်သခွာ ဘက်တော်သား တိုရဲ့ခဲတပ်

ကိုကျော်ဝင်းက စကားကိုရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်မေးတတ် ပြောတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုကျော်ဝင်းရဲ့ ကိုယ်သိသ၍ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးရာမှာ လူသတ်မှုသာမ က နိုင်ငံရေးပြစ်မှု ကျူးလွန်သူတွေ၊ နိုင်ငံတော်ကို ဆန့်ကျင်ပုံကန်သောင်းကျန်းသူတွေတောင် လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရခဲ့ကြတာပဲ။ လူသတ်မှုမပါဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအမိန့်ထုတ်ပြန်မီ ထောင်ထဲရောက် နေတဲ့လူတွေတောင် ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ပေးခဲ့သေးတာပဲ”

ဖိုးဖြူစင်က သူ့မှတ်မိသ၍ ပြန်ရှင်းပြပါတယ်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ထောင်ပို့ဝရမ်းကို အစ်ကိုက (၇)နှစ်အစား ၃နှစ် (၆)လလို့ ပြန်ပြင်ပေးရင် ဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား အစ်ကိုရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့ဆရာကြီးကို အားကိုးပါရစေခင်ဗျာ”

ဖိုးဖြူစင်က ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ကိုပန်ကြီးတို့ကို ငေးကြည့်နေခဲ့မိပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့မှတ်မိ သ၍ သူ့သိသ၍ရှင်းပြခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ဒီအမှုဟာ သူ့လက်ထက်မတိုင်မီက စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့တဲ့ အမှု၊ အ မှုတွဲကိုလည်း မမှတ်ရသေး။ ကိုပန်ကြီးပြောသလို သက်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်ကလည်း တရားဝင်

ဆက် သွယ်အကြောင်းကြားတာမဟုတ်သေးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ကိုကျော်ဝင်းတို့ ကိုပန်ကြီးတို့ ပြောသလို လွယ် လွယ်ကူကူ အလျင်စလိုလုပ်လို့ရတဲ့ လုပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးခဲ့မိပါတယ်

“အစ်ကိုပြောသလိုဆိုရင် ရှင်းနေတာပဲအစ်ကိုရာ။ ထောင်ဘက်က ထောင်ပို့ဝရမ်းကို ပြန်ပြင် ပေးရင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုမလုပ်ပေးနိုင်စရာ မရှိဘူးထင်ပါတယ်။ ကောင်လေးသာမက အဖေ အိုအမေအိုတွေပါ ဒုက္ခရောက်နေကြရတာပါ”

ကိုကျော်ဝင်းက စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြစ်ပြီး သူမှန်တယ်ထင်တာကို မတွန့်မဆုတ်ပြောတတ်သူ ဖြစ် ပါတယ်။ ဒါကို ဖိုးဖြူစင်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦး၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပြောမနာ ဆိုမနာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိခြင်းကလည်း ကိုကျော်ဝင်းအနေနဲ့အခုလို ထက်ထက်သန်သန် ပြောလို့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

“က ကိုကျော်ဝင်းရဲ့ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်အသေးစိတ်လေ့လာရဦးမယ်။ ဒီလိုစိစစ်လေ့လာပြီးဥပဒေအရ တကယ်ခံစား ခွင့်လည်းရှိမယ်၊ ဒီလိုခံစားခွင့်ရှိတာကို ခံစားခွင့်ရအောင် ကိုယ်အနေနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်းရှိမယ်ဆိုရင် ပေါ့ လေ ဟုတ်လား။ ခုတော့ အမှုတွဲကိုလည်း ကိုယ်မဖတ်ရသေး၊ ထောင်ပိုင်ဘက်ကလည်း တရားဝင်ဆက်သွယ်တာမရှိသေးတော့ ဆန္ဒမစောဖို့ တိုယ် ပြောချင်တယ် ကျေနပ်ပြီလား”

ဖိုးဖြူစင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပါတယ်။ ကိုကျော်ဝင်းတို့က တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မံပြောဆိုကြတာမရှိပေ မယ့် သိပ်ပြီးဘဝင်ကျပုံ ကျေနပ်ပုံမရတာကို ဖိုးဖြူစင်က အကဲခတ်မိပါတယ်။ ကိုကျော်ဝင်းသယ်ယူလာခဲ့တဲ့ အကျဉ်းကျ ပြစ်ဒဏ်ခံမောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ကိစ္စဟာ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ ဖိုးဖြူစင် ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါတော့တယ်။

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးရမှာ လူသတ်မှုသာမက နိုင်ငံရေးပြစ်မှု
ကျူးလွန်သူတွေ၊ နိုင်ငံတော်ကို ဆန့်ကျင်ပုံကန်သောင်းကျန်းသူတွေထောင်
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရခဲ့ကြတယ်။ လူသတ်မှုမပါဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ခြေရာကောက်

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆို”

ဖိုးဖြူစင်က စာသုံးရေးနေခိုက် ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ တရားသူကြီး ဦးအောင်ထူးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကဲ ထိုင်ပါဦးဗျာ”

ဦးအောင်ထူးက ဖိုးဖြူစင်ရဲ့ စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားစစ်ခဲ့တဲ့ အမှုတစ်မှုအကြောင်းသိချင် လို့ပါ။ ဆားမလောက်ရွာက ဘောလုံးပွဲမှာ ရန်ဖြစ် ကြရာကနေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှုပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ တရားခံချစ်ဆွေရဲ့အမှုပါ။ ဆရာဘာသိချင်တာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား စီရင်ချက်ချတဲ့နေ့က တရားခံကိုထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ကျခံစေလို့ အမိန့်ချရာမှာ တရားခံ ထောင်ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်ပဲ ကျခံရမယ်၊ ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်က ထောင်က လျှော့ပေး လိမ့်မယ်လို့ တရားခွင်မှာ ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်နဲ့ပတ် သက်ပြီး ပြောခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်အဲဒီအချိန်က အမိန့်ချခဲ့တဲ့တခြားအမှုတွေမှာလည်း ဒီသဘောမျိုး ပြောခဲ့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ အမိန့်မှာရော ထောင်ပိုဝရမ်းမှာပါ တရားရုံးချုပ် ညွှန်ကြားချက်အရ မှတ်ချက်တွေ ရေးဝေးခဲ့တာပါပဲ”

ဦးအောင်ထူးက ချက်ချင်းပြန်ဖြေပါတယ်။ ဒီအမှုက သိပ်လည်း မကြာလှသေး၊ မှတ်မိလွယ်တဲ့ အမှုလည်းဖြစ်လို့ သူ့အလွယ်တကူ ဖြေနိုင်တာဖြစ်မယ်လို့ ဖိုးဖြူစင်တွေးမိပါတယ်။

“ကောင်းပါပြီ။ ခင်ဗျားအဲဒီလို အမိန့်ချတာ၊ မှတ်ချက်ရေးတာ၊ တရားခွင်မှာ တရားခံကို အသိ ပေးပြောကြားခဲ့တာတွေအပေါ် ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောပေါက်နားလည်ပြီး လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဦးအောင်ထူးအတန်ငယ် အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေပါတယ်။

“ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် အမိန့်ချရာတာကတော့ လူသတ်မှုဖြစ်ပေမယ့် အမှုမှာပေါ်ပေါက်ချက်တွေ

အရ တရားခံဟာထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်သာ ကျခံထိုက်တယ်လို့သုံးသပ်ပြီး ချမှတ်ခဲ့တာပါ။ အဲ မှတ်ချက် ရေးတာကလည်း တရားရုံးချုပ် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျွန်တော်ရေးခဲ့တာပါ။ တရားခွင်မှာ ပြောခဲ့တာက တော့ နိုင်ငံတော်က ထုတ်ပြန်ခဲ့တဲ့ အမိန့်နဲ့ စပ်ဆိုင်နေလို့ သိအောင်ပြောခဲ့တာပါ။ ဒါလည်း ဒီတစ်မူထဲမှာ မှ

ဖိုးဖြူစင်က လက်ကာပြလိုက်လို့ ဦးအောင်ထူးက မပြောဘဲရပ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဖိုးဖြူစင်က ခေတ္တ စဉ်းစားနေခဲ့ပြီး ဆက်မေးပါတယ်။

“တရားခံ ထောင်ထဲရောက်သွားရင် ထောင်က ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ပေးပေးရမယ်လို့ ခင်ဗျား နားလည်ထားခဲ့တယ်ပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ဝီလီပဲနားလည်ထားခဲ့ပါတယ်။”

“ကောင်းပြီ တရားခံထောင်ထဲရောက်ရင် ထောင်ကပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ပေးရမယ်ဆိုတာ ကို ဘယ်အချက်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ခင်ဗျားပြောတာလဲ။”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဒီအောင်ထူးအချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားတာ အဲသိတာက အမိန့်နဲ့ထောင်ပို့ဝရမ်းမှာ တရားခံဟာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် အမိန့်ပါ အကျိုးခံစားခွင့်များကို ရရှိစေရမည်လို့ ရေးဖို့တရားရုံးချုပ် ညွှန်ကြားချက်မှာပါတဲ့ အတွက် တရားခံဟာ အမိန့်ချခံရတဲ့အချိန်မှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် မခံစားရသေးဘူးလို့ သဘောရပါတယ်။ ဒါကို ထောင်က ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့ နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပြောခဲ့တာပါ။

ဦးအောင်ထူးရှင်းပြတာကို ဖိုးဖြူစင် အလေးအနက်နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျာကြာမှ ဖိုးဖြူစင် စကားဆက်ပါတယ်။

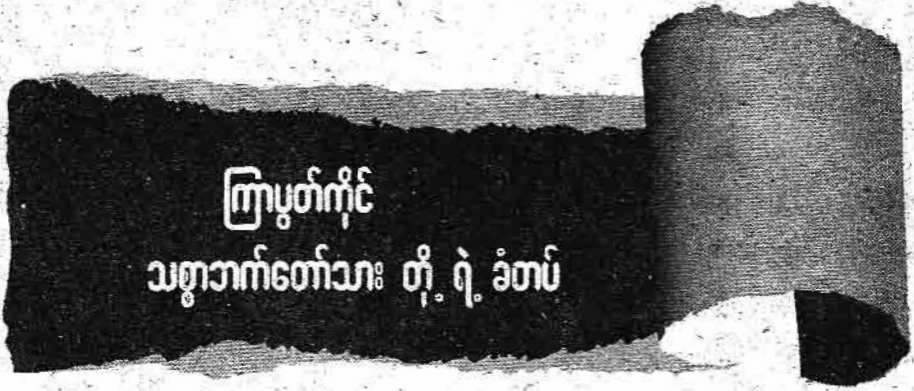
“တကယ်တော့ ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ချက်အရ ထောင်အာဏာပိုင်က ခင်ဗျားချမှတ်လိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ရဲ့ တစ်ဝက်ကို လျှော့ပေးပေးရမယ်လို့ ဖော်ပြထားတာ မရှိဘူးဗျ။”

ဖိုးဖြူစင်ရဲ့စကားကြောင့် ဦးအောင်ထူးခေါင်းရှုပ်သွားပုံရသွားပါတယ်။ တစ်ခုခုကို အလေးအနက် ပြန်စဉ်းစားနေပုံလည်း ရပါတယ်။ တကယ်တော့ဖိုးဖြူစင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုပဲ ပြန် စဉ်းစားနေခဲ့မိတာပါ။

“ဒီလိုဆိုရင်ဆရာရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မှတ်ချက်ရေးခိုင်းတာလဲလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်မိပါ တယ်။ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ တခြားတရားသူကြီးတွေလည်း ကျွန်တော်မှတ်ချက်ရေးသလို ရေးကြတာပါပဲ ရေးလိုက်တဲ့ မှတ်ချက်အရ ထောင်ကဘာမှ ဆက်လုပ်ဖို့မလိုဘူး ဆိုရင် ရေးလိုက်တဲ့ မှတ်ချက်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ သလို ဖြစ်မနေဘူးလား။”

ဦးအောင်ထူးစကားကို ဖိုးဖြူစင် ခေါင်းညိမ့်ပြရင်း အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

** အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ တရားရုံးချုပ်က ထုတ်ပြန်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်မှာ ပထမအချက်က ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ရမယ်လို့ဆိုတယ်။ ဥပမာတောင် ပေးထားသေးတယ်။ သေဒဏ်ထိုက်သင့်ရင် သေဒဏ်။ ၁၀ နှစ်ထိုက်သင့်ရင် ၁၀ နှစ်။ ၅ နှစ်ထိုက်သင့် ရင် ၅ နှစ်။ အဲဒီလိုစီရင်ချက် ချခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပြောသလို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ပါ အကျိုးခံစားခွင့်များကို ခံစားခွင့်ရရှိစေမယ်လို့ မှတ်ချက်ရေးပေးရမယ်။ ဥပမာ- လူ့သတ်မှုကို ခင်ဗျားက ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ကျခံသင့်လို့ ထောင်ဒဏ်တစ်သက် တစ်ကျွန်းကျခံစေလို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်ဆိုပါ တော့။ အဲဒီတရားခံ ထောင်ကိုရောက်သွားရင် ထောင်အာဏာပိုင်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အပိုဒ် (၈)အရ လူ့သတ်မှုဆိုရင် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက်ပိုပြီး မကျခံစေရလို့ပါတဲ့ အတွက် တစ်သက်တစ်

**ကြာပွတ်ကိုင်
သစ္စာဘက်တော်သား တို့ ရဲ့ ခံစာပျံ**

ကျွန်းထောင်ဒဏ်အစား ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်လို့ လျှော့ပေါ့သတ်မှတ်ပေးမယ်။ အခြားအမှုတစ်ခုဆိုပါတော့ (၁၀)နှစ်အထိ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်တဲ့အမှုကို ပြစ်ဒဏ်အပြည့်ထောင်သက် (၁၀)နှစ် အမိန့်ချပြီး မှတ်ချက်ရေးလိုက်ရင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အရထောင်အာဏာပိုင်က ပြန်စိစစ်မယ်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်း သာခွင့်အမိန့်အရ အခြားအမှုများမှာ ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ရဲ့တစ်ဝက်ထက်မပိုစေရ လို့ပါတဲ့အတွက် တစ်ဝက်လျှော့ရင် (၅)နှစ်ပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမိန့်အပိုဒ် (၈)မှာပဲ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အခြားပြစ်မှုတွေမှာ ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်ထက်မပိုစေရလို့ ဆိုထားပြန်တဲ့အတွက် ထောင်အာဏာပိုင် က အခြားအမှုများကို (၃) နှစ်ထက်မပိုစေရဆိုတဲ့အချက်အရ (၃)နှစ်လို့လျှော့ပေါ့ ပြင်ဆင်သတ်မှတ်ပေးရ မယ်။ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူလို့လည်းရတယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ဗျာ လူ့သတ်မှုဆိုရင်ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက် မပိုစေရ ဆိုတဲ့အချက်အရ (၃)နှစ်လို့ လျှော့ပေါ့ပြင်ဆင်သတ်မှတ်ပေးရမယ်။ အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူလို့လည်း ရတယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ဗျာ လူ့သတ်မှုဆိုရင် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက်

မပိုစေရ။ (၁၀)နှစ်ထက်ပိုပြီး အမိန့်ချထားပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ရရှိစေရမယ်လို့ မှတ်ချက်ပါရင်ထောင် အာဏာပိုင်က (၁၀)နှစ် လို့ ပြင်ဆင်သတ်မှတ်မယ်။ အခြားအမှုတွေမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ် (၁၀)နှစ်၊ (၅) နှစ်၊ (၃) နှစ်စသည်ဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ချထားရင် တစ်ဝက်သာကျခံရမှာဖြစ်လို့ ပြစ်ဒဏ်ဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ရဲ့ တစ်ဝက်ထက် ပိုနေရင် ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်အထိ လျှော့ပေးရမယ်။ အဲဒီလိုလျှော့တာတောင် (၃)နှစ်ထက် ပိုနေသေးရင် (၃)နှစ်လို့ လျှော့ပေါ့ပေးရမယ်။ အဲဒီတော့ လူသတ်မှု ဆိုရင် ပြစ်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက်ပိုမှ အခြားအမှုတွေမှာ ပြစ်ဒဏ် ဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ရဲ့ တစ်ဝက်၊ ဒါမှမဟုတ် (၃)နှစ် ထက်ပိုပြီး ပြစ်ဒဏ်မချရင် ထောင်အာဏာပိုင်က လျှော့ပေါ့သတ်မှတ်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်တယ်။”

ဖိုးဖြူစင်က သူထင်မြင်ချက်တွေ သူလေ့လာတွေ့ရှိထား သမျှတွေကို အတော်ရှည်ရှည် လျားလျား ရှင်းပြခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ရပ်လိုက်ပါတယ်။ စကားအရှည်ကြီး တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ရတဲ့အတွက်လည်း အတော်လေး ပင်ပန်းသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဦးအောင်ထူးကလည်း ဖိုးဖြူစင်ရဲ့စကားသံကို အတော်အလေး အနက်ထားစဉ်းစားခဲ့ပုံရတယ်လို့ ဖိုးဖြူစင်တွေးမိပါတယ်။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်အမြင်ရှုထောင့်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်နိုင်တန်ရာတွေ ဖြစ်သင့်တာတွေကို အပြန်အလှန်စဉ်းစားဆွေးနွေးကြတာလို့လည်း ပြောလိုရပါတယ်။

“ဆရာပြောသလိုသာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အမိန့်ချစဉ်က လူသတ်မှုမှာ (၁၀)နှစ်ထက်မပိုဘူး။ အခြား အမှုတွေမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ပြစ်ဒဏ်ရဲ့ တစ်ဝက်ဒါမှမဟုတ် ၃ နှစ်ထက်မပိုရင် မှတ်ချက်ရေးစရာ မလိုဘူး။ အဲဒီသတ်မှတ်ချက်တွေထက် ပြစ်ဒဏ်က ပိုနေမှသာ မှတ်ချက်ရေးရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးမရှင်းဘူးလား ခုတော့...”

ဦးအောင်ထူးက သူ့စကားကိုရပ်ထားလိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်သင့်မဆက်သင့် ချင်ချိန်နေခဲ့ဟန် တူပါတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဦးအောင်ထူး ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ်။ အဲဒီလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ကို ခံစားခွင့်ရှိစေရမည်ဆိုတဲ့မှတ်ချက်ကို ဘယ်လိုအမှုမျိုး၊ ဘယ်လိုစီရင်ချက်မျိုးမှာမှ ရေးဖို့မလိုဘူး၊ ဘယ်လိုအခြေအနေ၊ ဘယ်လိုအနေအထားရှိမှ ရေးရမယ်လို့ ခွဲခြားဖော်ပြလိုက်ရင် အခုလို အကောက်အယူ တွေပြားစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ တရားရုံးချုပ်က ပထမညွှန်ကြားချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး

ဒုတိယ ညွှန်ကြားချက်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရှင်းသွားတယ်။ လျှော့ပေါ့ပေးရမယ့်ဖြစ်ဒဏ်ကာလ အတွက် ထောင်က ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့ တရားရုံးကပဲ တစ်ခါတည်းသတ်မှတ်၊ ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားတဲ့ ဖြစ်ဒဏ်က ဘယ်လောက်လဲ။ တရားခံကို ဘယ်လောက်ဖြစ်ဒဏ်စီရင်ရမယ်လို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်က ခွင့်ပြုသတ်မှတ်ထားသလဲ။ အဲဒီသတ်မှတ်ချက်ဘောင်အတွင်းမှာ တရားခံကို ဘယ်လောက်အထိ သက်သာခွင့်၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးသင့်သလဲ။ အဲဒါတွေကို တရားရုံးက တစ်ခါတည်းစဉ်းစားဆုံးဖြတ် ပြီးရင် သင့်မြတ်မယ် ထင်တဲ့အမိန့်ကိုချုပ်ပြီးတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အကျိုးခံစားခွင့်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားပြီး အမိန့်ချမှတ် ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ရေး ဒါပဲ။ အဲဒီအမိန့်အပေါ် ထောင်က ဘာမှထပ်ပြီး စဉ်းစားတွက်ချက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ တရားရုံးရဲ့အမိန့်အတိုင်းသာ အတည်ပြုဆောင်ရွက်၊ အဲဒီအချိန်ကျ တော့ ဘာမှ ရှုတ်စရာ မရှိတော့ဘူး ရှင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တယ် အဲဒီညွှန်ကြားချက်နှစ်ခုရဲ့ ကြားကာလမှာ အခုကိစ္စလို ပြဿနာတွေ ရှိခဲ့ပုံရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့်လည်း ပထမညွှန်ကြားချက်ကို ဒုတိယညွှန်ကြားချက်နဲ့ ဖျက်သိမ်း ခဲ့တာလို့ထင်တယ်”

ဦးအောင်ထူးက မိုးဖြူစင် ရှင်းပြတာတွေကို အငြင်းပွားတုံ့ပြန်ပြောတာမျိုး မရှိခဲ့ပေမယ့် သူစိတ် ထဲမှာ ကြည်လင်ပုံမရှိဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရတယ်လို့ မိုးဖြူစင် သတိပြုခဲ့မိပါတယ်။

“ဆရာပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ငြင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဆရာစဉ်းစားစရာ ဖြစ်မလားလို့ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ချစ်ဆွေအမှုမတိုင်မီ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်မထုတ် ပြန်မီက ကျွန်တော် လူသတ်မှုတစ်မှု အမိန့်ချခဲ့ပါသေးတယ်။ တင်ဇေကျော်ရွာက လူသတ်မှုပါ။ အဲဒီ အမှုမှာ တရားခံက ကျင်မောင်တဲ့။ သူ့ကို ကျွန်တော်ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ပဲ ချခဲ့ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ချစ်ဆွေကို ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ချတာလည်း ဒီသဘောပါပဲ။ ဖြစ်ရပ်ချင်းမတူပေမယ့်အမှုမှာ ပေါ်ပေါက် ချက်အရ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ကျခံစေထိုက်တယ်လို့ သုံးသပ်ပြီး

တရားခံကို ဘယ်လောက်ဖြစ်ဒဏ်စီရင်ရမယ်လို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်က ခွင့်ပြုသတ်မှတ်ထားသလဲ။ အဲဒီသတ်မှတ်ချက်ဘောင်အတွင်းမှာ တရားခံကို ဘယ်လောက်အထိ သက်သာခွင့်၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးသင့်သလဲ။

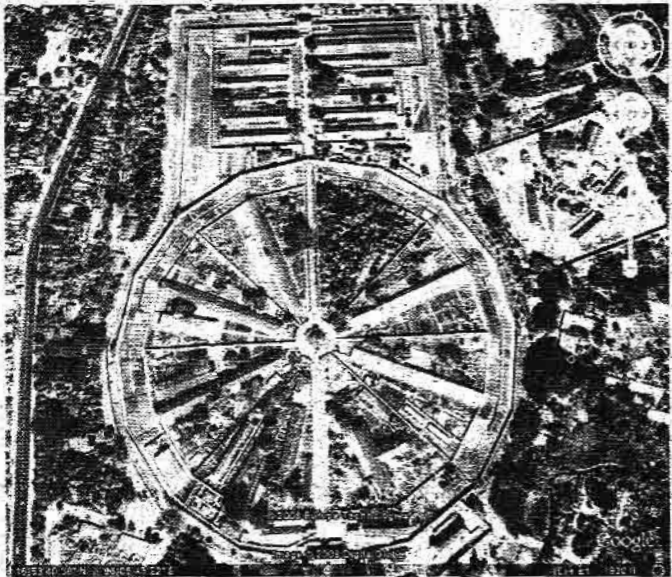
အမိန့်ချခဲ့တာပါ။ နှစ်မှစလုံးဟာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်နဲ့ အကျုံးဝင်ပါတယ်”

ဦးအောင်ထူးက ပြောလက်စစကားကို မဆက်သေးဘဲ ဖိုးဖြူစင်ကို အကဲခတ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဖိုးဖြူ စင်က ဆက်ပြောပါဦးဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မေးငေါ့ပြလိုက်ပါတယ်။

“အဲဒီတော့ဆရာရယ် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ထုတ်ပြန်တဲ့ အချိန်မှာ ကျင်မောင်ဟာ ထောင်ကျ တစ်ဦးဖြစ်နေလို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အပိုဒ် (၉) အရ ထောင်အာဏာပိုင်က ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်ကို လျှော့ပေးရမယ်လို့ပါတဲ့အတွက် ကျင်မောင်ဟာ ကျွန်တော်ချခဲ့တဲ့ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကနေ (၃)နှစ် (၆)လ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ပြစ်ဒဏ်ရဲ့တစ်ဝက်လျှော့ပေါ့ခံစားခွင့် ရသွားခဲ့ပြီ။ အခုချစ်ဆွေ ကျတော့ အမှုတူ၊ ပုဒ်မတူ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်တူ၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်နဲ့ အကျုံးဝင်တာချင်းလည်း အတူတူ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကျင်မောင်ခံစားခွင့်ရသလို ချစ်ဆွေခံစားခွင့်မရဘူးမရှိဘူးဆိုရင် ဒါဟာ သင့်လျော်မှုတပါးမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတာပါ”

ဦးအောင်ထူး နှိုင်းယှဉ်ပြောပြတဲ့ကိစ္စမျိုး အကြောင်းအရာမျိုးကို ဖိုးဖြူစင်လည်း တွေးခဲမိတာပါ။ ဦးအောင်ထူးစဉ်းစားတွေးခေါ်တာ သဘာဝကျတယ်လို့လည်း သူသဘောတူလက်ခံပါတယ်။ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် အမိန့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အနှစ်သာရက ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသူတွေ၊ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ့် သူတွေကို ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပေါ့ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်နဲ့အကျုံးဝင်ကြသူချင်း အတူတူ ထောင်ထဲ အရင်ရောက်နေသူတွေကတော့ ပြစ်ဒဏ်တစ်ဝက်လျှော့ပေါ့ခံစားစေ၊ နောက်မှ

ရောက်လာသူတွေကတော့ ခံစား ခွင့်မရစေနဲ့ဆိုတဲ့ စေတနာ သဘောထားမျိုး၊ လူသတ်မှု မဟုတ်တဲ့ အမှုတွေမှာတော့ ခံစားခွင့်ရစေ၊ လူသတ်မှုကျရင် တော့ ခံစားခွင့် မရစေနဲ့ဆိုတဲ့ စေတနာ သဘောထားမျိုး၊ နိုင်ငံ တော်အနေနဲ့ မရှိနိုင်သလို မရှိ ကောင်းဘူးလို့ ဖိုးဖြူစင်ယူဆ ယုံမျှသာမက ယုံကြည်နေပါ တယ်။ အဲဒီလို ဖိုးဖြူစင်ကထပ်မံ ရှင်းပြတာကို ဦးအောင်ထူး အဝင် ကျ ကျေနပ်သွားတယ် ထင်ပါ

တယ်။

“ဒါဆို ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှာလဲဆရာ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဖိုးဖြူစင်အချိန်ယူစဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။

“ခုတော့ ဘာမှလုပ်ဖို့မလိုသေးဘူးဗျ။ ကာယကံရှင်တွေက ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင်ပြီးလာပြောထားလို့ သိရတာပဲရှိသေးတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေဘက်က တရားဝင်ဆက်သွယ်လာတာမရှိသေးဘူး။ အဲ ဆက်သွယ်လာတဲ့အခါကျရင် ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး လေ့လာနေတာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တရားဝင်ဆက်သွယ်လာရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီအမှုကို ခင်ဗျားဘယ်လိုအမြင်သဘောထားမျိုးနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ အမိန့်ချခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မှတ်ချက်ရေးခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော့်ကို တရားဝင်အစီရင်ခံစာ ရေးဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်လက်ထက်က ကိစ္စလည်း မဟုတ်။ ကိုယ်စစ်ခဲ့တဲ့အမှုလည်း မဟုတ်တော့ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်မှာတာဝန်မရှိဘူးဆိုပြီး ခေါင်းရှောင်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီကိစ္စဟာ သာမာန်သေးဖွဲ့တဲ့ရုံးကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဥပဒေနဲ့အညီ ပေးထားတဲ့အခွင့်အရေးရနိုင်ခွင့် ရှိမရှိဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်တယ်”

“ကျွန်တော် သတိရပြီ၊ ကျွန်တော်အင်္ကျာရီကိစ္စတွေ သွားစစ်နေရတုန်းက မိုးမခရွာကလူတွေ လာသွားတယ်ဆိုတာ ဒီကိစ္စပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒါဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီကိစ္စအတွက် ရုံးတွင်းမှတ်စုရေးပြီးတင်ပြထားရမလားဆရာ”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ရုံးတွင်းမှတ်စုလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ကျွန်တော်က သိချင်တာတွေကို တရားဝင်မေးမယ်။ ခင်ဗျားကလည်း တရားဝင်တင်ပြရမယ်။ ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး။ ထောင်အာဏာပိုင်ဘက်က တရားဝင် ဆက်သွယ်လာမှ လုပ်ရမှာပါ။ ဪ ဒါနဲ့မေးစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ ဒီအမှုမှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ကို ခင်ဗျားယူဆသလို ထောင်က တွက်ချက်လျှော့ပေါ့ပေးရမှာမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားက စီရင်ချက်ချကတည်းက တစ်ခါတည်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပါ တွက်ချက်ပြီး အမိန့်ချရမယ်ဆို ရင် ခင်ဗျား မောင်ချစ်ဆွေကို ဘယ်လိုအမိန့်ချမလဲ”

ဖိုးဖြူစင်ရဲ့မေးခွန်းကို ခေတ္တမျှအချိန်ယူ စဉ်းစားပြီး ဦးအောင်ထူးက ပြန်ဖြေပါတယ်။

“ဥနစ်နဲ့- ၆လ”

“ကောင်းပြီလေ ကြိုတင်ပြီးမေးကြည့်တာပါ။ ဝဲ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီ သွားနိုင်ပါပြီဗျာ”

ဖိုးဖြူစင်က အစသတ်လိုက်ပါတယ်။ ဦးအောင်ထူးလည်း ထိုင်ရာကနေ ထပြီးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အခန်းဝရောက်ပြီးမှ ဦးအောင်ထူးက စာစီခေါက်ပြန်လှည့်ဝင်လာပါတယ်။

“ခဏလေး ခွင့်ပြုပါဆရာ။ ဟို ဟို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာ တစ်ခုခုမှားနေတယ်လို့၊ ပြီးတော့ မောင်ချစ်ဆွေဟာ ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပေါ့ခံစားခွင့် မရှိဘူးလို့ ဆရာထင်ပါသလားခင်ဗျာ”

“နိုး...နိုး ကျွန်တော် ဒီလိုမထင်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအမှားတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့တယ်လို့ မထင်သလို တကယ်လို့ လိုအပ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေတယ် ဆိုရင်တောင် ခင်ဗျားမှာ တာဝန်မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ချစ်ဆွေဆိုတဲ့ကလေးလည်း ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပေါ့ခံစားခွင့် မရထိုက်ဘူးလို့ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်၊ ကျေးဇူးပါ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်နဲ့ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ဦးအောင်ထူးကို ငေးကြည့်ရင်း ဖိုးဖြူစင် စိတ်မော လူမောဖြစ်ကာ ကျွန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ရှာပုံတော်

ဖိုးဖြူစင်ဟာ ဝင်စာလို့ ခေါင်းစီးရေးထားတဲ့ ဖိုင်အတွင်းက စာရွက်တစ်ရွက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ လက်မှတ်ရေးထိုးထားတဲ့ အဲဒီစာက သူ့ထံလိပ်မူထားပါတယ်။ ရာကြီးအမှုအမှတ် ၂၇၇/၇၉ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကျ ဝရမ်းကို ရည်ညွှန်းပြီး တရားခံချစ်ဆွေ (ဘ) ဦးရှိန်၏အပြစ်ကျ ဝရမ်းပေါ်မှ နိုင်ငံတော်ကြေညာချက် ၂/၈၀နှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားခွင့်ကိစ္စကို အကြောင်းအရာအဖြစ် ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဝင်စာဖိုင်ရဲ့ဘေးမှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အမှတ် ၂/၈၀၊ ၎င်းအမိန့်နှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ညွှန်ကြားချက်များလို့ ရေးထားတဲ့ ဖိုင်တစ်ခုရှိနေပြီး ရာကြီးအမှုအမှတ် ၂၇၇/ ၇၉ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ချစ်ဆွေလို့ ရေးထားတဲ့ အမှုတွဲကလည်း အတူရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဖိုးဖြူစင်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက် အရ တရားခွင့်စာရေး မောင်သက်ဇင်နဲ့ လက်နိပ်စက်စာရေး မောင်ကျော်ကျော်တို့အသင့် စုစည်းပေးထားတာတွေပေါ့။

ထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိရဲ့စာမှာ ထောင်ပို့ဝရမ်းမှာ တရားခံဟာ အမိန့်အမှတ် ၂/၈၀ အရ အကျဉ်း ခံစားခွင့်ရှိတယ်လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်တဲ့။ အဲဒီမှတ်ချက်အရ အကျဉ်းသားရဲ့ပြစ်ဒဏ် (၇)နှစ်ကို အကျဉ်း ထောင်က တစ်ဝက်လျှော့ပေးရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အမိန့်အမှတ် ၂/၈၀မှာ လူသတ်မှုကို (၁၀)နှစ် ထက်ပိုပြီး ကျခံခြင်း မရှိစေရလို့ပါတဲ့အတွက် အကျဉ်းထောင်အနေနဲ့ အဲဒီအကျဉ်းသားရဲ့ အပြစ်ဒဏ် ကာလကို လျှော့ပေါ့ပေးရန် အခက်အခဲရှိနေပါတယ်တဲ့။

ဆက်လက်ဖော်ပြရာမှာ တရားရုံးအနေနဲ့ အဲဒီအကျဉ်းသားရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကာလမှ အမိန့်အမှတ် ၂/ ၈၀အရ တစ်ဝက်ထပ်မံလျှော့ချစေလို၍ မှတ်ချက်ရေးသွင်းခြင်း ဟုတ်-မဟုတ်၊ ဟုတ်မှန်ပါက အဲဒီ အကျဉ်းသားအတွက် အမှန်တကယ် ကျခံစေထိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကာလကို ဖော်ပြပြီး မှတ်ချက်မှာ အမိန့် အမှတ် ၂/၈၀ အရ ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီး အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ကြောင်း ထည့်သွင်းရေးသားပေးစေလိုပါ တယ်လို့ ဖော်ပြထားတဲ့အပြင် အဲဒီလို မှတ်ချက်ရေးသွင်းနိုင်စေဖို့အတွက် အကျဉ်းသားရဲ့ အပြစ်ကျ ဝရမ်းမိတ္တူကို ပြန်လည်ပေးပို့ပါကြောင်းနဲ့ ဖြည့်စွက်ပြီး ပါကလည်း အကျဉ်းထောင်သို့ ဆောလျင်စွာ ပြန်လည်ပေးပို့ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဖိုးဖြူစင်ဟာ နိုင်ငံတော်က ထုတ်ပြန်ခဲ့တဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့် နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး တရားရုံးချုပ်က ထုတ်ပြန်ခဲ့တဲ့ ညွှန်ကြားချက်နှစ်စောင်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ရှုလေ့ လာခဲ့တဲ့အပြင် မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ အမှုတွဲကိုလည်း အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနည်းတူပဲ ထောင် တာဝန်ခံအရာရှိဟာ သူ့ထံပေးပို့လာတဲ့ တရားဝင်အကြောင်းကြားစာကိုလည်း ဂရုတစိုက်ဖတ်ပါ တယ်။

ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိရဲ့စာမှာ ဦးအောင်ထူးရေးခဲ့ မှတ်ချက်တွေအရ ထောင်က မောင်ချစ်ဆွေ ရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို တစ်ဝက်လျှော့ပေါ့ပေးရမယ့်အချက်ကို သဘောပေါက်ကြောင်း ပေါ်လွင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုမောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ခံစားခွင့်ကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့အတွက် သူ့ဘက်မှာ အခက်အခဲရှိတယ်လို့ ဆိုပါ တယ်။ အဲဒါကတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်မှာ လူသတ်မှုဆိုလျှင် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက်ပို၍ ကျခံခြင်း မရှိစေရလို့ဖော်ပြ ထားပြီး ချမှတ်ထားတဲ့ ပြစ် ဒဏ်က (၇)နှစ်ဖြစ်တော့ (၁၀) နှစ်ထက် မပိုတဲ့ အတွက် ပြစ်ဒဏ် ထပ်မံ လျှော့ပေါ့ပေးဖို့ အခက်အခဲ ရှိတယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်ချစ်ဆွေကို ချမှတ်ထားတဲ့ပြစ်ဒဏ် (၇)နှစ်ဟာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အရပေးထားတဲ့ ခံစားခွင့်ကိုရရှိပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ထောင်တာဝန်ခံဘက်၊ ယူဆပြီး ဦးအောင်ထူးကတော့ မောင်ချစ်ဆွေအပေါ် သူချမှတ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ဟာထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်သာဖြစ်ပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အကျိုးခံစားခွင့် မပေးရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အကျိုးခံစားခွင့်ကို ထောင်ကိုရောက်တဲ့အခါကျတော့မှ ထောင်အာဏာပိုင်များက လျှော့ပေါ့သတ်မှတ်ပေးရမယ်လို့ သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအယူအဆကွဲလွဲကြမှုအပေါ် မူတည်ပြီးမောင်ချစ်ဆွေရဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာရတာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖိုးဖြူစင် ယူဆခဲ့ပါတယ်။

ထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိရဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်ချက်ကို မှားယွင်းတယ်လို့ ဖိုးဖြူစင် ကောက်ချက်မချခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမှုကို လက်တွေ့စစ်ဆေးစီရင် အမိန့်ချခဲ့တဲ့ တရားသူကြီး ဦးအောင်ထူးရဲ့ ရိုး ရှင်းတဲ့သဘောထား အမြင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်တင်ပြချက်များအရ မောင်ချစ်ဆွေဟာ ချမှတ်ခံထားရတဲ့ ပြစ်ဒဏ် မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိသင့်တယ်လို့ ဖိုးဖြူစင် သဘောထားခဲ့ပါတယ်။

BURMESE CLASSIC

ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိရဲ့ စာအရ သူ့ဘက်က ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့်ကိစ္စမှာ အခက်အခဲရှိတာကို ဖော်ပြခဲ့ပေမယ့် တကယ်လို့မောင်ချစ်ဆွေဟာ ဥပဒေနဲ့ အညီခံစားခွင့် ရရှိထိုက်မယ်ဆိုရင် ရရှိ ခံစားစေလိုတဲ့ စေတနာမျိုး သဘောထားမျိုးရှိတယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အား မူလတရားရုံးရဲ့ သဘောထားကို တရားဝင် ဆက်သွယ်တောင်းခံခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့ ကောက်ယူနိုင်ပါတယ်။

ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက မေးမြန်းခဲ့တဲ့ မူလရုံးရဲ့ အမြင်သဘောထားကိုရှင်းလင်း တိကျစွာ အကြောင်းပြန်ကြားရမယ့်ကိစ္စမှာ အခက်အခဲမရှိခဲ့ပေမယ့် အပြစ်ကျဝရမ်းမှာ ပြစ်ဒဏ်ကာလကို ပြင်ဆင် ရေးသားဖို့ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ရေးသားပေးဖို့ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖိုးဖြူစင် အနေနဲ့

အလေးအနက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်စရာအကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။

မောင်ချစ်ဆွေကို ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့တဲ့ အချိန်က ချမှတ်ခဲ့တဲ့ အမိန့်နဲ့ရေးသားခဲ့တဲ့မှတ်ချက်တွေ ဟာ တရားရုံးချုပ်ရဲ့ ပထမအကြိမ် ညွှန်ကြားချက်အတည်ဖြစ်နေချိန် ဖြစ်ပြီး အဲဒီတရားဝင်ညွှန်ကြားချက် နဲ့အညီ မူလရုံးက ဆောင်ရွက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ပထမညွှန်ကြားချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားရုံးချုပ်က ဒုတိယညွှန်ကြားချက်ထုတ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မူလညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာကို ဒုတိယ ညွှန်ကြားချက်ပါ အချက်များအရ ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ဆိုတာ သင့်လျော်မှန်ကန်မှုရှိမှာ ဧဟုတ် ဘူးလို့ ဖိုးဖြူစင် တွေးခဲ့မိပါတယ်။ မူလရုံးဘက်မှာ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့တဲ့အပြင် တကယ်လို့ အမှားတစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်ချခဲ့တဲ့အမိန့်ကို ကိုယ်ပြန်မပြင်သင့်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။

တရားရုံးများကို အပ်နှင်းထားတဲ့ စီရင်ပိုင်ခွင့်နဲ့ လိုက်နာရခြင်းဖြစ်တဲ့ ကျင့်ထုံးကျင့်နည်းတွေအရ မူလရုံးက ချမှတ်ခဲ့တဲ့အမိန့်ကို အဲဒီရုံးကပဲပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ချမှတ်တာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးလို့လည်း ဖိုးဖြူစင် တွေးခဲ့မိပါတယ်။ တကယ်လို့ မူလရုံးရဲ့အမိန့်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ဖို့ဆိုရင် အဆင့်မြင့်တဲ့ အထက်တရား ရုံးကသာ ပြင်ဆင်ရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖိုးဖြူစင် သိမှတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ကိစ္စမှာ မူလရုံးအနေနဲ့ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက သိရှိလိုတဲ့အချက်ကို တရားဝင်၊ တာဝန်ခံပြန်ကြားပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီအချက်ကို ရည်ညွှန်းပြီး မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ခံစားခွင့်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေး အခက်အခဲမရှိနိုင်တော့ဘူးလို့လည်း ဖိုးဖြူစင် တွေးခဲ့မိပါတယ်။

“ဆရာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပါတယ်”

ရုံးအကူ မောင်သောင်းရဲ့ စကားသံကြောင့် ဖိုးဖြူစင်အတွေးရပ်သွားပါတယ်။

“ဘယ်သူတွေလဲဘာကိစ္စလို့ ပြောလဲ”

“ဆားမလောက်က ကိုကျော်ဝင်းတို့ပါ။ ဘာကိစ္စလို့တော့ မပြောဘူး။ ချစ်ဆွေကိစ္စလို့ ထင်ပါ တယ်”

“ကောင်းပြီလေ လွတ်လိုက်ပါ”

မောင်သောင်း ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာခင် ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ကိုပန်ကြီးတို့ ဝင်လာကြပါတယ်။ ဖိုးဖြူစင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ကြဖို့ ညွှန်ပြလိုက်ပေမယ့် ကိုကျော်ဝင်းက မထိုင်ရသေးမီ အလျင်စလို ပြောလာပါတယ်။

“အစ်ကို ထောင်ပို့ဝရမ်းရောက်လာပြီလား”

“ထောင်ပိုင်ကြီးက ပို့လိုက်ပြီ ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးဆီက ဝရမ်းပြန်ရောက်ရင် သူလုပ်ပေးစမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

စိတ်အားထက်ထက်သန်သန် ပြောနေကြတဲ့ ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ကိုပန်ကြီးတို့ကို ဖိုးဖြူစင် ငေးကြည့်နေခဲ့မိပါတယ်။

“သူတို့မနေ့က ထောင်ဝင်စာတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာ၊ ထောင်ပိုင်ကြီးက အစ်ကိုရုံးကိုဝရမ်းပြန်ပို့လိုက်ပြီပြောလို့ လာမေးကြတာပါ”

ကိုကျော်ဝင်းက သူတို့လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ထပ်ရှင်းပြပါတယ်။

“ရောက်ပြီကိုကျော်ဝင်းရေ ဟောဒီစားပွဲပေါ်က ဖိုင်တွေ စာရွက်စာတန်းတွေအားလုံးဟာ မောင်ချစ်ဆွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာတွေချည်းပါပဲ။ အမှုက ကိုယ့်လက်ထက်မတိုင်မီက ဖြစ်ခဲ့တဲ့အမှုဆိုတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ဖတ်နေရတယ်”

ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ကိုပန်ကြီးတို့ဟာ ထောင်ပို့ဝရမ်းပြန်ပို့လိုက်တာ ရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ အတော်လေး စိတ်သက်သာသွားပုံရသွားကြပါတယ်။

“မောင်ချစ်ဆွေကို ပြစ်ဒဏ်ကနေ လျှော့ပေါ့ပေးရမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ထောင်က လက်ခံပါတယ်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ထောင်ပို့ဝရမ်းကိုပြန်ပြင်ခိုင်းတာပါ။ မောင်ချစ်ဆွေအနေနဲ့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့အကျိုးခံစားခွင့်ကို ရမှာပါ”

ဖိုးဖြူစင်က ကိုကျော်ဝင်းတို့ သဘောပေါက်အောင် အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါတယ်။

“ချစ်ဆွေအနေနဲ့ ခံစားခွင့်ရှိတယ်၊ ခံစားခွင့်ရမယ်လို့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ယုံကြည်ထားတယ်ဆိုတော့ ဝရမ်းကိုပြန်ပြင်ပြီး အမြန်ပြန်ပို့ပေးဖို့ပဲလိုတော့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီးရယ်။ ဆရာကြီးကသာ ဝရမ်းကိုပြန်ပြန်ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ယူသွားပြီး အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပို့ပေးပါမယ်”

ကိုကျော်ဝင်းရော ကိုပန်ကြီးပါ၊ ဝရမ်းကို ပြန်ပို့ဖို့ကိစ္စအတွက် အလွန်စိတ်စောနေကြတာကို ဖိုးဖြူစင်သဘောပေါက်နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ နှစ်သိမ့်ဖြောင်းဖျရပါတယ်။

“ဒီကိစ္စအတွက် မောင်ရင်တို့ဘယ်လောက် စိတ်မောနေတယ်၊ ပူပင်နေကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ်

နားလည်ပါတယ်။ တရားစီရင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေတာ တခြားဌာနဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေက တချို့လုပ်ငန်းတွေလို အလျင်စလို ဆူလွယ်နပ်လွယ် လုပ်လို့မရပါဘူး။ လိုက်နာရမယ့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေက များသလိုလေးနက်လှပါတယ်။ အခုကိစ္စမှာ မောင်ချစ်ဆွေရ သင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးရမှာပါ။ စိတ်ချပါ။ ဒါပေမယ့် သိပ်အလောတကြီးလုပ်ရင် မှားတတ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်အမြန်ဆုံး စိစဉ်ဆောင်ရွက်မှာပါ။ ဒီလိုစာမျိုးကို ကာယကံရှင်လက်ထဲ တိုက်ရိုက်ထည့်ပေးတာမျိုးလုပ်လို့မရပါဘူး။ သင့်လည်းမသင့်တော်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အခုထက် နည်းနည်းပိုပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။

ဖိုးဖြူစင်စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ရှင်းပြတာကို ကိုကျော်ဝင်းတို့ ဂရုတစိုက် နားထောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

“ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကိုရော သဘောထားကိုပါ သိတဲ့အပြင် ညီအစ်ကိုအရင်း အချာတွေလို ဖြစ်နေလို့သာ ပြောရတာပါ။ တခြား တရားသူကြီးတစ်ဦးဦးဆိုရင်တော့လည်း အခုလို ပြောဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီးရယ်၊ ပြောမှား ဆိုမှားဖြစ်နေရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့မှာက တစ်ရက်စောပြီးရင် တစ်ရက်စိတ်အေးရ မှာပါ။ အထူးသဖြင့် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေ ဆိုရင် ဒီကိစ္စအတွက် ရင်တဖိုဖိုနဲ့ မအိပ်နိုင်မစား နိုင်ဖြစ်နေကြတာပါ။”

ဖိုးဖြူစင်က သူတို့စကားကို အလေး အနက်နားထောင်ပြီး သူတို့တတွေ စိတ်စောနေကြ တာကို ကြိုးစားပြီး နှစ်သိမ့်ခဲ့ရပါတယ်။ သူကိုယ် တိုင်လည်း ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်စောနေခဲ့ရုံမက စိတ်မောနေခဲ့ရတာပါပဲ။

ဝိုးတဝါးအိပ်မက်လေလား

“ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်လို့ပါနော်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်ထောင်ပိုင်က လုပ်ပေးပါ့မလား

BURMESE CLASSIC .COM

မသိဘူး။ သူက ထောင်ပိုင်ရမ်းကို ပြန်ပြင်ရေးပြီး ပြန်ပို့ခိုင်းထားတာ ဆိုတော့....”

ဖိုးဖြူစင်ရဲ့စာကို ဖတ်ပြီး တဲ့အခါမှာ ကိုပန်ကြီးက မဝံ့မရဲ ပြောလာပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ဒီအတိုင်းဆို ရွာလည်နေတော့မယ် ထင်တာပါပဲ။ ဒီပုံနဲ့တော့ မိုးကြီးချုပ် လို့တောင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ပါတော့မလား ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

ကိုကျော်ဝင်းက အားမလိုအားမရဝင်ပြောပါတယ်။ သူတို့စိတ်အားထက်သန်မျှော်လင့်ထားတာ မျိုး ဖြစ်မလာလို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြပုံရပါသည်။

“ကိုကျော်ဝင်းတို့လည်း ကိုယ့်စာကိုဖတ်ပြီးကြပြီပဲ။ ဒီစာထဲမှာ တရားရုံးက ဒီအမှုကိုဘယ်လို ဘယ်ပုံဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဂဃနဏရှင်းပြထားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မောင်ချစ်ဆွေဟာ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်အမိန့်အရ ချမှတ်ထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကနေ လျှော့ပေါ့ခံစားခွင့်ရှိတယ်။ တရားရုံးက အမိန့်ချခဲ့စဉ် က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘူး။ မောင်ချစ်ဆွေ ရထိုက် တဲ့ ခံစားခွင့်ကို အကျဉ်းထောင်က ဆက်လက်လျှော့ပေါ့ပေးဖို့ သဘောထားကို စီရင်ချက်အမိန့်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့အပြင် ထောင်ပိုင်ရမ်းမှာလည်း ဒီသဘောထားအတိုင်း မှတ်ချက်ကို တိတိကျကျ ရေးသား ပါတယ်လို့ မူလရုံးရဲ့သဘောထားကို သူမေးထားတဲ့အတိုင်း ပြန်ရှင်းပြထားပါတယ်။ အဲဒီအပိုဒ်မှာ ရေး ထားတာကို ကြည့်ပါ။” တရားခံချစ်ဆွေအား ချမှတ်ထားသည့် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် ပြစ်ဒဏ်သည် ထိုက်သင့်သော ပြစ်ဒဏ်ကိုချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ပါ ခံစားခွင့်များကို အချို့ မှတ်ခဲ့စဉ်က ထည့်သွင်းထုတ်နုတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ၊ သက်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်အနေဖြင့် ဆက်လက်ထုတ် နုတ်လျှော့ပေါ့ ခံစားခွင့်ပြုရန် ရည်ရွယ်သတ်မှတ်၍ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်အမှတ် ၂/၈၀ အကျိုး ခံစားခွင့်ကို ရရှိစေရမည်ဟု မှတ်ချက်ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်” လို့ အတိအကျတာဝန်ယူ ဖော်ပြထား ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားရုံးချုပ်ရဲ့ ပထမညွှန်ကြားချက်အရ ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပေါ့ပေးရမည့် ကိစ္စကို အကျဉ်းထောင်အနေနဲ့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးပါလို့လည်း ရေးထားပါတယ်။ မူလတရားရုံးဘက်က ဒီ လောက် တာဝန်ခံထားရင် အကျဉ်းထောင်အနေနဲ့ ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်စရာအကြောင်း ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဖိုးဖြူစင်က သူ့ရဲ့စာထဲမှာ ပါတဲ့စာပိုဒ်တချို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပြီး ကိုကျော်ဝင်းတို့နားလည် သဘောပေါက်အောင် တတ်နိုင်သ၍ ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြပါတယ်။

“အစ်ကိုရေးထားတာ ရှင်းပါတယ်။ ကောင်းလည်းကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူတို့က ဒီဝရမ်းကို ပြင်ရေးပေးမှ လုပ်ပေးမယ့်သဘော ဖြစ်နေတော့”

ကိုကျော်ဝင်းက စကားကိုဆုံးအောင် မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဖိုးဖြူစင်လည်း စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ဖို့နဲ့လို့အပ်လာရင် သူ့ကိုယ်တိုင် သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းတွေဆီလိုက်ပါ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပြီး ပြန်လွတ် လိုက်ရပါတယ်။

သူတို့ထွက်သွားကြတော့ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိထံလိပ်မူပြီ သူ့ဖို့ခွဲတဲ့စာကို ပြန်ဖတ် ကြည့်နေခဲ့မိပါတယ်။ သူ့ဘက်ကတော့ မှန်တယ်ရှင်းတယ်လို့ ယူဆခဲ့ပါတယ်။ စာထဲမှာတရားရုံးချုပ်ရဲ့ ညွှန်ကြားစာများကို အသေးစိတ်ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ မောင်ချစ်ဆွေဟာ ချမှတ်ထားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်အမိန့်အရ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အကျိုးခံစားခွင့်များကို ခံစားခွင့်ရထိုက်ကြောင်း တာဝန်ယူဖော်ပြ ထားခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိတောင်းဆိုခဲ့သလို ထောင်ပို့ဝရမ်းကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးသားဖို့ဆိုတာကတော့ မလိုအပ် မဖြစ်သင့်လို့ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ အဲဒီလိုပြင်ဆင်ပေးခြင်း မပြုနိုင်ပေမယ့် မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ဥပဒေနဲ့အညီ ခံစားပိုင်ခွင့်ကို တရားရုံးချုပ်ရဲ့ ပထမညွှန်ကြားချက်နဲ့အညီ အကျဉ်းထောင်အနေနဲ့ တာဝန်ယူစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ဖြစ်ကြောင်း ရေးထား တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိရဲ့ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားလာမှုအပေါ်ဖိုးဖြူစင်ရဲ့ ပြန်ကြားချက် ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဆင့်တက်သော်

သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်အနေနဲ့ ဖိုးဖြူစင်ရဲ့စာအရ မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေး တန်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းပြန်ကြား ဆက်သွယ်မှု မပြုခဲ့သလို ထူးခြားမှုလည်း ရှိမလာခဲ့ပါဘူး။ ကိုကျော်ဝင်းတို့လည်း အားနာလို့ပဲလား စိတ် ဓာတ်ကျသွားလို့ပဲလားမသိ၊ ရုံးကိုအလာကျသွားပါတော့သည်။ ကိုပန်ကြီးကတော့ တစ်ခါတရံ လာပေမယ့် အကြောင်းမထူးသေးဘူးဆိုတဲ့ သတင်းစကားနဲ့သာ ပြန်သွားရလေ့ရှိပါတယ်။

(၆)လလောက်ကြာတဲ့အထိ မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ ကိစ္စဟာ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာရှိမလာသေးတဲ့ အတွက် ဖိုးဖြူစင်က နှိုးဆော်စာ နှစ်ကြိမ်လောက်ထပ်ပို့ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီလိုနှိုးဆော်စာတွေထုတ်ခဲ့တာကို ကိုပန် ကြီးကို ပြခဲ့ပေမယ့် ကိုပန်ကြီးကတော့ သိပ်ပြီးမျှော်လင့်ချက်မထားတော့သလို ဖြစ်လာပါတယ်။

အဲဒီကာလမှာပဲ ဖိုးဖြူစင်တစ်ယောက် သင်တန်းတွေ၊ အစည်းအဝေးတွေ၊ နီးနှောဖလှယ်ပွဲတွေ

ရုံး စစ်ကိစ္စတွေနဲ့လုံးထွေးနေခဲ့ရလို့ မောင်ချစ်ဆွေ ကိစ္စနဲ့ အဆက်ပြတ်နေခဲ့ရသလို ကိုကျော်ဝင်းတို့ ကိုပန် ကြီးတို့နဲ့လည်း မတွေ့ရတော့သလောက်ဖြစ်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရုံးမှာ အချိန်ယူပြီး ပြန်နေနိုင်တဲ့ အခါ မောင်ချစ်ဆွေကိစ္စ သီးခြားဖွင့်ထားတဲ့ မိုင်ကို ပြန်ကြည့်ခဲ့မိပါတယ်။ ပြန်ပြီး စိစစ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ မှာ အတော်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကြည့်စမ်း မောင်ချစ်ဆွေရဲ့ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းထူးချွန် ဘာ ဆိုင်းငံ့အဆင့်နဲ့ ငုပ်လျှိုးနေခဲ့တာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်တောင် ရှိခဲ့ပြီပဲ။ မောင်ချစ်ဆွေ ပြစ်ဒဏ်ခံနေရတဲ့ ကာလဟာ (၃)နှစ်နီးပါးတောင် ရှိနေပြီ။ စီရင်ချက်မချမီ အချုပ်ခံထားရတဲ့ ကာလ၊ ထောင်ထဲရောက် တဲ့အခါ ရလေ့ရှိတဲ့ လျှော့ရက်တွေ ကျရက်တွေပါ ထည့်တွက်ရင် လွတ်သင့်တဲ့ကာလကိုတောင် ရောက်နေခဲ့ပြီပဲ။

မြတ်နိုး

ဖြစ်ရပ်မှန် အယ်ဒီတာအဖွဲ့
24 Hour Hotline 09 5196331, 09 49282620
အမှတ် (၁၈၉)၊ ဒုတိယတပ်၊ ၃၄ လမ်းမထက်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
E-mail: true.megazine@gmail.com

အဓမ္မ ကာကွယ်နည်းလမ်းချွန်

BURMESE CLASSIC

- > အဓမ္မအများအပြားမှာ အဓမ္မအကျင့်ခံရသူအနုအငယ်တွင် ကျူးလွန်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူမည်ဝါမသိဘဲ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသင့်။ တံခါးကိစ္စနှင့်မပေးမီ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းသိပါစေ။ နည်းသည် သည်မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားဆိုပါစေ။
- > ဆယ်ကျော်သက်ကျော်သက်လေးများကို အဓမ္မပုဒ်မိန့်မှုကာကွယ်နည်းလမ်း ညွှန်များ နေ့စဉ်တကျသင်ကြားပေးထားသင့်သည်။ မိဘကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု မရှိဘဲ မိမိသမီးမျိုးအား နေအိမ်တွင် ယောက်ျားကလေးအပေါင်းအသင်းများ နည်းခံခြင်းမပြုစေသင့်။ မျက်နှာစိမ်းအဖျိုးသားညှပ်သည်များအား အိမ်တွင်းသို့ အဝင်မခံဖို့ အရေးကြီးသည်ဆိုသည့်အချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင်ပြောထားသင့်သည်။
- > မိမိသမီးမျိုးသည် ဘယ်နေရာ တွင် ဘယ်သူနှင့်အတူရှိနေမည်ကို သိပါစေ။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်သာ တစ်စုတစ်စည်း သွားလာစေသင့်သည်။ တစ်နိုင်လျှင် လမ်းပထွက်ဘဲ အိမ်မှာသာနေဖို့ ဆုံးမသင့်သည်။
- > ညဉ့်နက်လာလျှင် တစ်ဦးတည်းလမ်းပထွက်ပါနင်း။ အကယ်၍ လမ်းပထွက်ဖြစ်လျှင် ထွက်ခွင့်လျှင်လည်း အိမ်တံခါးအနီး ချုံဖုတ်၊ ချုံနွယ်များ ရပ်ထားသော ကားများအနီးမှ ကပ်မလျှောက်ပါနင်း။
- > အကယ်၍ နောက်မှ အဖျိုးသားတစ်ဦးဦး နောက်ယောင်ခံလိုက်နေလျှင် နေအိမ်တွင် ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းဆုံပုဒ်လျှင် နေအိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်သင့်။
- > အခြားအကျအညီပေးနိုင်မည့်သူများကို ရှာပြီး အစွမ်းကုန်ပြောဆိုခြင်း။ အသံကုန်အော်ဟစ်အကျအညီတောင်းခြင်းများသည် ထိရောက်သော ကာကွယ်နည်းဖြစ်သည်။
- > အကယ်၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အခေါ်ကားခံရလျှင် မိမိအား ကျူးလွန်သူအဖျိုးသားအပုံသဏ္ဍာန်ကို ချင့်ချိန်တွက်ဆပြီး မိမိ၏ကိုယ်ပိုင် ခုခံနိုင်စွမ်းရှိမရှိကိုပါ ချင့်ချိန်တွက်ဆပါ။ ထက်နက်ပါသော အဓမ္မသမားများအား သာမန်အားဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့်လျှင် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဟု ဆိုပေမည်ဖြစ်ကြသည်။ ထက်နက်ပေသော ခုခံအဓမ္မသမားများအား ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင် လွတ်နိုင်သည့်အခွင့်အလမ်းသာပေးလိမ့်မည်။ မိမိကခုခံကာကွယ်သောလက်နက်ဖြင့် မိမိကို ပြန်လည် အသုံးပြုပြီး အကျိုးယုတ်စေလိမ့်မည်ဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း သတိချုပ်ပါ။
- > အကယ်၍ လွတ်လမ်းမရှိ၍ ခုခံနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဟိုယာယီဖြင့် စကားစပ်တိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိအား ကျူးလွန်ခံရမည့်အခြေကို ဖယ်ရှားနိုင်ပေလိမ့်မည်။
- > အကယ်၍ ဗုဒ္ဓိစိမ်းမှုကျူးလွန်ခံရလျှင် ဆေးအစစ်ခံယူပါ။ သက်ဆိုင်ရာတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်၍ ကျေးဇူးပြုပေးအေးအေးပေးပေးဆောင်ရွက်ပါ။

www.burmeseclassic.com